JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

EKİM - KASIM - ARALIK 2011 / 04 • 106422 • YIL 15 • SAYI 64 • 6 TL

BOYUT

JAZZ

Charles Lloyd

21. Akbank Jazz Festivali

Vijay Iyer

Terri Lyne Carrington

Steve Swallow&Carla Bley

Sonny Rollins

Wayne Shorter

Yavuz Akyazıcı

Chivas Jazz Knights

9 771300 884003

Garanti'den en taze müzik etkinlikleri
garantitakvim.com'da.
Garanti'nin destek verdiği müzik, kültür-sanat, spor, eğitim ve çevre etkinlikleri şimdi tek adreste. Siz de bu Takvim'i takip edin, hiçbir etkinlikten geri kalmayın.
Garanti
Başka bir arzunuz?
TAKViM

NARDIS

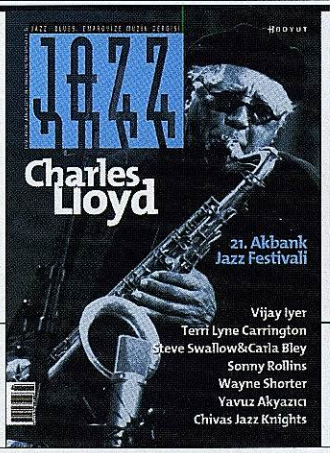

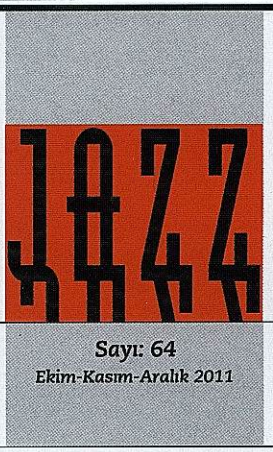

Merhabalar,

Dergimizi bu sayımızda her zaman olduğu gibi çok zengin içeriği ile ellerinizde tutuyorsunuz. Zengin içerik, zengin organizasyon ve konserlerden kaynaklanıyor. İstanbul son dönem nefes almadan neredeyse hemen her gece çok önemli isimleri ağırlayacak.

Akbank Jazz Festivali 21. yılında, İş Sanat 11 yılında, Nardis Jazz Club 10. sezonunda, Babylon, Ghetto, İstanbul Jazz Center, CRR her mekanda çok keyifli konserler dinleyeceksiniz.

Akbank Jazz Festivali özellikle "Kampüste Jazz" adı altında binlerce genç müziksevere bu konserleri götürdüğü için ayrı bir önem taşıyor. Dergimizin tanıtım sayfalarında tek tek bu üniversite kampüslerinde sahne alacak sanatçıları tanıtıyor, mekanlar hakkında bilgi veriyoruz. Yazarlarımız festivalin büyük isimleri arasından seçtikleri konuları öne çıkaran yazılar yazdılar. Can Ergelmiş **Charles Lloyd ve Jason Moran**, Orhan Kahyaoğlu **Vijay Iyer**, Hülya Tunçağ **Robert Glasper,** Tunçel Gülsoy **ZAZ ve Ray Gelato** konserlerini ele aldılar.

İş Sanat konserleri de çok büyük isimleri kentimize getirmeye devam ediyor. **Sonny Rollins, Brad Mehldau Trio** ve **Gonzalo Rubalcaba**, WDR Köln Radyosu ile vokalist **Jocelyn B. Smith** heyecanla izlenecek konserler arasında...

Nardis Jazz Club 2002'deki açılışının üzerinden geçen yılları kutlama anlamında 2011-2012 sezonunda müdavimlerine sıcak ortamında nefes almadan izlenecek konserler dizisi hazırlamış. **Chivas Jazz Knights** konserleri kapsamında kulüpte izleyeceğiniz isimler arasında **Roberta Gambarini, Dee Dee Bridgewater, Christian McBride** yer alıyor. Ayrıca **Akbank Jazz Festivali** kapsamında **Dusko Goykovich** de sahne alacak isimler arasında.

IKSV Salon'da Yavuz Akyazıcı, **John Abercrombie,** Steve Swallow ve Carla Bley, **Fourplay**, John Grant ve **Stacey Kent** heyecanla beklenen konserler arasında.

CRR son ana kadar gizli tuttuğu ismi son anda açıkladı. 18 Ekim'de sahne alacak isim bu kez doya doya dinleyebileceğimiz **Wayne Shorter.**

İstanbul Jazz Center, Garanti Bankası sponsorluğunda yine özel isimlere yer veriyor. **Aga Zaryan**, Freddy Cole, **Mark Murphy,** Karrin Allyson, **Joey Calderazzo,** Bill Evans, **Enrico Rava** konserleri jazz severleri mutlu edecek konserler arasında.

İstanbul'un diğer önemli konser mekanlarından **Babylon** ve **Ghetto** konserleri hakkında geniş bilgileri dergimizin sayfaları arasında bulacaksınız.

Efes Pilsen Blues Festivali de blues severler için 22 yıldır yollarda. Festival bu yıl sırasıyla; Adana, Antakya, Mersin, Kayseri, Konya, Antalya, Denizli, Kıbrıs, Gaziantep, Diyarbakır, Erzurum, Trabzon, Ankara, Eskişehir, Bursa, Balıkesir, İstanbul, Edirne, Çanakkale ve İzmir'e konuk olacak.

Dergimiz yazarları izledikleri konserleri, çektikleri fotoğrafları sizlerle paylaşmak için izlenimlerini yazdılar. Tunçel Gülsoy ve Batu Akyol **Ramazan'da Jazz** konserlerini, Erhan Altunay **Alanya Jazz Festivali'**ni, Seval Deniz Karaalioğlu İzmir'den **Natalie Cole**, Sevim Yolaçtı Amerika'dan **New Port Jazz Festivali'**ni, Ülkem Özsezen İstanbul Jazz Festivali'nde **Tribute To Miles Davis**, Füsun Levet **Antalya Jazz Festivali** konserlerini yazdılar. **Uğur Hüküm** Fransa'daki jazz yaşamının neredeyse hemen her alanından haberler vermeye devam ediyor.

Viktor Bensusan bu dünyadan ellerini eteklerini çeken üç değerli sanatçı için son yazılarını yazdı. Snooky Young, Billy Bang ve Franks Foster bunlar arasında...

CD Vitrini'nde, ithal edilmiş ürünler arasında yer alan, piyasada bulabileceğiniz 66 adet piyasaya yeni çıkmış CD'yi tanıttık. Bazılarının sanatçıları ile röportajlar yaptık.

Jazz Dergisi 2 yıldır sadece D&R'larda satılmakta bildiğiniz gibi, bu noktalara bu sayıdan itibaren Diyarbakır D&R da eklendi.

Hepinize iyi konserler, keyifli bir sezon diliyoruz.

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Çetin ÖZBİLEN**

Katkıda Bulunanlar
Batu AKYOL, Can ERGELMİŞ, Çağlayan YILDIZ Devrim DİKKAYA, Derya DOĞU, Dilek HİMAM ER, Elif SEVEN, Emre KARTARI, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Işıl KILKIŞ, İsben ÖNEN, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Özgen ÖZMAN, Özlem DİNÇ, Sami KISAOĞLU, Seval Deniz KARAHALİLOĞLU, Sevim YOLAÇTI, Tayfun AVDAN, Uğur HÜKÜM, Ülkem ÖZSEZEN

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Müdürü
Şenay TÜZER KAVAK

Reklam Satış/Pazarlama
Zeynep GÖKIRMAK BİÇİCİ
zeynep.bicici@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
info@boyut.com.tr

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2011 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Çağrı Sertel
İstanbul Jazz Festivali 2011
Fotoğraf: Özlem Dinç Akyol

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- 4, Çağlayan Yıldız
- DOWN BEAT CRITICS POLL, Zuhal Focan
- BLACK ORPHEUS, Elif Seven
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADINLAR, X Leyla D. Gücük
- JAZZ VE MODA; MILES DAVIS, Dilek Himam
- YAZARLARIMIZ; DİLEK HİMAM, Devrim Dikkaya

22 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sürmez

22 FİRMALAR – SOUND'LAR
- VIJAY IYER, Orhan Kahyaoğlu

24 RÖPS.
- YAVUZ AKYAZICI, Tunçel Gülsoy
- MARI KVIEN BRUNVOLL, Sami Kısaoğlu
- 123, Tayfun Avdan
- NINO VARON, Kaan Çağlayangöl
- SEMA, Tunçel Gülsoy
- TERRI LYNE CARRINGTON, Elif Seven
- FRØY AAGRE, Sami Kısaoğlu
- YAHYA DAİ, Tunçel Gülsoy

46 NELER OLACAK
- 21.AKBANK JAZZ FESTİVALİ, Zuhal Focan
- ROBERT GLASPER, Hülya Tunçağ
- ZAZ, Tunçel Gülsoy
- RAY GELATO, Tunçel Gülsoy
- CHARLES LLOYD & JASON MORAN, Can Ergelmiş
- BABYLON, Işıl Kılkış
- MANNER, Zuhal Focan
- SALON, Zuhal Focan
- STACEY KENT, Ülkem Özsezen
- STEVE SWALLOW, Sevin Okyay
- ANE BRUN, Tayfun Avdan
- WAYNE SHORTER, Eray Aytimur
- İŞ SANAT KONSERLERİ, Zuhal Focan
- SONNY ROLLINS, Eray Aytimur
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- ROBERTA GAMBARINI, Elif Seven
- DEE DEE BRIDGEWATER, Elif Seven
- CHRISTIAN MCBRIDE TRIO, Elif Seven
- İSTANBUL JAZZ CENTER KONSERLERİ, Zuhal Focan
- KARIN ALLYSON, Elif Seven
- EFES PİLSEN BLUES FESTİVALİ, Zuhal Focan
- GHETTO KONSERLERİ, Şeyda Kankaya
- İZMİR'DE JAZZ OKULU, Emre Kartarı

84 NELER OLDU
- TRIBUTE TO MILES, Ülkem Özsezen
- RAMAZANDA JAZZ, Tunçel Gülsoy
- MCCOY TYNER, Yaprak Melike Uyar
- ANOUAR BRAHEM, Batu Akyol
- ALANYA JAZZ FESTİVALİ, Erhan Altunay
- NATALIE COLE, Seval Deniz Karahaliloğlu
- NEW PORT JAZZ FESTİVALİ, Sevim Yolaçtı
- DEXTER'A MEKTUP, İsben Önen
- FRANSA'DAN HABERLER, Füsun Levet
- SİNAN BAKIR, Sevim Yolaçtı
- SANEM KALFA, Zuhal Focan
- SNOOKY YOUNG, Viktor Bensusan
- BILLY BANG, Viktor Bensusan
- FRANK FOSTER, Viktor Bensusan
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

108 CD VİTRİNİ
- Oğuz Büyükberber (4), Yavuz Akyazıcı (Turkish Standards Vol.1), Arifa (Beyond Babylon), Kudsi Erguner (Sufiyan), Sema (İstanbullu Efsane Hanımlar), 18. İstanbul Jazz Festivali, Mehtap Meral (Aşk), Marcus Miller (Tutu Revisited feat. Christian Scott), Terri Lyne Carrington (The Mosaic Project), Tim Berne (BB&C), Wolfgang Muthspiel & Mick Goodrick (Live at The Jazz Standard), Wolfgang Muthspiel (Drumfree), Christian Muthspiel's (Yodel Group Huljo), Christian Muthspiel's (Yodel Group May), Gerald Wilson Orchestra (Lagacy), Sachal Vasandani (Hi – Fly), Yellowjackets (Timeline), Rick Braun (Sings with Strings), Warren Wolf (Warren Wolf), Jessy J (Hot Souce), Grigoryan Brothers (Distance), Enders Room (Zen Tauri), Putumayo Presents (Jazz), Oasis (Contemporary Jazz Awards), Ambrose Akinmusire (When the Heart Emerges Glistening), Diane Schuur (The Gathering), Everybody Wants To be A Cat (Disney Jazz Vol.1), Miles Davis (Tutu), Miles Davis (Perfect Way – The Miles Davis Anthology), Maestro (Blue Note Trip), Willie Nelson & Wynton Marsalis feat. Norah Jones (Here We Go Again), Pink Martini (A Retrospective), Quite Simply, Malcolm Braff (Inside), Max Merseny (Thank Y'All), Max Roach (We Insist! Freedom Now Suite), Jim Hall (Good Friday Blues), Horace Silver Quintet w/ Art Farmer, Benny Goodman Quintet & Orchestra (Benny Rides Again!), Stephane Grappelli (Improvisations), Dexter Gordon (The Resurgence Of), Freddie Hubbard (Open Sesame), Blue Mitchell (Blue's Moods), Nat "King" Cole (At The Sands), Thelenoius Monk Trio (Complete 1951-1954 Recordings), Toots Thielemans Quartet (The Soul of Toots), Erroll Garner (Concert By The Sea), Dizzy Gillespie (A Portrait of Duke Ellington), Ella Fitzgerald (Sings The George & Ira Gershwin Song Book), Eric Dolphy (Out There + Looking Ahead), Ray Charles (Genius + Soul = Jazz Complete 1956-1960 Sessions with Quincy Jones), Abbey Lincoln (Abbey Lincoln's Affair), Nina Simone (My Baby Just Cares For Me), Talvin Singh & Niladri Kumar (Together), Bratsch (Plain Du Monde), Joanna Amendoeira (Setimo Fado), Harold Lopez Nussa Trio (El Pais de las Maravillas), Omara Portuondo & Chucho Valdes (Omara & Chucho), Hugh Laurie (Let Them Talk), Roy Orbison (The Monument Singles A Sides 1960 – 1964), Perry Como (Very Best Of), Jazz (Pure), Cuba (Pure), Cafe De Pera (Episode I), Tango (La Leçon De), Camane (Na Linha Da Vida), Barbra Streisand (What Matters Most).

117 HI-FI
- JBL ONBEAT ve JBL ON AIR WIRELESS, Derya Doğu

119 KLİNİK
- C KÖKLÜ DİZİLER Cem Tuncer

121 KÖRLEME
- SERHAN ERKOL Ülkem Özsezen

122 BULMACA
- Ülkem Özsezen

122 CAZGIR
- Özgen Özman

Çağlayan Yıldız

"4" AL, BİR ÖDE

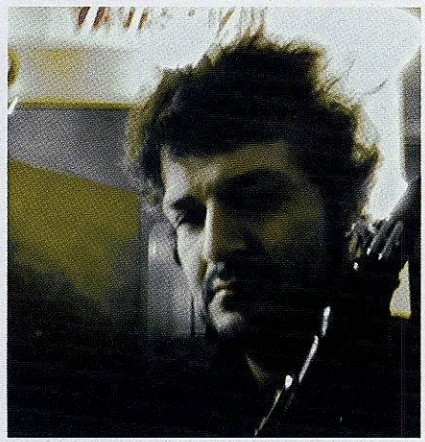

Benden Oğuz Büyükberber'in yeni albümü "4" hakkında birşeyler yazmam istendiğinde hiç düşünmeden 'evet' dedim. Sonra 'bu kadar yakın bir dostumun albümünü nasıl edip de "objektif" bir açıdan yazarım?' diye tribe girdim. Sonra da tribi bırakıp, yaradana sığınıp, objektif-subjektif dinlemeden yazmaya karar verdim.

"4" çok yönlü bir kişiliğin 4 yönünü gösteren bir kartvizit gibi. Çok yönlülüğün kafa karıştırıcı, adeta kaçınılması gereken bir meziyet haline geldiği günümüz müzik piyasasında, Oğuz Büyükber'in inadına "alın o zaman, size şimdilik 4 yönüm bir arada; aslında dahası da var ama şimdilik bu kadar yükleme yapayım" albümü.
Albümün birinci parçası olan "I/4", Oğuz Büyükberber'in klarinet ve bas klarinet çaldığı, 2010 yılında Berlin'de oldukça doğal ve uzun bir yankısı olan boş bir ofis binasında besteci Emanuele de Raymondi tarafından yapılan kayıtlarından kendi oluşturduğu bir kolaj. Emanuele de Raymondi, bu kayıtlardan tamamen kendi kolajını yaratarak "Buyukberber Variations" adlı CD'yi New York'da çıkarmış. Oğuz Büyükberber ise "I/4"ü oluşturmuş.

Oğuz Büyükberber'in bu kayıtlarda "mekanı" çaldığını, mekanın da Oğuz Büyükberber'i çaldığını, yani karşılıklı bir "çalış"ma olduğunu söylemek sanırım yanlış olmaz. Mekanın farklı köşelerindeki farklı dereceki yankılar ve mekanın doğal filtreleri, değişik mikrofonlar ve mikrofon pozisyonları kullanarak kaydedilmiş. Oğuz Büyükberber de kah mekan içinde dolaşıp çalarak, kah ayağını yere vurarak ya da "body percussion" çalarak, kah armoniklerin yankılarını birbirine ekleyerek, kah klape seslerini ya da daha başka modern performans tekniklerini kullanarak kayıt malzemesini oluşturmuş. Bu parçayı son derece melodik bölümlerin efekt dokularına karıştığı, boşluklu ve uzun soluklu seslerin daha yoğun ve karmaşık yapılara dönüştüğü bir yolculuk olarak niteleyebiliriz. Bazı melodiler oldukça "yöresel", makamsal ve halk şarkısı gibi tınlarken, geliştikçe genellikle hep bir şekilde "evrensel olan" tarafından kırılıyorlar. Örneğin 12. dakikadaki melodi dünyadaki en eski yazılı müzik örneği olan Aydın yakınlarında bulunan Seikilos'un mezar taşından; bu melodi giderek metamorfoza uğrayarak daha kromatik, içinden aniden üst oktavların parladığı mikrotonal bir yapıya çözülüyor. "I/4" dinledikçe günümüzden ya da geçmişten, Anadolu'dan ya da Çağdaş Müzik konser salonlarından pek çok hikayenin duyulduğu bir track.

Albümün ikinci parçası olan "II/4", 2011 yılında İstanbul Babajim Stüdyo'larındaki 2 günlük kayıtlardan oluşan, Oğuz Büyükberber'in piyano, Demirhan Baylan'ın bas gitar, 1.gün Cengiz Baysal ve 2.gün Cem Aksel'in davul çaldığı, bir kolaj. Pek çoğunuz Oğuz Büyükberber'in müziğe piyanoyla başladığını, sonradan klarinete geçtiğini, ancak Amsterdam yıllarından başlayarak piyanonun tekrar kendince bir ağırlık kazanmaya başladığını bilmeyebilir. Aslında bu ekibin Oğuz Büyükberber'in klarinet çaldığı bir albüm kaydetmek için girdiği stüdyoda karşı konulmaz bir Fazioli F228 piyano bulunması, buradaki piyano triosu kayıtlarına da neden olmuş ve "II/4"deki malzeme ortaya çıkmış (klarnetli kayıtlar ise büyük ihtimalle Oğuz Büyükberber'in bir sonraki albümünü oluşturacak, ama o ayrıiii). Bu track'in önemli özelliklerinden biri "Live to 2 track" yani doğrudan çalarken mikslenerek 2 kanala kaydedilmiş olması. Bu da, daha odaklanmış, dengeli ve daha canlı performans hissiyatında bir kayda neden olmuş. "II/4", ülkemizde kayıtlı örneklerine pek rastlanmayan serbest doğaçlama piyano triosu formatının başarılı bir örneği olmuş. Burada "tanıdık bir standart yüzü", "altere bir dominant akora ne çalarım'ın cevabını" ya da "önceden kararlaştırılmış metrik modülasyonlar" aramayacağız. Burada Türkiye'nin 4 olgun müzisyeninin spontan sohbetini dinleyeceğiz. Dinlerken değişik "standart" ruh hallerine, swing ve groove'a, doku örneklerine, "1/8'lik kavramı"ndan türeyen politimlere, kah akan kah bölük pörçük olup dağılan cümlelemelere, kah incelen, kah kalınlaşan armonilere rastlayacağız. Hemen şuracıkta Demirhan Baylan'ı, Cem Aksel'i ve Cengiz Baysal'ı da ayrıca saygıyla selamlıyorum ve şunu da belirtmek istiyorum: Pek çoğunuz bu müzisyenleri canlı bazı özel durumlar haricinde pek böyle çalarken dinlememişsinizdir. Bunun bir nedeni ölene kadar gelişmeye ve değişmeye açık, yüreklerini çaldıkları müziğe sonuna kadar koyan müzisyenler olmalarıdır. Bir diğer nedeni de yaratıcı potansiyellerinin tüm yönlerini ortaya koyabilecekleri ortam ve projelerin azlığıdır. Benim temennim, tüm müzisyenlerimizin tüm yönlerini buradaki açıklık, samimiyet ve yaratıcılıkla ortaya koyabilmeleridir; ve de ayrıca yeni gelen kuşakların da "bu bizim moruklar ne yapıyorlar böyle ya, bir bakalım" demeleridir... Albümün üçüncü parçası olan "III/4", Oğuz Büyükberber'in son yıllardaki elektronik/elektroakustik çalışmalarından oluşan bir kolaj. Bu tarza olan ilgi ve yatkınlığını 2001 yılı Velvele albümünden başlayarak sergileyen Oğuz Büyükberber'in Amsterdam Konservatuarı Yüksek Lisans tezi konusunun "Elektroakustik Canlı Solo Performans Teknikleri" olduğunu, Amsterdam Steim elektonik müzik laboratuvarında çalışmalar yaptığını, son zamanlarda yurtiçi ve yurtdışındaki pek çok solo konserinde elektronik ögelere kendi videolarıyla birleştirdiğini de belirtmek lazım. Farkındaysanız oldukça soyut bir müzik alanında somut referanslar vermekten öteye gidemiyorum, neden? Çünkü bu müzik tarzını yazıyla tanımlamanın ne kadar zor olduğunu biraz aşinalığı olan herkes bilir. Seven çok sever, sevmeyen hiç sevmez. Yine de şunları yazmayı deneyeceğim. Oğuz Büyükberber, "III/4"de günümüz sentezleme tekniklerini belli bir oranda kullansa da, daha çok var olan sesleri hafif miktarlardan aşırı-tanınmaza varan bir yelpazede "işlemeyi, katmanlandırmayı ve renklendirmeyi" tercih etmiş. Bunu yaparken de sanırım hem gerçek zamanlı canlı elektronik alet-edevatını, hem de önceden hazırlanmış malzemeleri kullanmış. Sonuçlar çoğu "taze" elektronik müzik dinleyicisinin "korku filmi müziği, radyo kanalı değiştirme cazırtısı, vahşi hayvan bağırtıları, atari oyunundaki robot aryaları, helikopter düşerken motorunun yavaşlama efekti, akortsuz distorşınlı bazuka, ahşap merdivenlerden yuvarlanan topal fil" olarak nitelendirmeyi sevdiği, tecrübeli yıllanmış elektronik müzik dinleyicisinin ise "dozunda bir filtre kullanımı, akışkan bir katmanlandırma, aşırı bas ve aşırı tiz yelpazesindeki dengeli uyum, bazı soundlar preset gibi tınlasa da aslında son derece müzikal bir kullanım, sanırım kaydedilen bisiklet tekerleği ve zili kendisinin kaydettiği 1972 model bir Alman, keşke en sondaki pink-noise groove'u kendini koklatıp tam oturmadan kaybolsaydı, hmmm... fraktal..." gibi anlaşılmaz nitelendirmeler kullanabilecekleri bir parça "III/4". Sonuçta herkes her müzikten duyduğu kadarını duyar, ruhunun şekline göre duyduğunun izini taşır, etkiye açık olduğu kadar zedelenir ve güçlenir. Haydi seyahate çıkalım...

Albümün dördüncü "parça"sı olan "IV/4" ise albümün "kapak sanatı", kendi albümleri dahil camiadaki pek çok albümün kapağını tasarlamış olan Oğuz Büyükberber'in son yıllardaki görsel çalışmalarından örnekler. Albümü tüm bütünlüğüyle deneyimleyebilmek için, CD formatında "satın almak" için de zorlayıcı bir neden. Yine pek çoğumuzun bilmediği gibi Oğuz Büyükberber, Mimar Sinan GS İç Mimarlık Bölümü 1994 mezunudur, görsel sanatlar (resim, fotoğraf, video) aktif olduğu alanlardır. Doğuştan %10 oranında görebiliyor olması, onu 3 yaşından beri resim yapmaya, içinde ve dışında "gördüğü" dünyaları birleştirme çabasına itmiştir. Kendi sözleriyle "Yıllardır bu yaşamdaki en iyi rehberlerimden ikisinin birleşimiyle ilgili deneyler yapagelirim. Ses ve Görüntü'yü temel alarak, bu ikisinin sohbetini ve zıtlıklarını keşfederim"in ne demek olduğuna, albümün kapak sanatında yani "IV/4"de "bakabiliriz".
Yine Oğuz Büyükberber'in kendi sözleriyle bitirecek olursak: "önyargılardan, beklentilerden arınıp bu müziği düş dünyanıza aktarabilirseniz sizi mutlu edebilecek sürprizlerle karşılaşabilirsiniz".

Şehrin caz hali...

13 Ekim - 3 Kasım

21. akbank caz festivali

CHARLES LLOYD NEW QUARTET, AVISHAI COHEN "SEVEN SEAS", ARILD ANDERSEN TRIO, MAFFY FALAY SEXTET, VIJAY IYER TRIO, ROBERT GLASPER EXPERIMENT, BASSDRUMBONE, ZAZ, THE RAY GELATO GIANTS, İLHAN ERŞAHİN'S LOVE TRIO FEATURING ARTO TUNÇBOYACIYAN, CARMEN SOUZA, HAZMAT MODINE, ARTO TUNÇBOYACIYAN'S 1TO3, KEREM GÖRSEV TRIO & SEDEF ERÇETİN "CHAMBER JAZZ", DUSKO GOYKOVICH QUARTET, AZAM ALI & NIYAZ, AMSTERDAM KLEZMER BAND, TRIO BALKAN – FOCAN & KONTRAFOURIS & HAFIZOĞLU, CLUB DES BELUGAS QUINTET FEATURING BRENDA BOYKIN, ANTHONY JOSEPH & THE SPASM BAND, ALP ERSÖNMEZ "YAZISIZ", TİMUÇİN ŞAHİN QUARTET, FRØY AAGRE, OZAN MUSLUOĞLU 4TET, ARIFA, ESRA DALFİDAN'S FIDAN, 123, WHITE MINK (ELECTRO SWING), RAASHAN AHMAD, BOĞAZİÇİ CAZ KOROSU, MARI KVIEN BRUNVOLL, SOCIAL INCLUSION BAND

ORGANİZASYON

pozitif
www.pozitif.info

biletix 0216 556 98 00
www.biletix.com

AKBANK

sizin için

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Amerikan Down Beat Dergisi 59. Jazz Yazarlarının En İyiler 2011 Listesini Yayınladı

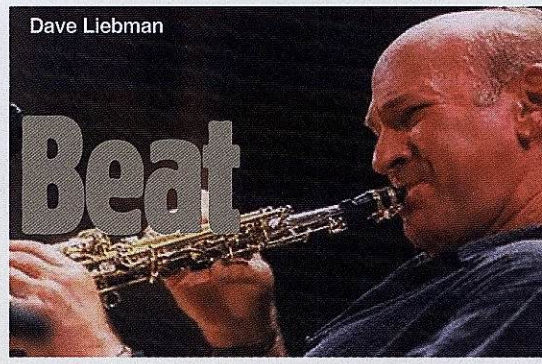
Dave Liebman

JD Allen

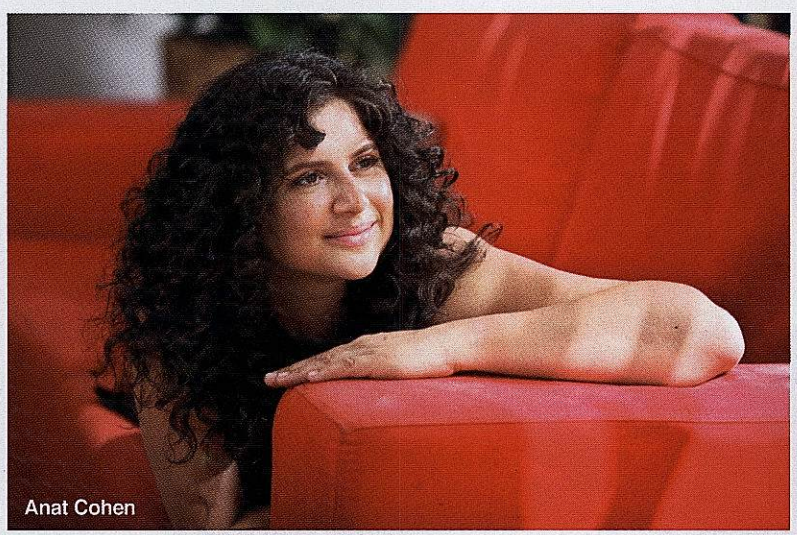
Anat Cohen

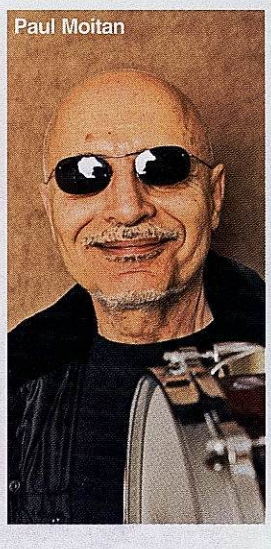
Paul Moitan

Regina Carter

Onur Ödülü: **Abbey Lincoln**
Duayenler Onur Ödülü: **Paul Chambers**
Yılın Jazz Sanatçısı Of The Year: **Jason Moran**
Yılın Jazz Albümü: **Jason Moran, 10 (Blue Note)**
Yılın En İyi Yeniden Basımı: **Duke Ellington, The Complete 1932-1940 Brunswick, Columbia And Master Recordings Of Duke Ellington And His Famous Orchestra (Mosaic)**
Yılın Blues Albümü: **Pinetop Perkins/Willie "Big Eyes" Smith, Joined At The Hip (Telarc)**
Yılın Jazz Ötesi Albümü: **Lizz Wright, Fellowship (Verve Forecast)**
Yılın Big Bandi: **Maria Schneider Orchestra**
Yılın Jazz Grubu: **Joe Lovano Us Five**
Ylın Soprano Saksofoncusu: **Dave Liebman**
Yılın Alto Saksofoncusu: **Rudresh Mahanthappa**
Yılın Tenor Saksofoncusu: **Sonny Rollins**
Yılın Bariton Saksofoncusu: **Gary Smulyan**
Yılın Trumpetcisi: **Dave Douglas**
Yılın Tromboncusu: **Steve Turre**
Yılın Klarinetcisi: **Anat Cohen**
Yılın Flütcüsü: **Nicole Mitchell**
Yılın Davulcusu: **Paul Motian**
Yılın Perküsyoncusu: **Cyro Baptista**
Yılın Vibrafonçusu: **Bobby Hutcherson**
Yılın Kemancısı: **Regina Carter**
Yılın Akustik Bascısı: **Dave Holland**
Yılın Elektrik Bascısı: **Christian McBride**
Yılın Gitaristi: **Bill Frisell**
Yılın Piyanisti: **Jason Moran**
Yılın Orgcusu: **Dr. Lonnie Smith**
Yılın Elektrik Keyboardcusu: **Craig Taborn**
Yılın Jazz Dışı Enstrümanları: **Béla Fleck (banjo)**
Yılın Erkek Vokalisti: **Kurt Elling**
Yılın Kadın Vokalisti: **Cassandra Wilson**
Yılın Bestecisi: **Maria Schneider**
Yılın Aranjörü: **Maria Schneider**
Yılın Yapımcısı: **Michael Cuscuna**
Yılın Albüm Markası: **Sunnyside**
Yılın Blues Artisti/Grubu: **Buddy Guy**
Yılın Jazz Ötesi Artisti/Grubu: **Carolina Chocolate Drops**
Yılın Yükselen Yıldızları
Jazz Müzisyeni: **Ambrose Akinmusire**
Big Bandi: **John Hollenbeck Large Ensemble**
Jazz Grubu: **Vijay Iyer Trio**
Soprano Saksofoncusu: **Anat Cohen**
Alto Saksofoncusu: **Jon Irabagon**
Tenor Saksofoncusu: **JD Allen**
Baritone Saksofoncusu: **Claire Daly**
Trompetcisi: **Ambrose Akinmusire**
Tromboncusu: **Luis Bonilla**
Klarinetcisi: **Ben Goldberg**
Flütcüsü: **Nicole Mitchell**
Davulcusu: **Nasheet Waits**
Perküsyoncusu: **Cyro Baptista**
Vibrafoncusu: **Jason Adasiewicz**
Kemancısı: **Christian Howes**
Akustik Bascısı: **John Hébert**
Elektrik Bascısı: **Esperanza Spalding**
Gitaristi: **Mary Halvorson**
Piyanisti: **Craig Taborn**
Orgcusu: **Craig Taborn**
Elektrik Keyboard: **Robert Glasper**
Jazz Dışı Enstrümanı: **Erik Friedlander (Cello)**
Erkek Vokalisti: **José James**
Kadın Vocalist: **Gretchen Parlato**
Bestecisi: **Darcy James Argue**
Aranjörü: **Ted Nash**
Yapımcısı: **Greg Osby**

HP, Windows® 7 ürününü önerir.

intel inside
CORE i7
Göz Alıcı ve Akıllı

şimdi herkes

konserde

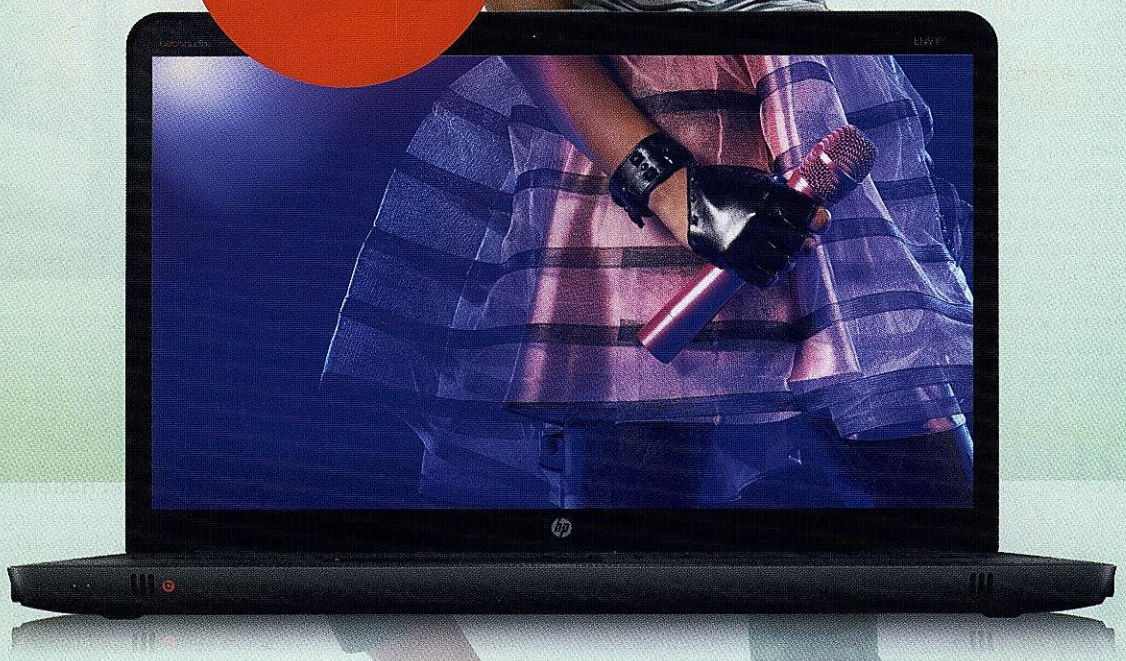

MÜZİK... HİÇ OLMADIĞI KADAR GERÇEK

beatsaudio™ **SADECE HP BİLGİSAYARLARDA**

Intel® Core™ i7-2630QM işlemci HP ENVY 17-2110en Dizüstü Bilgisayar ile okulun gözdesi ol. Beats Audio™ teknolojisine sahip bu bilgisayar ile konser kalitesinde sese uygun fiyata sahip olabilirsin.

hp.com/tr/everybodyon

Everybody On hp

©2011 Hewlett-Packard Development Company, L.P. Bütün hakları saklıdır. Burada yer alan bilgiler haber vermeden değiştirilebilir. Intel, Intel logosu, Intel Inside, Intel Core ve Core Inside, Intel Corporation'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki ticari markalarıdır. Microsoft ve Windows 7 Microsoft şirketler grubunun tescilli markalarıdır.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz ve Sinema

Black Orpheus ve Luiz Bonfa

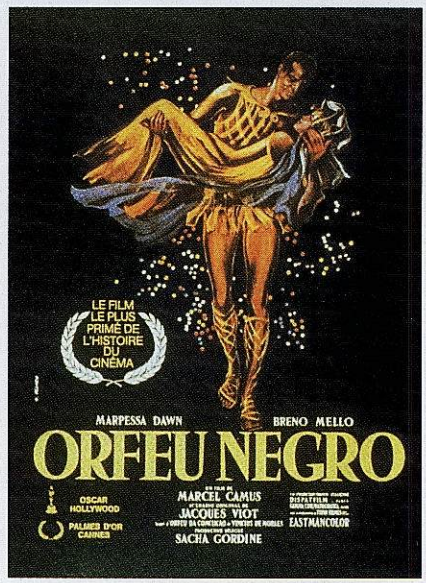

Şarkı söyleyerek güneşi doğurabilir misin? Orpheus yapabilir. Orpheus Yunan mitolojisinde çalgısı ve müziğiyle herkesi etkileyen, dillere destan bir ozandır. Eurydike'de onun ilk görüşte aşık olup ardından ölüme yenik düşen karısı. Eurydike ölünce yeraltına götürülür ve Orpheus onu kurtarmak için peşinden gider. Karısının sesini duyar ama arkasına bakmaması ve onu görmemesi gereklidir. Orpheus dayanamayarak bakar ve Eurydike'yi sonsuza kadar kaybeder. 1959 yapımı Marcel Camus'nün yönetmenliğini yaptığı film, Vinicius de Moraes'in bu mitolojiden esinlenerek yazdığı tiyatro oyununu temel alınarak yazılmış. Film Jobim'in "A Felicidade"siyle açılıyor. Filmde Orpheus

Rio'da vatmanlık yapan müzisyen gencimiz, Mira ile nişanlı ama bunu çok umursamadan, ilk görüşte kasabaya yeni gelen Eurydike'ye aşık oluyor. Gizli aşklarını ancak büyük karnavalın yapıldığı güne kadar gizli tutabiliyorlar. Aşklarını gitar ve bossa eşliğinde, Eurydike'nin kuzeninin dağın tepesindeki gözden uzak evinde yaşıyorlar. Onlara sürekli eşlik eden müziğin yanında, Orpheus'un müziğiyle güneşi doğurduğuna inanan iki küçük çocuk Zeca ve Benedito ve bir de metafor olarak iskelet kostümü giymiş bir "ölüm" figürü var. Biz daha filmin başında, sonunda Eurydike'nin öleceğinin bilincindeyiz, aynı mitolojideki gibi ama yine de filmin mutlu sonla biteceğine inancımız hiç azalmıyor, belki de bilinç altımıza derinden mutluluk hormonu salgılayan bossalar sayesinde. Filmin müzikleri Antonio Carlos Jobim ve Luiz Bonfa'ya ait. Bonfa Rio'da doğmuş, yetişmiş ve 40'lı yılların sonunda Bossa Nova henüz ortaya çıkmadan önceki dönemde, biraz daha melankolik olan Samba-canção müzik akımının öncülerindendir. Yeteneğini farkeden bir arkadaşının onu Jobim ve Vinicius de Moraes'le tanıştırması sonucu, Moraes'in o sırada yazmakta olduğu tiyatro oyunu "Orfeu da Conceição"nun müziğini beraber yapıyorlar. Ardından da yönetmen Marcel Camus'nün davetiyle Jobim'le birlikte bu filmin müziklerine imza atıyorlar. Bonfa da film için hem "Samba de Orfeu"yu hem de daha sonra "A Day in The Life of a Fool" adıyla İngilizceye çevrilmiş olan "Manhã de Carnaval"ı besteliyor. Melodiyi, ritmi ve bası aynı anda çalabildiği kendine özgü tekniğiyle tek başına bir orkestra niteliğinde olabilen Bonfa'nın bir diğer popüler bestesi de "The Gentle Rain". Her ne kadar günümüzde birçok jazz müzisyeni tarafından farklı tarzlarda çalınıyor olsa da yine de "Gentle Rain", Guiness Rekorlar Kitabı'na "en çok çalınan on standart" dalında giren "Manhã de Carnaval" kadar popüler olmamış. "Manhã de Carnaval"da başka bir güzellik var sanki. Geçmişten günümüze birçok farklı müzisyen kendine göre yorumlamış parçayı. Solo bas yorumundan tutun da, big band yorumuna kadar, Nilüfer'in 1987 çıkışlı "Geceler" albümünde Kayahan'ın sözlerini yazdığı "Bazen Hayaller Kurarım" yorumundan tutun da Cassandra Wilson'un 2010 çıkışlı "Silver Pony"sindeki kendine özgü yorumuna kadar herkes güneşi doğurmaya çalışmış bir kere. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye, Golden Globe'da ve BAFTA'da da en iyi yabancı film dalında ödül alan filmin Jean-Michel Basquiat'yı en çok etkileyen müzikallerden biri olduğunu duyduğumda bir kez daha sevmiştim. Müzik çok şeyi değiştiriyor. "Ölüyü bile diriltir" derler ya işte öyle bir şey. Filmin sonunda da aynı mitolojideki gibi Eurydike'yi öldükten sonra yeraltına götürüyorlar ve Orpheus sevgilisini bile şarkı söyleyerek yeniden diriltmeye çalışıyor. Filmin sonunda bile Eurydike'yi kaybetmelerine rağmen Zeca ve Benedito adlı iki küçük çocuk hala güneşin doğacağına inanıyorlar biraz müzik olursa. Teknik olarak sonbahara girdiğimiz ama hala yazı yaşamaya devam ettiğimiz şu güneşli güzel günlerde hayat bazen bir bossa gibi ve sanki Brezilya'da insanlar hep mutlu gibi. Brezilya'ya gidemesek de güneş sanki hergün doğacak gibi. Yeter ki hayatımızda biraz güzel müzik olsun.

KASIM | '11

İş sanat

issanat.com.tr

2 KASIM ÇARŞAMBA

20.00

CAZIN USTALARI

SONNY ROLLINS

biletix Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (212) 316 10 83

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar X

L.Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Eva Taylor

22/01/1895 tarihinde Amerika'nın St. Louis Eyaleti'nde Irene Joy Gibbson olarak doğmuştur. Kariyerine çocuk yaşta katıldığı turneler ile başladı. 1900 ile 1920'li yıllarda Avrupa, Avustralya ve Yeni Zellanda turnelerine çıkmıştır. Daha sonra Amerika'ya Josephine Gassman and Her Pickaninnies isimli grup ile turnelerine devam eden sanatçı, 1920 yılında New York City'e gelmiş ve Harlem'de bir gece kulübünde şarkıcı olarak popüler olmuştur. 1921 yılında piyanist ve prodüktör Clarence Williams ile evlenen sanatçı, birlikte bir çok projede yer almış ve radyo programlarında çalışmışlardır. 1922 yılında ilk albümünü, Afro Amerikan etkisiyle ve „Black Swan" etiketli „The Dixie Nightingale" ismiyle piyasaya çıkmıştır. 1920'li ve 30'lu yıllarda sayısız popüler Blues ve jazz şarkılarıyla kendinden söz ettiren Taylor, 1925 yılında ilk hiti *Everybody Loves My Baby* ile 10 numarada ve Cake Walkin' Babies from Home ile 13 numarada yer almıştır. Solist olarak *Williams' Formation Blue* Five grubunda duyulmuşsa da, 1924 ve 1925 yıllarındaki Louis Armstrong ve Sidney Bechet'in kayıtlarında da duyulmuştur. Daha sonra 1929 yılında The Charleston Chasers (Ain't Misbehavin) ile ismi duyulmuştur. Sahne ismi olarak Eva Taylor'u kullanmış olmasına rağmen, gerçek ismi olan *Irene Gibbson and her Jazzband* olarak da sahneye çıkmıştır. 1920'li yıllarda NBC'de kendi radyo şovunu yapmış ve 1932 yılında da Paoul Whitemna Radio Şovuna konuk edilmiştir. 1940'lı yılların başında müzik işletmesine geçerek, konser ve gece kulüplerinde daha seyrek söylemeye başlamıştır. 1960'lı yılların ortalarına doğru, eşinin ölümünden sonra müzik işletmesinde kalarak Avrupa'ya turnelere çıkmış ve 1977 yılında vefat etmiştir.

Trixie Smith

1895 yılında Atlanta'nın Georgia Eyaleti'nde dünyaya gelmiş bir blues şarkıcısı. Öğreniminden sonra 1915 yılında Alabama'ya yerleşen sanatçı, Misinteral şov ve T.O.B.A'da (Theater Owners Booking Association) daha çok Afro Amerikan müzisyenlerin yer aldığı vodvilde şovlarda yer almıştır. 1922 yılında My Man Rocks Me with One Steady Roll isimli ilk albümünü Black Swan Records'tan çıkartmıştır. Aynı yıllarda New York'ta Inter Manhattan Casino'da Trixie's Blues isimli parçasıyla blues şarkı yarışmasını kazanmıştır. 1923 yılında yine Black Swan Records ile albüm çıkartmış ve 1924-25 yıllarında, Fletcher Henderson Orkestrası ile Paramount Records'dan albüm çıkartmıştır. Artık müzik revülerine ve Broadway'deki şovlara da katılan sanatçı, 1932 ile 1938 yılları arasında çeşitli filmlerde de rol almıştır. Son kayıtları 1938 ve 1939 yıllarında olmuştur. 21/09/1943 tarihinde New York'ta vefat eden sanatçı ne yazık ki çok çabuk unutulmuştur.

Rosa Henderson

24/11/1896 tarihinde Amerika'da Kentucky'e bağlı Henderson County'de doğan, 1920'li 30'lu yıllarının klasik blues sanatçılarından biridir. Kariyerine amcasının sirkinde gösteriler yaparak 1913 yılında başlamıştır. 1918 yılında „Slim" Henderson ile evlenerek, Mason – Henderson gösterisiyle turnelere çıkmıştır. 1923 yılında 9 yıllık bir kayıt dönemine giren sanatçı, yüzün üstündeki şarkılarını Sally Ritz, Flora Dale, Sarah Johnson, Josephine Thomas, Gladys White ve Mamie Harris takma isimleriyle söylemiştir. Aynı dönemlerde The Virginians, Fletcher Henderson's Jazz Five, Fletcher Henderson's Orchestra, Fletcher Henderson's Club Alabam Orchestra, the Choo Choo Jazzers, the Kansas City Five, the Three Jölly Miners, the Kansas City Four, the Three Hot Eskimos, ve the Four Black Diamonds grupları kendisine eşlik etmişlerdir.
28 /05/1924 tarihinde, Fletcher Henderson'un korosu için Vocalion etiketli kayıdıyla „Do That Thing" parçayı, muhtemelen bir Big Band'de söyleyen ilk kadın şarkıcılardan olmuştur.
1926 yılında kayıtlarında düşüşler olmasına rağmen 1932 yılına kadar performansına devam etmiş ve 1960'lı yıllara kadar çeşitli hayır konserleri vermiştir. 06/04/1968 tarihinde New York'a bağlı Roosevelt Island'da vefat etmiştir.

Norma Teagarden

28/04/1911 tarihinde Oklahoma'da doğan Amerikalı jazz piyanistidir. Ailede her ferdin bir müzik aleti çaldığı müzikal bir aileden gelmektedir. Piyano derslerini annesinden alan sanatçı, ayrıca keman dersleri de almıştır. Babasının ölümünden sonra 1918 yılında Nebraska'ya taşınan sanatçı, 1926 yılında profesyonel olarak Oklahama City'de çalmaya başlamıştır. Okulu bittikten sonra 1928 yılında Territory Band ile New Mexico'ya gitmiş, orada çeşitli dans etkinliklerinin bulunduğu Lions Club'ta piyano ile eşlik etmiştir. Daha sonra kendi grubunu kurarak kardeşleri ile birlikte New York ve Chicago'da, 1942 yılında Lons Angles'e taşındıktan sonra Ivy Anderson ile birlikte çalışmışlardır. 1943 yılında kardeşi Jack Teagarden'in grubuna katılarak, 1947 yılına kadar turnelere katılmıştır. Daha sonra bir Jazz-Combo (3-8 kişilik jazz grubu olup, her enstrümandan bir tane olan, geleneksel ritimler ağırlık taşıyan ve sürekliliği olmayan grup) kurarak ders vermeye başlamıştır. 1952-55 yılları arasında Kaliforniya'da Ben Pollack, Matty Matlock, Ted Vesley, Pete Daily ve Ray Verduç ile çalmıştır.
1955 yılında bir iş adamı ile evlendikten sonra gruptan ayrılmıştır. Çift San Francisco'ya gittikten sonra New Orleans Jazz-Revival sahnesinde Turk Murphy, Pee Wee Russell, Eddie Condon, Jimmy McPartland, Edmond Hall, Leonard Feather, Dick Cary, Carl Kress, Kenny Daven ve Walter Page ile birlikte çalmıştır. 1963 yılında annesi ve kardeşleri Charli ve Jack ile Monterey Jazz Festivalinde sahne almışlar ve kayıtlarını gerçekleştirmişlerdir. 1970'li yıllarda Sacramento Jazz Festivali'ne davet edilen sanatçı, 10.Dixieland Jazz Festivalinin kraliçesi seçilmiştir. Norma Teagarden son yıllarına kadar kanser ile mücadele etmiştir. Düzenli olarak Çarşamba akşamları Washington Square Bar ve Grill in North Beach'te çalışmalarını sürdürmüştür.
1973 yılında London Institute for Applied Research'ten fahri doktor ünvanı, 1980 yılında San Francisco'da liyakat ödülü alan sanatçı, 05/06/1996 tarihinde vefat etmiştir.

Mary Osborne

17/07/1921 tarihinde Kuzey Dakota'da doğan gitar sanatçısı ve vokalist. Jazz müziğinin tanınmış kahramanı olduğunu söylemek pek de zor olmasa gerek. Ragtime müzisyenlerinin ve dansçı bir ailenin kızıdır. Önceleri viyolin ve kontrabaş çalan sanatçı, babasının teşvikiyle noelde aldığı gitar ile seçimini gitar çalmakta kılmıştır. Ancak onu en çok etkileyen Alphonso Trend Orkestrasında çalan Charlie Christian olmuş ve sonrasında da elektro gitar çalmaya karar vermiştir. Ayrıca Django Reinhardt'dan da çok etkilenmiştir. 1930'lu yılların sonunda KDKA (Pittsburg'da özel bir radyo) radyosu bandında çalmaya başlamıştır. 1941 yılından itibaren Joe Venoti ile sonrasında ise Buddy Rodgers, Terry Shand ve Russ Morgan ile çalmıştır. Swing'ten bebop'a büyük müzik gruplarından Nat King Cole'a kadarki dönemlerdeki müziklerden etkilenmiş ve 1945 yılında New York City'e taşınan sanatçı kendi triosunu kurmuş ama Mary Lou Williams, Charlie Shavers, Louie Bellson, Tvree Glenn ve Mercer Ellington ile, takip eden yıllarda ise Coleman Howkins Beryl Brooker ve Ethel Waters ile birlikte çalmıştır.
1951 yılında Down Beat dergisi, sanatçının sahne hayatından çekildiğini ve ev kadını olarak hayatına devam edeceği haberi çıktıktan bir yıl sonra, sahneler geri dönüş yaparak Billie Holliday ile turneye çıkmıştır. 1952 ile 1963 yılları arasında Columbiya'da düzenli olarak Jack Sterling Radyo şovunda yer almıştır. 1959 yılında albümü *A Girl an Her Guitar* isimli albümünü çıkarttıktan sonra, gitar öğretmeni olarak çalışmaya başlamış ve Osborne Guitar Company yöneticiliğini üstlenmiştir.
1977 yılında Now's The Time albümünü saksofonda Vi Reedd ve MacPartland ile çıkartmıştır. 1990 yılında Linoel Hampton ile aynı sahneyi paylaşmıştır. 1991 yılında son konserini Village Vanguard'da veren sanatçı, trompet sanatçısı Ralp Scaffıdı ile evlenmiş ve 03/04/1992 tarihinde California'da vefat etmiştir.

"Herkes sanata değer verir.
Bazıları sanata değerini verir."

Bir sanat eserini uzaktan izleyerek keyif almak ile o sanat eserine sahip olmak arasındaki farkı bilenler için hayat biraz daha farklıdır.

Sanat eseri koleksiyonerliği bir tutkudur.

Hayran kaldığı bir sanat eserini koleksiyonuna katmak isteyen bir sanatseverin tutkusu, sanatçının o eseri yarattığı andaki tutkusuyla boy ölçüşebilecek kadar ileri gidebilir.

Yapı Kredi Private Banking'in sunduğu
Sanat Eserleri Kredisi ve Sanat Danışmanlığı Hizmeti,
bu tutkusunu özgürce yaşamak isteyen müşterilerimiz içindir.

Çünkü bir bankanın görevi bazen de tutkularının peşinde koşan müşterilerine destek olmaktır.

PRIVATE BANKING
YapıKredi

444 0 446 | ykprivate.com.tr

M.A.B.K.A.

F.Dilek Himam
dilek@gencazcilar.org

"Cool" Bir Stil Adamı: Miles Davis

Miles Davis was cool, Miles Davis is cool.

Birçok müzikal değişimin öncüsü olduğu kadar bir okul olarak da görülen Miles Davis'in bu yıl 20. ölüm yıldönümü, bu sebeple de yazımızı kendisine –bu yazının onu anlatmaya yetmeyeceğinin farkında olarak- ayırmak istedik.

Miles Davis ile ilgili yazılan pekçok yazıda, veya onunla tanışan, yakınlarında bulunan kişilerin röportajlarında sanatçıyla ilgili söylenen ilk şey, onun son derece sıradışı ve etkileyici biri olduğudur. Hatta çoğu eleştirmen ve araştırmacı Miles'ın neredeyse kusursuzluğu üzerine görüşlerini belirtir. Quincy Troupe, *Miles and Me* adlı kitabında onun için şöyle demiştir: "Hemen hemen her hareketiyle büyüleyici ve bir insanda olabilecek her tür kusursuz özellik onda vardı." Miles, *Kind of Blue* albümünden itibaren de moda dünyasının da yakından takip ettiği bir isim olmuştur.

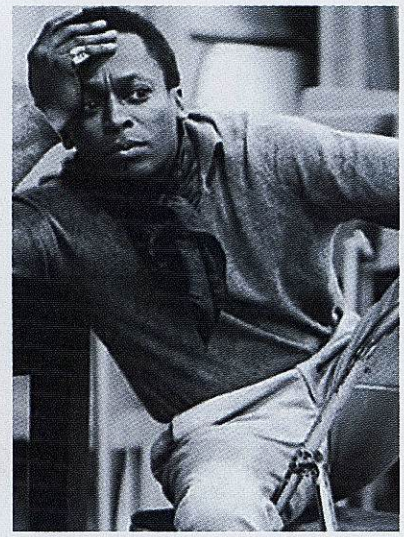

Miles Davis 1950'li yıllardaki giysileri ile

Miles Davis, jazz müzisyenlerinin arasında stil ikonu olarak da görülen bir isimdir ve en çok da başkaldıran asi çizgisi ile akıllara kazınmıştır, ne giyerse giysin bu tarzı kendi özgün tarzı ile bütünleştirmiştir. Giyim tercihlerinde sıkça rastlanmayan ustalığı ise hayranlık uyandırıcı olmuştur.

Kimse Miles Davis kadar kusursuz trompet çalamadığı gibi, hiç bir jazz müzisyeni onun gibi giyinememiştir. Özellikle sürekli renklerini, tarzlarını değiştirdiği giysileri ile Miles tam bir bukalemun gibidir. Önceleri son derece farklı ve avant-garde bir tarzı vardır. 40'lı yılların sonlarında ve 60'ların ortalarında Davis son derece tutarlı bir şıklığın farklı varyasyonlarını kullanmıştır. *Birth of the Cool* albümünü kaydederken 1949 yılında Brooks Brothers'dan aldığı giysilerle karşımıza çıkar. 1963 yılındaki *Seven Steps to Heaven* albümü sırasında ise slim-fit Avrupai giysileri ile sahnede olacaktır. 1950'li yıllarda Miles, *Ivy League* stilini benimsemiştir. Zaten bu yılların popüler görüntüsü olan *Ivy League* tarzı, kutu formunda spor paltolar, alttan düğmeli gömleklerden oluşurken, sanatçı giysilerini Harvard mağazalarından, Cambridge'deki

Miles Davis 1950'li yıllardaki giysileri ile

Andover Shop'tan, Massachusetts'ten almaktadır.

O kesinlikle sıradışı ve farklıdır. Miles, böyle doğmuştur. Hatta "cool" kelimesinin sözcük karşılığının Miles Davis olması gerektiğini söyleyen ustalar her fırsatta onun sıradışılığına hayran kalmışlardır. 1965 yılında ünlü jazz eleştirmeni ve Esquire Dergisi stil yazarı George Frazier, Miles Davis'in ayakkabılarından dolayı ona "Weejun diktatörü" lakabını takarken onun tam bir *hipster* olduğunu belirtmiştir.

Weejun pabuçlar

Miles Davis, her erkeğin giyim açısından rol modeli olarak örnek alacağı biri olarak görülmüştür. 1955 yılında Miles, Columbia Records ile ilk anlaşmasını imzalar ve bu dönemin ardından giysilerindeki silüet geniş omuzlu giysilerden daha doğal bir

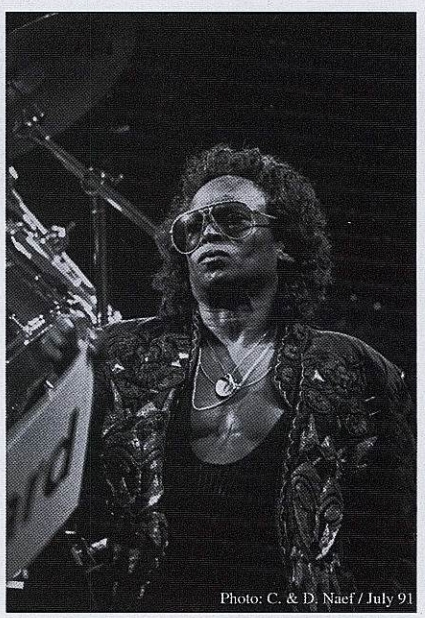

forma bürünür. 1950'li yıllarının ortalarında daha önce belirttiğimiz gibi *Ivy League* görünümünü ağrlıklı olarak kullanmaya başlamıştır. "Round About Midnight," "Miles Ahead" ve "Porgy and Bess" albümlerinin en popüler olduğu dönemler de bu yıllara rastlar.

Fred Astaire, Cary Grant ve Windsor Dükü gibi efsanevi giysi ikonlarından da etkilenmesine rağmen Miles'ın gerçek rol modeli boksör Jack Johnson olmuştur. Johnson'un güzel giysileri, şık arabaları ve güzel kadınlarıyla bütünleşen tarzı Miles için etkileyicidir. Bunun yanısıra giysilere ve estetiğe olan düşkünlüğü

[1] Troupe, Quincy Miles and Me: A Memoir, University of California Press, 2000, s.10
[2] Ivy League erkek giysileri için kullanılan bir tarz olup özellikle 1950'li yıllarda popülerlik kazanmıştır. Kolejlerin kampüslerinden esinlenilerek ortaya çıkan bir tarzdır.
[3] Style Icon: Miles Davis, http://uk.askmen.com/fashion/style_icon/41_style-icon-miles-davis.html
[4] Bir tür tek parça makosen erkek ayakkabısı.

Her şey için bir imzanız yeter.

Çünkü World Signia, yalnızca bir kredi kartı değil, aynı zamanda
özel asistanınız, seyahat acenteniz, yatırım danışmanınız, doktorunuz, avukatınız...

Dünyanın her yerinde size özel ayrıcalıklar sunan World Signia, tek bir imza ile
her şeye sahip olmak isteyenler için Finansbank Private Banking'de.

FINANSBANK PRIVATE BANKING

Private Banking Hizmet Hattı: 0212 318 57 57
www.finansbankprivate.com.tr

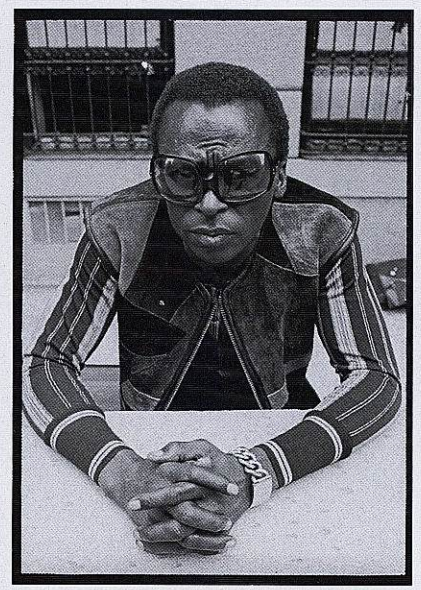

Miles Davis, New York 1969, Fotoğraf: Don Hunstein

konusunda güzeller güzeli ve şık giyinen annesinden de çok fazla ilham aldığını biliyoruz.

1960'lı yıllardan itibaren Miles, GQ'nun ve Esquire'ın en iyi giyinenler listesine girmiştir bile. 1960'lı yıllarda Miles'ı slim-cut Avrupai giysiler içinde görürken sanatçının konserlerinde, müzik programlarının yanısıra giysilerine ilişkin bilgiler de verilmeye başlanmıştır.

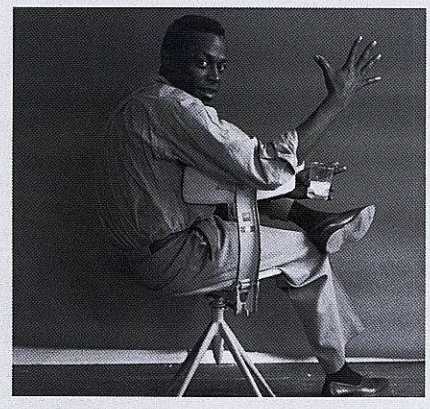

Miles Davis, 1950'li yılların sonlarında çekilmiş fotoğraflarda görülüyor.

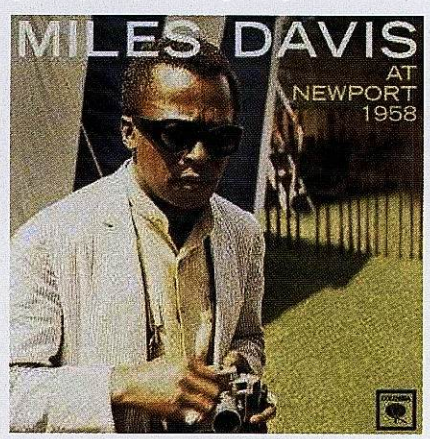

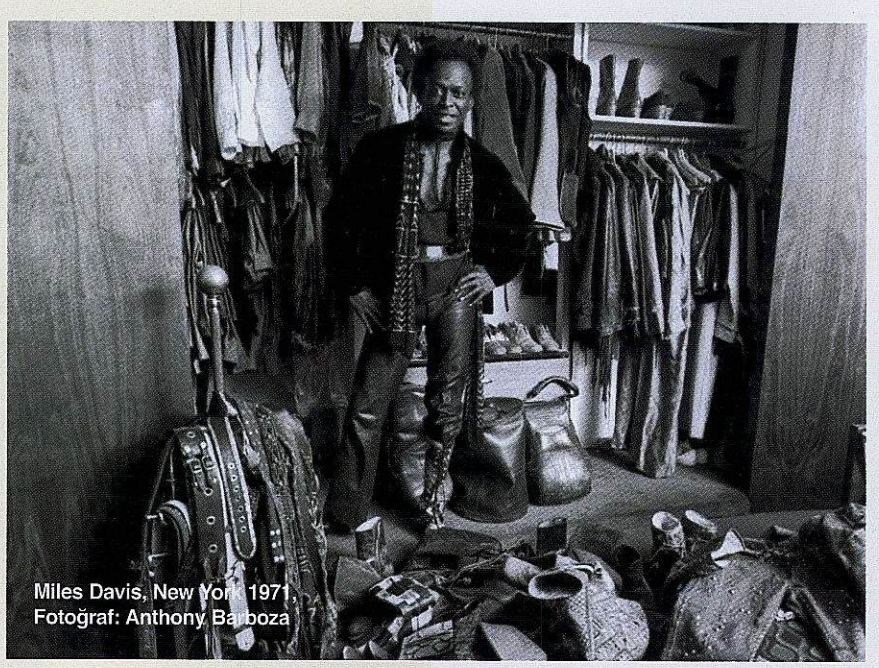

Miles Davis, New York 1971,
Fotoğraf: Anthony Barboza

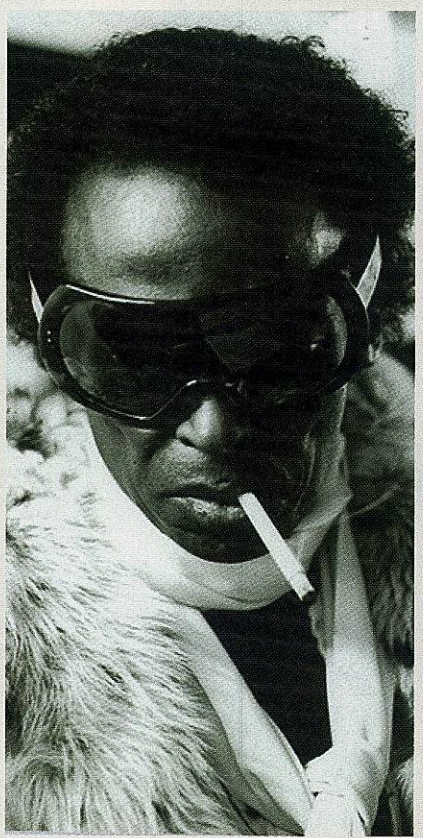

Miles Davis, 1970'li yıllarda kürklü ceketleri ve baskılı pantolonlarıyla görülüyor.

Miles'ın özellikle 1950'li yıllarda pahalı el yapımı ayakkabıları, ipek gömlekleri, deri yelekleri, deri şapkaları ve büyük İtalyan gözlükleri akıllara kazınan görüntüler olmuşlardır. 1970'li yıllardan itibaren de kürk yakalı ceketleri, abartılı renk kullanımlarıyla daha dikkat çekici bir stil yaratmaya başlamıştır. Anthony Barboza tarafından 1971 yılında çekilen bir fotoğrafında eşarbı, kemeri ve botlarıyla bir giysi dolabının önünde verdiği pozu, Miles'ın meşhur pozlarından biridir.

Miles Davis için müzik ve yaşam her zaman stille ilgili olmuştur. Onun zihninde tasarladığı ve uyguladığı estetik projesi içinde müzik başat bir rol oynarken moda, resim ve yaratıcılık oldukça önemli temel faktörlerdendir. Bu unutulmaz ismi buradan tekrar saygıyla anıyoruz.

Son olarak Miles Davis hakkında araştırma yaparken katkıları ve yardımlarından dolayı jazz gitaristi ve kompozitör sayın Onur Ataman'a da sonsuz teşekkürlerimi belirtmek isterim. Bir sonraki yazımızda görüşmek üzere...

Kaynakça:

Troupe, Quincy, *Miles and Me : A Memoir*, University of California Press ,2000, s.10

Style Icon: Miles Davis, http://uk.askmen.com/fashion/style_icon/41_style-icon-miles-davis.html

Miles Ahead: Chens on Davis for The Rake, http://www.ivy-style.com/miles-ahead-chens-on-davis-for-the-rake.html

Onur Ataman ile görüşme notları, 10.Eylül.2011, İstanbul

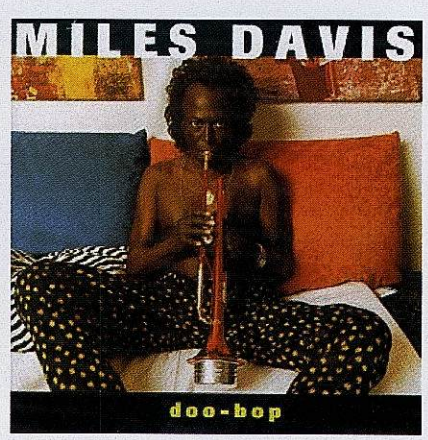

[5] Miles Ahead: Chens on Davis for The Rake, http://www.ivy-style.com/miles-ahead-chens-on-davis-for-the-rake.html
[6] Miles Ahead: Chens on Davis for The Rake, http://www.ivy-style.com/miles-ahead-chens-on-davis-for-the-rake.html

444 OZEL
444 6935
Deniz'de
her an size özel...
Hayat Deniz'de özel!
DenizBank
ÖZEL BANKACILIK
DEXIA

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz'ın Modasını Yakından Takip Eden Dilek Himam

Dergimize emek veren yazarları tanıttığımız bu serinin yeni konuğu jazz'ın müzik dışındaki hayatın içindeki renklerini bize gösteren Dilek Himam.

Bebek Elbiselerinden Defilelere...

27 Şubat 1978'de İzmir'de doğan yazarımızın çocukluğu gelecekte mesleğini oluşturacak moda tasarımı hayalleri içinde geçer.

"...hep o klasik hikaye işte... Bebeklerinize kumaş parçalarından elbiseler dikersiniz, sürekli elinizde bir kalem; duvar, masa, naylon torba ne bulursanız üzerlerine -*tükenmez kalemlerle mümkünse****- birşeyler çizersiniz Uykuya dalarken hep bir defile düzenlediğimi hayal eder öyle uyurdum mesela. Bunu hala yaparım."***

Fakat hayallerindeki mesleğe giden yolda biraz gecikecektir. Lise eğitimini Ege'nin simgesi, zeytinyağının en güzellerinin üretildiği Burhaniye ilçesinde tamamlar. Üniversite eğitimi için hazır giyim ve konfeksiyon sektörlerinin önemli merkezlerinden biri olan Bursa'yı tercih eder. 1999 yılında Uludağ Üniversitesi Tekstil Mühendisliği Bölümü'nde bitirir. 3 yıl kadar özel sektörde tekstil mühendisi olarak görev yapsa da gönlünde akademik dünya, dahası tasarım vardır.

"Aslında tekstil mühendisiyim ancak esas mesleğime bolca ihanet ettiğimi söyleyebilirim uzun zamandır."

1990'ların sonlarında tekstil mühendisliği son derece popüler bir alandır. Dilek Himam tam olarak neleri içerdiğini bilmeden bu bölümü seçer. Her ne kadar sanatçı bir kişiliğe sahip olsa da bölümün gerektirdiği matematik ve fizik derslerini başarıyla geçer ve tekstil mühendisliğini bitirir.

"...ama hiç mutlu olmadım ne okurken ne de çalışırken... Sonra zaten bir sürü alan değiştirerek akademik eğitimimi sürdürdüm. Hala da öğrenmeye devam ediyorum..."

Yazarımızın insan topluluklarına olan ilgisi onu yüksek lisans eğitimi için Ege Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde yönlendirir. Sanat aşkıysa doktoraya denk olan "***Sanatta yeterlik eğitimi***" almasına neden olur. Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Geleneksel Sanatlar Bölümü'nde eğitimini başarıyla tamamlar.

Dilek Himam, 2001 yılında İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak başladığı göreve 2005 yılından itibaren Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi Moda Tasarımı Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak devam etmekte. "***Moda Tarihi ve Kültürü, Giysi Tarihi***" gibi derslere giren yazarımız kendi deyimiyle "***..tasarım ve sanatla son derece iç içe***" bir ortamda, zamanının çoğunu çok sevdiği okulunda araştırmalarla, çeşitli projelerle ve öğrencilerle bir arada geçirmektedir.

Fakat müzik ve özellikle jazz, yaşamının her zaman en önemli yerini dolduracaktır.

Sivil Toplumla Başlayan Müzik Yolculuğu

"Aslında müzik hep hayatımın bir parçasıydı. Sevgili babam sayesinde de 4-5 yıl kadar klasik piyano dersleri almıştım. Müzikle her zaman ailecek bir bağımız olurdu. Jazz müziğini de hep sevmiştim, belirli türleri dışında dinlemekten, hatta anlayamamaktan bile bir dinleyici olarak zevk alırdım."

Piyano dersleri alsa da müzisyen olamadı ama gönüllü çalışmalara katılarak müziği özellikle de jazz'ı yaşamın önemli bir yerine koymayı başardı yazarımız.

2003 yılında en aktif dönemini yaşayan İzmir Caz Derneği'nin kuruluş aşamasında yer alan Dilek Himam, eğitimci kimliğini de kullanarak pek çok değerli kişiyle birlikte eğitim komisyonlarında görev aldı.

"Her faaliyetimiz, toplantımız benim için son derece öğretici olurdu. Jazz'ın ne kadar uçsuz bucaksız bir dünya olduğunu o zamanlarda daha iyi anladım."

Derneğin kurucuları arasında olan Dilek Himam, hedeflerinin insanlara kaliteli müzik dinletmek ve bunu anlatmak olduğunu belirtmekte. Fakat hemen her ay bir DVD gösterimi veya konser gibi ücretsiz etkinlikleri düzenleseler de bu etkinliklerin bir kısmına istedikleri gibi katılım olmadığını üzülerek hatırlamakta.

"Tahmin edeceğiniz gibi İzmir'de böyle bir işe kalkışmak gerçekten büyük cesaret istiyordu, çünkü hayal kırıklıklarıyla yüzleşmeye hazırlanmalıydık."

Dilek Himam eğitim faaliyetleri ve organizasyon işleri ile ilgilenirken bir yandan da derneğin web sitesi için yazılar yazmakta ve çeşitli röportajlar yapmaktaydı.

"Organizasyon işleri çok meşakkatliydi, gerçekten de hem sabır hem de müthiş bir dikkat ve deneyim gerektiriyordu. Ben de ufak ufak organizasyonlarda yer alıyordum ama yazmak daha büyük bir zevk vermekteydi açıkçası, hem de yazmak konusunda organizasyon işlerinden çok daha başarılı olduğumu hissediyordum. 2005 yılında koordinatörümüz Devrim Dikkaya ile ana konusu yine "jazz" olan bir toplantıda tanışmamızla birlikte benim de jazz serüvenim iyiden iyiye hızlanmaya başladı."

"***Genç Cazcılar***" (www.genccazcilar.org) grubu için kendisine gelen daveti geri çevirmez Dilek Himam. Öncelikle bu sivil inisiyatifte içinde çeşitli görevler alır, ardından Jazz Dergisi'nde ki "***Jazz Okulları***" sayfasını önce Devrim Dikkaya ardından Erdem Korkmaz'la birlikte hazırlamaya başlar.

"Bu benim için çok önemli bir olaydı. Zaten Derginin takipçisiydim ve bu teklif benim için müthişti. Sonrasında da eşim sebebiyle jazz müziğine olan ilgim çok daha arttı. Müzikle dolu bir hayatım var diyebilirim ve böyle de devam edecek."

CHIVAS

JAZZ NIGHTS

28-29 Ekim
Roberta Gambarini Quartet

15-16 Kasım
Dee Dee Bridgewater
(To Billie with Love:
A Celebration of "Lady Day")

23-24 Kasım
Christian McBride Trio

nardis
jazz club Kuledibi S. No: 8 Galata-İstanbul

www.chivas.com

Müzisyen Eşi Ömer Er'in Yaşamındaki Önemi

Dilek Himam'ın eşi Ömer Er, İzmir'in tanınmış bir müzisyen ve bestecisi. Adnan Saygun ve İlhan Baran gibi çağdaş Türk müziğinin kurucularının öğrencisi olan sanatçı, yurt iç ve dışında pek çok konser verdi, ödüller kazandı. Bir dönem İzmir Devlet Konservatuarı'nda dersler de veren Ömer Er, halen pek çok müzisyen için aranjmanlık yapmakta.

"Ömer'in varlığı elbette çok önemli, onun sayesinde her gün müzikle ilgili bir şey öğreniyorum aslında. Zaten kendisi de bildiğiniz gibi çok özel yetenekleri olan bir müzisyen. Evde de sürekli jazz dinliyoruz, bunun yanı sıra kendisinin new age, fusion gibi tarzlarda da çalışmaları var, benim için dinlemesi ve anlaması biraz zor müzikler ile ilgileniyor ama zaman zaman onu anlayamamak bile hoşuma gidiyor, beni de çok geliştiriyor."

Eşine duyduğu hayranlığı her fırsatta belirten yazarımız, merak edenler ve ilgilenen için eşinin eserlerine çeşitli çağdaş bestecilere ilişkin kütüphanelerden ulaşabileceğini belirtmekte.

Jazz'ın Modayla Olan Evliliği

Dilek Himam, dergimizde "***Jazz ve Moda***" adı altında özel bir bölüm hazırlamakta. Modanın tüm sanat dallarıyla kurduğu organik ilişki müzik açısından önemli konuları içerirken, moda tarihi büyüteciyle müzikteki dönüşümleri gözlemlemek ve analiz etmek, jazz okurları için ayrıca okunmaya değer ilginç yazıları oluşturmakta.

"Jazz müziğinde giysilere aslında son derece ideolojik bir ifade biçimi olarak da bakmak lazım. Özellikle Latin Amerika ve Afrika kökenli müzisyenler bu anlamda moda tarihinde öncü oldular. Modernist jazz'cılar daha cool, minimalist bir tarz benimserlerken, acid jazz müzisyenleri daha dinamik ve renkli giysilerle müziklerini ve kendilerini anlatabiliyorlar."

Dilek Himam'a göre 1. Dünya Savaşının sonunda başlayan ve 1930'lara kadar devam eden "***Jazz Age***" denilen dönem kadınlar kısa "***bob hair***" denen saçları, androjen görünümleri ve uzun inci kolyeleri ile moda sahnesinde olduğu özgün bir süreci kapsamakta.

"Jazz dansının da son derece popüler olduğu bir dönem bu. Aynı şekilde erkeklerde de belirgin şık görüntüler var. Bu sebeple yine 1920-1930 yılları arasındaki silüetleri akla getiriyor bence. Bu dönemlerin ünlü tasarımcılarından başta Chanel, Lucile gibi isimlerin bugünkü izleri de jazz dönemini yaşatıyor. Karl Lagerfeld, bu çizgiyi günümüzde de korumakta Chanel için yaptığı koleksiyonlarda bunu görebiliriz. Tabi birçok jazz sanatçısının da tasarımcıları etkilediğini biliyoruz. Yves Saint Laurent'in "Jazz" diye meşhur bir parfümü vardır. Bu parfümün reklamlarında da hep jazz'ın ruhunu hissedersiniz, siyah ve beyaz renklerdedir, metropol hayatına hep bir gönderme vardır."

Peki Türkiyeli müzisyenlerin kıyafet seçimleri hakkında ne düşünmektedir moda yazarımız?

"Aslında modayı takip etmek ten ziyade kendi özgün tarzları olan sanatçılar moda tasarımı alanında çalışan bizler için çok daha dikkate değer. Ayhan Sicimoğlu'nu farklı buluyorum, İlhan Erşahin'in de salaş ama bence özgün bir tarzı var. Kerem Görsev ve Burhan Öcal şık jazz'cılarımızdan elbette. Muvaffak Falay'ın şapkası ile özdeşleşmesi, veya Okay Temiz'in kendine has tarzını, kırmızı rengi kullanışını da çok kendine has buluyorum. Müzisyenler modayı takip etmemeli bence, moda onlardan ilham almalı, moda onları takip etmeli. Zaten dünya jazz tarihinde yer alan müzisyenlerin çoğu da böyledir. Thelonius Monk ve Miles Davis örneğinde olduğu gibi... Onlar idol isimler."

Dilek Himam, işi gereği pek çok defileye katılmakta. Defilelerde zaman zaman jazz müziğinin kullanıldığını, modeller için "catwalk" yürüyüşlerinde ritmi takip etmek, adım saymanın önemli olduğu için buna uygun türler kullanıldığını belirtmekte.

"Haute Couture defilelerinde klasik jazz ritimleri kullanılabiliyor, veya daha elektronik alt yapılarla hazırlanan jazz sound'unu da alabildiğiniz müzikler de kullanılmakta, pop jazz da olabilir. Bir defilede de Burçin Büke'nin performansını izlemiştim. Benim bilmediğim pek çok çalışma olabilir tabi..."

Büyütmeye Çalıştığı Jazz Sevgisi

Kısa zamanda Dergide kendine özel bir yer edinen Dilek Himam için Jazz Dergisi'nde yer almak çok özel bir duygu.

"Daha önce de söylediğim gibi benim için bunun pekçok önemli boyutu var. Öncelikle böyle bir derginin küçük de olsa bir parçası olmak çok onur verici. Bir diğer boyutu da yazılarımda mesleğimle jazz'ı bir araya getirme olanağını yakalayabilmem. Bu bana müthiş bir keyif veriyor. Hem öğretici hem de orijinal bir çalışma ortaya çıkarmaya çalışıyorum."

Yazarımız jazz sevgisini olabildiğince CD satın almaya çalışarak ve Mezzo TV izleyerek geliştirmeye çalışmakta. Gönüllülük damarı nedeniyle jazz'la ilgili var olan etkinlikleri de çevresinde bulunan herkese söyleyerek, bu etkinliklere katılımı arttırmaya çalışmakta.

"Elbette bir şekilde bu işte gönüllü olarak yer aldığımız için zaten yakın takip içindeyiz, İzmir'de az da olsa herhangi bir konser olduğunda muhakkak orada olmaya çalışıyorum, İstanbul için her zaman fırsat bulamıyorum ancak Genç Cazcılar Grubu sayesinde her yerde kulağımız var biliyorsunuz ki..."

Sıklıkla dinlediği müzisyenler arasında Pat Metheny, Diana Krall, Fourplay, Chris Botti, Önder Focan, Sarp Maden, Jülide Özçelik'i özellikle anmakta.

"Aslında bizim amacımız jazz müziğini yaygınlaştırmak gibi bir amacın ötesinde yozlaşmış müziklerle de mücadele etmek, ben bu müziği seviyorum, ama ülkemizde jazz müziğinin algılanma biçimi çok farklı. Burjuva kültürünün, zengin beyaz Türklerin müziği gibi algılanıyor, oysa müziğin kökeni de meselesi de sizin de bildiğiniz gibi çok farklı, jazz da küresel etkilerden nasibini alıyor, farklı kentlerde, sosyal dönüşümlerle birlikte jazz da farklı formlar almış. Bu konuyla ilgili çalışmalar yaparken ben de hem bir dinleyici, hem de bu konularla ilgili naçizane çalışmalar yapan biri olarak bu müziği, ön yargılardan uzaklaştırıp daha iyi anlatmaya çalışacağım."

Dilek Himam, okurlarıyla iletişime önem veren yazarlarımızdan. Bu diyaloğun öncelikle kendisini geliştireceğini inanmakta.

"Bizler sanki bu tip konularda çok fazla soru sormayı, paylaşmayı sevmiyoruz. Toplum olarak soru sorduğumuzda hep yanlış soru olma olasılığını düşündüğümüz için hata yapmaktan korkuyoruz, başkalarının ne düşünüğü bizim için çok önemli. Ben iletişim azlığını buna bağlıyorum kendi aklımca..."

Her zaman ***"Bu ailenin bir parçası olmak çok güzel..."*** yazarımızı, "***Jazz Dergisi ailesi içinde olman bizim içinde çok güzel***" diyerek selamlıyoruz.

EVİNİZİN YENİ MÜZİK KUMANDA MERKEZİ!

Ustalıkla tasarlanan BeoSound 5 Encore müzik arşivinize açılan üstün bir pencere. Tüm albüm koleksiyonunuz içinde kolaylıkla gezinin ve kusursuz müziğin keyfini çıkartın. Müzik setinizden orjinal kaydına sadık bir şekilde ve yüksek band genişliğinde süzülen o notaların netliğine kulak verin. Sevdiğinizi unuttuğunuz şarkıları yeniden keşfedecek ve müziğin kulaklarınızla ilk buluştuğu andaki keyfi tekrar hissedeceksiniz.

- Harici NAS veya bellek, flash disk veya akıllı telefonunuz ile kolay senkronizasyon
- 3 tuşlu kolay navigasyon
- 13.000'den fazla uluslararası radyo istasyonuna erişim

En yakın B&O mağazasına gelerek BeoSound 5 Encore'ı deneyin.

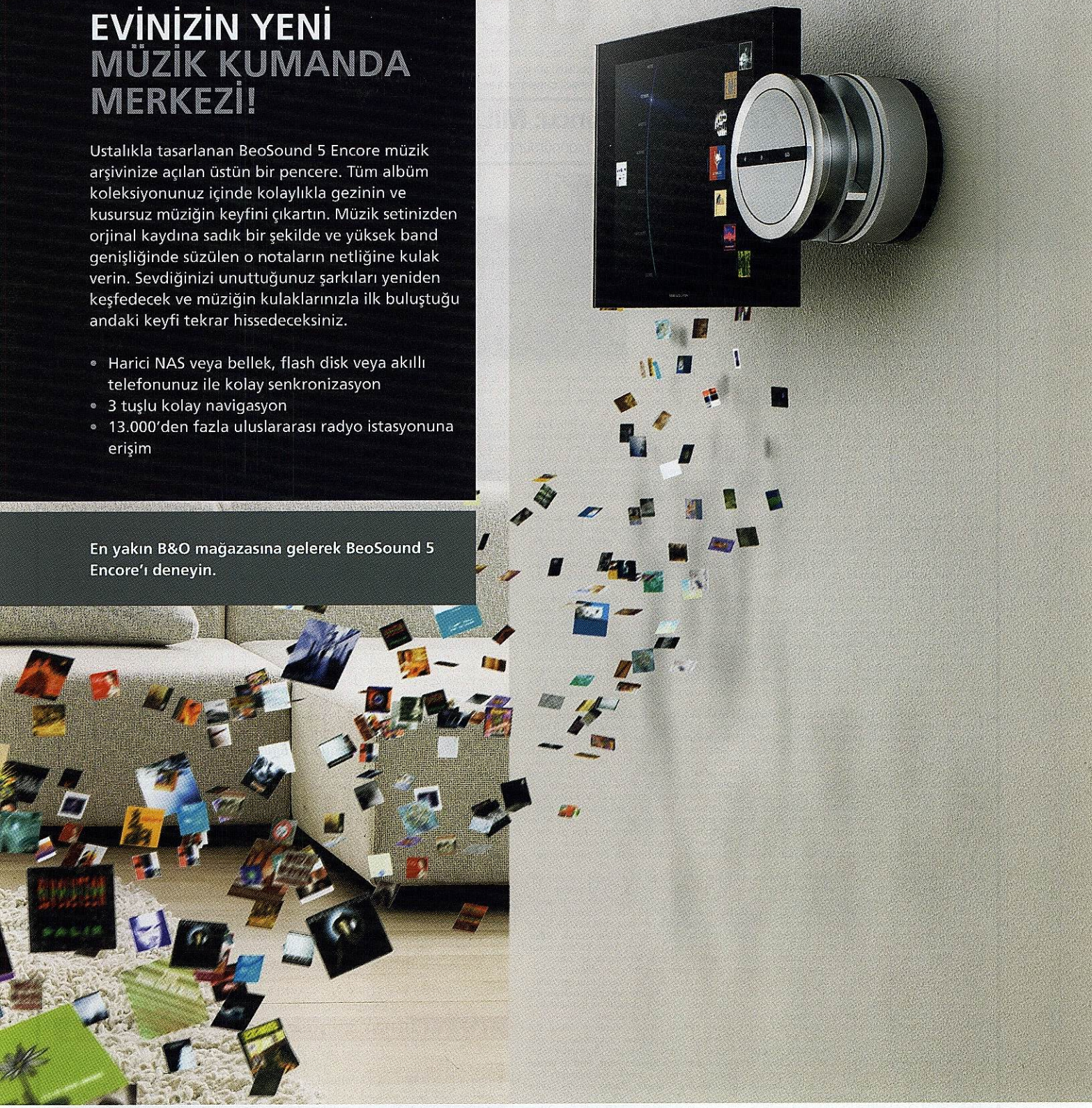

BANG & OLUFSEN

www.bang-olufsen.com

İstinyePark Showroom 0212 345 54 66 • Nişantaşı Showroom 0212 240 61 92
Ankara Showroom 0312 437 61 20 • İzmir Showroom 0232 388 19 90

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"I never thought that the music called "Jazz" was ever meant to reach just a small group of people, or become a museum thing locked under glass like all other dead things that were once considered artistic. / "Jazz" adı verilen müziğin kaderinin, sadece küçük bir camiaya ulaşmak veya bir zamanlar sanatsal kabul edilen tüm diğer ölü şeyler gibi camekânın altında kilitli tutulan müzelik bir şeye dönüşmek olduğunu asla düşünmedim." – **Miles Davis**

Genç Koleksiyoncu: MILES DAVIS "Özel"

20. Ölüm Yıldönümünde, Miles'ın 20 Yılı.

Jazz dergisini ilk sayılarından beri takip edenler, 3. sayıda "Genç Koleksiyoncu" sayfamızı Miles Davis'e ayırdığımızı, ancak o dönemde yaptığımız üzere sadece kısa bir değerlendirmenin ardından önerdiğimiz albümlerini sıraladığımızı hatırlayacaklardır. Miles'ın dolu dolu yaşadığı hayatını hakkıyla özetlemek için sayfalar gerekeceğinden, bu kez yaşamının dönüm noktalarını içeren 20 özel yıla kısaca göz atalım dedik. Satır aralarını doldurmak için "Bir Kitap – Bir Video"da tanıttığımız Davis'in otobiyografisine bakabilirsiniz...

1926 – Miles, 26 Mayıs'ta, Illinois eyaletinin Alton kasabasında dünyaya gözlerini açar. Dedesi ve büyükbabasıyla aynı ismi taşımaktadır: Miles Dewey III, yani 3. Miles. Muhasebecilikten zengin olmuş dedesinin sahip olduğu çiftlikte büyür. Babası Dr. Miles Henry Davis Jr. Northwestern Üniversitesi mezunu bir diş hekimidir, annesi Coleata Mae piyano ve keman çalmaktadır. Yani Miles, o dönemlerde ABD'de çok nadir bulunan üst orta sınıftan bir zenci ailesinin şanslı ortanca çocuğudur (bir ablası ve bir de küçük erkek kardeşi vardır). Ama buna rağmen (veya bu yüzden) ırkçılık ve ayrımcılıkla tanışması ve beyazlardan nefret etmeye başlaması fazla zaman almayacaktır.
1937 – Miles, East St. Louis'te ilkokul son sınıfta giderken müzik hocası Elwood Buchanan'dan trompet dersleri almaya başlar. İlk trompeti ise ancak iki yıl sonra, 13. yaşgünü hediyesi olarak babası tarafından hediye edilecektir.
1944 – Miles'ın anne ve babası boşanır. Miles liseyi bitirir. O yaz East St. Louis'e gelen Billy Eckstine'in orkestrasında üçüncü trompet olarak iki hafta görev yapar. Sevgilisi Irene Birth hamile olduğunu açıklayarak evlerine yerleşir ve Miles'ın kızı Cheryl doğar (onu oğulları Gregory Davis (1946), Miles Davis IV (1950) ve Erin Davis (1970) izleyecektir). Bir burs kazanan Miles East St. Louis'ten ayrılıp, ünlü Juilliard Müzik Akademisi'nde eğitim görmek üzere New York'a gelir. Ama "fazla beyaz" olduğunu düşündüğü bu okulda fazla vakit geçirmez, Manhattan'ın Jazz kulüplerini dolaşmaya başlar. Hayranlık duyduğu Bebop'ın babaları Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'yi uzun süre arayıp sonunda bulur ve Bird'le Harlem'de aynı evi paylaşmaya başlar.
1945 – Babasına danışarak, "fena halde canını sıkan" Juilliard'ı bırakır. Nisan ayında ilk plak kaydını yapar. Coleman Hawkins'in grubunda çalar. Sonbaharda Charlie Parker'ın trompetçisi olur ve Three Deuces kulübünde onunla sahne alır. Kasım ayında Parker'la birlikte Savoy plak şirketi için gerçekleştirdikleri kayıtlarda, "Billie's Bounce" ve "Now's the Time"da ilk kez solo yapar. Artık New York Jazz çevrelerinde tanınmaya başlamıştır. Sonraki bir iki yıl içinde, Charles Mingus, Benny Carter, Billy Eckstine, Illinois Jacquet gibi ustalar ve Sonny Stitt, Gene Ammons, Art Blakey gibi kendi kuşağından müzisyenlerle çalışacaktır.
1949 – Miles'ın yaz aylarından beri birlikte çalıştığı ve Royal Roost kulübünde sahne aldığı dokuzlu, Ocak ve Nisan aylarında, Capitol plak şirketi için, daha sonraki yıllarda "Birth of the Cool" adıyla anılacak tarihi kayıtları gerçekleştirir. Mayıs ayında ilk kez yurt dışına çıkar, Tadd Dameron, James Moody ve Kenny Clarke'tan oluşan grupla Paris Jazz Festivali'ne katılır. Fransız şarkıcı Juliette Gréco ile aşk yaşar. O yaz, Paris dönüşünde bunalıma girer ve eroin batağına saplanır! Aralık ayında Bud Powell, Max Roach ve Serge Chaloff'la ünlü konser salonu Carnegie Hall'da ilk kez sahneye çıkar.
1952 – İlkbaharda Birdland'te sahne alır. Blue Note plak şirketi için kendi adına plak kayıtları yapar (kendi adı altında piyasaya sürülen ilk kayıtlarını, bir yıl önce, Sonny Rollins'le birlikte Prestige plak şirketi için yapmıştır). Babası Miles'ı, eroin bağımlılığından kurtarmak ümidiyle East St. Louis'te kısa bir süre hapse attırır!
1954 – Miles, dedesinin çiftliğine kapanır ve birkaç haftalık zorlu bir mücadelenin ardından eroin bağımlılığının üstesinden gelir. Prestige için "Bag's Groove" ve "Walkin'"i de içeren beş farklı kayıt seansı gerçekleştirir. Trompetinin tınısını değiştiren Harmon surdinini ilk kez kullanmaya başlar.
1955 – Miles, kızının ve oğlunun annesi Irene'e nafaka ödemediği için hapse atılır. Cafe Bohemia'da sahneye çıkar. Haziran'da, Red Garland, John Coltrane, Paul Chambers ve Philly Joe Jones'tan oluşan ilk ünlü beşlisiyle ilk plak kayıtlarını yapar. Temmuz ayında yapılan ilk Newport Jazz Festivali'ndeki surdinli "Round Midnight" solosuyla büyük yankı uyandırır. Tam 30 yıl bağlı kalacağı Columbia plak şirketiyle anlaşma imzalar (her yıl için 300.000 dolar garanti almıştır!) ve 26 Ekim'de bu şirket için ilk albümü "Round About Midnight"ı kaydeder; ancak Prestige'la anlaşması sona ermemiş olduğu için albüm bekletilir. 16 Kasım'da ise, Prestige için aynı grupla "Miles – The New Miles Davis Quintet" albümünün kayıtlarını yapar. (Prestige kontratını kapatabilmek için, ertesi yıl Mayıs ve Ekim aylarında iki seansta, "Cookin'", "Relaxin'", "Workin'", "Steamin'" adlı albümlerde yayınlanacak parçaları kaydedecektir.) Down Beat dergisinin okuyucular anketinde ilk kez yılın trompetçisi seçilir.
1957 – Ses tellerinden nodül ameliyatı olan Miles sesini kaybeder ve artık kısık, boğuk bir sesle konuşabilmektedir. İlk ünlü beşlisini dağıtır, Avrupa'ya gider. İlk kez flügel çaldığı, "Third Stream" akımının öncü ortak çalışması "Music for Brass" albümü ile "Round About Midnight" albümü piyasaya sürülür. Columbia için Gil Evans'ın yönettiği 19 kişilik bir orkestrayla "Miles Ahead" albümünü kaydeder (ancak bu albüm de ancak iki yıl sonra, "Milestones"un ardından piyasaya sürülecektir). Ekim ayında Cannonball Adderley, Miles'ın tekrar topladığı grubuna dahil olur. Aralık ayında Miles, Paris'te, yönetmen Louis Malle'in ilk filmi "Ascenseur pour l'échafaud / Ölüm Asansörü"nün müziğini stüdyoda filmi izlerken emprovize olarak yaratır. Filmin yıldızı Jeanne Moreau ile aşk yaşar.
1959 – 2 Mart ve 22 Nisan'da, Modal Jazz'ın öncüsü ve gelmiş geçmiş en ünlü Jazz albümü sayılan, bugüne kadar sadece ABD'de 4 milyon adetten fazla satan "Kind of Blue"nun kayıtlarını gerçekleştirir. Ağustos'ta Birdland'in önünde set arasında sigara içmekteyken, oradan gitmesini söyleyen iki polis memurundan dayak yer ve tutuklanır. New York kentine 1 milyon dolarlık tazminat davası açar. Cannonball Adderley ile Bill Evans grubundan ayrılır, Wynton Kelly dahil olur.
1960 – Gil Evans'la yeni ortak çalışması "Sketches of Spain" albümü piyasaya sürülür ve büyük ilgi görür. Şubat'ta Coltrane gruptan ayrılır; yerine Sonny Stitt girer. Mart ve Nisan aylarında, grubuyla Avrupa'da turneye çıkar; İsveç, Danimarka, Almanya, Hollanda, Fransa ve İsviçre'de konserler verir. Davis'in babasına tren çarpar. Eylül'de İngiltere, Fransa ve İsveç'te konserler verir. Stitt'in yerine gruba Hank Mobley katılır. Miles orak hücre anemisi olduğunu öğrenir. 21 Aralık'ta, fotoğrafları "Someday My Prince Will Come" ve "E.S.P." albümlerinin kapaklarını süsleyen, dansçı Frances Taylor ile evlenir. İlk Grammy ödülünü kazanır.
1965 – 20-22 Ocak'ta, ikinci ünlü beşlisiyle (Wayne Shorter, Herbie Hancock, Ron Carter, Tony Williams) ilk stüdyo albümü "E.S.P."yi kaydeder. Eşi Frances'ten ayrılır. Nisan ve Ağustos'ta, osteoarthrit (eklem kireçlenmesi) kaynaklı kalça kemiği ameliyatları geçirir. 22-23 Aralık akşamları, Chicago'daki Plugged Nickel kulübünde beşlisiyle verdiği, müziğine ilk kez avant-garde nüanslar kattığı konserler kaydedilir. Hemen ardından Miles'a karaciğer enfeksiyonu teşhisi konulur.
1968 – Gitarist George Benson'la "Paraphernalia" adlı parçanın kaydını yapar. Şubat ayında eşi Frances'ten boşanır. Müzikte gittiği yeni yönü işaret eden "Filles de Kilimanjaro" albümünü kaydeder. Grubuna Hancock'un yerine Chick Corea'yı, Carter'ın yerine de önce Miroslav Vitous'ı, ardından da Dave Holland'ı alır. 30 Eylül'de 23 yaşındaki şarkıcı Betty Mabry ile evlenir. "Filles de Kilimanjaro" albümünün kapağında fotoğrafı bulunan yeni eşi Miles'ı, Sly & The Family Stone ve Jimi Hendrix'in müziğiyle (ve kendileriyle) tanıştırır; giyim kuşam tarzını değiştirir.
1969 – Tony Williams'ın yerini Jack DeJohnette alır; Hancock gruba geri döner; Joe Zawinul ve John McLaughlin gruba dahil olur. Bu ekiple, akorları atarak sadece melodiyi çaldırdığı, tonal "In a Silent Way" albümü piyasaya sürülür. Ağustos'ta, Benny Maupin ve Larry Young'ın da katılımıyla, Jazz-Rock Fusion akımının öncü albümü "Bitches Brew"yu kaydeder. Tutucu Jazz eleştirmenleri, kendini ticari bir müziğe sattığını iddia ettikleri Miles'ı aforoz eder! Betty Mabry'den boşanır. Shorter gruptan ayrılır, yerine soprano saksofoncu Steven Grossman girer. Ekim ayında sevgilisiyle Ferrari'sinde otururken yanına yanaşan bir arabadan bacaklarına ateş edilir. Ekim sonunda bir aylık bir Avrupa turnesine çıkar.
1970 – Airto Moreira ve Keith Jarrett, Miles'le çalışmaya başlar. TV'den yayınlanan Grammy ödül töreninde sahne alır. Yeni bir Lamborghini satın alır. TV'de "Dick Cavett Show" ve "Tonight Show" gibi popüler programlarda boy gösterir. Rock gruplarının efsane konser mekânları Fillmore East ve Fillmore West'te Grateful Dead ve Santana ile konser verir. Trompetinden gitar sesi elde edebilmek için wah-wah pedalı kullanmaya başlar. Ağustos'ta Isle of Wight Festivali'ne katılır. Burada Jimi Hendrix'le birlikte bir albüm doldurmak üzere konuşurlar. Ancak Hendrix kısa bir süre sonra ölür; Miles ünlü gitaristin cenaze törenine katılır. Holland ve Corea gruptan ayrılır. Bir yıldır beraber yaşadığı 25 yaşındaki Marguerite Eskridge 4. çocuğu Erin'i doğurur ve Miles'ın hayatından çıkar.
1974 – Birkaç yıldır sigara ve alkolün yanısıra yeniden kokain bağımlısı olmuştur. Müziğine "funk" ritimleri de ekler. Mayıs'ta Brezilya turnesine çıkar. Carnegie Hall konseri kaydedilir. Girtlağından yeni nodüller alınır ve ülser tedavisi görür. Miles hakkında yazılan ilk kitap olan, siyahi yazar Bill Cole'un kaleme aldığı "Miles Davis: A Musical Biography" neşredilir. Ertesi yıl, yeni bir kalça kemiği ameliyatının ve uzun süre hastanede tedavi görmesinin ardından, sağlık sorunları nedeniyle müziği geçici olarak bıraktığını açıklar.
1980 – Yılın ortasına doğru 5 yıl süreyle elini bile sürmediği trompetini yeniden çalmaya başlar. Yeğeni Vincent Wilburn'ün punk rock grubuyla provalar yapar. Şeker hastası olduğunu öğrenir. Müziğe geri dönüşünü müjdeleyecek "The Man with the Horn" (1981) albümünün hazırlıklarına başlar.
1982 – 15 yıl kadar önce tanıştığı ve aşk yaşadığı aktris Cicely Tyson'la (fotoğrafı "Sorcerer" albümünün kapağındadır) evlenmiş olan Miles, Şubat'ta bir beyin kanaması atlatır. Yeni eşinin gayretiyle kokaini bırakmak için gayret gösterir. Nisan ve Mayıs aylarında kapsamlı bir Avrupa turnesine çıkar. Eric Nisenson'un yazdığı "Round About Midnight: A Portrait of Miles Davis" neşredilir. Temmuz'da Montreal ve Vancouver Jazz festivallerine katılır. O yazdan itibaren Miles müziğin yanısıra resim yapmaya da merak sarar. Ian Carr'ın kaleme aldığı "Miles Davis: Biography" piyasaya sürülür. Mike Stern'in yanısıra gruba John Scofield de katılır; ancak çok değer verdiği basçısı Marcus Miller ayrılır. Turnede canlı kaydedilen "We Want Miles" albümüyle Grammy ödülünü kazanır.
1988 – "Miles: The Autobiography" için Quincy Troupe'la söyleşilere başlar. Müziğini Marcus Miller'la beraber yazdığı "Siesta" adlı film piyasaya sürülür. Şubat'ta Fransa ve İtalya'da, Mayıs'ta Avustralya ve Yeni Zelanda turneye çıkar. Temmuz ayında Avrupa'da çıktığı turne sırasında İstanbul'a da uğrar ve İstanbul Festivali kapsamında Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda üç gece arka arkaya verdiği konserlerde, alışılagelmemiş bir biçimde sahnede üç saate yakın çalarak hayranlarına unutulmaz anlar yaşatır. Yine o ay, yaptığı tablolardan oluşan bir sergi Münih'te açılır. Cicely Tyson'dan boşanır. 13 Kasım'da, Granada'daki Elhamra Sarayı'nda yapılan törenle, Miles Malta Şövalyeleri arasına katılır. 1986 yılında geçtiği Warner Bros için ikinci albümü "Amandla"yı kaydeder.
1991 – Avustralyalı yönetmen Rolf de Heer'in "Dingo" adlı filminde bir Jazz müzisyenini canlandırır. Konserlerinde eski dönemlerine ait parçaları asla çalmayan ve bu durumu müziğinde asla geriye dönüp bakmadığıyla açıklayan Miles, 8 Temmuz'da, Montreux Jazz Festivali'nde, Quincy Jones'un yönettiği büyük orkestra önünde, Gil Evans'ın 1950'li yılların sonundan gelen unutulmaz düzenlemelerini, 30 yıl kadar sonra ilk defa yeniden seslendirir. 10 Temmuz'da Paris'te La Villette'te, Wayne Shorter, Chick Corea, Joe Zawinul, Jackie McLean, John McLaughlin, Herbie Hancock, Al Foster ve Dave Holland gibi eski müzisyenleriyle beraber, yine 1960'lı ve 70'li yıllarının repertuarını yorumladığı bir konser verir. 18 Temmuz'da Fransızların ünlü Legion d'Honneur nişanıyla onurlandırılır ve "şövalye" ilan edilir. Prince ile bir rap albümü üzerinde çalışmaya başlar. AIDS olduğuna dair söylentilerin ve tüm Eylül ayını hastanede geçirmesinin ardından, 28 Eylül'de Santa Monica, California'daki St. John's Sağlık Merkezi ve Hastanesi'nde, 65 yaşında yaşama veda eder. Hastaneden yapılan resmi açıklamaya göre, ölüm nedenleri: zatürre, solunum yetmezliği ve felçtir. New York'un Bronx bölgesindeki Woodlawn Mezarlığı'nda, Duke Ellington'ın mezarının karşısına gömülür...
Duke Ellington'ın "Jazz'ın Picasso'su" diye adlandırdığı, ama çoğunlukla "Karanlıklar Prensi" diye anılan Miles Davis'in 100'ü aşkın özgün stüdyo ve konser albümü, bir o kadar da derleme albümü piyasada. Bunlar arasından yaptığımız seçkiyi bu kez minimum düzeyde tuttuk ve Miles'ın sadece öncelikli olarak alınması gereken yapıtlarını sıraladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

- Best of the Capitol & Blue Note Years (1949-58) BLUE NOTE CDP 7 98287 G
- The Definitive Miles Davis on Prestige (1951-56) PRESTIGE PRS32762 (2 CD) G
- Miles Davis: The Columbia Years (1955-85) CBS 4K4500 (4 CD) G
- Perfect Way: Miles Davis Anthology of the Warner Bros. Years (1986-91) WARNER BROS 5249823812 (2 CD) G
- Live Around the World (1988-91) WARNER BROS 46032 G

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

JAZZ TARİHİNDE ÇIĞIR AÇAN ÖZGÜN ALBÜMLERİ

(Her Jazz arşivinde bulunması gerekenler)

- The Complete Birth of the Cool (1948-50) CAPITOL JAZZ 94550 G
- Kind of Blue (1959) COLUMBIA/LEGACY CK 64935 G
- Bitches Brew (1969-70) COLUMBIA/LEGACY CK 65774 (2 CD) G

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru Miles hayranları için!)

- The Complete Columbia Album Collection (1949-85) SONY 764506 (70 CD + 1 DVD)
- Chronicle: The Complete Prestige Recordings (1951-56) PRESTIGE PRCD-012 (8 CD)
- The Legendary Prestige Quintet Sessions (1955-56, 1958) PRESTIGE 4444 (4 CD)
- Miles Davis & John Coltrane: The Complete Columbia Recordings (1955-61) COLUMBIA 90922 (6 CD) G
- The Complete Miles Davis & Gil Evans Columbia Studio Recordings (1957-68) COLUMBIA 67397 (6 CD) G
- 1965-'68: The Complete Columbia Studio Recordings (1965-68) COLUMBIA 90925 (6 CD) G

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

CARAVAN

Söz: Irving Mills
Müzik: Juan Tizol & Duke Ellington

Night and stars above that shine so bright
The myst'ry of their fading light
That shines upon our caravan

Sleep upon my shoulder as we creep
Across the sand so I may keep
The memory of our caravan

This is so exciting
You are so inviting
Resting in my arms
As I thrill to the magic charms

Of you beside me here beneath the blue
My dream of love is coming true
Within our desert caravan!

TEA FOR TWO

Söz: Irving Ceasar
Müzik: Vincent Youmans

Picture you upon my knee,
Just tea for two and two for tea,
Just me for you
And you for me alone.

Nobody near us
To see us or hear us,
No friends or relations
On weekend vacations.
We won't have it known, dear,
That we own a telephone, dear.

Day will break and you'll awake
And start to bake a sugar cake,
For me to take
For all the boys to see.

We will raise a family,
A boy for you, a girl for me.
Oh, can't you see
How happy we would be?

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00 - 24:00 arasında, **TRT Radyo 3**'te.

2011'de TRT Radyo 3'teki 18. yayın yılını sürdürmekte olan ŞU CAZ DEDİKLERİ'nde, geride bıraktığımız 900'ü aşkın programda, 100 yıllık Jazz tarihini gözden geçirdik, farklı akımları, Jazz'ın usta müzisyenlerini, Jazz tarihine damgasını vurmuş plak şirketlerini, en ünlü Jazz albümlerini, unutulmaz Jazz konserlerini, Jazz'ın Divaları diye andığımız en önemli kadın şarkıcıları kapsamlı olarak tanıttık... 2011'de ise, yoğun iş haftasının son dakikalarını biraz daha dingin geçirmeniz için, gecenin bu ileri saatine uygun, balad ve blues tarzlarında seçkin yorumlardan oluşan programlar hazırlıyoruz.

Bu yılki program şablonumuzda ağırlık, Jazz tarihinin gelmiş geçmiş en romantik ve hüzünlü yorumlarına yer verdiğimiz "Geceyarısına Doğru Caz" bölümümüzde. Jazz tarihinde farklı müzisyen ve şarkıcılar tarafından kaydedilmiş balad tarzında ünlü bir standartın üç farklı yorumunun yer aldığı "Bir Standart, Üç Yorum" ve içerdiği baladlarla seçkinleşen Jazz albümlerini birkaç parçayla tanıttığımız "Haftanın Albümü", programımıza renk katan diğer bölümler... Her Cuma gecesi saat 23:00'te, TRT Radyo 3'te buluşalım!

Program içerikleri ve daha fazlası için:
http://www.facebook.com/pages/Şu-CAZ-Dedikleri/172974716069743

BİR KİTAP / BİR VİDEO

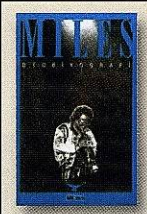

MILES - OTOBİYOGRAFİ

Miles Davis & Quincy Troupe
AFA Yayınları, 1995 (1989)
ISBN: 975-414-261-0
451 sayfa
Karton Kapaklı
BASKISI TÜKENDİ
SAHAFLARDA BULABİLİRSİNİZ

Özet:
Miles Davis'in bir yıl süren hazırlıkların ardından 1989'da ABD'de piyasaya sürülen otobiyografisi, hakkında epeyce şehir efsanesi yayılan bu nev-i şahsına münhasır müzisyenin renkli (bazen de siyah-beyaz!) yaşamına ışık tutuyor. Miles, müzik yaşamının evrelerini, birlikte çalıştığı yüzlerce müzisyen hakkındaki düşüncelerini, zaaflarını (uyuşturucu, alkol, kadınlar, vs) ve tüm hayatına gölgesini vuracak olan beyazlara karşı düşmanlığını gayet açıksözlü bir biçimde dile getiriyor. Sonuçta ortaya çıkan sadece Miles'ın özyaşam öyküsü değil, 50 yıllık bir dönemi kapsayan sübjektif bir Modern Jazz tarihi; kadın-erkek ilişkilerini, zenci-beyaz gerilimini didikleyen çarpıcı bir anılar dizisi. İlginç içeriğinin yanı sıra, kitabın çok rahat okunmasını sağlayan diğer önemli unsur, deneyimli çevirmen Avi Pardo'nun her türlü takdire şayan akıcı ve yetkin tercümesi. Ne yazık ki baskısı tükenen bu kitabı sahaflarda bulduğunuz anda kaçırmayın!

Detay: Amazon.com'da yaptığım küçük bir araştırma sonunucunda, hiç kuşkusuz en popüler Jazz müzisyeni olan Miles Davis hakkında yazılmış kitapların sayısının 40'ı aştığını; kendi kütüphanemi karıştırdığımda da Miles üzerine 5 kitabım olduğunu gördüm. Bunlar arasından sadece bir tanesi, "Miles - Otobiyografi" Türkçe olarak yayınlandı. Tabii ki bir kişinin, özellikle de efsaneye dönüşmüş şöhretli birinin yaşam öyküsünü kendisinden dinlemek en ideali. O bakımdan, Miles hakkında yayınlanan ilk Türkçe kitabın bu otobiyografi olması, iyi İngilizce bilmeyen müzikseverler için büyük bir nimet. 1985'te Miles'la iki gün içinde yaptığı söyleşide (meraklısı için: "Spin" dergisinin Kasım ve Aralık sayılarında, iki bölüm halinde yayınlanmış), ondan hayatının en önemli saydığı anlarını anlatmasını istemesiyle, genelde sinik ve önyargılı müzisyenin güvenini kazanan Quincy Troupe'un redakte ettiği bu 450 sayfalık kitapta, "Karanlıklar Prensi" hakkında merak ettiğiniz hemen her konunun cevabını bulabilirsiniz. Ne yazık ki bu Türkçe çeviri, özgün kitabın sonunda yer alan 6 sayfalık detaylı diskografiyi ve daha da önemlisi, aradığınız belli bir konuya kolayca ulaşmanızı sağlayabilecek 17 sayfalık fihristi içermiyor! Umarım ki kitabın ikinci baskısı, bu eksiklikleri giderilmiş şekilde en kısa zamanda piyasaya sürülür!

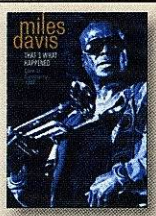

Miles Davis
THAT'S WHAT HAPPENED
Live in Germany 1987

Eagle Vision
ABD, 2009 (1987)
98', Renkli; 1.33:1
Dolby Digital 2.0 Surround, DTS 5.1
DVD Region 0 / NTSC
14.98 $

Özet:
Miles Davis'in Grammy ödüllü albümü "Tutu"nun 1987 yılında piyasaya sürülmesinin ardından çıktığı Avrupa turnesi kapsamında Münih'te verdiği konserin kayıtları. Miles'a, Kenny Garrett (alto saksofon, flüt); Joseph "Foley" McCreary (solo bas gitar); Adam Holzman (tuşlu çalgılar); Robert Irving III /tuşlu çalgılar); Darryl Jones: (bas gitar); Mino Cinelu (vurmalı çalgılar); ve Ricky Wellman (davul) eşlik ediyor. Bir saat süren konserde yorumlanan parçalar sırasıyla şunlar: Medley: One Phone Call / Street Scenes / That's What Happened; New Blues; Human Nature; Tutu; Time After Time; Portia. DVD'de ayrıca Miles'la aynı yıl yapılmış yarım saatlik bir söyleşi ve ünlü müzisyenin son dönemine damgasını vuran resim çalışmalarıyla ilgili "Miles and His Art" adlı 6 dakikalık kısa bir film de yer alıyor. Miles Davis'in 1988 İstanbul konserlerini kaçırmış olanlar için o dönemki sahne performansını yansıtan bir DVD.

Detay: Getirdiği yeniliklerle Jazz tarihine yön veren birkaç önemli müzisyenin başını çeken Miles Davis'in 45 yıllık profesyonel müzik yaşamının son 10 yılı genelde Jazz eleştirmenleri tarafından fazla önemsenmez. 5 yıllık bir erken emekliliğin (daha doğrusu sağlık sorunlarını biraz olsun halledip, alkol ve uyuşturucu bağımlılığında kurtulma döneminin) ardından 1981'de müzik dünyasına geri dönen Miles'ın bu son döneminde kurduğu en iyi gruplardan biriyle (ki otobiyografisinde "1987'de çok orospu çocuğuydu grubum; çok seviyordum çalışlarını. Herkes seviyordu. Birbirimizden besleniyorduk." diye belirtmiş!) çıktığı 1987 turnesinde kaydedilen bu konser performansı, Miles'ın o dönemdeki funky-blues-rock tarzı müziğinin seçkin bir örneği. Özellikle konserin başındaki ateşli medley'de grup elemanlarının diyaloğu üst düzeyde. Miles, o dönemdeki tüm konserlerinde yaptığı üzere, genelde sahnenin bir köşesinde, sırtı seyirciye dönük, trompetiyle dizlerine kadar eğilmiş bir vaziyette kısa sololar geçmeyi yeğliyor. Konserde Alman müzikseverleri en fazla heyecanlandıran parçanın, Pop-Jazz çalışması "Time After Time" olması, Miles'ın dönemin nabzını tuttuğunun en iyi göstergesi. DVD'de yer alan söyleşi ve kısa film ise, konser kayıtlarına artı değer katan ekstralar. Miles'ın son dönemiyle ilgili önemli bir belge.

LAKAPLARIYLA JAZZ MÜZİSYENLERİ-3

Jazz dergisinin 48. sayısında tamamladığımız Jazz Sözlüğü'nde, ünlü Jazz müzisyenlerinin lakaplarını alfabetik sırayla sunmuştuk. Bu kez müzisyenleri alfabetik sıraya dizip farklı kaynaklardan derlediğimiz lakaplarının (ve bazen de meslek yaşamlarında kullandıkları takma isimlerinin) anlamlarını ve kaynaklarını açıklıyoruz.

Filipelli, Joseph Edward – Flip Phillips
Tenor saksofoncunun takma adının gerçek isminden kaynaklandığı sanılmaktadır.

Fitzgerald, Ella – First Lady of Song (Şarkının Baş Hanımefendisi)
Kadın Jazz şarkıcıları arasındaki saygın yerini vurgulamak için takılmış bir lâkaptır.

Gillespie, John Birks – Dizzy (Başdöndürücü; Hoppa; Sulu; Matrak; Uçarı)
Ünlü trompetçinin lâkabı pek çok farklı mana taşır. Hepsi de bir şekilde onu tanımlarken, lâkabından asıl kast edilenin şakacı, matrak yanı olduğu bilinmektedir. Döneminin "cool" müzisyenleriyle taban taban zıt, şen şakrak bir kişiliğe sahiptir.

Gonsalves, Paul – Mex (Meksikalı)
Ellington Orkestrası'nın ünlü tenor saksofoncusu Cabo Verde kökenli olduğu halde, Meksikalılara benzediği için bu biçimde çağrılmıştır.

Goodman, Benny – King of Swing (Swing Kralı)
Swing döneminin en başarılı ve en fazla hayranı olan dans orkestrasının şefi olarak bu lâkap uygun görülmüştür.

Green, Freddie – Father Time (Zaman Baba)
Ritm gitarist, Count Basie Orkestrası'nın dinamizmine sağladığı sağlam tempodan dolayı bu lâkabı almıştır.

Green, Ian Ernest Gilmore – Gil Evans
Ünlü aranjör ve orkestra şefinin müzik yaşamında kullandığı isimde Gil, Gilmore'un kısaltması, Evans ise üvey babasının soyadıdır.

Hampton, Locksley Wellington – Slide (Sürgü)
Trombon ve tuba ustası müzisyene bu lâkap küçük yaştan beri sürgülü trombon çaldığı için takılmıştır.

Hanna, Roland – Sir (Sör) Roland Hanna
Jazz dünyasındaki asilzade lâkaplarının aksine, bu kez gerçek bir asalet söz konusu. 1970 yılında, genç Afrikalı öğrenciler yararına çıktığı turnenin ardından, piyaniste Liberya'nın o dönemdeki devlet başkanı William Tumban tarafından "Sör" ünvanı verilmiştir.

Hawkins, Coleman – Bean (Fasulye), Hawk (Şahin)
"Hawk" lâkabı Hawkins'in soyadının kısaltmasıdır. "Bean" lâkabının kökeni hakkında çeşitli iddialar bulunmaktadır. Bunlardan biri bu lâkabı, ünlü tenor saksofoncunun "Beantown" (Fasulye Kenti) olarak anılan Boston'lu olmasına bağlar. Bir diğerine göre fasulyeyi çok sevdiği için bu lâkap takılmıştır. Üçüncü iddia, müzisyenin gözlerinin suda şişmiş fasulyelere benzediği yolundadır. Son iddia ise, yüzü bir fasulyeyi andırdığı için bu lâkabı aldığı yönündedir.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Vijay Iyer
Deney ve Arayışları Hiç Noktalanmayan Piyanist

Vijay Iyer (p), Stephan Crump (b), Marcus Gilmore (d)

Günümüz jazz'ının sıra dışı ve deneysel açılımlarını yakından izleyen her jazz severin, son onbeş yıldır tanıdığı bir müzisyen var: Vijay Iyer. Andığımız yıl sayısı kadar albümü olan, şaşırtıcı üretkenliğe sahip bir müzisyen. Genç ve yetenekli piyanist kimliği kadar, etkili bir kompozitör. Tipik bir fusion müzisyeni olarak düşünülemezse de, müzik dağarcığının inanılmaz zengin olduğunun ayrımına kolayca varılabilir. Müziği, genel çizgileriyle ele alındığında, esin perilerindeki zenginlik hem yaptığı müzikte, hem de kendisiyle yapılan söyleşilerde dikkat çekiyor. Örneğin, bu piyanistin ilk elde, bazı modern jazz piyano ustalarından aldığı feyz, duygusal etki kompozisyonlarına çokça siniyor. Örneğin, Thelenious Monk, Duke Ellington, Andrew Hill veya McCoy Tyner gibi piyanistlerin oluşturduğu stil ve çalış tekniklerinin derinlerde izlerine rastlanabiliyor. Iyer, ilginç, eğitimli ve entelektüel kimliğe sahip bir müzisyen. Dolayısıyla da Klasik ve Modern Müziğin birçok yapısal kaynakları Iyer müziğinde hissedilebiliyor. Bir yerde, Debussy tutkunu olduğunu söylerken, öte yandan Modern Müzik'in görece çağdaş bestecileri Reich, Ligetti veya Bartok'tan söz edebiliyor. Öte yandan, Iyer'in müziğinde rock'tan funk, soul ve hip-hop'a yani topyekün Siyah Müzik'e olan tutkulu bağ dikkat çekiyor. Yani, entelektüel ama elitist olmayan bir müzisyen Iyer. Günümüzün popüler duyarlılıklarından hiç kopmuyor. Örneğin, özellikle hip-hop müziğine olan eğilimi, deneyci bir vizyonla bazı albümlerine taşınabiliyor.

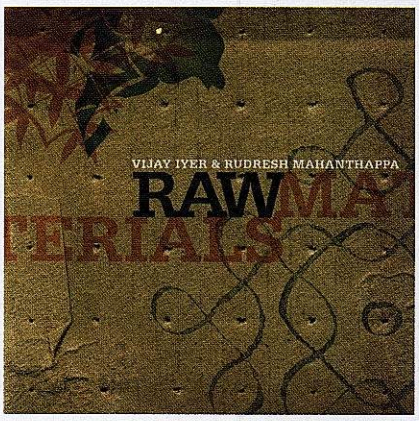

Piyanist, tüm bu müzikal eğilimlerinin yanında, 1960'larda ABD'ye göç eden Hintli bir ailenin çocuğu. Dolayısıyla, Hint Müziği ve ritimlerinin yanında, bu kültürün müziğindeki hipnotik etkiden sıkça yararlanıyor. Ortaya, çok orijinal, kültürel bazlı bir bileşen çıkıyor. Hatta, piyanistin, en kolay ulaşılabilecek 2011 yapımı "Tirtha" albümü, bu deneyiminin ilginç örneklerinden. Bu trio albümde Hintli bir gitarist ve tabla virtüözü trionun üyeleri. Tüm bu esin kaynaklarının yanında, Iyer'in müziğinde çok kez Afrika ritimlerine rastlamak mümkün. Görüldüğü gibi, Iyer'in bir tür fusion müzisyeni de olduğundan, eklektik bir müzik tavrını hep müzik yolculuğunun bir parçası kıldığı düşünülebilir. Bu çok yönlü müzik tavrının yanında, ilgiye değer bir akademik kariyer yapmış, doktora derecesi almış, eğitmen kimliği de olan bir piyanist olduğunu hatırlatmamız gerekiyor. Bunlardan az sonra söz edilecek. Iyer'in akademik dergiler ve bazı jazz dergilerinde yazarlık da yaptığını anımsatmadan edemeyeceğiz. Çünkü, bu entelektüel özelliklerin tümünün, dünya ölçeğinde bir jazz müzisyeninde sık rastlanmayan bir durum olduğunu hatırlatmamız gerekiyor.

Saydığımız tüm eğilim ve birikimleri anımsatırken, Iyer'in yazdığı orkestra müzikleri, yaylılar için yazdığı besteler, film ve tiyatro müzikleri de olduğunu anımsatmak gerek. Bu müzik çizgileri, jazz sanatı kadar belirleyici olmasa da, piyanistin müzik vizyonu ve birikimini yansıtması açısından önemli veriler.

Kendi jazz'ını, daha genç yaşta biricikleştirmesinin gerisinde bu misyon yatmakta. Sorunu, müziğin kendisi olduğu için, sıkça sınır dışına çıkan arayışları gözetmesi kaçınılmaz oluyor.

Genel bir portresini çizdiğimiz bu müzisyen, bu yılki 21. Uluslararası Akbank Jazz Festivali'nin konuğu. 18 Ekim 2011 günü Babylon'da sahne alacak müzisyenin triosunda bas gitarı, kıdemli yol arkadaşlarından Stephen Crump ve davulu Marcus Gilmore çalıyor. Şunu anlıyoruz ki, müzisyenin 2011'de çıkan trio albümü, "Tirtha"nın kadrosu çalmıyor bu ekipte. İstanbullu jazz severlerin izleyeceği trio, Iyer'in belki en çok yankı uyandıran, sayısız dergi ve gazete tarafından "yılın albümü" seçilen; bazı eleştirmenlerce de son on yılın en iyi albümlerinden biri kabul edilen 2009 yapımı "Historicity" albümünün bas ve davulcuları. Dolayısıyla Iyer ve triosunun yankılar uyandıran ekibiyle baş başa kalacak jazz severler. Konserin, "Historicity" merkezli olacağını düşünebiliriz.

Buradan Iyer ve müzik serüvenine biraz daha ayrıntılı geçersek, başta azıcık da eğitim sürecini anımsatmak gerekiyor. Üç yaşında keman eğitimi almaya başlayan müzisyen, bu süreci 15 yıl sürdürüyor. Lise düzeyindeyken piyano ve jazz sanatına vurulan müzisyen, müzik serüvenini özenle sürdürürken, lisans eğitimini Fizik ve Matematik üzerine yapıyor. Jazz'a başlamadan önceki süreçteyse, Carnatia klasik ve dini müziğine bir dönem ilgi gösteriyor. Yale Üniversitesi'ndeki andığımız lisans eğitiminin ardındansa California Üniversitesi "Teknoloji ve Sanat" departmanında doktora derecesi yapıyor. Bu bilimsel çalışmalar, ses ve müzik teknolojisiyle yakından ilgili. Doktorası "Sound"un Makroyapısı: Batı Afrika ve Afrika- Amerika Müziğinde Bedenleştirmeyi Kavrama" adlı son derece teknik ve spesifik bir tezdi. Müzisyen, bu yıllarda bir house piyanisti olarak çalışmaktadır. Bird Kage gibi, Güney Oakland'ın ünlü kulübüdür çaldığı yer. Ed Kelly ve Smily Winters gibi ünlü lokal müzisyenlerin sahne aldığı bir kulüptür bu. Pharoah Sanders gibi jazz devleride bazen burada çalmakta.

Bay Arealı bu müzisyen, 1990'lı yılların ortalarına yaklaştığı süreçte birlikte Spirit Complex, The Poisinous Prophits" ve Vijay Iyer Trio gibi gruplar kurup, kendi müziğini şekillendirmeye başlar. Bay Area'daki "Asian Improve Arts" adlı kurum, Iyer'in vizyonunu ve müzik açılımını derinlemesine etkiler. Burası, toplumsal organizasyonları da olan bir yaratıcı müzisyenler grubuydu. Müzik, bir süs değil, bir tavrı imliyordu. Bir aktivist tavır ve müziğe dair radikal sanat eğilimleriyle bezeli bir müzik anlayışının karşılığıydı bu kurumu. Bu hareketin artistleri, geniş bir jazz algısı içinde, kendi atalarının müziğini keşfetmeye de çalışıyorlardı. Bir deney ve araştırma müziğinin iziydi sürülen. Bir toplumsalcı misyonun yanında, ideolojik bir algıdan da vazgeçmeyen bir duyarlılığın müzikte buluşmasıydı ortaya çıkan. Bu tavra eğilimli Iyer, kendi gruplarıyla performanslar yaşarken, çok önemli bir okul-müzisyenle de bir araya geldi: Steve Coleman. Piyanist, kısa zamanda, büyük alto saksofon ve M- Base Pioneer ustası Coleman'ın gruplarında çalmaya başladı. Onunla ABD, Avrupa konserlerinde yer aldı. Önce, Coleman'ın Mystic Rhythm Society ve Secret Doctrine'inde çalmanın ardından, saksofoncunun efsane grubu Five Elements'in de bir dönem üyesi oldu. Iyer'in müzik vizyonu ve sound'unun gelişmesinde bu deneyimin ciddi katkısı vardır.

Iyer'in ilk iki albümü "Memorophilia" (1996) ve "Arcitexture"(1998) bu sürecin ürünleridir. Bu albümlerin ilkinde, bazı parçalarda Steve Coleman ve trombon/ komputer ustası George Lewis'de yer aldı. Albümde tenorcu Francis Wong ve çellist Kash Killion'un yanında görece genç bir kadro da bulunuyordu. Iyer'in yeni şekillenmeye başlayan özgün stilinin cümleleriyle karşılaşıldı bu albümde. Free- jazz ve free- swing bir jazz çizgisinin ağırlıklı izleri vardı bu çalışmada. Bu ve ardından gelen "Architexture" (1998) hep andığımız Asian Improv'un firması tarafından yayınlandı. Kaydı 1997'de yapılan bu ikinci albüm, müzisyenin kompozisyon, düzenleme ve çalış tekniğindeki yetkinleşmesinin daha billurlaşması anlamına geliyordu. Her kozmik müzikteki gibi, bu albümde de zaman ve uzama imgesel bir yolculuk dikkat çekti. Kültürel ve müzikal anlamda uçlarda da gezinen albüm sound'unda transe bir ruh hali hakimdi. Farklı bir modernist algının izleriyle doluydu albüm. Bu zaman dilimiyle beraber, yaklaşık aynı yaşlarda olup, sonraki yıllarda Iyer'le sık sık birlikte çalışacak olan genç altocu Rudresh Mahanthappa'da bu albümde çalıyordu. Kuzey Asya, özellikle de Hindu sound'la bezeli parçalar vardı bu çalışmada. Trio performanslar da albümde belirleyiciydi. Meditatif atmosfer bu albümde kuşatıcı bir role sahipti. İki albüm de, zengin nüanslarla bezeli, deneysel boyutu olan çalışmalardı.

İşin hoş ve ilginç yanı, Iyer, ikinci albümünü çıkardığı yıl, doktorasını da California Üniversitesi'nde tamamlamıştı. Nitekim, müzisyen, 1999'un hemen başında New York'a geçecekti. Ancak bu politik ve deneysel serüven içinde, altocu Rudresh Mahanthappa ve bir Japon koto virtüözü Miga Masaoka'yla yaptığı performanslar, en dikkat çeken deneyleri arasındaydı. Yenilikçi, özgürlükçü ve politik birikiminin piyanosuna tezahürü gibiydi bu tür arayışlar. Bu ilk dönemlerinde, adını andığımız gruplarından biri olan The Poisonous Profits'le 1997 Kasımındaki

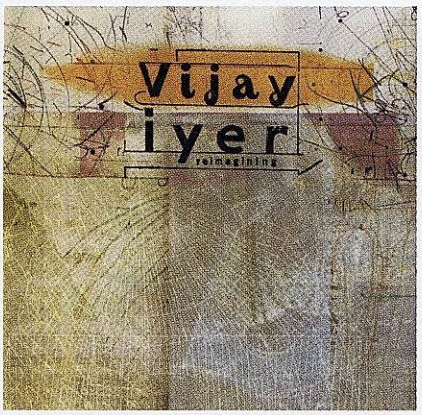

bir performans Iyer'in ilgiyle izlenen kayıtlarından biri olarak kabul edildi. Zengin etki alanı içinde gezinip, büyük ustalardan esinler alıp, bu birikimi süzerek, daha kültürel müzikal bir kaynaşıma doğru yol almaktaydı.

Müzisyen, New York'a geçişiyle birlikte, müzik ve sound'unu hızla zenginleştirip kişiselleştirirken, ardından gelen on yıl, yani 2000'li yıllar genç piyanistin en parıltılı dönemi oldu. 2001'de çıkan "Panoptic Modes" albümü bu kişiselleşmenin çarpıcı bir örneği. Akbank Jazz Festivali konserlerindeki triosunda yer alan bas gitarist Stephan Crump, bu albümde de yer alıyordu. Yol arkadaşı altocu Mahanthappa bu albümün çekirdek kadrosundaydı. Davulu, Derrek Philips çalmaktaydı. İçinde pop- rock unsurların da yer aldığı bu dörtlü projede, gitgide yalıtılan, biricikleşmeye doğru giden bir fusion tavrı öne çıkmıştı. Müzisyenin bireyselliği, artistik gücü ve vizyonu belirgin hale gelmekteydi. Nefis piyano- davul konuşmalarıyla da bezeli albümde üç de trio beste yer almaktaydı. 2000'lerin ilk yıllarındaki bu çekirdek dörtlünün, bu albümden sonra yalnızca davulcusu Philips ekipten ayrılacak, yerini Tyshawn Sorey alacaktı. Ve bu dörtlü, 2003'te "Blood Sutra" albümünü çıkardı. Bu dönem, artık dünyaca tanınan bir isim olmuştu Iyer. Çok yönlülüğü, yazar yanı, klasik müzik deneyleri bu yıllarla birlikte belirdi. Ancak, öncelikli olarak, bu on yıl içindeki iki ana Iyer açılımını anmamız gerekir. Bu on yıl içinde aktif bir role sahip diğer grup projesi Fieldwork'tür. Deneysel ve kolektif jazz tavrı içinde, müzisyenin tüm farklı birikimlerinin izdüşümleriyle karşılaşılır. Bu ilginç üçlünün "Your Life Flashes" (2003), "Simulated Progress" (2005) ve "Door" (2008) gibi albümleri, bir yanıyla müzisyenin avangart yanını yansıtırken, öte yandan onun etnik ve geleneksel olanla kurduğu dolaylı bağın izlerini de içinde barındırır. Marjinal karakterli ve gerçekten fenomenleşen bir triodur Fieldwork. Bir meydan okuyuşun, düşüncede aşırılığın ve akıldışılığın sembolü çağrışımlarla yüklüdür sound'u ve müziği. Özellikle jazz entelejansiyasının şaşırdığı, deneyci yanını dürten bir sound'dur belirmiş olan.

Milenyumn sonrası yılların Iyer müziğinde ilgi çeken ikinci açılımıysa, özellikle bir şair- performansçı olan Mike Ladd'le açtığı yoldur. Çok farklı bir hip- hop'çu olan Ladd'le çıkan "In What Language?"de de jazz'la jazz-dışı arasında yapılan orijinal yolculukların, özgün bir doğaçlama algısına dönüşmesine şahit olunur. Apayrı bir hip- hop vizyonu da ortaya çıkmıştır Hümanist tavırla bir uluslararası yolculuk gibidir dinleyene yansıyan. Ladd ve Mahanthappa'yla olan müzik dostluğu Iyer'in bu iki ismin albümlerinde çalışmasını da sağlar. Örneğin, Mahanthappa'nın "Mother Tongue" (2004) ve Ladd'in "Negrophilia" (2005) albümlerinde aktif rol oynamaktadır. Ardındansa, Mahanthappa, Iyer'in 2005 albümü "Reimagining"de piyanistin tekrar yol arkadaşıdır.

Iyer'in Ladd'le olan tutkulu bağı hiç noktalanmadı. Piyanistin "Stil Life With Commentator" (2007) adlı albümünde de Mike Ladd en önemli yoldaşıdır. Iyer, gitgide ustalaşan altocu Rudresh Mahanthappa ileyse "Raw Materials" albümünde bir araya gelir. Görüldüğü gibi, piyanist avangart ve deneysel müziklerden free- jazz'a kadar uzanan geniş bir yelpaze içinde, hip-hop'tan rock'a sayısız popüler müziği de kompozisyonlarına taşıyarak, birbirinden çok farklı jazz çizgilerini kendi bireysel yolculuğu içinde orijinal müzik vücutlarına döndürmektedir. Çağın nabzına, ruhuna ayak uydurmaktır belki bu. Başta, kendi kökü Kuzey Asya-Hindistan olmak üzere folklorik ve etnik müziklerden beslenmekten hiç korkmamıştır. Bu müzikal ve jazz'a dair çeşitlilik, piyanistin birikim ve dürtüleri yoluyla tekniğini de benzersizleştirmeye doğru gider. Klasikten etnik ve deneysel müziklere kadar uzanan geniş bir yelpaze içinde yaptığı yolculuklarda, modern jazz'ın farklı karakteristik özelliklerinden hiç uzakta durmaz.

Özellikle 2003'le birlikte sayısız önemli ödülün sahibi olmaya başlar. New York'taki birçok Üniversite ve Müzik Okulu'nda eğitmen kimliğiyle varolur. New York Üniversitesi veya Manhattan Müzik Okulu gibi. O dönemlerde, piyanist, örneğin The Village Voice'a göre "son yılların başarılı bir müzisyen ve bestecisi", The New Yorker'a göre de benzeri övgüleri alabiliyordu. Ünlü Alpert Ödülü ve New York Devlet Konsülü'nün Rofkefeller Vakfı tarafından önemli ödüllere layık görülmekteydi. Bu müzikal kaynak

çeşitliliğine rağmen, tamamen kendinin olan bir piyano stil ve tekniği geliştirirken; kompozisyon yetisi tüm çarpıcılığıyla öne çıkmaya başlamıştır. Bu bağlamda, majör medyanın ilgiden vazgeçmeyeceği bir müzisyen konumuna gelmişti. Bu ilgide, başta değindiğimiz, yazdığı ve seslendirilen Orkestra Müziği, Yaylılar için kaleme aldığı kompozisyonların payı çok olmuştu. "Intevention" adlı klasik karakterli yapıtı, 2007'de American Composers Orchestra tarafından seslendirilecekti. Orkestrayı Dennis Russell Davies yönetti. Mike Ladd'le yazdığı ve 2007'de albüme dönen, andığımız "Stil Life With Commentator"sa aslında bir oratoryo'dur. Bu yapıtsa 2006'da New Wave Festivali'nde Brooklyn Academy Of Music" tarafından seslendirilmişti.

Kendi grup projeleri, ağırlıklı olarak da trio gruplarla yoğunlaşmaya başladı. 2008'den bu yana, biri solo olmak üzere her yıl toplam dört albümü daha çıktı. Genç yaşta, bir olgunlaşma dönemiydi bu. Sanatçının kendine has bir humor duygusunun baskın olduğu 2008 albümü "Tragicomic"in ardından gelen "Historicity" (2009), Iyer'in dünya ölçüsünde üne kavuşmasını sağladı. İstanbul'da izleyeceğimiz trioyla hazırlanan bu albüm büyük yankılar uyandırdı. Birçok gazete ve dergi bu çalışmayı (2009) yılının en iyi albümü olarak seçti. Dergi ve gazeteler arasında New York Times, The Los Angeles Times, The Chicago Tribune gibi çok sayıda gazete anılabilir. Ayrıca The Village Voice Jazz Eleştirmenleri, Downbeat Uluslararası Eleştirmenler de bu albümü "yılın en iyi çalışması" seçmişti. Daha da çarpıcı olan "Historicity" adlı çalışma, Grammy'nin "En İyi Enstrümantal Jazz Albümü" dalında aday bir çalışma kabul edilmişti. Bir tür Almanya Grammy'si olan Echo ödülünün sahibi olmasının yanında, Downbeat eleştirmenlerince de "En iyi Küçük Grup" olarak seçilecekti.

"Historicity"de Iyer'in enteletüel kaygıları ve üstün teknik becerilerinin yanında, gitgide derinleşen, sınır tanımaz tavrını yansıtan sayısız özelliği bir araya gelmişti. Tutkunun ön plana çıktığı bir albümdü bu. Etkili bir grup müziğiydi ortaya çıkan. Free- jazz'ın ana müzikal ruhu, albümde kuşatıcılığını hissettiriyordu. Modern jazz'ın sayısız kulvarında gezip dolaşırken, üçlünün doğaçlama yetileri dikkate değerdi. Bir tür ustalık albümüydü "Historicitiy". 2010'da Jazz Gazetecileri Birliği"nin Jazz Ödülü'ne layık görülmesi ayrı bir öneme haizdi. Çünkü, bu ödüller Herbie Hancock, Ornette Coleman veya Dave Holland gibi büyük ustalara verilmişti. Büyük ilgi, albümdeki şaşırtıcı yenilikleri ve Iyer'in temposunu düşürmedi.

Tersine, müzisyen, 2010'da "Solo" adını verdiği ilk solo albümünü kaydetti ve yayınladı. Kişisel cümlelerin kuşatıcılığıyla bezeliydi bu albüm. Parıltılı olduğu kadar eklektik bir jazz tavrını imledi. Farklı ve derin bir doğaçlamacı tavır belirgindi albümde. Duygu yüklü tavrına koşut olarak gelenek ve modern jazz'la kurduğu ölçülü köprüler belirleyiciydi. Ağırlık kendi besteleriydi. Ancak; Thelenious Monk, Duke Ellington, Steve Coleman gibi, onun sitili ve sound'unun belirmesinde ciddi payı olan ustalardan da parçalar seçmişti. Bir açıdan, müzisyenin, teknik beceri ve duygu yoğunluğuyla iç içe albümü dinlerken, öte yandan jazz'a dair çok yönlülüğü ve birikimi de ön plana çıkmıştı.

Piyanist, temposuna hiç ara vermeden, 2011 Martında, bu kez bambaşka bir trio albümle bizi baş başa bıraktı. Aslına, kültürel köklerine müziğiyle somut bir yolculuktu seçtiği. Yani, iki Hintli müzisyenle çıkan albüm "Tirtha" adını taşıyordu. Kuzey Asya'nın ezgi, tını, melodi ve ritimlerinin kuşatıcı olduğu bu albümde, Iyer, kendi jazz birikimimin bazı karakteristik özelliğini de gün yüzüne çıkarmıştı. Bir fusion'dı bu albümün türü. Trio'da yer alan gitarist Prasanna ve tabla virtüözü Nitin Mitta yer almaktaydı. Yıllar öncesine dayanan bu tasarım, 2011'de hayat bulmuştu. Sanskripçe olan "Tirtha", iki suyun, nehrin birleştiği noktayı imliyordu. Batı avangart müziğiyle, jazz'ıyla Hint müziğinin kesişme noktalarıyla bezeliydi bu albüm. İki dev müzik stilinin kaynaşımlarıyla doluydu. Üç müzisyen, tüm bağımsızlığıyla ortak bir müzik dili oluşturmuşlardı. Örneğine az rastlanır bir jazz- fusion modeliydi bu. 1970'lerin Mahavishnu Orchestrası, yani John McLaughlin yer yer akla geldi. Ama, bu trionun akustik ruhu, müzisyenlerin hepsinin bu kültürün parçası olması ve görece akustik esinlerin hakimiyeti müzisyenlerin bireyselliğini albüm boyu ön plana çıkarır. Anlatımın inanılmaz güçlü olduğu bir albümdü bu. Albümdeki dokuz parçanın beşi Iyer'in, dördü gitarist Prasanna'nındı. Hint folklor ve etnik müziğinin kuşatıcı etkileriyle bezeliydi tüm parçalar. Iyer'in hep esin kaynağı olan bu müzikler ilk kez "Tirtha" da tüm belirginliğiyle ortaya çıkmıştı. Müzisyenin vizyonundaki zenginlik ve arayışlarını imliyordu çalışma.

Görüldüğü gibi, Akbank Jazz Festivali vesilesiyle, triosuyla sahne alacak olan Iyer'in "Historicity"deki triosu çok özel bir jazz şölenini imliyor. Yazımızın sonunda, anacağımız nokta, çok çok az sayıda müzisyende olan akademisyen ve özelikle yazar kimliğini azıcık anımsatmak. Çünkü Iyer, çok sayıda akademik dergide makaleler yayımlayan, antolojilerde yazan bir entelektüel. Sanatçı, bunların yanında Jazz Time, Wire gibi birçok önemli jazz dergisinde de makaleleri çıkan bir jazz ünlüsü. Bizce, Akbank Jazz'ın en dikkate değer konuklarından biri durumunda Vijay Iyer Trio.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Yavuz Akyazıcı Project ile "Turkish Standards Vol.1"

Yavuz Akyazıcı ile uzun yıllar Amerika'da kaldıktan sonra Türkiye'ye döndüğünde tanışmıştım. O sırada Volcano adlı grubuyla yaptığı Gamzelim adlı albümü üzerine bir sohbet açmıştık. Geçtiğimiz günlerde Yavuz yepyeni bir albümle karşıma çıkınca o ilk albüm için yazmış olduğum röportaj yazısını yeniden okudum ve neler demiş olduğunu hatırladım.:

1966'da doğdum, 1985 -1989 arasında Boğaziçi Üniversitesi'nde okudum.

Boğaziçi Üniversitesi'nde okuduğumuz dönemde bir müzik kulübümüz vardı. Oradan bir çok müziseyen yetişti, arkadaşım herkesin bildiği şarkıcı Teoman da oradandır.

Üniversitelerdeki müzik kulüpleri öğrencilerin sanatsal yönlerini olumlu olarak etkiliyor. Örneğin Boğaziçi Üniversitesi'ne konser vermek üzere gelen Can Ayer'in konserinde Önder Focan, ve İmer Demirer gibi iyi jazz müzisyenleri ile tanışma fırsatımız oldu.

Bende de böyle oldu. Jazz müziğinde yaptığım bir çok şeyi oradaki başlangıçlara borçluyum.

Bu şekilde başlayan ilgi devam etti, Selim Selçuk ile tanıştım, o kendi tecrübesine dayanarak bana New York'a gitmemi jazz'ı orada öğrenebileceğimi söyledi. Ama hemen gidemedim, burada bir müddet rahmetli Ajlan Büyükburç ile Mum Bar'da jazz çaldım. O dönemin hemen arkasından New York'a gittim ve orada New School Jazz Performance okuluna 5 yıl devam ettim ve 1995 yılında bitirdim.

Okul süresince Jim Hall, Billy Harper, gibi insanlarla birebir çalışma fırsatı buldum. Billy Harper beni grubuyla çalmam için zaman zaman davet ediyordu. Bir nevi stajyerlik gibi, veya atölye çalışması gibi onunla çaldım. O her zaman beni gittiğim yolda yürümem için son derece cesaretlendirdi. Bu dönemin hemen arkasında 'Fiftyfive Bar' diye Mike Stern gibi isimlerin yer aldığı bir kulüpte çaldım. Burası benim çaldığım ilk önemli yer oldu. Daha sonra da zaten gerisi geldi ve Village Gate, ve Birdland gibi dünyaca ünlü kulüplerde çalmaya başladım. Mesela Birdland' de bir gün ben çalıyordum, ertesi gün de Pat Metheny çalıyordu. Burası önemli insanların geldiği yerlerdi. Bir kaç kere jazz radyosunda da çaldım. Ondan sonra zaman içerisinde yavaş yavaş popülerleştim, müzik dünyasındaki müzisyenleri tanıdım ve jazz işi ile yoğrulmaya başladım.

Önce jazz standartları çalıyordum ama

sonra kendi şarkılarımı çalma zamanımın geldiğini hissettim. Türk yanımı jazz standartları çerçevesinde de çıkartabiliyordum ama bu bir yere kadar oluyordu. Bestekar yönümü yeterince ortaya koyamıyordum. Erkan Oğur gibi bir ud geçmişim yoktu. Ama kompozitör olarak bizim ezgilerimizi alıp jazz'ın içine entegre edebileceğimi hep düşünmüştüm. Sonra yazmaya ve kendi yazdıklarımı çalmaya başladım. Her yazdığım parçaya çok olumlu tepkiler gelmeye başladı. Bazı müzisyenler bu parçaları alıp kendi gruplarında çalmaya ve hatta kendi albümlerine almaya başladılar. Derken bu şekilde benim kafamda bir sound ve yön oluştu.

O yıllarda çok sevdiğim bir triom vardı, orada Selim Selçuk davul ve bu albümde bas çalan Joe Fonda da bas çalardı. Uzun yıllar birlikte çalıştık. Müziğimizi bazen doğu yönüne çekebiliyorduk, bazen avant garde olabiliyorduk. Birlikte bir çok değişik yerde çaldık. İdealimdeki basçıyı artık bulmuştum.

Ondan sonra ilk quartetimi kurdum. Bu grupta Ori Kaplan diye çok yetenekli İsrailli bir saksofoncu ile tanıştım. Uzun yıllar birlikte çalıştık. Ori alto çalıyordu ama benim kafamda her zaman kendi müziğim için istediğim bir soprano sesi vardı. Chico Hamilton Band'in gitarisiti Cary De Nigris ile tanıştım ve onlarla da çalmaya başladım. Bu grubun saksofoncusu Eric Person ile çok kimyamız uyuştu. Onun çalışında hayalimdeki soprano saksofon sesini bulmuş oldum. Uzun yıllar onunla da çaldım.

Kafamdaki ideal davul sesini bulmam ise biraz daha fazla vakit aldı. Bu ses jazz sınırları içinde perküsyon gibi çalınan bir davul sesiydi. Çünkü benim kullandığım Türk ezgilerinde kullanılan darbuka veya zil gibi ritim enstrümanları davuldan çok perküsyona yakın.

Sonunda kafamdaki davulcu olan Matt Wilson'ı da buldum.

Matt çok ilginç ve sürpriz dolu bir insandır, ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Mesela bir gün öğlen yemeği yedikten sonra stüdyoya dönüp çalmaya devam ettiğimizde biraz evel yediği sandviçin kese kağıdını alıp mikrofonların önünde ritmik şekilde buruşturarak bir takım sesler çıkartığını ve bunu kayıtta kullandığını bilirim. Bir keresinde de mikrofon kutularını çalmıştı. Sınırları olmayan çılgın ve son derece yaratıcı bir arkadaştır. Bu sene Down Beat dergisi tarafından beşinci kez üst üste 'number one star jazz drummer' ödülünü aldı.

Sonunda benim kendi müziğimi çamam için dünyadaki en ideal grubu bulmuş odum ve elinizdeki albümü yaptık.

Bu ilk albümüz, ikinci albümümüz Bridge önümüzdeki Nisan Mayıs aylarında çıkacak.

Ben o ikinci albümü dinleyemedim ama yeni albümünün adını okuyunca Yavuz'un kendisi ile yaptığım ilk röportajdan bugüne nasıl geldiğine dair bir iz bulmuş oldum. Kendi sözleri ile o önce jazz standartlarını çalarak yola çıkmış ve zamanla kendi jazz standartlarını yaratma ihtiyacını hissetmişti. Yeni albümün basın bültenini okuyunca tahminlerimde pek de yanılmadığımı anladım:

"Ben aslında çok uzun zamandır 'Dünyada jazz seyircisi niye azalıyor?' sorusunu kendime ve diğer müzisyenlere de soruyordum. Hep de farklı, geçiştirilmiş, üzerinde düşünülmeden kader olarak kabullenilmiş cevaplar alıyordum. En klasik yorum da 'Kaliteli müziğin dinleyicisi az oluyor' cevabıydı. Fakat bir düşündüğüm zaman, Paul Simon, Beatles, Elvis Presley, Charlie Parker, Michael Jackson, Led Zeppelin, Rolling Stones, Bill Evans, Miles Davis, Ella Fitzgerald ve Louis Armstrong izleyicisi hiç az olmamıştı.

Kritik soruları sorunca da (Mesela: Niye o zamanlar çok jazz dinleniyordu da şimdi daha az?) o yıllarda (1920 - 1960) çalınan müziğin aslında popüler müzik olduğunu öğrendim. Klişe olacak ama, ben de çok hızlı ve net bir aydınlanma oldu. Gershwin, Cole Porter zamanın popüler müzik yazan bestecileriydi. Peki biz (jazz'cılar) nasıl bu insanları hala tanıyoruz? Jazz standardları yüzünden. Jazz standardları nasıl oluşmuş? Armstrong, Gilesspie, Parker, Trane, Davis vs... gibi bir çok jazz müzisyeni, zamanın popüler şarkılarını alıp jazz'a uyarlamış ve doğaçlama için bir vesile olarak kullanmış. Dinleyici zaten şarkıları ezbere bildiğinden, bu yorumcu nasıl yorumlamış deyip, her farklı yorumcuyu dinlemek istemiş. Çok basit fakat çalışan bir fikir. Dahiyaneliği basit oluşunda deriz ya... İşte öyle :)

Bu uzun zamandır yapmak istediğim bir şeydi. Artık bu konuya o kadar odaklanmıştım ki, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yapmam gereken şey hem çok kolay, hem de çok zordu. Kolay olan tarafı, popüler olmuş güzel melodiler bulmak, bunları değişik aranjmanlar yaparak, jazz'a uyarlamaktı. Dikkat etmem gereken konular ise yine basitti. Bu popüler melodilerden jazz müzisyenlerinin çalarken enteresan bulacağı, sıkılmadan doğaçlama yapacağı, dinleyenlerin de sıkılmadan eşlik edebileceği ve kendilerinden bir şeyler bulabileceği ve paylaşabileceği swingin' jazz şarkıları yaratmaktı.

En zor tarafı ise oldukça anti-elitist olan bu yaklaşımı, neredeyse tamamı elitist olan jazz müzisyenlerine kabul ettirebilmekti. Bir de anti-elitist bir proje ile herkesi jazz'a davet etmek

isteyen ben, kendimin ne kadar elitist olduğumu farkettim. Hangi şarkı popülerdi? Günümüz Türk insanı neyi dinlemeyi severdi hiç bir fikrim yoktu.

Böyle bir durumda benim bu proje için şarkı seçmem anlamsızdı. Müzisyen olmayan yakınlarımın popüler müzik kültür bilgisine başvurdum. Hepsine çok teşekkür ederim ki, çok şey de öğrendim. Meğer Türkçe pop müzikte ne kadar güzel melodiler ve şarkı sözleri varmış. Önerilen çok fazla şarkıdan sadece 9 tanesini aranje edip kayda hazır hale getirebildim. Ama, projenin adından da anlaşıldığı gibi bu projenin daha ilk albümü. Ben 3 albümlük bir çalışma olarak planladım. Bu günümüzün bütün popüler şarkılarını jazz yapmaya yetmez ama bir başlangıç olabilir.

Eski röportajda okuduğum bir başka cümle bana göre onun şimdi geldiği noktayı ve çabalarının altındaki temel felsefeyi çok güzel ifade ediyordu:

Jazz'ı bir vitrine sokmak yerine günlük hayattan besleyerek ileri götürmek lazım..

Geçtiğimiz günlerde Yavuz Akyazıcı Project, ilk albümleri olan "Turkish Standards Vol.1"i Esen Müzik markasıyla müzikseverlerin beğenisine sundu.

Yapımcılığını Esen Müzik'in, aranjör-prodüktörlüğünü Yavuz Akyazıcı'nın üstlendiği albüm; Jazz standardları'nın doğuş konseptini, Teoman'ın "Paramparça"sından Hande Yener'in "Romeo"suna Şebnem Ferah'ın "Bu Aşk Fazla Sana"sından Duman'ın "Seni Kendime Sakladım"ına kadar son yılların akıllarda kalmış popüler şarkılarını jazz müziğine uyarlayarak kayıtlı Türk müziğinde Önder Focan'ın başlattığı bu kulvarın da devamını sağladı.

Yavuz Akyazıcı'nın gitarda yer aldığı "Yavuz Akyazıcı Project" de vokallerde Ece Göksu, saksofonda Yahya Dai, kontrbasda Baran Say ve davulda Derin Bayhan ona eşlik etmişler.

Albümün ilk video klibi söz ve müziği Şebnem Ferah'a ait olan "Bu Aşk Fazla Sana"ya çekilmiş. Klip yönetmenliğini Buket Mihrinnisa Akyazıcı ve Emrah Aktan'ın üstlendiği şarkı albümde ilk sırada yer alıyor.

Benim kişisel düşüncem bu albümde Yahya Dai'nin saksofonu ile gerçekten olağanüstü bir güzellik ortaya koymuş olduğu, müziklerin ruhuna inanılmaz bir katkı yapıyor. Ece Göksu'nun duru sesi de dikkatleri çekiyor. Yavuz tüm çalışma arkadaşları ile çok güzel bir beraberlik yarattıklarını ve bu grupla yıllarca çalışmayı düşündüğünü söyledi.

Şarkıların listesi ve kimlerden alındığını şöyle sıralayalım:

"Bu Aşk Fazla Sana" (Şebnem Ferah), "Kek" (Nil Karaibrahimgil), "Romeo" (Hande Yener, Alper Narman, Erol Temizel), "Seni Kendime Sakladım" (Kaan Tangöze-Duman), "Sabır" (Göksel), "17, Paramparça" (Teoman), "Canbaz" (Mor ve Ötesi), "Hatıralar" (Mirkelam)

Hepsi Türk pop müziğinde kilometre taşı olmayı başarmış şarkıların caz yorumları. Son derece özgün ve keyifli bir çalışma. Kayıtla İstanbul'daki tarihi Cezayir binasında 2011 yılının mart ayında tümüyle canlı olarak gerçekleştirilmiş. Katkıda bulunanlar arasında albümün birbirinden güzel fotoğraflarını çeken fotoğrafçı Ayşe Kaya ve çok şık kartonet tasarımını yapan Buket Mihrinnisa Akyazıcı var.

Albümdeki düzenlemeleri daha sonra şarkıların orjinallerini yorumlayan müzisyenlere göndermişler. Hande Yener kendi şarkısına yapılan düzenlemeyi beğenmiş. Diğerlerinden de benzer tepkiler gelmiş.

Kendisi ile yaptığımız radyo programında Yavuz jazz mikrobunu ilk defa John Coltrane'in A Love Supreme albümünden kaptığını söylemişti. Şimdi geldiği noktaya bakınca iyiki o albümü dinlemiş diye düşünüyorum. O gün başlayan yolculuğunu bugün jazz müziğinin bir öcü olmadığını ele güne anlatarak sürdürüyor. Şimdi 45 yaşında, 17 yıl yaşadığı Amerika'dan yurduna dönmüş, oradaki birikimini kendi ülkesinin kültürü ile harmanlayarak kendi sesini aramaya devam ediyor, her gerçek jazz insanı gibi bu yolculuğun asla bitmeyeceğini de bilerek.

Ona uzun yolculuğunun bir durağı olan albümünden neler öğrendiğini sordum, bana başlamadan önce içinde çok tereddüt olduğunu ama şimdi böyle bir yaklaşımın mümkün olduğunu gördüğünü söyledi. Tabi ki proje önce konserler sonra da yeni albümlerle devam edecek.

Dönmesinin bir sebebi de oğlunu burada büyütmek istemesi. Yılda iki defa ziyaretime gelen bir oğlum olmasın, gelsin kendi ülkesinde aile sevgisi ile büyüsün istiyor, bence haklı.

Yavuz gibi ben de bu projeden çok şey öğrendim, tıpkı geçmişte Jacques Loussier yorumlarını dinleyerek J.S Bach'ı keşfetmem gibi bu sefer de kendi ülkemin pop müziklerini Yavuz'un gösterdiği yoldan giderek keşfettim. Albümdeki favori parçam ise Nil Karaibrahimgil'in Kek adlı parçası oldu. Bazen insan en yakınındaki güzellikleri keşfetmek için 17 yıl yurt dışında yaşamış bir insanın yardımına muhtaç olabiliyor. Ellerine sağlık Yavuz kardeşim. Güzel birikimini bizlerle paylaştığın, önyargılarımızı giderdiğin ve bizi müzik denen büyük bir denizin farklı kıyılarından toplayarak ortak bir körfezde, hoşgörü ve açıklık körfezinde buluşturduğun için sağ ol. Sen yolcu biz hancı ve dinleyici ve yazar ve radyo programcısıyız, yollarımız daha uzun yıllar güzellikte kesişsin istiyorum.

NOT: Bu albümle ilgili müziklerin orjinallerinin ve yorumlarının birlikte çalındığı söyleşiyi www.cazkolik.com web sitesinde "Evde Çalamadıklarım" adlı radyo programımın arşivinde her zaman dinleyebilirsiniz.

Sounds and Silence*

ECM2205.06
Charles Lloyd,
Maria Farantouri
Athens Concert
2CD

ECM2198.99
Keith Jarrett
Rio
2CD

ECM2222
Chick Corea,
Stefano Bollani
Orvieto

Sounds and Silence
Film (Blu-Ray):
ECM5050BLU

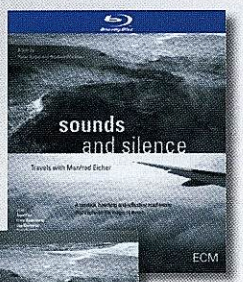

Sounds and Silence
Film (DVD):
ECM5050DVD

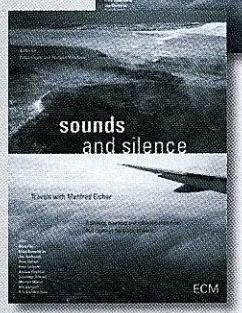

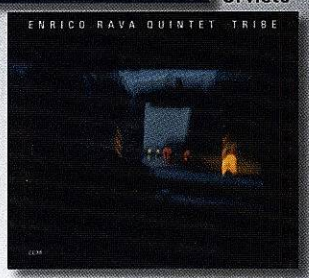

ECM2218
Enrico Rava Quintet
Tribe

ECM2151
Stefano Battaglia Trio
The River of Anyder

ECM2204
Dino Saluzzi,
Anja Lechner,
Felix Saluzzi
Navidad de los
Andes

Sounds and Silence
Film Müziği (CD):
ECM2250

*"Sounds and Silence",
ECM'in kurucusu
Manfred Eicher ile
çıkılan müzikal bir
yolculuk.

ECM

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. | T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

Sami Kısaoğlu
sami.kisaoglu@gmail.com

Seslerle Çevrili Bir Yaşam: Mari Kvien Brunvoll

Bu söyleşinin konuğu olan kişi Norveç'in batı kıyısındaki fiyortlar şehri Bergen'den bir ses. Norveç'in jazz şehirlerinden Molde'de doğan, eğitim ve başka nedenlerle bir süre Bergen ve Oslo'da yaşayan, sesiyle sıklıkla Björk'e benzetilen Mari Kvien Brunvoll'un hikayesini anlatmak istiyorum. Onunla ilk kez birkaç yıl önce Youtube'da karşılaşmıştım. Bu karşılaşmanın ardından Brunvoll, son birkaç yılda peşi sıra aldığı ödüllerle Youtube dışında da onlarca farklı ortamda karşıma çıkmayı devam etti. Bu genç kuzeyli hanım ile yollarımız son olarak 21. Akbank Jazz Festivali'nin programı açıklandığı vakit kesişti.

Norsk Jazzforum tarafından 2011 yılı için destek olunması gereken Norveçli genç jazz müzisyenleri arasında seçilen Brunvoll'un biyografisi de en az müziği kadar eklektik ve renkli. Bergen'deki Grieg Müzik Akademisi'ndeki şan çalışmalarının yanısıra, dünyanın farklı köşelerini gezerek farklı kültürleri keşfeden müzisyen bu yıllarda zither, kalimba gibi Avrupa kıtasının dışındaki coğrafyalara adreslenen enstrümanları da öğrenmiş. Müziğinde Norveç'in yerel şarkılarından jazz'a, elektronikadan farklı kültürlerden topladığı etnik tınılara kadar onlarca farklı renk barındıran Brunvoll, kendi sesini üstüste kaydederek yaptığı canlı performanslarıyla ünlendi. Tek başına gerçekleştirdiği konserlere ek olarak duo ve trio olarak da çeşitli projeler gerçekleştiren Brunvoll, buzdan üretmiş olduğu enstrümanlar ile tanınan Norveçli perküsyonist Terje Isungset ile de aynı sahneyi paylaşmıştı.

Sahnedeki performanslarında, sesini tıpkı bir oyun hamuru ile oynarmışcasına onlarca farklı kalıba yerleştirmeyi başaran Brunvoll, kullanmış olduğu özel mikrofonlar aracılığı ile sesinden birçok farklı renk üretmeyi başarıyor. Şarkı sözlerinde ve bestelerinde sıklıkla kendi kaleminin sesini dinleyen genç müzisyen, uçsuz bucaksız bir sesler coğrafyasında yapmış olduğu keşiflerle paradokslarla örülü bir performansa davet ediyor dinleyenlerini.

Mari Kvien Brunvoll (vokal, live sampling, efektler, perküsyon, zither, kalimba)
20 Ekim Perşembe Saat: 19.00
Akbank Sanat

Geçtiğimiz haftalarda (28.08-04.09) Oslo'da olduğum sırada şehrin en meşhur jazz dükkanı olan Bare Jazz'a uğrama fırsatım oldu. Kasadaki orta yaşlı bey ile olan sohbetimiz sırasında, babanızın çok tanınmış Norveçli bir gitarist olduğunu öğrendim. Müziğe ilk başladığınızda, babanızdan etkilendiniz mi? Hikaye nasıl başladı?
Sanırım o bey beni Marte Eberson ile karıştırıyor, kendisi ünlü gitarist **Jon Eberson**'un kızı. Benim hikayem ise annemin müzik öğretmeni, jazz vokalisti ve piyanist olması sonucunda biraz annemden etkilenerek başladı. Müzik dolu bir evde büyüdüm ve hemen hemen tüm ailem müzik yapıyor. Her zaman şarkı söylemeyi çok sevdim. Önce bir müzik kolejine ardından üniversite ve konservatuara gittim. Gitarı ve piyanoyı çok iyi çalamam. Öye yandan elimle, müzik enstrümanı olmaksızın müzik yapabilmeyi seviyorum.

Bir jazz şehri olan Molde'de doğdunuz ve bir başka jazz şehri olan Oslo'da bir süre yaşadınız. Şimdiyse Bergen'desiniz. Bu üç farklı şehirde yaşamanın müzisyen olarak gelişiminize nasıl etkisi oldu?
Küçük bir şehir olan Molde'de her yaz büyük bir jazz festivali yapılır: Molde Jazz Festivali. Küçük yaşlardan itibaren hem bir müzisyen olarak, hem de bir seyirci olarak bir parçası olduğum o festivalden çok şey öğrendim. Molde'de yaşadığım dönemde ayrıca okuldan bazı çocuklarla birlikte jazz çalmaya başladım. Bu şehirde tüm bu yaşadıklarım bana kesinlikle çok ilham verdi. Molde'deki yıllarımın ardından 19 yaşında müzik teknolojisi okumak üzere Oslo'ya taşındım ve bir yıl orada kaldım. Daha önce küçük bir kasabada yaşamış olan biri olarak, Oslo'daki müzikal çeşitlilikten çok etkinlendiğimi hatırlıyorum. Bu şehirdeki eğitimimin sonrasında ertesi yıl Bergen'e taşındığımda, Grieg Müzik Akademisi'nde jazz bölümüne devam ettim. Doğa ve şehir hayatının garip bir karışımına sahip olan Bergen'de her dakika farklı bir etkinlik bulabilirsiniz. Kültür ve sanat hayatının son derece zengin olduğu bu şehirdeki doğaçlama müzik sahnesinin son derece zengin olduğunu söyleyebilirim. Kuşkusuz bunda Grieg Müzik Akademisi'nde yeni kurulmuş olan jazz bölümünün de payı büyük.

Müziğiniz akustik ve elektronik enstrümanlar ile birbiri ardına kaydedilmiş, kendi sesinizin alışılmamış bir uyumunu barındırıyor. Sahnede sıklıkla kendi sesinizden adeta bir koro oluşturuyorsunuz. Tüm bu enstrümanları nasıl kullanmaya başladınız ve müziğiniz nasıl bir evrim geçirdi?
İçimde her zaman onlarca farklı müzik olduğunu hissettim. Uzun yıllardır gitar ve piyano eşliğinde şarkı söylüyorum fakat; kendi sesimle ilk ses denemelerine başladığım zaman bu şekilde şarkı söylemenin, bir şekilde benim müzikal tarzım olmaya başladığını hissettim. Birkaç yıl önce tiyatro ve dans toplulukları için elektronikleri ve kendi sesimi kullanarak müzikler bestelemiştim. Bu topluluklar için yapmış olduğum müzikler, solo performanslarım için de bana cesaret vermiş ve böylelikle sahnede tek başıma gerçekleştirdiğim konserlerime başlamıştım.

Norveç'in yerel müzikleri sizin sound'unuzun önemli bir bölümünü oluşturuyor. Bu noktada müziğine ilham veren diğer unsurlardan bahsedebilir misiniz?
Farklı sanat disiplinleri ile birlikte çalışmayı seviyorum. Film, tiyatro ve dans gibi. Bu birliktelikler bana ilham kaynağı olur. Geçen ay, sürrealist René Clair'in bir sessiz filmine canlı müzik yaptım. Ekrandaki hareketli görüntüler ile beste ve doğaçlama, benim farklı bir şekilde müzik oluşturmamı sağladı. Bu durum müzikal anlamda tabiki bazı şeyleri düşünüşünüzü ve algılayışınızı da değiştiriyor. Seyahatlerimden de çoğu zaman ilham almışımdır. Grieg Konservatuarı'nda okuduğumda dönemde 2 yıllık uzun bir ara vermiş ve birkaç aylığına Hindistan ve Almanya'ya gitmiştim. Farklı kültürler ve dillerin tanışması sonucunda benim için sık sık beklenmedik süreç başlar. Bazen de yukarıda saydıklarımdan çok farklı alanlardan ilham alabiliyorsunuz. Mesala bebekler ile çalıştığım müzik projesinden örnek vereyim. Bebeklerle olan bu çalışma, sesleri birbirleri üzerine ekleyerek kullanmak konusunda bana ilham vermiştir.

Bildiğim kadarıyla sürekli turnedesiniz ve henüz kendi adınıza bir albüm kaydetmediniz. Biraz gelecekteki planlarınızdan bahseder misiniz?
Müzik alanında farklı projelere ve performanslara devam edeceğim. Bu sonbahar Stein Urheim ile birlikte Jazzland Records'dan bir albüm yayınlayacağız. Umut ediyorum ki yılbaşından sonra bir zamanda kendi solo albümümü çıkarıyor olacağım.

Sesinizi ilk duyduğumda, ben de birçokları gibi hem ses rengi hem de şarkı söyleyiş tarzınız bakımından Björk'e benzetmiştim sizi az da olsa. Siz kendi şarkı söyleme stilinizi nasıl tanımlıyorsunuz?
Bu benim için zor bir soru. İçimden geldiği gibi şarkı söylemeye çalışıyorum. Sanırım müzikal anlamda dışarıdan aldığım onlarca farklı etki söz konusu. 1920'li, 30'lu yıllarda yapılan blues müziğinden, gürültü müziğine, Hint müziğinden, hip pop müziğe kadar onlarca farklı müzik türünden etkileniyorum.

Gözlerinizi açtığınızdan bu yana sürekli olarak müziğin içindesiniz. Geride kalan bunca zamanda müzikle ilgili unutamadığınız bir anınız var mı?
13 yaşındayken, 1997 yılında Herbie Hancock Molde Jazz Festivali'ne geldiğinde sahneye çok yakın bir yerlerde oturduğumu hatırlıyorum. Neden bilmiyorum ama o konserde zamanın farklı bir şekil aldığını hatırlıyorum. Gerçekten unutulmaz bir konserdi benim için. Bir de Madvillain isimli Amerikalı hip hop grubunun 2004 yılında çıkardıkları "Madvillainy" albümü benim için çok özeldir. Bu albümü ilk kez dinlediğimde gerçekten aklımı başımdan almıştı.

Biraz da Norveç'de birlikte çalışma fırsatı bulduğunuz ve beğendiğiniz müzisyenlerden bahseder misiniz?
Per Jørgensen, Terje Isungset, Sidsel Endresen, Maja Ratkje isimleri beğendiğimi belirtmeliyim. Bergen'de Øyvind Skabø, Øyvind Hegg Lunde, Åsmund Weltzien ve Stein Urheim gibi oldukça ilginç, genç müzisyenlerle çalıştığım için kendimi şanslı görüyorum.

Son olarak tamamen serbest çağrışıma dayalı birkaç kelime söylemek istiyorum. Deniz, doğa, ses ve sessizlik, jazz. Bu kelimelerin sizin kişisel tarihinizde yer alan anlamlarını göz önünde bulunduracak olursanız neler söylemek istersiniz?
Denizden yüz metre ötede büyüdüm. Sesini seviyorum. Doğa her geçen gün biraz daha bağlandığım bir alan. Dağda uzun yürüyüşler yapmayı ya da denizin üzerinde vakit geçirmeyi seviyorum. Ses ve sessizlik vücut ve zihin üzerindeki etkisine inandığım iki zıt kavram. Hep sesin sessizliği daha güzel yapabileceğine ve sessizliğin sesi daha anlamlı kılabileceğine inanmışımdır. Jazz ise benim için hem çok fazla şey hem de çok az şey. Sanırım bir stilden öte bir tutum jazz benim için. An içinde yeni bir yöne doğru gitmek ve yeni bir şeyler yaratma isteği aynı zamanda.

KAWAI YAMAHA

2006 yılından bu yana **seçkin markaların** orjinal ürünlerini **uygun fiyat** alternatifleriyle bulabileceğiniz **tek yer...**

Lila Piyano

Showroom (Müzik Aletleri)
Koşuyolu Cad. No:12
Validebağ / Koşuyolu / İstanbul
Tel: (0216) 326 48 17
GSM: (0532) 234 44 97

Şube
Dereboyu Cad. No: 139/A
Ortaköy / İstanbul
Tel: (0212) 236 55 51
Fax: (0212) 236 55 52

Tayfun Avdan
tayfun.avdan@gmail.com

123

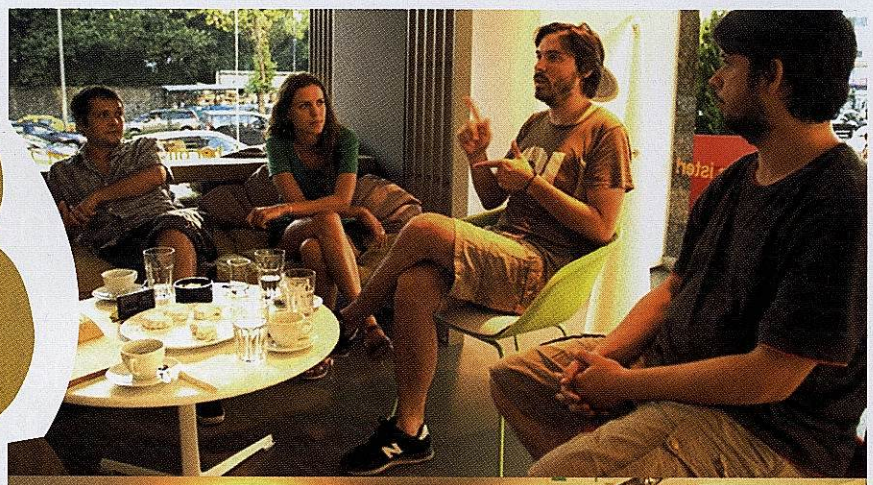

Tamamı buzdan bembeyaz göllerin ve sımsıkı yeşil ormanların arasında, Stockholm'den kalkan polar ekspresin içinde ilk defa CD çalarıma yerli bir grubun CD'sini koydum. İstanbullu bir grubun CD'sini dinleyip kendimi İstanbul'daymış gibi hissetmek istemiyordum ve bu sefer ümitliydim ki bulunduğum atmosferden beni koparmayan aksine etraftaki karlı kayınların arasında hayallerime karışabilecek kadar özgün sesler duyabildiğimi söylemeliyim. 123 grubunun dört yetenekli müzisyeni, lokal bir algıya yaslanmadan, dünyanın herhangi bir yerinde değil sadece kendi dünyalarında, sadece kendi yapmak istediklerine odaklanarak, özgürce sesler ve hikayeler üretiyorlar. En önemlisi şartlardan yakınmayıp, kendilerine hayallerini ve isteklerini yapmaya yarayacak şartların oluşması için çabalıyorlar ki lokal bir tınılara özellikle gerek duymadan. Bu yüzden bu ülkede puzzle'ın eksik parçasını tamamlamış olduklarını düşünüyorum. Kendi konserlerindeki ve jazz festivallerindeki performanslarını takip eden kitle gittikçe büyüyor. Bu keşif beni onlarla keyifli bir röportaj-sohbet arası bir buluşmaya kadar götürdü. Sohbete İstanbul Jazz Festivali'ndeki konserlerini konuşmakla başladık ve sonra albümlerinin geri planındaki hikayeden, yeni albümlerinin detaylarına ve konuk müzisyenlerine kadar birçok konuda uzunca konuştuk, sohbet ettik.

İstanbul Jazz Festivali'ndeki (İCF) konserinizden başlarsak, Arve Henriksen'in gelemiyor olması sürprizi ile başladı. O ortamda nasıl geçti konser, kalabalık mıydı?

Dilara: Evet hayal kırıklığı ile başladı ama yine de güzel bir konser oldu.
Feryin: Aslında Salondaki ikinci konserimizdi ve ilki Arve albüm lansmanıydı, orada da albüm yetişmemişti konsere ve moralimiz çok bozuktu ama yine çok güzel bir konser olmuştu. İstanbul Jazz Festivalindeki konseri için de aynı şey geçerli konser öncesi yüzlerimiz düşse de ve çalmak isteyip istemediğimiz belirsiz olsa da yine çok iyi bir konser geçirdik ve 4. parçadan sonra Berke'ye "abi çok iyi çalmıyor muyuz?" diye soruyordum.
Dilara: Oldukça da kalabalık bir konserdi.
Berke: 123 grubunu jazz festivallerine yakıştırma gibi bir şey var ve biz de öyle talep geldiği için çalıyoruz. Geçmişte jazz dinlemişliğimiz çok var ama ben hala durup neden bir jazz festivalinde çaldığımızı düşünüyorum, çok garip geliyor. İCF daha gelenekten gelen bir festival ve tekrarlar oluyor ve bunu düşünce öyle başka festivallerde de çalmamız gerekiyor ki.
Dilara: Bence çok garip değil. Jazz deyince insanların aklına klasik formda jazz gelmemesi gerekiyor artık.
Feryin: Benim anladığım jazz kavramı bambaşka. Bize de jazz diyebiliriz ya da bir James Blake'in müziğine de jazz denebilir. Aslında tüm dünyada jazz festivallerinin bu kadar takipçisinin olması, her seferinde yeni bir şey beklemelerinden kaynaklanıyor. Türkiye'de bu süreci düşününce eski 2004-2005 yıllarındaki festivaller de inanılmazdı. John Zorn'u izlediğimiz festival gibi ama kendini tekrar eden yıllar da oluyor.
Dilara: Bu da lokal kalma fikrine geliyor ve sağlama alma gibi bir his. Yeni bir şey yapmaya insanlar çok çekiniyorlar. Bunu yaparsak salon dolar mı seyirci gelir mi gibi kaygılar oluyor sanırım bana öyle gibi geliyor.

Sınırlamalar ve kafalarda klasik kalıplar koyulmadığı zaman jazz müziğini birçok şeyi kapsayacak duruma getirebiliriz sanırım. Aslında İKSV, Pozitif gibi kurumlar bunu sağlamada çok önemli yol aldılar. Kuzey Avrupa jazz'ının önemli ismi Arve Henriksen'in gelememesinden dolayı kendinizi İstanbul Jazz Festivali kapsamında olan bir sahnede rahatsız ya da garip hissettiniz mi peki?

Berke: İCF'ndeki durumumuz şöyleydi; biz ya küçük kuluplerde, insanların ayakta tıkış tıkış müzik dinlediği ortamlarda ya da büyük açık hava sahnelerinde bambaşka bir durumda oluyoruz. Burada oturmalı bir düzen, masalarda Arve gelecek ve zaten çok soft çalacak ve biz başka bir set hazırladık. Daha albümlerde B-side olan parçaları ilk defa koyduk ki bunları ard arda çalmaktan korkmayacağımız bir ortama geliyoruz dedik ve Arve onu dolduracaktı orada ama yine de Arve gelememesine rağmen o havada çaldık. Yine de iyi oldu ve çok başka bir yerden bakabildik kendimize, uzun süredir çalmadığımız parçalarımızı çaldık.
Burak: Anlık playlist'i bile değiştirdik.

Aslında İCF'de "European Jazz Club" konserleri kapsamında çaldınız ve sanki 123 grubu için çok iyi uyuşan, iyi düşünülmüş bir temaydı. Sanırım daha çok doğaçlamaların olacağı ve lanse edilmemiş bir sürpriz bekliyor olacaktı gelenleri değil mi?

Feryin: İCF'inde çalmak konuşulurken benim aklımda açık havada büyük bir konser organizasyonunun ön grubu olmak geçiyordu.
Dilara: Ama ben bu konserdeki konsepti sevdim. Hatta büyük konuşmak istemem ama içten söyleyebilirim ki o hafta o konsepte en iyi uyan grup bizdik ki Arve de gelebiliyor olsaydı. Bizim Arve ile zaten çalmışlığımız vardı ve birbirimizi bildiğimiz, grupça ilişkimiz olan bir müzisyen olduğu için yapma bir birleşim olmayacaktı.

Berke: Orijinal bir şey olacaktı. Biz Arve ile daha organik başka bir şey kurgulamıştık ve öyle çalacaktık. Aslında biraz uçup gidecektik bir yerinden ama o olmayınca biz başka taraf uçtuk çalarken. Ama sonrasında yine Arve ile beraber bir şeyler yapmayı planlıyoruz tabii ki.

Albümlerinize dönersek, ben ilk dinlemeye başladığım birkaç seferde şartlanmış gibi parçaların bir yerinde alışık olduğum bir jazz armonisinin klasik piyano ya da nefesli bir enstrüman tarafından parçaya dahil olacağı hissi yaşadım ve bekledim. Ama artık dinlerken albümlerinizin başladığı dengede bittiğini ve çok da böyle bir katkıya gerek olmadığını düşünüyorum. Grup tarafından planlanmış değil de hissedilerek üretilmiş havasını koruyan bir denge bu bahsettiğim.

Dilara: Ben aslında bir parça dinlerken; tamam şimdi şöyle birşey gelecek diye tahmin edip de onun gelmediği zaman mutlu oluyorum ve parça böyle çok daha iyi olmuş diyorum. Film izlerken olduğu gibi, düşündüğün olmayınca bir kalırsın öylece ve o zaman filmi seversin.

Burak: Ne hissediliyorsa o tabii ki, bu yüzden üç albüm de birbirinden farklı oldu.
Berke: Şimdi çıkacak olan albüm üçünden de farklı olacak. Kendimiz için sıkıcı olmamak çok önemli. Bulduk satacak bir formül gibi planlarımız yok.

Çaldığınız konserlerde yeni yüzler gittikçe çoğalıyor mu?

Feryin: Evet başka başka insanlar görmeye başladık özellikle son 6-7 ayda.
Dilara: Hiç tanımadığımız bizi çok seven ve takip eden insanlar var. Sadece gençler de değil bu kişiler.

Bazı şarkılarınızda hissedilen melankoli havasını özellikle seven insanlar olabilir. Ama bir yandan da "Damla" parçasını dinlediğimde ya da havuz içindeki mini konserinizi gördüğümde mizahi bir üretim süreci geçirdiğinizi düşünüyorum doğru mu?

Berke: Bütün bu müzikler için ne kadar melankolik deseler de, bu kayıtlar bizim bu dünyadaki bütün ağırlıktan kurtulduğumuz anlar. Bizim için kayıtlar başka bir şehirde yok olmak ve birbirimizle deli gibi eğlenmek demek, çıkan müzik bu olsa bile ve bu yüzden samimiler. %90 çok eğlenerek yapıyoruz bu işi. Bunları üretmek için olan çaba, birbirimizle yalnız kalmak için olan çaba diyebiliriz.

Burak: Çok keyif alarak yapıyoruz.

Grubun sürecini düşündüğünüzde, albümler arasında nasıl benzerlikler ya da farklılıklar var? Aynı edebiyatta ya da sinemada örnekleri olduğu gibi bunun bir üçleme olduğunu söylüyorsunuz. Örneğin Paul Auster'ın New York üçlemesindeki kitapların arasındaki gibi bir bağı albümlerinizde nasıl bulacağız? Müzikte hissettirebiliyor musunuz böyle serinin varlığını?

Dilara: Sonuçta bir hikaye var ve müzikler birbirinin aynı olmasa bile bir şekilde de birbirini tamamlıyor. Onu düşünerek yapıyoruz zaten ve hikaye var karakterler var. Dolayısı ile bağlı oluyorlar birbirlerine. Farklı ama aynı gibi bir şey bu.
Feryin: Aksel, Arve ve Anja ile üçleme tamamlandı aslında. Kitaplı albümler üçlemenin bir parçası.
Berke: Bir sürü rastlantılar ve kesişmeler var hikayede. Aksel diye bir çocuk var, Arve diye bir adam var ve Anja diye de bir kız var. Aksel albümünü yaptık ve düşündüğümde o küçük yalnız çocuğun hali Aksel'de çok var. Arve'de; ormandaki adamın yalnız, obsesif ve aslında çok daha karanlık olan dünyasına dair hem kitabın hem de müziğin kendisinde ipuçları var.

Peki trompetçi Arve Henriksen ve albüm ismi Arve nasıl çakıştı ve posterlerin hikayesi nedir?

Berke: Asında Aksel ve Anja belliydi ama tüm bu düzmeceyi yapan bir adam çıksın fikri geldi. Baykuş olsun diye düşünüyorduk. Arve baykuşu öldürüp de Aksel'in onu bulmasını sağlayan ve Aksel'in gittiği binanın tepesine o baykuşu koyan hatta daha sonra onları kuzeye götüren trene makinistlik yapan adam. İsim Arve Henriksen'den dolayı ismin yanı başımızda durduğunu fark ettik. Gelecek olan Anja albümünde de aslında müzik olarak o kadar başka yere gitmiş olacağız ki planlarımız doğrultusunda, evet bence bu üç albümü aynı gün alıp art arda dinleyip de kitaplara baktığında -evet ya bu bir seriymiş denebilir. Tamamlandığım yaklaşık 5 yıllık bir çalışma olacak.
Feryin: Hikaye ile beraber müzikler de organik bir şekilde yolda tamamlanıyor. Hiçbir şey 5 sene önce yazılıp bitirilmedi. Bizle beraber değişiyor. Örneğin Anja albümünün bir kısmı yazıldı bir kısmı duruyor hala.
Dilara: Aslında tüm bu hikayeyi fazla merak eden olmaması da ilginç bir şey. Sorgulasalar bizi daha iyi anlayabilirler.
Berke: Fotoğraflar konusu da şöyle; her gün bir polaroid uppload edilen bir blog var. Biz hikayeyi hayatta tutsun diye Aksel's Polaroid dedik ve sanki Aksel denilen çocuğun çektiği fotoğraflar bu dünyada. Aksel varlığını sürdürmeye devam ediyor yani.

Öbür taraftan sosyal ağlarda ve video paylaşım sitelerinde çok fazla klipleriniz seyrediliyor ve paylaşılıyor. Nasıl bir popülerlik süreci olabilir sizce?

Feryin: Ürün haline getiriyorsan bu paylaşımı da istiyorsun demektir.
Dilara: CD haline getirdiğimizde o kişi kendi evinde de bunu dinleyebiliyor ve ne kadar çok insanla paylaşırsak bizim için de o kadar iyi.
Berke: Tamamen istediğin şeyi yapıp onun ilgi gördüğünü düşünsene, bu çok güzel birşey.

Tüm üretimlerinizi artık kendi bağımsız firmanızdan çıkartıyorsunuz ve kayıtların Norveç'te mixaj işlerine kadar siz tasarlıyorsunuz. Tüm bu yorucu tasarım ve kayıt süreci ve yeni çıkacak albümünüz "Lara" ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Berke: Keşke sadece hayal kurma işini yapabilsek ama başka o kadar çok şeyle uğraşıyoruz ki.
Feryin: Kayıtlar konusunda hep titizdik. Ben dayanamıyorum ki bir şeyin kaydı kötü olsun. Kabul edilebilir bir hata gibi gelmiyor. Bu konuda çok çalışkan olabiliyorum.
Dilara: Yaptığımız şeyi sadece birer ürün gibi görmüyoruz. Yazdığımız dünyanın içinde yaşıyoruz. Bu yüzden de albümlerin herşeyiyle kendimiz uğraşıyoruz.
Burak: Yaptığımız işleri de güzel paylaştığımız için bahsettiğiniz yorucu süreç bize yorucu gelmiyor. Bu konuda şanslıyız. Herkesin koşuşturduğu ve tamamladığı bir şey var.
Berke: Yeni çıkacak "Lara" bir ara albüm olacak. Bu hikayenin bizi çok bağlamasını istemediğimiz için ve canımızın istediği başka şeyleri de anlatabiliriz diye böyle ara albümler de yapıyoruz. "Lara"nın kayıtlarını tamamladık ve farklı İçerikli temalar, parçalar var.
Feryin: Bazı yeni şeyler tasarlıyoruz hala kafamızda ilerisi için. Kuzey Avrupa'da nefesli ve yaylılar ile canlı mı çalsak bütün albümü gibi konuşmuşluğumuz var.
Berke: Şimdi gelecek Lara albümünde üç konuk müzisyen olacak. İlhan Erşahin, Arto Tunçboyacıyan ve Hakan Kurşun bazı parçalarda bizimle çaldılar. Feryin'in "Yokuz" isimli bir parçasına Hakan Kurşun'a yakıştırdık ve hemen kabul etti. İnsanlar çok şaşıracaklar duyunca.
Dilara: Hakan Kurşun zaten bizim hocamızdı eskiden konservatuardan. Bu parça da tam Hakan'lık bir parça oldu ve çok güzel oldu gerçekten.
Burak: Arto Tunçboyacıyan da perküsyon ve şişe çaldı. Söyledi tabii ki.
Berke: Arto'yu Nublu Jazz Festivali'nde tanıdık. İlhan Erşahin Love Trio ile çalıyordu. Ani ve hızlı tanıştık, ev stüdyomuza geldi kendini verdi parçaya ve çok keyifliydi kayıt süreci. Yaptığını tekrar tekrar heyecanla dinlemek istedi yani tam bizim kafamızdaydı.

Bu arada yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da Almanya, Fransa gibi ülkelerde birçok konser organizasyonlarına katılıyorsunuz. Çok aktif bir grupsunuz internet ortamı da dahil. Son olarak daha neler dinleyeceğiz ya da hangi hikayelere takılacağız.
Berke: Hatta bir üçleme daha doğabilir ki Anja'nın hikayesinde de var öyle birşey. Nerdeyse 7-8 albüm daha ötesini görebildiğimiz için içimiz rahat. Bir on sene daha bu üretim süreci ile gideriz gibi geliyor. O arada da bir on senelik daha başka şeyler buluruz. Çok fazla hikayemiz de var dinleyeceğiniz. Mümkün olduğunca yurtdışında çalmaya devam etmek istiyoruz. Çünkü İngilizce müzik yapan ve bizi iyi anlayacağını düşündüğümüz insanlar olduğunu düşünüyoruz oralarda. Daha çok gezip daha çok konser vermek istiyoruz.

Hepinize bu keyifli sohbet için çok teşekkür ederim. Kendiniz gibi tınlayan yeni kayıtlarınızı heyecanla bekliyoruz.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

Popüler Müzüğimizin Kilometre Taşlarından Bir İsim; Nino Varon ve Jazz Semai

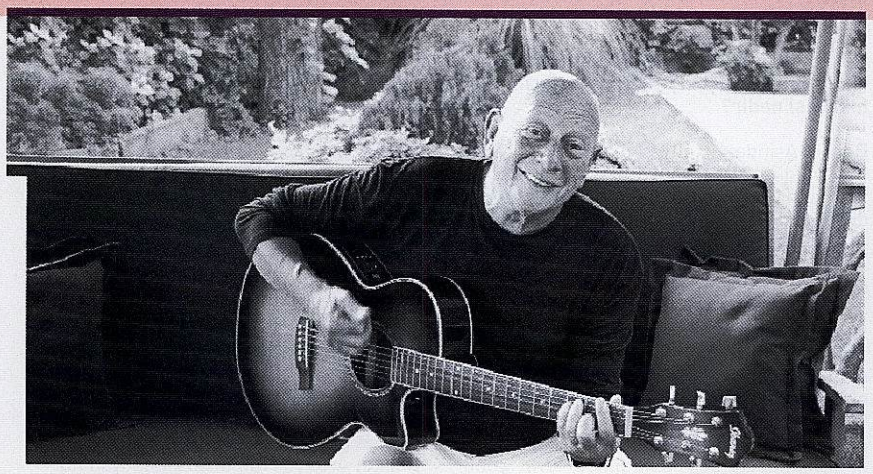

Nino Varon ismini plakların arka kapaklarından, Hey Dergisi'nin sayfalarından ve en önemlisi ise "Jazz Semai" albümüne prodüktör olarak imza atmış olmasından dolayı sık olarak duymuşumdur. 1970'li yıllarda ülkemizde jazz albümü yapmak bir hayal ve bu hayali gerçekleştirmek için cesur bir prodüktör gerekliydi. O prodüktör Nino Varon'du, aynı zamanda önemli bir müzik adamı olan ve 1970'lere prodüktörlüğünün yanında Türk pop müziğine damgasını vurmuş şarkıların sözlerini yazmasıyla da ün kazanmıştı. Nilüfer'in söylediği "Göreceksin Kendini"nin sözlerini de Nino Varon yazmıştı. Nilüfer, Tanju Okan, Ajda Pekkan, Modern Folk Üçlüsü, Timur Selçuk, Füsun Önal gibi isimlerin prodüktörü olmasının yanında kendine ait 2 albümü geçtiğimiz yıllarda piyasaya çıkardı. Nino Varon bir frankofon olarak Fransız şarkılarına yakın, kendine özgü hikayesi olan sözleri ve güzel ve özgün melodileri bu albümlerde çok iyi harmanlamış. Gilbert Becaud, Enrico Macias, Jaques Brel ve Joe Dassin gibi isimleri hiç aratmayacak derecede, kaliteli bu 2 albümü (Ninovari ve Arka Pencere) mutlaka dinleyin derim. İşte Nino Varon'un ağzından kısa ve öz olarak Jazz Semai'nin yapılış hikayesi.

Nova prodüksiyon olarak 1978 yılında Jazz Semai albümünü yaptınız. Türkiye'nin ilk jazz albümü özelliğini taşıyan bu albüm çıkmadan önce nasıl bir süreç yaşandı? Albüm yapma kararı nasıl verildi?
Herşey rahmetli Erol Pekcan'ın bu projeyi bana açıklamasıyla başladı. Çok büyük heyecan duydum ve Ümit Eroğlu'nun stüdyosunda çok takdir ettiğim Tuna Ötenel ve Kudret Öztoprak'ın katılımıyla ortaya çıkacak bu prodüksiyona "Jazz Semai" isminin verilmesi ise yurt dışından da bir talebi olabilir ümidiyle başladı.

Albüm için karar vermeden önce müzik çevresinden ve jazz dinleyicilerinden alacağınız tepkiyi düşündünüz mü? Satış kaygınız var mıydı?
İlkleri yapmak, bu cesareti gösteren müzisyenlerin arkasında durmakla ilgili bir durum, ülke olarak biz de yapabiliriz, melodilerin kulağa hoş gelmesi yeterliydi diye düşündüm. Takdir görecek bir çalışma olduğundan, uzun vadeli bir katalog çalışması olmasından dolayı tepkinin olumlu olacağına inanmıştım.

Albüm için seçilen şarkıları nasıl seçtiniz ve kayıt süreci nasıldı?
Proje planlanmış olarak bize sunuldu. Onayladık ve kayıtlar Ümit Eroğlu'nun Ankara'daki stüdyosunda yapıldı.

Yanılmıyorsam LP'nin arka kapağında albümün açıklama kısmının İngilizce yazılma nedeninden bahsediliyordu. Albümün yurtdışında promosyonun yapılması gibi bir durum söz konusuydu sanıyorum.
O dönem Nova müzik firmasında ortağım olan Jojo Hason, hem Ümit Eroğlu, hem de Kudret Öztoprak'ın askerlik arkadaşıydı. Onun da hayali benim düşündüğüm gibi bu projeyi yurtdışında ünlü bir plak şirketi markası altında tüm dünyada satışa sunmaktı. O ibare bundan dolayı konmuştu.

Albümde yer alan "Ali'yi Gördüm Ali'yi" adlı türkü çok başarılı bir düzenleme. Albüme bu türküyü koyma fikri nasıl oluştu acaba?
Albümün repertuarı Tuna Ötenel ve Erol Pekcan tarafından iyi düşünülerek tasarlanmıştı. Bütün eserlerin belirli bir "al benisi" vardı. Bazıları elbette öne çıkmış olabilir. Sizinle aynı fikirdeyim.

Jazz Semai'den sonra başka bir jazz albümü yapma düşünceniz oldu mu?
O yıllarda bu tip projelerin beklenen promosyon başarısını yakalayamadığını, alıcısının limitli olduğunu gördüğümden dolayı devam etmedik.

Tuna Ötenel, Erol Pekcan ve Kudret Öztoprak albüme müzisyenlik dışında nasıl katkılarda bulundular?

Özellikle Erol Pekcan'ın çok koşturduğunu hatırlarım. Albümün her detayıyla ilgilenmiştir.

Nino Varon jazz müziğinde kimleri dinler?
Bendeniz o yıllarda klasik ve jazz müziğinin dünya pazarındaki toplam payının maksimum %10 olduğunu bilenlerdenim. Pop jazz sempatizaniyim, iyi örneklerini dinlerim, favorim Joe Sample, ama bütün jazz türlerini de dinlerim. Ancak bu müziğin dinlenme zamanı olduğuna inananlardanım.

Bugün bu kadar çok Türkçe jazz albümü yapılıyorsa şüphesiz Jazz Semai albümünün bugünlere katkısı yadsınamaz. Kendinizi bu açıdan nerede görüyorsunuz?

Jazz Semai benim müzik hayatımda hep gurur duyacağım bir müzikal cesaret örneğidir. Bugünlerde hala konuşuluyor olması da bunun kanıtı ve keyif verici yanıdır.

Bugünlerde bir jazz albümüne prodüktör olarak imza atmak ister misiniz?
Müziğin dünyada geldiği yer vazgeçilmez ama çok kolay ulaşılabilir ve kopyalanabilir olması idealist prodüktörleri bezdirdi düşüncesindeyim. Ben de onlardan biriyim. Akıntıya kürek çekecek yeni ve cesur prodüktörler gerek. "Jazz Semai" albümü; Erol Pekcan, Tuna Ötenel, Kudret Öztoprak ve Nino Varon. Bugün bile daha dün yapılmış gibi keyifle dinlediğim bir albüm. 1970'li yıllarda hiç de kolay olmayan bir işe kalkışan 4 cesur müzik adamının ürünü olan bu albümü dinlemeyen kalmasın diye ümit ediyorum. Müziği bilen prodüktörlerin yaptıkları albümler her zaman farkındalık yaratırlar, Nino Varon'un prodüktör olarak imza attığı albümler gibi. Nino Varon gibi prodüktörlerimizin çoğalması dileğiyle ve Nino Varon'un söylediği bir söz var, ben de bu fikre katılıyorum ve yazımı bu sözle noktalamak istiyorum; "Müziği bilmeden jazz müziği üzerine ahkam kesenlere sinir oluyorum". Kısaca hisse diyelim, umarım mesajım doğru yerlere gider.

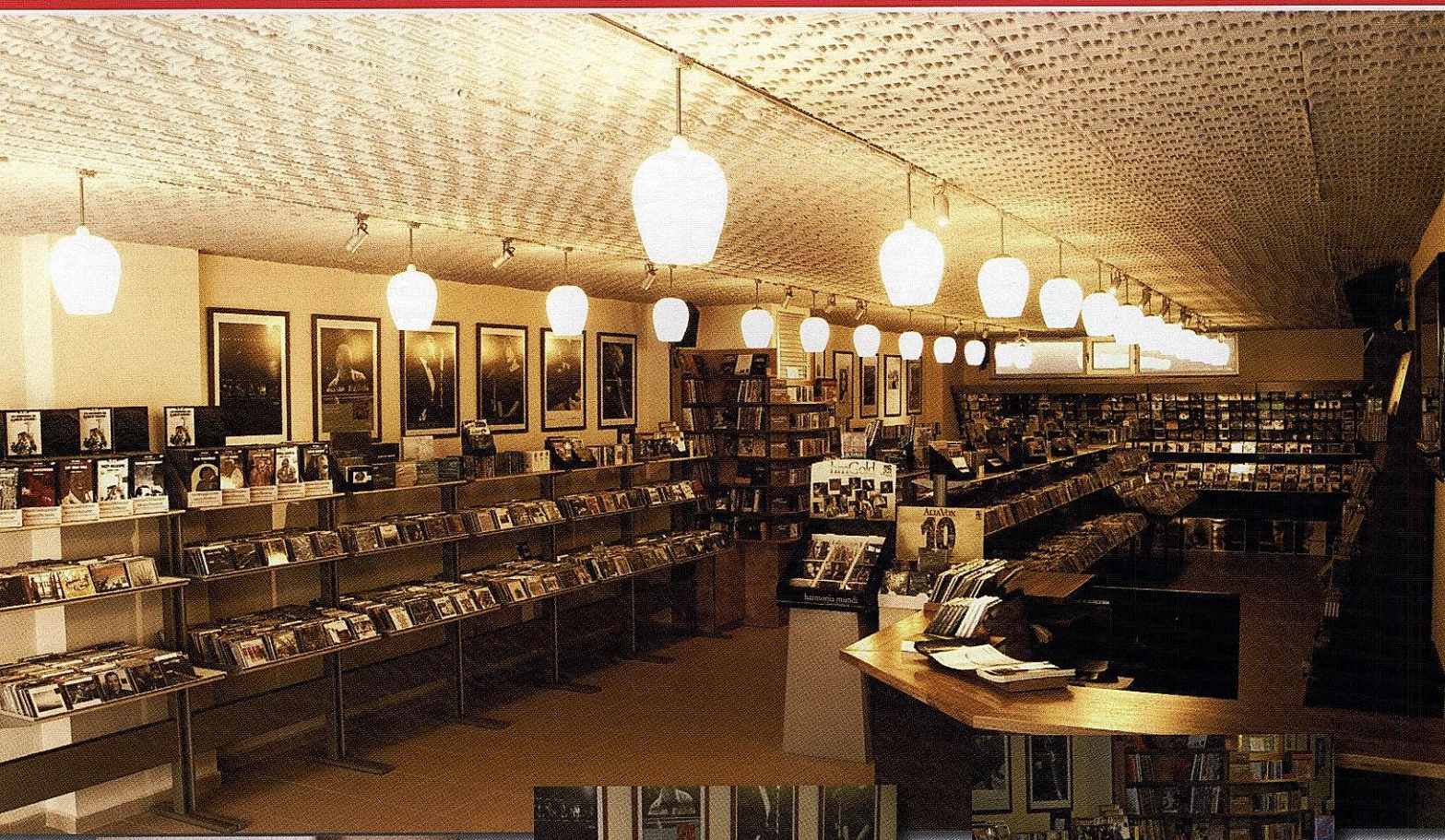

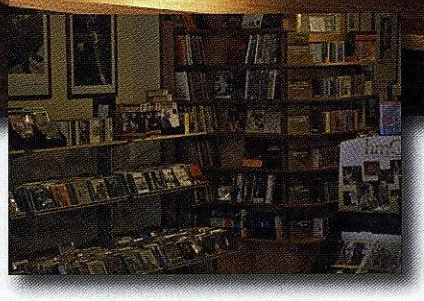

Müzik almak da büyük keyiftir, lütfen tadını çıkarın*

*It's also great fun to buy music, please just enjoy it.

opus3a

Cihangir Cad. 3/A Beyoğlu
(212) 2518405
www.opus3a.com

CD, DVD, PLAK, KİTAP ve çok yakında geniş NOTA seçkisiyle!

CD, DVD, LPs, BOOKS and a wide selection of PRINTED MUSIC very soon!

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Efsane Geri Dönüyor; Sema

Bazı filmler, bazı öyküler ve bazı şarkılar bitmez, örneğin Yıldız Savaşları, bitti dediğiniz yere yenisinin tohumları atılır. Jedi bu filmde dönmüştü.

Efsane kadınların öyküleri de bitmez, bitmez çünkü kendisi de bir efsane kadın olma yolunda ilerleyen bir Galata'lı kadın Jedi onların öykülerini anlatmaya devam eder.

Sema telefon etti, koş gel fırından yeni çıktı, sıcak sıcak dedi. "Kız sen neden bahsediyorsun" diyemedim koştum, o çok sevdiği martılarla komşu olarak yaşadığı Galata'dan geldi, ben kedilerle bezeli Cihangir'den koştum, buluştuk, Firuz Cafe'de kahveleri söyledik ama Sema neyin sıcak sıcak olduğunu hınzırca söylemedi. Sonra elini çantasına attı ve yeni çıkan albümünü bana uzattı. Albümün bir de basın bülteni vardı:

*İstanbul'un efsane hanımlarına adanmış taş plak tadında 11 şarkılık albüm, "**İstanbullu Efsane Hanımların Dillerindeki Şarkılar**" adıyla İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür A.Ş tarafından müzikseverlerin beğenisine sunuldu.*
Kültür A.Ş'den yapılan açıklamaya göre, müzikseverlerin, çok yakından tanıdığı Sema'nın sesiyle hayat verdiği albüm, öyküleriyle etkili, sesleriyle büyülü, Cumhuriyet dönemi kadın şarkıcılara adandı. Osmanlı'nın son döneminde, Levanten ve gayrimüslim azınlıkların da müziğe dahil olmasıyla başlayan ve Cumhuriyetin kuruluşunu takiben 1940'lı yıllara kadar devam eden bir modanın, günümüz müzikseverlerince keşfedilmesini amaçlayan çalışma, tangolar, foksrotlar, operetler ve kantolardan oluşuyor.
1895-1940 yılları arasında, sesiyle efsaneleşmiş İstanbullu hanımefendilerin seslendirdiği şarkıların yeniden yorumlanmasıyla hazırlanan albüm, müziğe ve sese değer veren herkes tarafından beğeniyle dinlenebilecek bir çalışma.

Bu albüm aslında Sema'nın 1995 yılında başladığı "Efsane Hanımlar" projesinin bir devamı. Ancak bu sefer Sema projenin bu yeni ayağını 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansının ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Kültür A.Ş desteği ile gerçekleştirmiş. Albümün girişinde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın bir sunuş yazısı var, o da ilginç:

Osmanlı'dan beri Türk müziğinde hanımlar sazende, besteci ve güfte yazarı olarak karşımıza çıkmaktalar. Hatta müziğimizin önemli bir kadın besteciler birikimi bulunmakta.
Batı müziğinde kadın sesi ikinci plandadır. Buna karşılık "İstanbul ve müzik" dendiğinde akla hemen güçlü kadın yorumcular gelir. Bu yorumcular geleneksel eserlerin yanında tango ve kanto gibi modern türleri de seslendirmişlerdir.
Sizlere yeni albümünü takdim ettiğimiz Sema da kadın hanendelerle özdeşleşmiş eserleri seslendirerek bu tavrı sürdürüyor. Aslında albümün adı olan "İstanbullu Efsane Hanımların Dillerindeki Şarkılar ifadesi fazla söze gerek bırakmıyor.

Basın bülteninde Sema "taş plak sesli kadın" olarak sıfatlandırılmış ve duygularını anlatmış:

"Sesler kimi kez hüzünlü, kimi kez kırılgan, kimi kez şen şakrak, kimi kez bir bahar çiçeği, kimi kez rüzgarda uçuşan bir kar tanesidir. Kimi kez 'ben seni işte böyle baştan çıkarıveririm' dercesine acımasızdır. Kimi kez de aniden fırtınaya tutulup gidiverirler, eğlenirsiniz, gülersiniz, ağlarsınız..."

Bir albüme baktım bir de taş plak sesli kadına, sessiz sedasız kahvesini içmiş falına bakmam için gözlerimin içine bakıyordu. Fincanı elime aldım ve konuştum:

Sana bir radyo programı gözüküyor, üç vakte kadar.

Ama o kadar bekleyemedim, hemen ertesi gün "Evde Çalamadıklarım"ın kayıtlarının yapıldığı Stüdyo Hangar'da buluştuk. Sıcak ekmek beklese bile sıcak albüm bekleyemezdi. Ön çalışma sırasında program akışını kurgularken taş plak sesli kadının geçmiş albümlerinde söylediği bazı cümleleri yayında söylemesini istedim:

Cumhuriyet döneminin kadınları... Bir mum gibi durup mikrofonun önünde şarkı söylerdik, alkışımızı alıp yerimize otururduk, öyle elimizi kolumuzu sallamazdık diyen Seyyan Hanım... Teğmen eşlerine aşık olup, sahneleri terk edip, şarkı söylemekten vazgeçip, onların peşinden şark hizmetine giden Cumhuriyet kadınları... Deniz Kızı Eftalya... Bindi mi kayığa Boğaz'ın iki yakasından da duyulan efsanevi ses...

Anılarda hanımlar... Bu hanımlar teğmen eşlerine aşık olup, sahneleri terk edip, şarkı söylemekten vazgeçip eşleriyle şark hizmetine giden Cumhuriyet döneminin kadınlarıdır... Sesleri, kimi kez hüzünlü, kimi kez kırılgan, kimi kez şen şakrak, kimi kez bir bahar çiçeği, kimi kez rüzgarda uçuşan bir kar tanesidir. Kimi kez de ben seni işte böyle baştan çıkarıveririm dercesine acımasızdır. Ağlarsınız. Gülersiniz, eğlenirsiniz ve dayanamayıp kulağınıza çarpan sesleri tekrarlamaya başlarsınız. Ve bilirsiniz ki bu sesler öyle bitip tükenecek gibi değildir. Efsane hanımları bu kez "Taş Plak Sesli" Sema'dan dinleyeceksiniz.

Bu şarkılar beni içlerine çeken beni de unutma diyen şarkılardır... Bu hanımlar öyküleriyle etkili, sesleriyle büyülü hanımlardır... Seyyan Hanım, Afife Hanım, Mürşide Hanım, Deniz Kızı Eftalya... Bize kalan birkaç taş plak, silik

fotoğraflar, birkaç afiş, çok az yazılı belge, çok az anı, kulaklarımızda kalan cızırtılı ama şen şakrak, buğulu, duygulu içten gelen inanılmaz yorumlar... Operetler, tangolar, fokstrotlar, birbirinden güzel şarkılar... Cumhuriyet döneminin kadınları... Bir mum gibi durup mikrofonun önünde şarkı söylerdik, alkışımızı alıp yerimize otururduk, öyle elimizi kolumuzu sallamazdık diyen Seyyan Hanım... Teğmen eşlerine aşık olup, sahneleri terk edip, şarkı söylemekten vazgeçip, onların peşinden şark hizmetine giden Cumhriyet kadınları... Deniz Kızı Eftalya.... Bindi mi kayığa Boğaz'ın iki yakasından da duyulan efsanevi ses...

Anılarda hanımlar... Bu hanımlar teğmen eşlerine aşık olup, sahneleri terk edip, şarkı söylemekten vazgeçip eşleriyle şark hizmetine giden Cumhuriyet döneminin kadınlarıdır... Sesleri, kimi kez hüzünlü, kimi kez kırılgan, kimi kez şen şakrak, kimi kez bir bahar çiçeği, kimi kez rüzgarda uçuşan bir kar tanesidir. Kimi kez de ben seni işte böyle baştan çıkarıveririm dercesine acımasızdır, ağlarsınız, gülersiniz, eğlenirsiniz... Ve dayanamayıp kulağınıza çarpan sesleri tekrarlamaya başlarsınız. Ve bilirsiniz ki bu sesler öyle bitip tükenecek gibi değildir ve bilirim ki onların yankısıyım artık, yani Ekho'yum ben...

Benim için 2 tane Sema vardır. Bir tanesi şimdi karşımda oturan, arada sırada Cihangir'de buluşup dertleştiğimiz, bazen birlikte konserlere gittiğimiz, radyo programları yaptığımız, gönderdiği mesajlarının sonuna "Beyoğlu martılarından selamlar" diye not düşen, ince sesli, biraz utangaç, biraz militan, biraz sosyalist biraz hınzır, ilk dinlediğim albümü "İstanbul'u Dinliyorum"dan beri takip ettiğim tatlı kız Sema. Her zaman Ekho olan, sadece efsane hanımların değil ilkelere göre dürüstçe yaşamayı seçen, yalakalık yapmayan doğru bildiğini söyleyen insanların sesi olan Sema. Bu tip insanlar bağnaz toplumlarda yaşasalar da kendilerine çizdikleri yollardan sapmazlar, bunun bedelini de gerekirse acı çekerek öderler.

Diğer Sema'yı merak edenler için internette rastladığım bir biyografisini sizlerle paylaşıyorum:

Sema 14 Ağustos 1956 tarihinde Ankara'da dünyaya geldi. Üniversiteyi bitirdikten sonra 1981 yılında Berlin'e gitti. 1981'de işçi kadınlardan oluşan bir koro kurdu ve yönetti, "Yabanel" adını verdi, Avrupa'da bu grubuyla birçok uluslararası festivallere katıldı. 1984 yılından başlayarak Tahsin İncirci'nin bestelerini ve aynı zamanda şefliğini yaptığı Berlin Kreuzberg Dostlar Korosu'nda solist olarak Nazım Hikmet şarkılarını söyledi, 1987 yılında kendi grubu Sema & Taksim'i kurarak geleneksel Türk müziğini kendi yorumu „jazz a la turca" olarak seslendirdi, konserlerinde ve albümlerinde Nazım Hikmet bestelerine yer verdi. Giora Feidmann ile ortak çalışmalarla Yiddisch Liedler söyledi, Tunçel Kurtiz'le Nazım Hikmet'in „Şeyh Bedreddin Destanı"nı seslendirdi ve yurt içinde ve yurt dışında birçok şehirde turneler yaptı. Otuzuncu yaş gününde Bertolt Brecht'in Berlin'deki mezarını ziyaret ettiğinde kendisini çok etkileyen bir olay oldu. Sema, Brecht'in tam öldüğü gün, neredeyse aynı saatte doğmuştu. Brecht, Sema'ya „el vermiş" olabilir miydi? İki Berlin'in henüz duvarla ayrıldığı o yıllarda Batı'ya döner dönmez Theatermanufaktur'un ünlü oyuncusu ve Brecht yorumcusu Ilse Scheer'den repertuarını Brecht şarkıları ile zenginleştirmek için ders almaya başladı. Uzun çalışmalardan sonra 1980'li yılların sonlarından itibaren kendine özgü yorumu ile bu projenin de içeriğini oluşturan Brecht şarkılarını söyledi. Ve o yıllardan günümüze Sema yaptığı her konserinde hem Nazım Hikmet'e, hem de Bertolt Brecht'e özel bir yer verdi. Bu bir tesadüf değildi.

14 Ağustos 2011 günü Sema, Tuzla İstanbul Mercan Kulüpte benim misafirim oldu ve doğum gününü kendisini dinleyen kulüp üyeleriyle kutlamış oldu. Bana söz verdiği için bir gün için bile olsa Tekirdağ tarafındaki yazlığından İstanbul'a dönmüştü, üstelik bana söz verdiği günün doğum günü olduğunu hatırlamamıştı bile.

Efsane Hanımlar projesinin ilk albümü 2006 yılında çıkmıştı, onu 2009 yılındaki albüm izledi. Şimdi ise geleceğe yönelik üçüncü adım atılmış oldu.
Albümde birbirinden güzel 11 şarkı var. "Saçlar Samur Bukleli" (Beste-Söz: Rakım Erkutlu), "Ah ne Tatlı Bir An" (Anonim), "Ah Erkekler" (Anonim), "Helvacı" (Anonim), "Sarhoş" (Anonim), "Kaçsam Bırakıp" (Anonim), "Özleyiş" (Beste: Necip Celal Antel), "Kağıthane'ye Gelin de Yalınız" (Anonim), "Mümkün mü Unutmak Güzelim" (Beste-Söz: Rakım Erkutlu), "Yıldızların Altında" (Beste: Kaplanzade Ali Rıza Bey-Söz: Ömer Bedrettin Uşaklı), "Biz Heybeli'de Her Gece Mehtaba Çıkardık" (Beste-Söz: Yesari Asım Arsoy).

Sema'ya bu projesinde çok sevdiğim bir müzisyen olan Genco Arı ve arkadaşları eşlik ediyorlar. Genco Arı piyano, Fender Rhodes ve AC bas çalmanın yanı sıra hem tüm düzenlemeleri yapmış hem de kayıtları gerçekleştirmiş. Necdet Arı davul ve Gencer Arı perküsyon çalıyorlar. Klarinet ve soprano saksofonda Ali Çeliksu, keman da ise Can Olgun var.

İşin özeti, sözün bittiği yer şöyle, Sema kendisini şöyle tanımlıyor:

Yani biz İstanbul aşığı olarak yaşamaya devam ediyoruz.

Sema benim için dünyanın en güzel kadın seslerinden birisidir, dünya tatlısı arkadaşım geçen gün fırından çıkmış taze simit ile gelir gibi efsane hanımların yeni albümü ile çıka geldi, kahveleri içtik ve hatırlarsanız size onun falına baktım dedim. Falın başını söylemiştim sonunu şöyle getirdim:

Senin kaderin müzik ey Beyoğlu'nun tatlı martısı, para da yok pul da, ama müzik her zaman olacak hayatında, direnme, söyle, geçmişin efsane hanımlarının emanet ettiği şarkıları bugünün müzikseverlerinin yüreklerine taşı.

NOT: Bu albümle ilgili müziklerin orijinallerinin ve yorumlarının birlikte çalındığı söyleşiyi www.cazkolik.com web sitesinde "Evde Çalamadıklarım" adlı radyo programımın arşivinde her zaman dinleyebilirsiniz.

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Terri Lyne Carrington ile...

Herbie Hancock'la uzun yıllar süren müzikal birlikteliğinden tanıdığım, davulcu, besteci, söz yazarı, vokalist, öğretim görevlisi, prodüktör ve iş kadını Terri Lyne Carrington'ı bu sene 18. İstanbul Jazz Festivali'nde "Sing The Truth" projesiyle konuk ettik. Wayne Shorter, Herbie Hancock, Cassandra Wilson, Dianne Reeves, John Scofield, Nguyen Le, Diana Krall, James Moody, Mulgrew Miller, Danilo Perez gibi birçok müzisyenin albümünde çalmış olan davulcunun dördüncü kişisel albümü "Mosaic Project"in çıkış tarihinin, İstanbul'daki festival konseriyle aynı haftaya denk gelmesi bu röportajımızı kaçınılmaz hale getirdi. Albüm, Dianne Reeves, Dee Dee Bridgewater, Nona

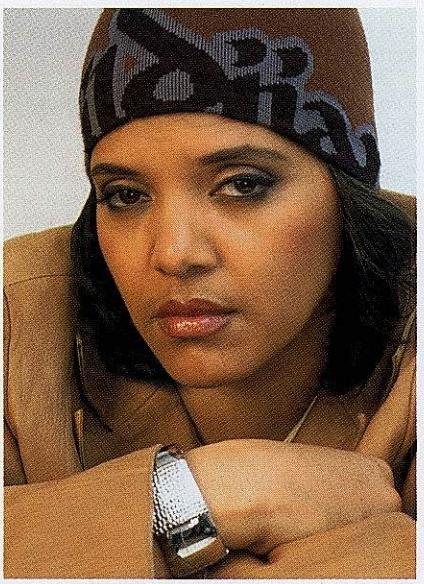

Hendryx, Cassandra Wilson, son senelerin parlayan yıldızları kontrbasçı Esperanza Spalding ve vokalist Gretchen Parlato, piyanist Helen Sung, Tineke Postma, eski toprak piyanist Geri Allen, Patrice Rushen, Ingrid Jensen, Sheila E. gibi sadece kadın müzisyenlerin seslendirdiği on dört parçadan oluşuyor. Nasıl mozaik sanatında farklı parçalar birleşince bir bütünü oluşturuyorsa bu albümde de her biri farklı birer renk olan bu müzisyenlerin gerek derinlemesine bestelenmiş parçalarla gerekse soyut doğaçlamalarla, farklılıklarından bir bütün oluşturması amaçlanmış. Müziğe yön vermiş kadın bestecilerin eserlerini festivaldeki "Sing The Truth" projesinde seslendiren Dianne Reeves, Anjelique Kidjo, Lizz Wright, Geri Allen ve Terri Lyne Carrington üzerine bir de kadın müzisyenlerin yarattığı "Mosaic Project" eklenince, insanın kadın olduğuna bir kez daha şükredesi geliyor. Sözü fazla uzatmadan, röportajı yapmamızdaki yardımlarından dolayı Equinox Music'ten Yeşim Akan'a teşekkür ediyor, sizi Terri Lyne Carrington'la başbaşa bırakıyorum.

Güne nasıl başlıyorsunuz? Günlük davul çalışma rutininiz var mı?
Güne, uyandıktan sonra o gün ve hayatım için şükrederek ve hayatın kendisi için büyük bir haz duyarak başlıyorum. Artık zaman problemim olduğu ve çok az vaktim olduğu için davul egzersizi yapmıyorum gerçek anlamda. Sürekli seyahat ediyorum ya da hocalık yapıyorum ya da çalıyorum ve annelik yapıyorum. İyi bir insan olmak için egzersiz yapmaya çalışıyorum, daha ruhsal anlamda bir egzersiz çesidi, bu benim için davul egzersizi yapmaktan daha önemli şu anda. Hocalık yapmak da bir nevi egzersiz oluyor aslında bana çünkü öğrencilerle de çalmak zorundayım ve onlardan yapmalarını istediğim şeyleri kendim de çalabiliyor olmam lazım. Onlardan sürekli olarak bana bir şeyler göstermelerini istiyorum dolayısıyla öğretirken aynı anda kendim de davul çalışmış oluyorum.

Peki hocalık yapıyor olmak müziğinizi pozitif anlamda etkiliyor mu? Sürekli işliyor olmak ve cevap vermeye hazır halde bulunmak, beyni aktif ve taze tutuyor diyebilir miyiz?
Kesinlikle. Hocalık yapmanın benim çalışımda, beyin koordinasyonunda ve müzikteki zindelikte büyük etkisi var. Sürekli olarak genç insanlarla birlikteyim ve bunun beni de gençleştirdiğini düşünüyorum. Güncel olmak zorundayım, onların enerjisine yetişebiliyor hatta geçiyor olmam lazım zaman zaman. Genç insanların bazen çabuk yorulmaları ilginç ve bu ders süresince sürekli bana odaklanmaları lazım. Berklee'de bir otuz dakikalık bir de altmış dakikalık derslerimiz var. Kısa derslerde de uzunlardakiyle aynı miktarda bilgi vermeye çalışıyorum bu da daha hızlı, daha canlı ve zihinsel olarak daha zinde olmamı gerektiriyor. Bu cok önemli çünkü eğer her öğrencide zinde olmazsam, sıkılabilirim. Eğer aynı şeyi iki farklı öğrenciye söylersem ikisine de farklı şekilde söylemeliyim ve böylelikle kendim de bu konuyla ilgili farklı bir bakış açısı geliştirebilirim.

Siz aynı zamanda da bir girişimci ve iş kadınısınız. Herbert-Carrington Media'da ortaksınız. Aynı anda hem bir sanatçı hem de bir iş kadını olmak zor mu? Yoksa birbirlerine faydaları oluyor mu?
Bazen keşke bu kadar çok sorumluluğum olmasa ve sadece yaratsam ve başka şey düşünmesem diyorum ama ben buyum. Kariyerimin ve müzik işinin her alanıyla ilgiliyim genel olarak. İş genel anlamda bana bir sorumluluk yüklüyor, yaratıcı olmaktan daha farklı bir sorumluluk belki ama yine de işte başarılı olmanın sağladığı bir tatmin duygusu da var. Yani benim için iş ve sanat ikisi biraz iç içeler, hep olduğu gibi. Robert Hebert'le ortak olmak ve müziğin ticari kısmında da bulunmak doğal bir süreç olarak gelişti, yaratıcılığımı bu alanda kullanmak da.

Peki, işin yaratıcı kısmına dönersek, parçalarınızı nasıl yazıyorsunuz? Önce melodi sonra sözler mi geliyor?
Her parça farklı şekilde oluyor. Yazma konusunda kesin bir kuralım yok. Çoğu zaman önce bir melodi duyuyorum sonra o melodiye en iyi gidecek armoni geliyor ve bunu sözler takip ediyor eğer varsa. Bazen de söz ve müziği aynı anda duyuyorum ama bazen de bazı sözler yazıyorum üzerine müzik geliyor. Yaratıcı fikrimi takip etmeye konsantre olarak formülü kuralları unutma taraftarıyım bu konuda. Böylelikle o büyük ve evrensel yaratıcı enerjinin akmasına izin vermiş oluyorum

Şimdiye kadar sizi farklı farklı projelerde farklı rollerde gördük. Eşlikçi olmakla grubun lideri olmak arasındaki farklar, faydalar nelerdir?
Lider olmak harika çünkü baştan sona kendi bakış açımı gerçekleştirebiliyorum eğer şanslıysam. Sürücü koltuğunda oturuyor oluyorum fazlasıyla. Bunun yanında eşlikçi olmak da harika çünkü davulcu yine sürücü koltuğunda oturuyor ama bu defa sorumluluk başka birinde oluyor. Eşlikçi olarak sanatçıya en iyi şekilde hizmet etmeyi amaçlarım, müziğe ve şarkılara en iyi hizmeti vermeyi. Bir prodüktör olarak da aynı şeyi amaçlıyorum ama burada aynı zamanda da sanatçı ve diğerleri arasındaki bağı da oluşturuyorum. Bu rollerin hepsini seviyorum ve hepsinden ayrı bir zevk alıyorum diyebilirim.

Çok güzel besteleriniz var. Hiç realbook gibi bir kitapta bunları yayınlamayı düşünmdünüz mü?
Yok hiç düşünmemiştim ama öneri için teşekkürler. Büyük ihtimalle ileride yapabilirim. Belki bir ki albüm daha yaptıktan sonra.

Çok geniş vizyona sahip bir müzisyensiniz. Sizi sadece swing gibi

klasik jazz stilinde değil Nguyen Le, Stevie Wonder, Herbie Hancock gibi soul, groove, funk gibi birçok farklı stillerde de çalarken dinledik. Sizce birçok farklı stili dinliyor ve biliyor olmak faydalı mıdır?
Birçok farklı stili biliyor olmak her zaman iyi bir şey ve sürekli hepsini çalıyor olmasan da, çalarken her stile saygı duyduğunu belirtir şekilde çalmak lazım. Diğer yandan bazı müzisyenler para için çalıyorken bazıları ise gerçek birer sanatçıdır, onlar kendi tarzlarından ödün vermeksizin, başkalarının yönetimi altına giremeyecek kadar kendi sanatlarına bağlıdırlar. Bence bu kötü bir durum değil. Bence ikisi de mümkün ama sadece ikinci türden bir müzisyenseniz sizin için her şey daha zor olabilir. Ben öğrencilerime her zaman olabildikleri kadar çok yönlü olmalarını tavsiye ediyorum ki davul çalarak para kazanmaları için daha çok seçenekleri olsun önlerinde. Örneğin ben groove stilini de en az groove olmayan jazz stilleri kadar çok seviyorum. İkisine de çok bağlıyım ve sanırım çalışımda da bunu duymak mümkün oluyor.

Birçok farklı müzisyenle çalışıyorsunuz. Bu farklı enerjiler sayesinde kendinizi sürekli taze ve yeni tutuyorsunuz denebilir mi?
Evet kesinlikle. Aynı zamanda bu durum sıkılmamamı da sağlıyor ama yine de bazen geceler boyunca aynı groove'u çalıp durduğum da oluyor hiç davul solosu yapmadan. Bence onda bile bir disiplin sağlayabiliyorsunuz. En basit groove'da bile kendini derinlemesine ifade edebilmek çok özgürleştirici bir duygu. Ben kendimi sürekli yeni şeyler öğrenmeye aç bir çocuk gibi hissediyorum, bu sayede sürekli gelişmeye açık ve taze kalabilen.

"Mosaic Project" birbirinden usta jazz müzisyenleriyle yapılmış harika bir albüm. Neden sadece kadın müzisyenlerle çalışmak istediniz? Kadının kadınla çalışması zor derler genelde ama bu durumda bu kadınlarla çalışmak bir ayrıcalık olmalı öyle değil mi?
Bu inanılmaz kadın müzisyenlerinin sanatçılığını kutlamak için doğru bir zaman olduğunu düşündüm ve "neden hep beraber bunu bir seferde kutlamayalım ki? " dedim. Hepsiyle daha önce beraber çalışmışlığım vardı hatta bazıları benim için ilham kaynağıdır dolayısıyla da bu durum çok doğal olarak gelişti. Hiç zor olmadı. Erkeklerle çalışmayı da seviyorum ve sahnede ne kadar karşıtlık olursa bazen o kadar iyi olabiliyor aslında gerek farklı cinsiyetler gerek farklı ulustan olanlar gerek farklı yaşlarda olanlar olsun, farklılıkların bir araya gelmesi iyi bir şey.

Bu projede yer alacak müzisyenleri neye göre seçtiniz?
Çoğuyla zaten daha önce çalışmıştım, halen de çalışıyorum diğerlerini de seçmek çok zor olmadı. Zaten hepsi muhteşemler, çok zor olmadı seçmem.

Etkin ve zarif bir besteci olarak, parçaların düzenlemelerinin ve duygularının da davulun tekniği kadar önemli olduğunu düşünüyor musunuz?

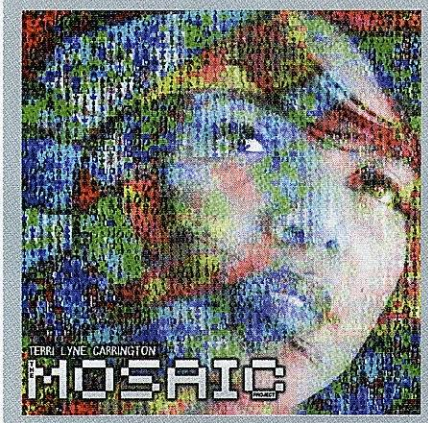

Tabii ki. En sonundaki bütünü oluşturabilmek için hepsinin iyi bir şekilde bir araya gelmesi gerekiyor. Hepsi önemli etkenler, düzenleme, parçanın kendisi, çalış tekniği... Sunumun şık olabilmesi için bütün bu trafiğin de yerli yerinde olması gerekir. Stüdyoya girmeden önce bunların hepsinin üzerinde çok çalışıyorum.

Albümün dokuzuncu parçası olan ve Esperanza Spalding'in seslendirdiği "Crayola" adlı parçayla ilgili merak ettiğim bir şey var. "Crayola" benim bildiğim bir boya kalemi markası. Ben burada Espsranza Spalding'in elinde farklı renklerle boyaları ile boya yapan bir kız gibi söylediğini düşündüm. Nedir bu parçanın hikayesi?
Ben böyle düşünmemiştim. Burada Esperanza bir adama artık onunla olmaya ihtiyacı olmadığını, bundan yorulduğunu, sonucunda hiçbir şey olamadığını anlatıyor. Şarkıyı kendisi yazdı ve önce "crayola" olarak adını verdi. Bu ismin Wayne Shorter'la yaptığı bir muhabbet sırasındaki sinerjiyle alakalı olduğunu düşünüyorum. Sonra da sözlerini yazdı. Yani aslında sözler ve şarkı ve başlığı birbirleriyle alakalı değiller.

Birçok farklı projeyle uğraşan yoğun bir insansınız. Bundan sonraki projeniz ne olacak? "Mosaic Project"in lansman turnesini yapmayı düşünüyor musunuz?
Lansman turnesi yapmamız zor çünkü projede yer alan çok fazla müzisyen var ve hepsini bir araya toplamak çok zor olur aynı anda ama şu anda daha sayısı azaltılmış bir ekiple hareket etmeyi planlıyorum. Birkaç vokalist ve beş kişilik bir ekiple. Şu anda yapabileceğim budur. Avrupa turnesi yok şu anda gözüken ama olmasına çalışacağız.

Sizi farklı projelerde vokalist olarak da dinledik. Özellikle "Always Reach For Your Dreams" çok güzel. Şarkı söylemeyi seviyor musunuz?
Aaa o şarkıyı nereden duydunuz? Şarkı söylemeyi seviyorum ve sesimin melodiye haksızlık yapmadığını düşündüğüm bazı durumları var. Çok geniş bir ses aralığım ya da çok güçlü bir sesim yok ya da çok iyi bir tekniğim ama işte bazen söylemeyi seviyorum. Beni mutlu ediyor ve insanların vokalimi beğendiklerini söylemeleri de gururumu okşuyor, teşekkür ederim.

İç huzurunuzu nasıl sağlıyorsunuz bu çılgın ve hızlı dünyada?
Spora yeteri kadar gidemediğimi düşünüyorum. Film izlemeyi seviyorum rahatlamak için. Yemek yapıyorum, benim için terapi gibi. Huzur bundan ibaret, etrafımdaki güzel insanlardan keyif almak, güzel kitaplar okumak ve basit bir hayat, yürüyüşler, basit şeyler.

18. İstanbul Jazz Festivali'ndeki konseri nasıl buldunuz?
Oldukça iyidi. Ben çok eğlendim, en iyilerinden biri olduğunu söyleyebilirim. İzleyicilerin de keyif aldığını düşünüyorum. Yakın bir zamanda yeniden gelmeyi çok isterim.

Hem dün geceki güzel konser için hem de güzel müziğiniz için teşekkür ederiz.
Ben teşekkür ederim, beğenmenize sevindim.

Sami Kısaoğlu - Burcu Orhon
sami.kisaoglu@gmail.com

Yağmurlu Bir Oslo Gününde Frøy Aagre ile Keyifli Bir Sohbet

Oslo'ya adım atmamızın ikinci gününde Frøy Aagre'nin evine konuk oluyoruz. Oslo merkez tren istasyonuna 3 durak uzaklıkdaki evinin yakınında olan metro istasyonundan bizi alması ile beraber yağmurlu bir havada Aagre'nin dairesine doğru yürümeye başlıyoruz. Yolda giderken havaların durumundan, Akbank Jazz Festivali'nden ve Norveç'in jazz sahnesinin inanılmaz çeşitliliğine kadar onlarca farklı konudan konuşuyoruz. Aagre'ye "çok az bir nüfüsu olan ve bize göre küçük bir ülkeniz var ama dünyada en fazla jazz müzisyeni yetiştiren ülkelerden biri konumundasınız. Üstelik neredeyse Norveç'in her şehrinde bir jazz festivali var. Bunun sırrı nedir" diye soruyorum. Hızlı adımlarla ilerlediğimiz dakikalarda Aagre şu yanıtı veriyor: "Buradaki eğitim sitemi sizi en başından itibaren bireyselleşmeniz yönünde cesaretlendiren bir sistem. Norveç jazz sahnesine baktığınız zamanda birbirlerinden oldukça farklı bireysel ses olduğunu görürsünüz. Etrafta sizinde söylediğiniz gibi çok fazla festival ve topluluk var. Bu durumda küçük yaşlardan itibaren müzik ile bir etkileşim içinde olmanızı sağlıyor. Tüm bunlara ek olarak Norveç'te ciddi bir bando geleneği var. Bunun da göz önünde bulundurulması gerekli. Mesala ben 12 yaşımdayken bir tahta nefesliler topluğunda çalmaya başlamıştım."

Yoldaki sohbetimiz çok geçmeden Aagre'nin dairesinde devam ediyor ve 30 dereceye yaklaşan güneşli İstanbul'dan yağmurlu Oslo'ya getirmiş olduğum sorularımı sormaya başlıyorum.

Siz bir müzisyen olduğunuz kadar aynı zamanda da üretken bir bestecisiniz de. Öncelikle şu sıralar neler yazmakta olduğunuzdan bahseder misiniz?
Kendi dörtlüm için yeni eserler besteliyorum ve sürekli olarak provalar yapıyoruz. Bu eserlerin büyük kısmı yeni albümüm için. Bestelediğim eserler devamlı olarak bir gelişim içinde. Besteler son albümüm Cycle of Silence'daki (2010) eserler ile farklı yönde olan çalışmalar. Biraz daha oda müziği formatının baskın olduğu besteler. Öye yandan yeni bestelerde de bir öncekilerde olduğu gibi Norveç folklöründen renkler var azda olsa ve yine melodik yapı ön planda.

Kendi grubunuz için olan eserlerinizin yanısıra farklı topluluklar için de eserler yazıyorsunuz. Biraz bundan bahseder misiniz?
Evet, büyük jazz orkestraları ve oda orkestraları için eserler yazdım. Ayrıca tahta nefesliler ve pirinç nefeslerin olduğu topluluklar içinde eserler yazdım. Son olarak geçtiğimiz yıl yazmış olduğu bazı eserler ACT plak şirketinden de birkaç albümü olan Norveçli topluluk Ensemble Denada için eserler yazdım ve bu çalışmalar topluluk tarafından çeşitli festivallerde seslendirildi.

Kendi dörtlünüz için müzik yazmak ve büyük orkestralar için müzik yazmak. Bu her iki durum söz konusu olduğu zaman besteci olarak tutumunuz nasıl farklılık gösteriyor?
Grubumdaki müzisyenler ile çok uzun yıllardır birlikte çalışıyorum ve her birini çok yakından tanıyorum. Öncelikle melodileri yazıyorum ve aklıma gelen diğer müzikal fikirleride not defterime geçiriyorum. Biriktirdiğim müzikal temalar arasından en güçlü olanları seçip, teorik ve pratik düzeyde üzerine çalışmaya başlıyorum. Melodinin yanısıra temalar içinde uygun ritmik ve armonik yapıyı bulmak için zaman harcıyorum. Bu durum hem büyük jazz toplulukları için hem de kendi grubum için müzik yazarken bu şekilde gelişiyor. Fakat kendi grubumla çalarken eser üzerinde değişiklik yapabilme fırsatım oluyor. Büyük topluluklar için yazdığınız zaman böyle bir şansınız pek olmuyor. Onca müzisyenin bir araya gelmesi bile büyük bir zorluk olduğu için tüm eseri minumum provada bitirmek gerekiyor. Bunun için de elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız.

Sizin hakkınızda birçok şey okudum ama halen müziğe nasıl başladığınızı bilmiyorum. Keman, piyano yada gitar dururken saksofon ile tanışmanız nasıl oldu? Biraz bundan bahseder misiniz?
Ailede herkes müzik ile uğraşıyordu. Babam kendi keyfi için gitar, piyano ve bas çalardı. Babamın birlikte müzik yaptığı bir grubu da vardı ayrıca. Evimizde bir müzik odası vardı ve bazen tüm aile birlikte müzik yapardık. İlk olarak 12 yaşımda olduğum dönemde bir tahta nefesliler topluluğunda klarinet ile başlamıştım. Bazen evimizdeki müzik odasında bu topluluktan arkadaşlarımla birlikte de müzik yapardık.

Nitelikli bilgi aydınlatır!
Gazeteler, televizyonlar, radyolar, internet... milyonlarca haber. Siz, ihtiyacınız olan haberlerin kaçına ulaşabiliyorsunuz? Ulaşamadıklarınızın önemini biliyor musunuz? Biz biliyoruz ve sizin için takip ediyoruz. Doğru kaynak, doğru haber aydınlıktır. Nitelikli bilgi için Ajans Press.
Medyadaki gözünüz
www.digitalfilmcenter.com.tr
AJANS PRESS
Medya Takip Merkezi
[www.ajanspress.com.tr [(212) 370 1100 [digiturk 540. kanal

Klarinet ile başladığınızı bilmiyordum. Ben sizi hep alto ile arkadaş olmuş, tenor ile uzunca bir süre çıkmış ve sonunda soprano saksofon ile evlenmiş bir müzisyen olarak düşünüyordum.
Bu dediğiniz aynen doğru aslında (gülüşmeler). Klarinet çaldığım dönem ile paralel bir zamanda alto saksofonla da tanıştım. 12 yaşımdayken bir haftalığına yakın bir arkadaşımın alto saksofonunu ödünç almıştım. Sadece enstrümanı biraz olsun tanımak için. Sonrasında ise sesi bana çok daha çekici geldi ve saksofona geçmeye karar verdim. Tabi o zamanlar halen müzik ile amatör olarak ilgileniyordum. Aklımda ilerki yıllar için profesyonel bir müzisyen olmak yoktu.

Çocukluk döneminizden gençlik döneminize gelecek olursak özellikle İngiltere'nin müzikal gelişiminizde önemli bir yere sahip olduğunu söyleyebiliriz. Ada Avrupa'sındaki jazz yaşantısının bizzat içinde yer aldığınız uzun yıllar boyunca. Birmingham Konservatuarı ve Middlesex Üniversitesi'nde okudunuz. Biraz İngiltere'deki eğitiminizden ve yaşadıklarınızdan bahseder misiniz?
İlk olarak 3 yıl boyunca Birmingham Konservatuarı'nda klasik saksofon eğitimi aldım ama bir yandan da jazz ve çeşitli ülke müziklerinin analiz edildiği derslere katıldım. Mesala Bali adalarının müziği olan Gamelan müziği ile ve Hint müzikleriyle de burada tanıştım. Kompoziyon eğitimimin temellerini de yine Birmingham'da olduğum yıllara tarihleniyor. O dönemde 19 yaşındaydım ve etrafında olup bitinlere son derece açıktım.

Benliğimde önemli bir yere sahip olan en güzel anılarımda biri konservatuarın senfoni orkestrası ile birlikte Prokofiev'in Romeo & Juliet isimli bale eserini çaldığımız an idi. Daha önce böylesine büyük bir toplulukla çalmamıştım. Birmingham'da klasik müzik konserlerinin yanısıra sıklıkla jazz gruplarıyla da müzik yapma fırsatı buluyordum. Orada olduğum süre içinde jazz'ın benim için her geçen daha mutlu olabileceğim bir müzik türü olduğunu keşfediyordum. Senfoni orkestrasında 200 ölçü bekleyip ardından 10 ölçü çalmak ve tekrar 200 ölçü beklemek pek yapmak istediğim birşey değildi. Bu yüzden her geçen gün jazz'a biraz daha yöneldim. O dönemde klasik müzik çaldığımda alto, jazz çaldığımda ise ağırlıklı olarak tenor olmakla birlikte soprano saksofonda çalıyordum.

Kısa bir süre Arjantin'de de bulunmuştunuz. Biraz bundan bahseder misiniz?
20 yaşına geldiğimde bir değişim programıyla Arjantine gittim ve Conservatorio Nacional de Música'da yarım dönem eğitim aldım. Buenos Aires'de altı ay kaldığım dönemde bir yandan klasik saksofon eğitimine devam ederken bir yandan da az da olsa Arjantin müziğide yakından tanıma fırsatım oldu. Özellikle tango ile çok yakından ilgilendim. Burada saksofon dörtlülerinde de çalma fırsatım oldu.

Birmingham'daki 3 yılın ardından Londra'ya taşınıyorsunuz ve Middlesex Üniversitesi'ne devam ediyorsunuz. Bildiğim kadarıyla burada saksofon dışında bir eğitim aldınız. Biraz bundan bahseder misiniz?
Masterım için 1 yıl boyunca Londra'da kaldım. Middlesex'deki masterımı müzik teknojileri üzerine yaptım fakat bir yandan da günde 3-4 saat enstrüman çalışmaya ve jam session'lara katılmaya devam ettim. Middlesex'de okuduğum dönemde 4 farklı görüşe sahip 4 usta müzisyen ile çalışma fırsatım oldu. Her biri ayrı bir fikir öneriyor ve bu durum bana benzersiz bakış açıları kazandırıyordu. 22 yaşındaydım tüm bunlar olup bitirken.

Siz saksofona alto ile başladığınız ve uzun bir dönem tenor ile devam ettiniz. Hatta ilk iki albümünüzde (*Katalyze*, 2004 & *Countryside* 2007) yoğun bir tenorize sound hakim. Sonrasında ise soprano saksofon tüm sesinize hakim oldu. Birçok röportajınızda soprano saksofonun vücudunuzun ayrılmaz bir parçası haline geldiğinden bahsediyorsunuz. Biraz bu geçiş sürecinden bahseder misiniz?
Uzunca bir süredir kendi grubumda sadece soprano saksofon çalıyorum. Bu enstrümanda kendimi çok daha özgür ve rahat hissetiğimi söyleyebilirim. Soprano benim için ne kadar fazla verirseniz daha fazlasını aldığınız bir enstrüman oldu. Geçtiğimiz yıl çıkan son albümüm *Cycle of Silence*, 2010 tamamen soprano saksofon kullanarak kaydettiğim ilk albümüm oldu.

Yirmili yaşlarınızın henüz başındayken dünyanın pek çok farklı yerini görme fırsatınız oldu. Londra, New York, Buenos Aires gibi. Gittiğiniz şehirlerde sizde iz bırakan hikayeler nelerdir?
2001 yılında New York gittiğimde David Liebman ile çalışmam benim için eşsiz bir tecrübeydi. Washington'da sadece kadın jazz müzisyenlerinin sahne aldığı Mary Lou Williams Women in Jazz Festival isminde bir festivale gitmiştim bir seferinde. Burada harika bir perküsyoncu ile tanışmıştım ve kendisinden Latin Amerika müziğine dair çok şey öğrenmiştim. Ayrıca New York'da tanıştığım müzisyenlerin sıcakkanlılığını da unutamam. Beni onlarca kez konserlere ve jam session'lara davet etmişlerdi.

Londra ile ilgili olarak ise 2002 yılında bir arkadaşımdan aldığım davet üzerine konuk olarak efsane jazz kulübü Ronnie Scotts'da 3 gece üst üste çaldığım zaman çok özeldir beinm için. 2010 yılında da Ronnie Scotts'da kendi grubum ile çalmıştım. Bu performansda benim için çok özeldir. Tüm bunlara ek olarak Arendal'da (Norveç) düzenlenen Canal Street Festival'de albümlerimde yer almayan ve tamamen yeni bestelerden oluşan bir repertuarı kilisede çalmıştık. Bu performansda unutulmaz anılarım arasındadır. Son olarak Almanya ve İngiltere ile ilgili 2 anımı anlatmak istiyorum bu sorunuza dair: Bir seferinde Almanya'nın Bielefeld şehrindeki bir jazz festivalinde eski bir fabrikanın bir odasında çalmıştık. Hem bizim için hem de seyirciler için ilginç bir tecrübeydi. Bir de İngiltere'nin kırsal bölgesi York Shire'da bir yerde çalmıştık bir defasında. Sadece otel ve bar. Başka hiçbir şey yok ve dünyanın her tarafından harika müzisyenler geliyordu. Öyle kırsal bir alanda bu tarz bir etkinliği hiç beklemezsiniz aslında ama halkın ilgisi de dahil olmak üzere herşey olağanüstüydü.

Frøy Aagre ve dörtlüsü **21. Akbank Jazz Festivali** kapsamında **Akbank Sanat** sahnesinde (15 Ekim Cumartesi 19.00) konuğu olacak.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Yahya Dai
Sonsuz Yolculukta Alınan İkinci Bir Molanın Öyküsü

Haberi önce Cazkolik web sitesinde okudum şöyle yazıyordu:
*Türk jazz sahnesinin en önemli müzisyenlerinden Yahya Dai henüz yayınlanmamış yeni albümü "**Ümit Var Mavi**"yi Cazkolik dinleyicisine anlatıyor...*

Yahya Dai nefesli enstrümanlarda Türk jazz sahnesinin son otuz yılına damgasını vurmuş isimlerin arasındadır. Uzun yıllardır jazz'in içinde olmasına, sayısız albümde yer almasına, festivaller ve konserlerde çalmasına rağmen kendi adına albümünü yayınlamaya bir türlü fırsat bulamamıştır. Nihayet, Türk jazz çevrelerinin de büyük merakla beklediği albüm artık yayınlanmaya hazır.

Haberi okuyunca bir an eskilere gittim. 11 yıl önce onun Cihangir Başkurt sokak 40 numaradaki bekar evinde yaptığımız bir röportajı hatırladım. O yazının girişinde Yahya'yı "bitmez tükenmek bilmeyen bir enerji ile saksofon çalan ve iç enerjisini etrafına tıpkı bir ışık kaynağı gibi yayan" bir müzisyen olarak tanımlamışım. Konuştuğumuz günlerde Amerika'ya gitmek ve yaşamında bugüne kadar yapabildiklerini bambaşka bir dünyadan yeniden bakarak değerlendirmek istediğini söylemişti.

Eski yazımı okuyunca şöyle bir ifade ile de karşılaştım: *Bugün 37 yaşındayım, sağlığım, gücüm, enerjim, birikimim beni daha ne kadar bu işte destekler bilemiyorum. Ama hayatımın kalan kısmını pazarlıksız yaşamak istiyorum. Ön koşul koymaksızın ve salt müzik ile yaşamak istiyorum. Daha iyi bir müzik ortamı, beraber çalabildiğim ve benimle çalmak isteyen müzisyenler, daha iyi bir seyirci hakkettiğimi düşünüyorum."*
Ben ise onun hakkında şu satırları yazmışım: Yahya 25 Aralık 1963 de doğmuş, yani İsa peygamberin göğe çıktığı gün. Önce ona İsa ismini vermeyi düşünmüşler ama sonra başka bir kutsal kitap isminde karar kılınmış ve ailesi oğullarına Yahya ismini uygun görmüşler. Soyadı 'Dai' ise dua eden anlamına geliyor. Aradan geçen yıllar içerisinde Yahya ile olan ilişkimiz alabildiğine gelişti, o ikinci defa evlendi, böylece sevimli eşi Esra da hayatımızın bir parçası oldu, sonra kızı Damla dünyaya geldi, uzun yıllar Etilerde komşu olarak oturduk, bir çok defa gece yarısı odamızdaki yanan lambaları görüp bize Monopol oynamaya geldi. Ben hiçbir zaman onu bu oyunda alt edemedim ama kızım onu hakladı. Sonra biz gün geldi Cihangir'e taşındık ama dostluğumuz aynı güzellikte devam etti. Geçen yıllar boyunca Yahya hakikaten bir çok güzel projenin parçası oldu ama kendi albümü ile ortaya çıkmadı, aslında artık çıkmamıştı demem lazım çünkü şimdi çıkıyor. Tüm bu perspektiften bakınca da Yahya'nın albümü benim için herhangi bir müzik çalışması değil yıllardan beri ondan beklediğim bir başka mola oluyor, mola diyorum çünkü 11 yıl önce yazdığım ilk yazımın başlığı "*Sonsuz bir yolculukta alınan bir mola*" adını taşıyor. Amerika'ya gidiş onun için ilk mola idi, bu albüm ise onun müzik yolculuğunda ikinci mola oluyor. Albüm AK Müzik Yapım Organizasyon tarafından yayınlanacak, prodüktörlüğünü piyanist Ercüment Orkut ve Yahya birlikte yapmışlar.

Kayıtlar 2010 yılının Mayıs-Ekim ayları arasında daha önce de İstanbul Super Band albümünü kaydeden Ömer Göksel tarafından yapılmış. Bazı ek kayıtları ise Yahya kendi evinde gerçekleştirmiş. Gerek kayıtları yapan Ömer gerek de albümde çalan arkadaşları bu albüme karşılıksız olarak katkıda bulunmuşlar ama iş mastering sırasına gelince bu konunun ustası bir isim olan Bob Katz devreye girmiş ve bu iş için bir para ödenmiş.
Albümün adı Yahya'nın evinde çok severek kullandığı bir bardağın mavi renginden geliyor. Mavi ayrıca onun en sevdiği renk. Çoğu zaman yapıldığı gibi albüme içindeki parçalardan birinin adını vermek yerine içinde bulunduğu ruh durumunu yansıtacak bir ad seçmiş. Ümit Var Mavi Yahya'nın çok sevdiği mavi bardağına verdiği ad. Denizin tatlı mavisi, ne çok sığ, ne de korkutacak kadar derin bir mavi, Ümit Var Mavi.
Albümdeki bestelerin çoğu genç müzisyen Ercüment Orkut'un besteleri ama 3 Yahya Dai bestesi de onlarla birlikte albümde yer alıyor. Ercüment albümde elektrikli piyano çalıyor, Kağan Yıldız onlara kontrbas, Ediz Hafızoğlu ise davulda yer alıyor. Ayrıca genç neslin en önemli basçılarından birisi olan Eylem Pelit de bir parçada gruba elektrikli bas ile eşlik etmiş.

Albümde birbirinden güzel 9 parça var: *Halk Pazarı, 20 Years, Proud of a child, Waltz for Ötenel, Final Lap, Funcle Yankee Stay Home, Datça Yolu, Second Chance to Live.*

Tabi ki Yahya ile ortak dostumuz olan ve onun yetişmesinde çok önemli ve değerli katkılar yapan Tuna Ötenel için yaptığı müzik benim için diğerlerinden daha önemli bir anlam taşıyor.
Yahya her zaman kibar ve zarif bir insan olmuştur, onun çok iyi bildiğim bu yönüne albümde katkılarından dolayı teşekkür ettiği kişiler için yazdığı satırları okurken bir kere daha şahit oldum: *Sahip olduğum değerlerin mimarı sevgili annem Bilge Elderoğlu Payza'ya ve dedem A. Âbidin Elderoğlu'na, bana sanatla yoğrulmuş bir yaşamda mücadele etme gücü verdikleri için; beni olduğum gibi sevip desteğini hiç eksik etmeyen sevgili eşim Esra İşeri Dai'ye verdiği emek, destek ve cesaret için; başta Tuna Ötenel olmak üzere birlikte çalışma fırsatı yakalayabildiğim ülkemiz jazz müziğinin tüm değerli ustalarına, onlardan edindiğim ilham ve müzikal birikimim için; kendi orijinal çalışmalarının yanında benim çalışmalarımı da düzenleyip bu albümün omurgasını oluşturan Ercüment Orkut'a emekleri ve birikimleri için; müzikal birikimleri ile bu albüme imzalarını atan birbirinden değerli genç ve usta müzisyen dostlarım Kağan Yıldız, Ediz Hafızoğlu ve Eylem Pelit'e değerli müzikal katkıları için; bu albümün kayıtları ve detaylı miksajları için bizlere ev stüdyosunu açan ve bizzat emek ve zaman vakfeden değerli dostum Ömer Göksel'e, verdiği inanılmaz destek için; mastering aşamasında albümümüzü sihirli dokunuşları ile dünya standartlarına taşıyan Bob Katz'e ve Digital Domain Studios'a özenli çalışmaları için; kapak tasarımında desteğini ve yeteneğini bizden esirgemeyen sevgili dostum Emrah Yörük'e el emeği ve göz nuru için; en az beş yıldır albüm çalışmaları yapmam için ısrarlı talepleri ile beni motive eden sevgili dostlarım Ayşe Nur Küçüköncü ve Kerim Selçuk'a öneri ve destekleri için ve sevgili dostum Ali Kartal'a hiç eksik etmediği desteği için ne kadar teşekkür etsem azdır.*
Albümdeki her parçanın bir öyküsü var ama kendisi ile albüm için yaptığım sohbette Yahya onların üzerinde hiç durmadı ve bir tek "Yankee Stay Home" parçası için "sanırım neler hissettiğimi, neler düşündüğümü yeterince açık bir şekilde ifade etmişimdir" dedi.

Eski röportajımda onun şu sözleri de yer almıştı: *Müzik denen şey bu dünyaya ait bir uğraş değil. Müziği dinleyen de yapan da zihinsel olarak bir başka dünyaya gidiyor. Dolayısı ile biz müzisyenler o zihinsel dünyayı has bel kader keşfetmiş gezginleriz ve dinleyici denen kitleyi o başka dünyaya götürüp getiren gemilere kaptanlık yapıyoruz ve yol gösteriyoruz. İleride nasıl hatırlanacağımı bilmiyorum. Çok bulunmaz bir yetenek değilim ama ilk başladığım noktadan çok başka bir yere vardım. Bu dünyadan gittikten sonra ileride inandığı şeyin peşinde koşmuş, kendine ve hayata karşı dürüst olmuş bir insan olarak hatırlanmak istiyorum. Türkiye'de jazz müziğinin anlaşılıp sevilmesinde rolü olmuş bir insan olarak anılmak öbür dünyada bana en çok keyif verecek şey olacaktır.*

Bence Yahya hayallerinin peşinden yelken açarken bir gün kaptan olarak istediği limanlara mutlaka varacak, arkasında güzel çocuklar, iyi dinlenmiş müzikler, efendice ve net duruşla yaşanmış dolu bir hayat bırakacak. Onun çok sevdiğim eski otomobilini de bir gün tacizlerimden illallah diyerek bana bırakacağını umuyorum ama o karar verdiğinde ben o arabayı alabilecek halde olacak mıyım bilmiyorum.
Yahya Dai'nin yıllardan beri beklediğim kendi adına yaptığı ilk albümünü ilk tanıtan kişi olmak benim için son derece manevi değeri yüksek ve keyifli bir şey. Sevgili arkadaşım ellerine sağlık, umarım bu çalışman senin için verimli bir yeni dönemin ilk adımı olur.
Sevgiyle kal.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

21. AKBANK JAZZ FESTİVALİ

13 Ekim – 3 Kasım 2011

İSTANBUL LÜTFİ KIRDAR ULUSLARARASI KONGRE VE SERGİ SARAYI
22 Ekim, Cumartesi → 18:00 → Azam Ali & Niyaz
22 Ekim, Cumartesi → 20:30 → ZAZ
23 Ekim, Pazar → 18:00 → *Charles Lloyd New* 4tet
23 Ekim, Pazar → 20:30 → Avishai Cohen "Seven Seas"

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU
13 Ekim, Perşembe → 20:30 → Arild Andersen Trio
14 Ekim Cuma → 20:30 → Maffy Falay Sextet

AKBANK SANAT MERKEZİ
14 Ekim Cuma → 19:00 → *Panel "Radyoda Jazz Çalıyor" (Cazkolik)*
15 Ekim Cumartesi → 14:00 → *Panel "Jazz Müziğinde Kadın" (Tuncel Gülsoy)*
→ 15:00 → *Atölye "Çocuklarla Jazz" (Ezo Sunal)*
→ 19:00 → Frøy Aagre
18 Ekim Salı → 19:00 → Trio Balkan - Focan & Kontrafouris & Hafızoğlu
19 Ekim Çarşamba → 19:00 → Boğaziçi Jazz Korosu
20 Ekim Perşembe → 19:00 → Mari Kvien Brunvoll
21 Ekim Cuma → 13:00 → *Atölye "Mavi Loves Jazz"*
→ 19:00 → Arifa
22 Ekim Cumartesi → 14:00 → *Panel ve Atölye "Jazz Ritmi" (İstanbul Zilleri)*
→ 15:00 → *Atölye "Çocuklarla Jazz" (Ezo Sunal)*
→ 19:00 → Esra Dalfidan's Fidan
23 Ekim Pazar → 19:00 → Social Inclusion Band

BABYLON
13 Ekim Perşembe → 22:30 → The Ray Gelato Giants
14 Ekim Cuma → 22:30 → İlhan Erşahin's Love Trio featuring Arto Tunçboyacıyan
→ 00:00 → İlhan Erşahin's Love Trio featuring Arto Tunçboyacıyan
15 Ekim Cumartesi → 23:00 → Club Des Belugas Quintet feat. Brenda Boykin
16 Ekim Pazar → 20:00 → BassDrumBone
17 Ekim Pazartesi → 20:00 → Jamzz Final Gecesi
18 Ekim Salı → 21:30 → Vijay Iyer Trio
19 Ekim Çarşamba → 21:30 → Carmen Souza
20 Ekim Perşembe → 22:30 → Robert Glasper Experiment
21 Ekim Cuma → 23:00 → Hazmat Modine
22 Ekim Cumartesi → 23:00 → Anthony Joseph & The Spasm Band
23 Ekim Pazar → 19:00 → Timuçin Şahin Quartet

BABYLON LOUNGE
13 Ekim Perşembe → 22:30 → White Mink (Electro Swing)
14 Ekim Cuma → 23:00 → Raashan Ahmad
15 Ekim Cumartesi → 23:00 → White Mink (Electro Swing)

GHETTO
19 Ekim Çarşamba → 22:00 → Arto Tunçboyacıyan's 1to3
20 Ekim Perşembe → 22:00 → Amsterdam Klezmer Band

NARDİS
19 Ekim Çarşamba → 21:00 → Dusko Goykovich Quartet
20 Ekim Perşembe → 21:00 → Dusko Goykovich Quartet
21 Ekim Cuma → 21:00 → Ozan Musluoğlu 4tet

THE SEED
20 Ekim Perşembe → 21:00 → Kerem Görsev Trio & Sedef Erçetin "Chamber Jazz"

İZMİR ARENA
23 Ekim Pazar → 20:30 → ZAZ

JAZZLI BRUNCH
16 Ekim Pazar → 10:30 → Feriye Lokantası
23 Ekim Pazar → 10:30 → Moda Teras

KAMPÜSTE JAZZ
Galatasaray Üniversitesi → Aydın Doğan Oditoryumu
17 Ekim, Pazartesi → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Kültür Üniversitesi → Akıngüç Oditoryumu ve Sanat Merkezi
18 Ekim, Salı → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Sabancı Üniversitesi → Gösteri Merkezi Salonu
19 Ekim, Çarşamba → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Kadir Has Üniversitesi → D Blok Büyük Salon
20 Ekim, Perşembe → 20:00 → Timuçin Şahin Quartet

Boğaziçi Üniversitesi → Ayhan Şahenk Salonu
21 Ekim, Cuma → 20:00 → Timuçin Şahin Quartet

KAMPÜSTE JAZZ (TURNE)
Eskişehir Anadolu Üniversitesi → Sinema Anadolu Salonu
24 Ekim, Pazartesi → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Orta Doğu Teknik Üniversitesi → ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi Kemal Kurdaş Salonu
25 Ekim, Salı → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Karadeniz Teknik Üniversitesi → Prof. Dr. Osman Turan Kültür ve Kongre Merkezi Hasan Turan Salonu
26 Ekim, Çarşamba → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Erzurum Atatürk Üniversitesi → Kültür ve Gösteri Merkezi
27 Ekim, Perşembe → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Van 100. Yıl Üniversitesi → Prof. Dr. Cengiz Andiç Kültür Merkezi
28 Ekim, Cuma → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Adana Çukurova Üniversitesi → Mithat Özsan Amfisi
31 Ekim, Pazartesi → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Kayseri Erciyes Üniversitesi → Sabancı Kültür Sitesi
1 Kasım, Salı → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Konya Selçuk Üniversitesi → Süleyman Demirel Kültür Merkezi 30 Ağustos Salonu
2 Kasım, Çarşamba → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Bursa Uludağ Üniversitesi → Prof. Dr. Mete Cengiz Kültür Merkezi
3 Kasım, Perşembe → 20:00 → İmer Demirer Quartet

AKBANK SANAT CAFE'DE AKŞAMÜSTÜ JAZZ
25 Eylül ve 02 Ekim 18:00 – 19:30

ATÖLYE ÇALIŞMASI (TAP AWAY)
MEKAN: ATÖLYE DANS http://www.atolyedans.com/
15 Ekim Cumartesi → 15:00 → Tap Away
22 Ekim Cumartesi → 15:00 → Tap Away

ATÖLYE ÇALIŞMASI (IŞIK ANİMASYON ATÖLYESİ)
MEKAN: SANTRAL İSTANBUL ENERJİ MÜZESİ
16 Ekim Pazar → 14:00 → Işık Atölyesi
23 Ekim Pazar → 14:00 → Işık Atölyesi

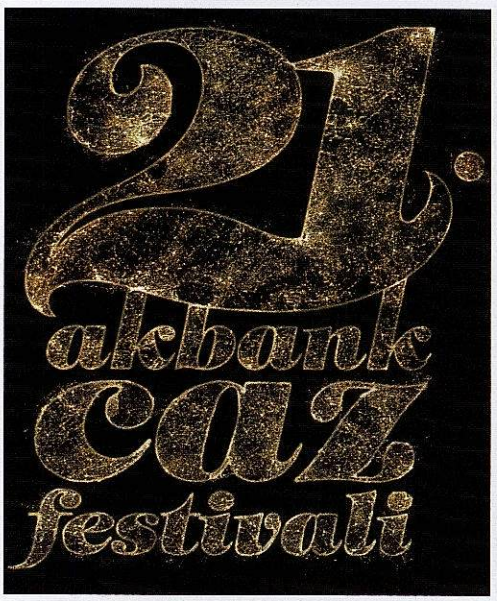

AKBANK JAZZ FESTİVALİ 21. YILINDA YİNE DOPDOLU...

Jazz tutkunlarının her yıl heyecanla beklediği, Türkiye'nin en uzun soluklu festivallerinden biri olan **Akbank Jazz Festivali**, 21. yılında yine dopdolu. **Şehrin Sesi** sloganı ile bu yıl **13 Ekim - 3 Kasım 2011** tarihlerinde dünyaca ünlü jazz sanatçılarını ülkemizde ağırlayacak olan Festival, zengin konser programının yanı sıra atölye çalışmaları, paneller, yarışmalar, jazzlı brunch'lar ve Kampüste Jazz konserleri ile dikkat çekiyor.

Organizasyonu Pozitif tarafından gerçekleştirilen **21. Akbank Jazz Festivali**'nin öne çıkan isimleri; **Charles Lloyd New Quartet, Avishai Cohen "Seven Seas", Arild Andersen Trio, Maffy Falay Sextet, Dusko Goykovich Quartet, The Ray Gelato Giants, Azam Ali & Niyaz, Carmen Souza, Robert Glasper Experiment, Vijay Iyer Trio** ve **ZAZ**. Festival'in bu yılki mekanları arasında ise; Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı, Cemal Reşit Rey Konser Salonu, Akbank Sanat Merkezi, Babylon, Ghetto, Nardis Jazz Club ve The Seed bulunuyor.

İSTANBUL LÜTFİ KIRDAR ULUSLARARASI KONGRE VE SERGİ SARAYI

22 Ekim, Cumartesi → 18:00 →
Azam Ali & Niyaz

İran asıllı Kanadalı müzisyen Azam Ali, doğu mistisizmi ile bezeli tanımlanması zor müziğiyle, günümüzün en özgün müzisyenleri arasında gösteriliyor. Sayısız albüm içeren on yılı aşkın müzik kariyerinde Azam Ali, ilk olarak jazzsever bir perküsyoncu olan Greg Ellis ile tanışarak "Vas" grubunu kurdu. Daha sonraki yıllarda Grammy adaylığı bulunan Carmen Rizzo ve eşi Loga Ramin Torkian ile beraber kurduğu; dünya müziği grubu "Niyaz" ile çalışmalarına devam eden Azam Ali, festival kapsamında da grubu Niyaz ile beraber sahne alacak. Azam Ali, elektro-etnik müziği kendine has bir şekilde sentezlediği 2011 tarihli albümü "From Night to the Edge of Day" ile de solo kariyerine devam ediyor.

22 Ekim, Cumartesi → 20:30
ZAZ

Fransa'nın son dönemdeki en popüler müzisyenlerinden ZAZ, Akbank Jazz Festivali'nde! Edith Piaf'ı hatırlatan buğulu karakteristik sesi ve sıra dışı duruşuyla "En Beğenilen Fransız Şarkıcı" unvanının sahibi genç müzisyen, başarıya başarı demiyor. Gerçek adı Isabelle Geffroy olan ZAZ, 1980 yılında Fransa'da doğdu. Beş yaşından itibaren müzik teorisi, keman ve koro şarkıcılığı dersleri alan sanatçı, "Fifty Fingers" isimli Blues grubuyla sahne hayatına ilk adımı attı. Sokak şarkıcılığı yapan ZAZ, Paris sokaklarında gerçekleştirdiği konserler sayesinde keşfedildi. 2009'da gerçekleştirilen "Generation Reservoir" isimli yarışmada birincilik kazanan genç şarkıcı, 2010 tarihli çıkış albümü "ZAZ" ile zirveye yükseldi. "Je Veux" parçasıyla Türkiye'de de büyük popülarite kazanan ZAZ, festivalin merakla beklenen isimlerinden.

Zaz (vo, tp), Benoit Simon (g), Ilan Abou (b), Denis Clavaizolle (keyb), David Maurin (d).

23 Ekim, Pazar → 18:00 →

Charles Lloyd New Quartet

Charles Lloyd, üflemeli çalgılardaki yeteneğiyle 20. yüzyılın en yetenekli sanatçıları arasında gösterilen bir isim. Saksafon çalış stiliyle John Coltrane ile kıyaslanan Lloyd, 1967'de Downbeat tarafından "Yılın Jazz Sanatçısı" seçilmişti. Doğduğu şehir Tenessee'ye ait öğeleri müziğinde barındıran sanatçı, B.B. King ile de uzun yıllar beraber çaldı. Free Jazz ve Soul Jazz arasında giden tarzıyla öne çıkan müzisyen, 1966 tarihli "Forest Flower" parçası ile büyük başarı kazandı. 70'lerde The Beach Boys grubu ile beraber çalan ve turneye çıkan Lloyd, müziğe bir süre ara verdikten sonra geri dönerek kendi Quartet'iyle yoluna devam etti. Usta müzisyen, piyanoda Jason Moran, basta Reuben Roger ve davulda Eric Harland'lı kadrosuyla festivalcilerle buluşacak.

Charles Lloyd (ts), Jason Moran (p), Reuben Rogers (b), Eric Harland (d).

23 Ekim, Pazar
→ 20:30

Avishai Cohen "Seven Seas"Ortadoğu ve Afrika etkilerini jazz müziğiyle kendine has bir şekilde birleştiren başarılı basist ve besteci Avishai Cohen, 9 yaşında piyano ile başlayan müzik hayatına 14 yaşında basgitar ve kontrbas ile devam etti. Amerikalı efsanevi bas ustası Jaco Pastorius'tan etkilenen sanatçı, jazz müziğin mekkası olan New York'a taşınarak burada müzik eğitimini sürdürdü. Danilo Perez ile çalarken Chick Corea tarafından keşfedilen ve ünlü müzisyenin himayesinde 1997 senesinde ilk albümünü çıkaran sanatçı, günümüze kadar 12 albüm yayınladı. Chick Corea'nın sextet'i Origin'in kadrosunda yer alan, Herbie Hancock ve Bobby McFerrin gibi isimlerle beraber performans gösteren Avishai Cohen'in son albümü "Seven Seas" i ise 2011'de yayınladı.
Avishai Cohen (vo, b), Omri Mor (p), Amir Bresler (d).

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

13 Ekim, Perşembe → 20:30 →

Arild Andersen Trio

Avrupa jazz sahnesinin son dönemde göze çarpan trio'larından biri, Arild Andersen Trio; Arild Andersen, Tommy Smith ve Paolo Vinaccia'dan oluşuyor. 1970'lerden beri İskandinav jazz müzik sahnesindeki önemli kontrbasçılarından biri Norveçli Andersen, Jan Garbarek Quartet'te uzun yıllar çaldı. 2008'de Fransa'nın Academie de Jazz ödüllerinde yılın müzisyeni seçilen Arild Andersen, bugüne kadar ECM plak şirketinden sayısız albüm çıkarmış olan, İskandinav jazzının en eşsiz yeteneklerinden biri. Amerikalı ustalar Chick Corea, Phil Woods ve Dexter Gordon

gibi isimlerle de ortak çalışmalar yapan Andersen'e bu performansında efsanevi İskoç saksafon ustası Tommy Smith ve İtalyan asıllı davulcu Paolo Vinaccia eşlik edecek.
Arild Andersen (b), Tommy Smith (ts), Paolo Vinaccia (d).

14 Ekim Cuma → 20:30

Maffy Falay Sextet
Türkiye'nin en önemli trompetçilerinden Muvaffak "Maffy" Falay, Ankara Konservatuvarı'nda trompet eğitimini tamamladı. 1960'da Almanya'nın önemli Big Band şeflerinden Kurt Edelhagen'in orkestrasına girmeyi başardı. Orkestra ile beraber Avrupa'yı dolaşan Maffy Falay, The Kenny Clarke–Francy Boland Big Band ile beraber çalıştı ve onların 6 albümünde yer aldı. Phil Woods gibi müzisyenlerle aynı sahneyi paylaşan trompet ustası, 60'lı yıllarda Quincy Jones'ın orkestrasında da yer aldı. Sonrasında İsveç'e yerleşen müzisyen, Amerika'daki konserlerine devam ederek, Dizzy Gillespie'nin Reunion Orchestra'sında çalmaya başladı. Halen İsveç'te yaşayan ve trompetini çalmaya devam eden Maffy Falay, festivalde muhteşem bir performans vermeye hazırlanıyor. Büyük ustayı iş başında görmek isteyenler kesinlikle bu performansı kaçırmamalı.

Muvaffak "Maffy" Falay (tp), Engin Recepoğulları (ts), Elvan Aracı (tb), Carl Fredrik Orrje (p), Per-Ola Gadd (b), Ferit Odman (d).

AKBANK SANAT
14 Ekim Cuma → 19:00

Panel "Radyoda Jazz Çalıyor..." (Jazzkolik) // Panel: "Jazz on the Radio..."
Marimba'nın Prensesi Gloria Parker'ın Swingphony adını verdiği 21 kişilik orkestrasıyla New York'un Kelly Lyceum balo salonundaki renkli müzikal gösterileri; Swing'in kralı Benny Goodman'ın yılbaşı showları, Count Basie'nin, Duke Ellington'ın Artie Shaw'un büyük orkestraları, Harry James'in trompeti, Lionell Hampton'ın vibrafonu aynı anda radyosunun başında onbinlerce müziksever tarafından hayaller içinde dinlenirdi. Jazz müziği, dünyanın dört bir yanındaki radyo programları sayesinde insanların yaşadığı kişisel, sosyal, politik sınırların çok ötesinde yeni müzikal dünyalar kurmayı başardı. Biz, jazzı radyoda sevdik ve halen de elimiz radyonun düğmesine gider, jazz çalan bir istasyon arar dururuz. "Radyoda Jazz Çalıyor" panelinde hepsi radyo programları hazırlayıp sunan katılımcılar "radyo ve jazzı" konuşacaklar.

Katılımcılar
Sevin Okyay: NTV Radyo
Murat Beşer: TRT Radyo 3
Cenk Akyol: Açık Radyo
Tunçel Gülsoy: Cazkolik
Feridun Ertaşkan: Cazkolik / Moderatör
Okan Aydın: Radyo Babylon

15 Ekim Cumartesi → 14:00
Panel "Jazz Müziğinde Kadın"
Jazz müziğine gönül vermiş en önemli isimlerden biri olan Jazzkolik radyosu programcısı Tunçel Gürsoy'ın moderatörlüğünde gerçekleşecek "Jazz Müziğinde Kadın" panelinde; Türkiye'nin ilk kadın jazz piyanisti Nilüfer Verdi, piyanist ve besteci Ayşe Tütüncü, jazz müzisyeni ve ressam Ayşegül Yeşilnil, genç ve yetenekli jazz vokali Jülide Özçelik ve hem performans fotoğrafçılığı hem de müzik yazarlığı yapan Leyla Diana Gücük katılımcı olarak yer alacak. Jazz müziğinde kadınının yerinin tarihsel bir perspektiften inceleneceği panelde; "jazz müziğinde daha etkin ve daha çok kadın müzisyen olsaydı jazzın seyri nasıl değişirdi? Türkiye'de durum nasıl olurdu? Kadınlar nasıl jazzda daha etkin bir konuma gelebilir?" gibi farklı sorulara cevaplar aranacak.

15 Ekim Cumartesi → 15:00

Ezo Sunal Çocuk Atölyesi - "Çocuklarla
Orff Yaklaşımı'na dayalı olarak yapılacak "Çocuklarla Jazz" atölye çalışmasında, en temel jazz ritmi olan swing, beden perküsyonu, tekerlemeler ve oyunlarla çocuklara tanıtılacak. Bu ritmin üzerine Orff Çalgıları (Ksilofon, metalofon, vurmalı çalgılar) kullanılarak basit eşliklerle birlikte çocuklarla beraber melodik doğaçlamalar yapılacak ve ortaya çıkan parçalar düzenlenerek çocuklardan renkli bir jazz orkestrası oluşturulacak.

Bu atölye 7-11 yaş arası çocuklar içindir.

15 Ekim Cumartesi → 19:00 →

Frøy Aagre Norveç'in son dönemde yetiştirdiği en önemli soprano saksafon ustalarından **Frøy Aagre** Akbank Jazz Festivali'ne konuk oluyor. Müzik eğitiminin kökenleri kendi ülkesi Norveç'ten İngiltere'ye, Arjantin'den Amerika'ya kadar geniş bir coğrafyada seyreden sanatçı, ilk albümü "Katalyze"ı 2004 yılında yayınladı. Bu albüm ile müzik çevrelerinde büyük heyecan yaratmayı başaran genç sanatçı, 2009'da önemli müzik endüstrisi etkinliklerinden biri olan **MIDEM**'de sahne aldı. 2010 başında **son yıllarda** İskandinav ülkelerinden çıkan en orijinal jazz albümü olarak tanımlanan **"Cycle of Silence"ı yayınlayan müzisyen,** genç yaşına rağmen özellikle Kuzey Avrupa jazzının en yenilikçi ve gelecek vaat eden sanatçılarından biri olarak kabul ediliyor.
Froy Aagre (s), Andreas Ulvo (p), Jo Skansaar (b), Freddy Wike (d).

18 Ekim Salı → 19:00 →

Trio Balkan - Focan & Kontrafouris & Hafızoğlu
"Trio Balkan" için hammond org, gitar ve davuldan yükselen seslerin kendine özgü keyifli bir birlikteliği tanımlamasını kullanabiliriz. Nardis ile özdeşleşen usta gitaristimiz Önder Focan'a bu yeni projesinde Atinalı Hammond ustası George Kontrafouris eşlik ediyor olacak. Focan ve Kontrafouris ikilisine bir üçüncü olarak son zamanların en çok talep gören davulcularından eşsiz yetenek Ediz Hafızoğlu da eklenince işte karşınızda Trio Balkan! Repertuarları Focan ve Kontrafouris'in kendi bestelerinden, Balkanlardan çıkma müziklerin jazz düzenlemelerinden ve jazz standartlarından oluşan Balkan Trio, Swing, Funk ve Bossanova ritimlerini harmanlayan sıra dışı tarzlarıyla festivalin en ilgi çekici performanslarından birine imza atacak.
Önder Focan (g), George Kontrafouris (Ham.org), Ediz Hafızoğlu (d).

19 Ekim Çarşamba → 19:00

Boğaziçi Jazz Korosu
Boğaziçi Jazz Korosu, standart jazz parçalarının koral aranjmanlarını seslendirmek ve çok sesli müziği tanıtmak amacıyla Müzik Kulübü bünyesinde 1994 yılında kuruldu. 2001 yılından itibaren acappella (eşliksiz) düzenlemeler söylemeye başlamış ve bu konuda bir ilk olma özelliğini kazanmış olan koro bugüne kadar azımsanmayacak ödüllere sahip. Avusturya'nın Graz kentinde düzenlenen Dünya Koro Şampiyonası'nda Çağdaş Müzik ve Folklor kategorilerinde 'dünya şampiyonluğu" ödülünü alan, Karma Korolar kategorisinde ise 'Dünya İkincisi' olan topluluk, Çin'de düzenlenen Dünya Koro Olimpiyatları "WORLD CHOIR GAMES - Shaoxing 2010"da, Çağdaş Müzik kategorisinde 'dünya ikincisi', Oda Korosu ve Jazz kategorilerinde ise 'dünya üçüncüsü' oldu ve üç altın diploma ile Türkiye'ye döndü.

Masis Aram Gözbek (şef).

20 Ekim Perşembe → 19:00 →
Mari Kvien Brunvoll
Norveç jazzının yeni yıldızlarından biri daha Akbank Jazz Festivali'nde: Mari Kvien Brunvoll. Genç yaşına rağmen şimdiye kadar solo performansıyla birçok uluslararası festivalde sahne almış sanatçı, esas çıkışını 2010 senesindeki 12 Points Festival'indeki güçlü performansıyla yakaladı. Müziğinde kendi sesini, akustik enstrümanları ve elektronik altyapıları başarı ile kullanan Brunvoll, aynı zamanda Norveç'in önde gelen jazz vokalistlerinden Sidsel Endresen ve Hanne Hukkelberg gibi isimlerle de ortak çalışmalar yapmaya devam ediyor. Solo performansında tek kişi de olsa bir orkestra ile çalarcasına oldukça görkemli bir müzik yapan İskandinav müzisyen, hem sıcak hem de ses bakımından zengin sihirli bir performans için Akbank Sanat sahnesinde.

Mari Kvien Brunvoll (vo, sampling, efektler, perküsyon, zither, kalimba).

21 Ekim Cuma → 13:00/15.00 (2 set)

Atölye // Workshop: "Mavi Loves Jazz"
Mavi Loves Jazz / Mavi'nin yaratıcı tasarım atölyeleri, geçen senelerdeki büyük ilginin ardından bu sene de Akbank Jazz Festivali'ne renk katmaya hazırlanıyor. 2004'ten bu yana büyük bir heyecanla devam eden ve her yıl yeni tasarımlarla zenginleşen "İstanbul Tişörtleri Koleksiyonu"yla İstanbul'a çok sayıda tişört hediye eden Mavi, bu çalışmayla İstanbul ve jazzı bir araya getiriyor. Kağıttan boyaya, tişörtten boncuk ve "patch"lere kadar her tür malzemenin bulunacağı atölyede, siz de hayalgücünüzü ve yeteneklerinizi keşfederek, "İstanbul ve Jazz" temalı tasarımlarla festivalin ruhunu tişörtlere taşıyabilirsiniz.

Atölye I / Workshop I 13:00-15:00
Atölye II / Workshop II 15:00-17:00

Katılımcı sayısı 15 kişiyle sınırlıdır.

21 Ekim Cuma → 19:00 →

Arifa
2010 yılında Amsterdam'da kurulan Arifa; saksafon, klarnet ve sample'larda Alex Simu, ud ve vokallerde Mehmet Polat, perküsyonda Sjahin During ve kanunda Osama Abdulrasol'dan oluşuyor. Arap, Anadolu ve Balkan yörelerinden orijinal kompozisyonlar ve eski melodileri; canlı elektronik altyapılarla harmanlayan Arifa, benzersiz ve emprovize bir ruh yakalamayı başarıyor. 2010 yılında yayınladıkları "Beyond Babylon" adlı ilk albümleri ile "Mixed World Magazine" tarafından "En İyi World Müzik Albümü" kategorisinde ödüle layık görülen Arifa, aralarında Sazz & Jazz ve Havana Jazz Festival'in de olduğu dünyanın dört bir yanında katıldıkları jazz festivallerinde sergiledikleri performanslar ile eleştirmenlerden övgü dolu yorumlar almaya devam ediyor.

Alex Simu (s), Osama Abdulrasol (kanun), Mehmet Polat (ud, vo), Sjahin During (perc).

22 Ekim Cumartesi → 14.00

Panel ve Atölye "Jazz Ritmi" (İstanbul Zilleri)
"Zil Çalım Stillerinin Jazz Müziğinin Gelişimine Etkisi" konulu panelde; Cengiz Baysal, Ferit Odman, Güven Erkin Erkal ve Burak Ersöz gibi önemli müzisyenlerin yanında birçok sürpriz katılımcı da yer alacak. Jazz müziğinde ritmi taşıyan esas unsur olan "ziller" üzerinden; jazz müziğinde ritim, ritmin yapısı ve önemi bu panelde masaya yatırılacak. Buna ek olarak Türk zillerinin özellikleri, tercih edilme nedenleri ve üretim şekilleri konusu da ele alınacak. Panelin bir bölümünde ise; Cengiz Baysal ve Ferit Odman sahneye kurulacak olan bir jazz davul setup'ı üzerinden konuştuklarını pratiğe geçirerek müzikseverlere kısa bir demo yapacaklar.

22 Ekim Cumartesi → 15:00

Ezo Sunal Çocuk Atölyesi - "Çocuklarla Jazz
Orff Yaklaşımı'na dayalı olarak yapılacak "Çocuklarla Jazz" atölye çalışmasında, en temel jazz ritmi olan swing, beden perküsyonu, tekerlemeler ve oyunlarla çocuklara tanıtılacak. Bu ritmin üzerine Orff Çalgıları (Ksilofon, metalofon, vurmalı çalgılar) kullanılarak basit eşliklerle birlikte çocuklarla beraber melodik doğaçlamalar yapılacak ve ortaya çıkan parçalar düzenlenerek çocuklardan renkli bir jazz orkestrası oluşturulacak.

Bu atölye 7-11 yaş arası çocuklar içindir.

22 Ekim Cumartesi → 19:00 →

Esra Dalfidan's Fidan
1975'de Almanya'da dünyaya gelen Esra Dalfidan, 9 yaşında müzik eğitimine başladı. Kısa bir süre müzik terapisi eğitimi alan sanatçı, Amsterdam Konservatuarı'na devam ederek jazz eğitimini sürdürdü ve burada tanıştığı arkadaşları ile "Fidan" grubunun temellerini attı. Vokallerde Esra Dalfidan, piyanoda Franz von Chossy, basta Cord Heineking, davulda Uli Genenger

ve bas klarnette Tobias Klein'den oluşan Fidan, geleneksel Türk ve Azeri parçaları jazz türünde yeniden yorumluyor. North Sea Jazz Festival ve Euro 21 gibi önemli festivaller başta olmak üzere Avrupa'da performanslarına kesintisiz devam eden Fidan'ın son albümü "CounterPoint" ise 2010 senesinde yayınlandı.
Esra Dalfidan (vo), Uli Genenger (d), Franz von Chossy (p), Tobias Klein (bclt), Cord Heineking (b).

23 Ekim Pazar → 19:00

Social Inclusion Band

'Sanat-çı engel tanımaz!' sloganı ile yola çıkan Düşler Akademisi, gönüllü müzisyenleri ve sosyal dezavantajlı gençleri bir araya getiriyor. Düşler Akademisi'nde hem atölye çalışmalarına katılabilir, hem de Social Inclusion Band'in performansını izleyebilirsiniz. AYDER tarafından yürütülen 'Social Inclusion Band' ise engelli ve sosyal dezavantajlı gençleri profesyonel müzisyenlerle aynı sahnede buluşturan yenilikçi bir soysal sorumluluk projesi. Önceki yıllarda sahneyi BaBa ZuLa ve Sattas gibi isimlerle paylaşan grubun bu seneki performansında davulların ritmine **Brass Band** ve tüm izleyicilerin aktif katılımı da eklenecek.

BABYLON

13 Ekim Perşembe → 22:30 →

The Ray Gelato Giants
İngiliz Kraliyet ailesi için konser veren ve Paul Mc Cartney' nin düğününde bile sahne alan swing müziğinin efsane maestrosu Ray Gelato orkestrasıyla Babylon sahnesinde. Yüksek tempolu parçaları, fırtına gibi saksafon soloları ve orkestrası ile Ray Gelato her zaman kalabalıkları mutlu etmeyi bilmiş klasik bir swing müzisyeni. Birçokları tarafından klasik jazz geleneğinin son temsilcilerinden biri olarak kabul edilen Ray Gelato'nun orkestrasını sahnede izlemek bambaşka bir zevk. İlham veren müzikleri için rahatlıkla swing, jazz ve R&B'nin kusursuz bir şekilde yeniden yorumlanması diyebiliriz. Topluluk, 'Ray Gelato Salutes the Great Entertainers' albümünün tanıtım turnesi kapsamında tekrar İstanbul'da!

Ray Gelato (vo, ts), Daniel Marsden (tp), Andrew Rogers (tb), Oliver Wilby (as, ts), Oliver Hayhurst (b), Gunther Kurmayr (p), Sebastian De Krom (d).

14 Ekim Cuma → 22:30 // 00.00

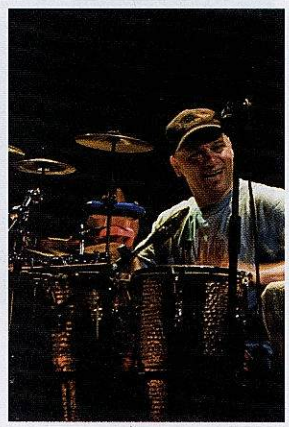

İlhan Erşahin's Love Trio featuring Arto Tunçboyacıyan
Bundan tam 8 yıl önce, New York East Village'te yanmış bir binanın harabeye dönmüş zemin katında bir café olarak açılan Nublu'nun bugün New York underground sahnesinin hatırısayılır mekanlarından biri haline gelmesinde hiç kuşkusuz İlhan Ersahin, Jesse Murphy ve Kenny Wollesen'dan oluşan Love Trio'nun büyük payı var. Electronica ile dub'ı (ki dub efsanesi U-Roy ile bir album bile yaptılar), nu-jazz ile drum&bass'i en orijnal halleriyle buluşturan Love Trio'ya son zamanlarda Türkiye'nin çok iyi tanıdığı , bir çok önemli müzisyenle işbirliği yapan ünlü perküsyon ustası, Arto Tunçboyacıyan konuk oluyor.

İlhan Erşahin (s), Arto Tunçboyacıyan (perc), Jesse Murphy (b), Kenny Wollesen (d).

15 Ekim Cumartesi → 23:00

Club des Belugas Quintet featuring Brenda Boykin
Nujazz tınılarını, Brezilya, Swing ve Soul ile birleştiren Alman topluluk Club des Belugas; vokallerde San Francisco'lu büyüleyici ses Brenda Boykin, davulda Mickey Neher, basta Matthias Bangert, klavyede Roman Babik ve saksafonda ise Karlos Boes'den oluşuyor. Nujazz dalında Almanya'nın en iyileri arasında gösterilen Club des Belugas, 2006 yılında "Apricoo Soul" albümüyle yükselişe geçti ve ismini müzik çevrelerinde duyurdu. Bu dönemde topluluk, klasik "Mambo Italiano" parçasını kendilerine has bir şekilde yorumlayarak da dikkatleri üzerlerine çekmişti. Almanya'nın serinlerinden gelen nujazz'ı Brezilya sıcağı ve siyahi Soul müziğin sesleri ile birleştiren Club des Belugas, festivalin kaçırılmaması gereken performanslarından birine imza atacak.

Brenda Boykin (vo), Mickey Neher (d), Matthias Bangert (b), Detlef Höller (g), Roman Babik (keyb), Karlos Boes (s).

16 Ekim Pazar → 20:00

BassDrumBone
BassDrumBone alışılmış kalıplara sığdırılamayan, kendine has tarzıyla 34 yıllık bir müzikal yolculuk olarak tanımlanabilir. Mark Helias'ın kontrbasta, Gerry Hemingway'in davullarda ve Ray Anderson'in trombonda yer aldığı BassDrumBone, birbirinden çok farklı olmasına rağmen olağanüstü bir uyum içinde performans sergileyen üç müzisyenin bir araya gelmesiyle oluştu. 13. Akbank Jazz Festivali'nde de sahne alan ve büyük beğeni toplayan topluluk, şu ana kadar birçok prestijli müzik ödülüne layık görüldü. Kuruldukları günden bu yana 5 albüm yayınlayan avangart jazzın öncü ismi BassDrumBone'un son albümü "The Other Parade" ise 2011'de yayınlandı. Topluluk, 21. Akbank Jazz Festivali'nin enerjisi yüksek performanslarından birini sergilemek üzere Babylon sahnesine konuk olacak.

Ray Anderson (tb), Gerry Hemingway (d), Mark Helias (b).

17 Ekim Pazartesi → 20:00

JAmZZ Final Gecesi – JAmZZ Final
Akbank Jazz Festivali, ilk kez düzenlenen "JAmZZ Akbank Jazz Festivali Genç Yetenekler Yarışması" ile amatör jazz müzisyenlerini, ustalarla buluşturuyor. JAmZZ; genç

yeteneklere, festivalin bir parçası olup profesyonel sanatçılarla birlikte sahnede jam session yapma fırsatı sunuyor. Yarışmada "en iyi performans", "en iyi doğaçlama" ve "en iyi yorum" kategorilerinde dereceye giren finalistler; Baki Duyarlar, İmer Demirer, Cem Aksel ve Kağan Yıldız gibi usta müzisyenlerden oluşan yıldız bir kadro eşliğinde, Babylon sahnesinde müzikseverlere çok özel bir jam session sunacaklar.

Baki Duyarlar (p), İmer Demirer (tp), Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).

Vijay Iyer Trio
Yeni nesil jazzın en yetenekli müzisyenleri arasında gösterilen Hint asıllı, New York'lu piyanist ve kompozitör Vijay Iyer, trio'suyla beraber Babylon sahnesinde. Sıra dışı çizgisiyle Iyer'in tarzını New York Times, "saldırgan ve zengin" olarak tasvir ediyor. Steve Coleman ve Amiri Baraka gibi jazzın önemli temsilcileriyle işbirliği yapan, 11 Eylül sonrası Amerika'sında ise; Mike Ladd gibi yeraltından çıkma spoken-word MC'leriyle çalışan Iyer, 2010 senesinde "en iyi enstrümantal jazz albümü" kategorisinde Grammy'e aday gösterildi. Duke Ellington ve Debussy gibi isimlerden ilham alan Vijay Iyer'a sahnede davulda Marcus Gilmore ve basgitarda ise Stephen Crump eşlik edecek.

Vijay Iyer (p), Stephan Crump (b), Marcus Gilmore (d).

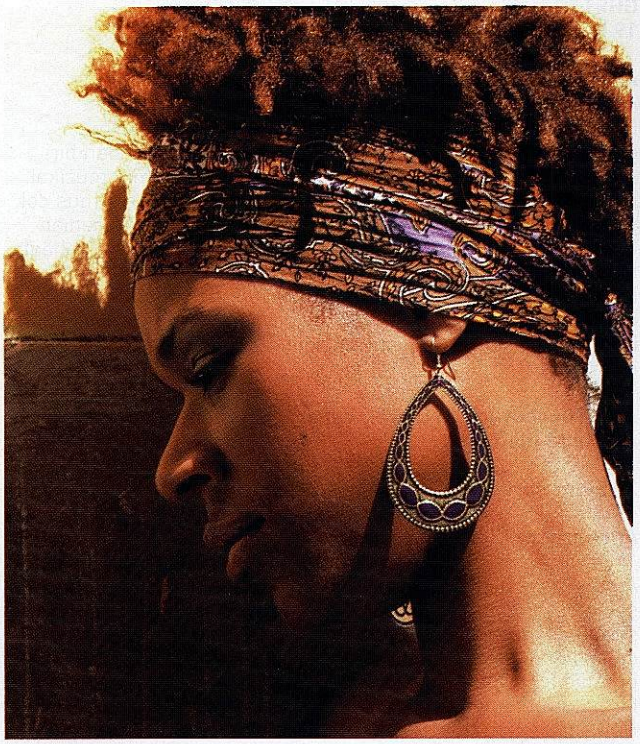

19 Ekim Çarşamba → 21:30

Carmen Souza
Cape Verde asıllı Portekizli müzisyen Carmen Souza, çoğu başarılı müzisyen gibi ilk olarak kilise korosunda şarkı söylemeye başladı. Nina Simone gibi isimlerden etkilenen müzisyen, Portekiz'in önemli jazz basistlerinden biri olan Theo Pas'cal tarafından keşfedildi. Aynı anda akıl hocası olan Theo ile beraber parça yazmaya başlayan Souza, atalarının dili olan Creole lisanını da parçalarında kullandı. Afrika kültürel müziğini, Batuke ve Morna gibi Cape Verde ritimleriyle birleştiren sanatçı, çıkış albümünü 2005'de yayınlandı. Son albümü "Protegid" ile yoluna devam eden Souza; Afro-Latin, dünya müziği ve jazz arasında gidip gelen renkli çizgisi ve şiirsel performansıyla Akbank Jazz Festivali'ne farklı bir soluk getirecek!

Carmen Souza (vo), Sebastian Chirife (perc), Theo Pascal (b), Jonathan Idiagbonya (p).

20 Ekim Perşembe → 22:30

Robert Glasper Experiment
Klasik jazz yorumlarıyla "Robert Glasper Trio", elektronik altyapılı hiphop kökenli parçalarıyla "Robert Glasper Experiment" olarak karşımıza çıkan Amerikalı müzisyen, New York Magazine'in deyimiyle "her hissi doğru yaşatan bir sanatçı". Blue Note'tan yayınlanan son albümü "Double Booked"la dikkatleri üzerine çeken Glasper, funky jazz'ı hip hop ile birleştirerek dinleyiciye eğlenceli bir "deneyim" sunuyor. Şimdiye kadar Kanye West ve Mos Def gibi hiphop'un en büyük isimleriyle çalışan Glasper'ın son albümünde The Roots'un efsanevi davulcusu Questlove bile yer alıyor. Amerikan Doğu yakası hiphop müziğinin köklerinden, Blue Note ekolü jazzın uçlarına kadar uzanan farklı performansıyla Robert Glasper Experiment Babylon sahnesinde!

Robert Glasper (p), Chris Dave (d), Derrek Hodge (b), Casey Benjamin (s),

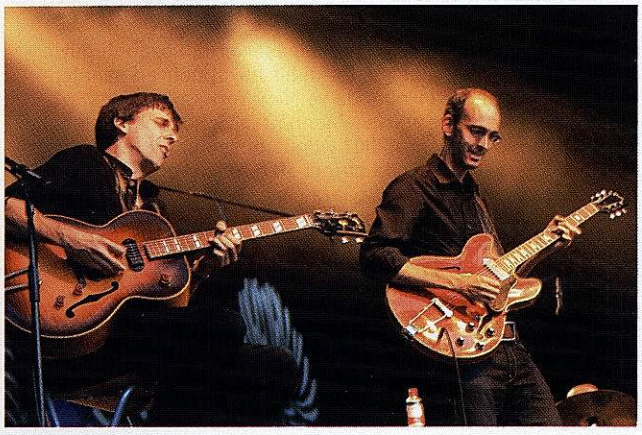

21 Ekim Cuma → 23:00

Hazmat Modine
New York'tan çıkma en orijinal füzyon gruplarından biri Hazmat Modine; Blues, Reggae, Klezmer ve dünya müziğini; tuba, mızıka ve perküsyon gibi çeşitli çalgılarla uyum içinde harmanlayan bir oluşum. Avangart jazzdan Rockabilly'e kadar uzanan kozmopolit tarzlarıyla öne çıkan grup, sıra dışı solist Wade Schuman'ın önderliğinde Bill Barrett, Joseph Daley, Pamela Fleming, Steve Elson, Richard Huntley, Pete Smith ve Michael Gomez'den oluşan kalabalık bir kadroya sahip. Hazmat Modine, 2007 tarihli çıkış albümleri "Bahamut" ile alternatif müzik çevrelerinde de büyük yankı uyandırmıştı. Şaşırtıcı canlı performansları, çokkültürlü ve hiçbir döneme ait olmayan müzikleriyle Hazmat Modine, yeni albümleri "Cicada"nın tanıtım turnesi kapsamında Babylon'da.

Wade Schuman (mızıka, vo), Joseph Daley (tuba), Steve Elson (bs, ts), Pete Smith (g), Richard Huntley (perc), Pamlea Fleming (tp), Michael Gomez (g), Bill Barrett (diatonik mızıka, kromatik mızıka, sheng, vo).

22 Ekim Cumartesi → 23:00
Anthony Joseph & The Spasm Band
Trinidad doğumlu İngiltere'nin en heyecan verici ve yenilikçi seslerinden biri olan Anthony Joseph bir müzisyen, şair, yazar ve öğretmen. Farklı düşünceleri bir araya getiren bir tutumla farklı müzik türlerini bir araya getirip karıştırmaktan aynı şekilde hoşlanan Joseph, diaspora kavramının nasıl ilham verici bir şekilde kullanılabileceğini farklı bir deneysellikle ortaya koyuyor. Canlı izlemenin benzersiz bir deneyim olduğu Anthony Joseph & the Spasm Band performanslarında sağlam bir Funk temeline oturttukları özgür jazz doğaçlamalarına yer veriyor. The Spasm Band ile beraber hazırladığı son albümü "Rubber Orchestras" ile yoluna hız kesmeden devam eden Anthony Joseph, 22 Ekim akşamı Babylon sahnesine konuk oluyor.

Anthony Joseph (vo, perc), Andrew John (b), Colin Webster (s, flt), Michel Castellenos (d), Christian Arcucci (g), Oscar Martinez (konga, perc).

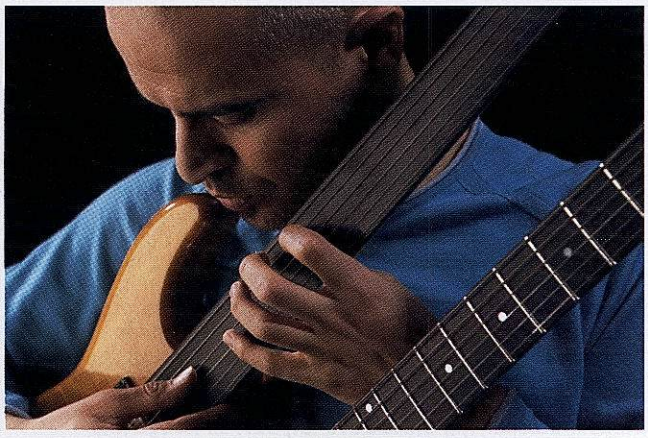

23 Ekim Pazar → 19:00 →

Timuçin Şahin Quartet
Gerek benzersiz gitar stili, gerekse eserlerinin özgünlüğüyle dinleyicinin müzikal algısına farklı bir boyut getiren sanatçı, 1992 senesinden beri Hollanda ve New York'ta yaşıyor. Amsterdam Konservatuarı ve Manhattan School of Music'teki müzik eğitiminden sonra 2001 yılında düzenlenen "Dutch Jazz Competition" yarışmasında birinci olan müzisyen, 2009'da yayınladığı albümü "Bafa" ile jazz çevrelerinde büyük yankı uyandırmıştı. Şu ana dek Randy Brecker, Greg Osby, Robin Eubanks ve Kai Eckhardt gibi modern jazzın önde gelen sanatçılarıyla ortak çalışmalarda bulunan Şahin, yıldız bir kadroyla beraber Akbank 21. Jazz Festivali'nde!

Timuçin Şahin (g), John O' Gallagher (as), Hans Glawischnig (b), Eric Mc Pherson (d).

BABYLON LOUNGE

13 Ekim Perşembe → 22:30

White Mink (Electro Swing)
Eski swing plaklarına bambaşka bir hava kattıkları toplama albüm serileriyle adını duyuran White Mink, "Electro Swing vs. Speakeasy Jazz" adlı albüm çalışmalarıyla 20'lerin ve 30'ların ruhunu günümüz modern dünyasına uyarlamayı başardı. O dönemin unutulmayan klasiklerine ve çok nadir bulunan kayıtlara setlerinde yer veren White Mink DJ'leri, Jazz çağının tartışmasız en önemli müziği swing'i yeniden yorumlayarak "electro swing" tarzını lugatımıza kazandırdı. Bu seriyle jazz ve swing müzik çevrelerinde popülarite kazanan White Mink DJ'leri şimdi bu swing ve dans tutkusunu Akbank Jazz Festivali kapsamında Babylon Lounge'ın sıcak atmosferine taşımaya hazırlanıyor. Şimdiye kadar Glastonbury, Bestival ve Big Chill gibi önemli festivallerde performans gösteren White Mink herkesi swing eşliğinde dansa davet edecek.

14 Ekim Cuma → 23:00

Raashan Ahmad
The Push albümüyle hayatımıza giriş yapan Raashan Ahmad hip hop sevenler için yoğun bir performans için Babylon

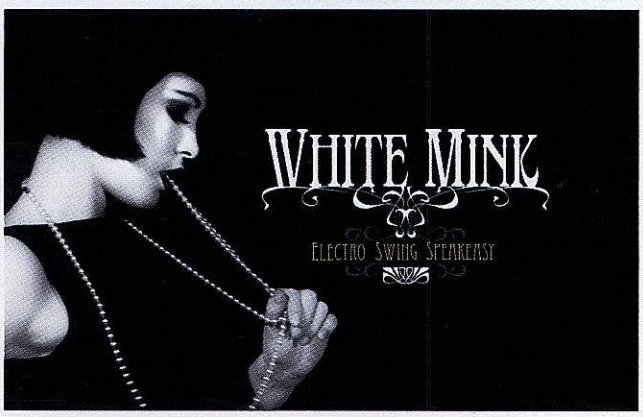

Lounge sahnesinde. Sadece ilk çıkardığı albümle hip-hop'ın en başarılı ve yaratıcı MC'lerinden biri olarak dikkat çeken Ahmad, şimdiye kadar 50'den fazla müzisyenle işbirliği yapmış, çok yönlü bir sanatçı. Diskografisine baktığınızda, Thes One, Moar, Afrodisiac Sound System gibi isimleri bulabileceğiniz geniş yelpazesiyle Raahsan Ahmad, son albümü "For What You've Lost"ta ise karşımıza Aloe Blacc, Noelle Scaggs, Gift of Gab, Count Bass D gibi isimlerle yaptığı ortak çalışmalarla çıkıyor.

15 Ekim Cumartesi → 23.00 →

White Mink (Electro Swing)
Eski swing plaklarına bambaşka bir hava kattıkları toplama albüm serileriyle adını duyuran White Mink, "Electro Swing vs. Speakeasy Jazz" adlı albüm çalışmalarıyla 20'lerin ve 30'ların ruhunu günümüz modern dünyasına uyarlamayı başardı. O dönemin unutulmayan klasiklerine ve çok nadir bulunan kayıtlara setlerinde yer veren White Mink DJ'leri, Jazz çağının tartışmasız en önemli müziği swing'i yeniden yorumlayarak "electro swing" tarzını lugatımıza kazandırdı. Bu seriyle jazz ve swing müzik çevrelerinde popülarite kazanan White Mink DJ'leri şimdi bu swing ve dans tutkusunu Akbank Jazz Festivali kapsamında Babylon Lounge'ın sıcak atmosferine taşımaya hazırlanıyor. Şimdiye kadar Glastonbury, Bestival ve Big Chill gibi önemli festivallerde performans gösteren White Mink herkesi swing eşliğinde dansa davet edecek.

GHETTO
19 Ekim Çarşamba → 22:00

Arto Tunçboyacıyan's 1to3
Arto Tunçboyacıyan yeni projesi "1to3" ile Akbank Jazz Festivali'ne konuk oluyor. Türkiye müzik tarihinin gelmiş geçmiş en yetenekli ve yenilikçi perküsyon ustalarından biri Arto Tunçboyacıyan şu ana kadar birçok farklı isimle müzikal işbirliklerine girmiş, birçok farklı projede ismini duyurmuş çok yönlü bir müzisyen. Yeni projesinde kendisine The Armenian Navy Band grubunda eşlik eden tanınmış jazz piyanisti Vahagn Hayrapetyan ve Fildişi sahillerinden balafon ustası Aly Keïta katılıyor. Avant-garde, folk ve jazz türlerinde yaptığı farklı çalışmalar ile öne çıkan Arto Tunçboyacıyan, yeni projesi 1to3 ile yine müzikseverleri jazz müziğinin sınırlarında bir yolculuğa çıkaracak.

Arto Tunçboyacıyan (perc), Vahagn Hayrapetyan (keyb), Aly Keita (balafon).

20 Ekim Perşembe → 22:00

Amsterdam Klezmer Band
1996 yılında saksafon ustası Job Chajes tarafından kurulan Amsterdam Klezmer Band, sürekli gelişen bir müzik anlayışına sahip bir oluşum. Amsterdam sokakları ve parklarında sergiledikleri hareketli performansları ile kısa sürede dünya çapında tanınmaya başlayan grup, şimdiye kadar birçok prestijli festivalde de sahne aldı. Grubun repertuarının büyük bir bölümü topluluğun tüm üyelerinin katkılarıyla hazırlanan Balkan/Çingene/Klezmer müziklerinin orta noktasında yer alıyor. Son albümleri "Katla"yı 2011 yılında yayınlayan topluluğun ayrıca 2003 yılında Galata Gypsy Band ile ortak çalışmalarından oluşan ve Kalan Müzik'ten yayınlanan bir albümleri de mevcut.

Jasper de Beer (b), Job Chajes (as), Alec Kopyt (vo, perc), Gijs Levelt (tp), Joop van der Linden (tb, perc), Janfie van Strien (clt), Theo van Tol (acc).

NARDIS JAZZ CLUB
19 Ekim Çarşamba → 21:00 →
20 Ekim Perşembe → 21:00 →

Dusko Goykovich Quartet
Dusco Goykovich 80 yaşında. Bu virtüöz trompetçi 80'inci yaşını tüm Avrupa sahnelerinde ilk günkü heyecanı, dinamizmi ama günümüzdeki tecrübe ve müzikalitesi ile kutluyor. 1958'de Newport Jazz Festivali'nde Chet Baker ve Stan Getz ile sahne alan Goykovich, daha sonra Maynard Ferguson'un orkestrasında 2. trompeti çaldı ve big band'ler için en aranılan

trompetçilerden biri oldu. Miles Davis, Dizzy Gillespie, Gerry Mulligan gibi jazz devleri ile çalışmalar yapan usta müzisyen, Balkan müziği ile ilgilenip bu müziğin jazz ile harmanlanmasından oluşan "Swinging Macedonia" adlı albüme imza attı. Goykovich'in Nardis'deki konserlerinde ona piyanoda Burak Bedikyan, basda Erdal Akyol, davulda ise Ediz Hafızoğlu eşlik edecek.

Dusko Goykovich (tp), Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

21 Ekim Cuma → 21:00

Ozan Musluoğlu 4tet
İstanbul Bilgi Üniversitesi müzik bölümü mezunu, başarılı kotrbas sanatçısı Ozan Musluoğlu, müzik kariyeri boyunca jazz tutkunlarının çok yakından tanıdığı Kerem Görsev, İmer Demirer, Önder Focan, Neşet Ruacan, Dena DeRose ve Danny Grissett gibi birçok isimle aynı sahneyi paylaşma şansı yakaladı. Equinox Music etiketi ile piyasaya çıkan son albümünün heyecanını yaşayan Ozan Musluoğlu, albümde yer alan bestelerini trompette Jeremy Pelt, tenor saksafonda JD Allen, piyanoda Danny Grissett ve davulda Darrell Green ile kaydetti. Ozan Musluoğlu, 21 Ekim Cuma akşamı Nardis sahnesinde, tenor saksafonda Engin Recepoğulları, piyanoda Uraz Kıvaner ve davulda Ferit Odman'dan oluşan bir kadroyla yeni albümü "40th Day"i seslendirecek.

Ozan Musluoğlu (b), Engin Recepoğulları (ts), Uraz Kıvaner (p), Ferit Odman (d).

THE SEED
20 Ekim Perşembe → 21:00 →

Kerem Görsev Trio & Sedef Erçetin " Chamber Jazz "
Kerem Görsev ve Sedef Erçetin birlikteliği, Kerem Görsev'in bestelerini yaylı kompozisyonlar üzerine aranje etmesi ile başladı. Londra Filarmoni ve St. Petersburg Filarmoni orkestraları ile gerçekleştirilen albüm kayıtlarının büyük başarı getirmesi, Kerem Görsev'in klasik jazz repertuarını klasik yaylılar ile birleştirme konusundaki başarısını destekler nitelikte çalışmalar oldu. Bu çalışmaların büyük orkestralar göz önünde bulundurulunca, daha küçük mekanlarda icra edilemiyor olması Sedef Erçetin ile birlikte "Chamber Jazz" projesinin hayata geçirilmesine ön ayak oldu. Paris'te solist olarak oda müziğinde yaptığı değişik yorumlar ile kendisinden bahsettiren çello sanatçısı Sedef Erçetin ve Kerem Görsev'e bu projede davulda Ferit Odman ve kontrbasta Kağan Yıldız eşlik ediyor olacak.

Kerem Görsev (p), Sedef Erçetin (cello), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

İZMİR ARENA

23 Ekim Pazar → 20.30

ZAZ
Zaz (vo, tp), Benoit Simon (g), Ilan Abou (b), Denis Clavaizolle (keyb), David Maurin (d).

JAZZLI BRUNCH

16 Ekim Pazar → 10:30

Feriye Lokantası
Her zaman damak zevkini en ön planda tutan zengin menüsü, tarihi dokusu ve kusursuz Boğaz manzarasıyla Feriye Lokantası, Jazzlı Brunch etkinliğine bu sene ilk kez ev sahipliği yapıyor. Jazzlı Brunch'ın müziklerinden ise; 2010 yılında Ankara'da kurulan, jazz, Soul, Blues, R&B ve Pop türleri arasında gezinen geniş repertuarlarıyla LAGE sorumlu. Farklı müzikal disiplinlerden gelen 5 genç müzisyenden oluşan LAGE'nin müzikleriyle beraber, Feriye Lokantası'nın eşsiz atmosferinde keyifli bir Pazar brunch'ı festivalcileri bekliyor olacak.

Barış Çakmakçı (vo), Koray Taşçılar (p), Erinç Odabaş (b), Onur Işıklı (g), Canberk Hacıbaloğlu (d).

Saat / Hour: 10.30 -13.30

23 Ekim Pazar → 10:30

Moda Teras
Akbank Jazz Festival'inin en sevilen etkinliklerinden biri olan Jazzlı Brunch'ın bu seneki konukları 2010'da Ankara'da kurulan ve jazz, soul, blues, R&B ve pop türleri arasında gezinen repertuarlarıyla LAGE. Farklı müzikal disiplinlerden gelen 5 genç müzisyenin jazza yönelmek için kurdukları LAGE'nin keyifli müzikleri eşliğinde Moda Teras'ın Kalamış Koyu'ndan Fenerbahçe Burnu'na, Adalardan Marmara Denizine uzanan eşsiz İstanbul manzarasında, zengin açık büfe ile birden fazla duyunuzu aynı anda tatmin edeceksiniz. Festival kapsamında keyifli bir Pazar günü geçirmek isteyenlerin kesinlikle kaçırmaması gereken bir etkinlik.

Barış Çakmakçı (vo), Koray Taşçılar (p), Erinç Odabaş (b), Onur Işıklı (g), Canberk Hacıbaloğlu (d).

KAMPÜSTE JAZZ

Alp Ersönmez "Yazısız"
Kangroove, Quartet Muartet ve İlhan Erşahin's İstanbul Sessions gibi grupların yanı sıra Tarkan ve Nil Karaibrahimgil'in de uzun yıllardır bas gitaristliğini yapan Türkiye'nin en yetenekli genç jazz müzisyenlerinden Alp Ersönmez Kampüste Jazz kapsamında Türkiye'nin üniversitelerini dolaşmaya hazırlanıyor. Ersönmez, Bilgi Üniversitesi Jazz Kompozisyonu Bölümündeki eğitiminden sonra kariyerine Erkan Oğur, Erik Truffaz, Wax Poetic, Bugge Wesseltoft, Alexandre Tassel ve Butch Morris gibi müzisyenler ve gruplarla yaptığı ortak sahne ve albüm çalışmalarıyla devam etti. 2011 senesi içerisinde çıkardığı ve büyük ilgi gören ilk solo albümü "Yazısız" da yer alan parçaları yorumlayacağı Kampüste Jazz konser serisinde Alp Ersönmez enerjik ve sıra dışı bir jazz konseri performansına imza atacak.

Alp Ersönmez (b), Engin Recepoğulları (ts), Can Çankaya (p, keyb), Ediz Hafızoğlu (d).

Galatasaray Üniversitesi → Aydın Doğan Oditoryumu
17 Ekim, Pazartesi → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Eskişehir Anadolu Üniversitesi → Sinema Anadolu Salonu
24 Ekim, Pazartesi → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

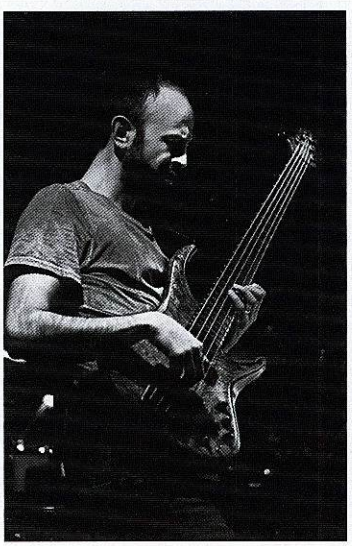

Ankara Orta Doğu Teknik Üniversitesi → ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi Kemal Kurdaş Salonu
25 Ekim, Salı → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Trabzon Karadeniz Teknik Üniversitesi → Prof. Dr. Osman Turan Kültür ve Kongre Merkezi Hasan Turan Salonu
26 Ekim, Çarşamba→ 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Erzurum Atatürk Üniversitesi → Kültür ve Gösteri Merkezi
27 Ekim, Perşembe → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

Van 100. Yıl Üniversitesi → Prof. Dr. Cengiz Andiç Kültür Merkezi
28 Ekim, Cuma → 20:00 → Alp Ersönmez "Yazısız"

İmer Demirer Quartet
İmer Demirer, 12 yaşında trompetle tanıştı ve 10 yıl süren klasik eğitimin ardından İstanbul Konservatuarı'ndan mezun oldu. Uluslararası festivallerde sıklıkla yer alan sanatçı; Aaron Goldberg, Essiet Essiet, Ari Honig ve Emin Fındıkoğlu gibi isimlerle çalıştı. Herbie Hancock, Wynton Marsalis, Kenny Baron Kenny Garret gibi isimlerlede "jam-session" larda çaldı. Demirer, Türk Jazz müziğinin şimdiden en saygın ve önemli trompet sanatçılarından biri olarak tanımlanıyor. 2009 Ekim ayında ilk albümü olan "You, Me & Char" Pozitif Müzik etiketiyle yayınlandı. 2010 yılında Ayşe Gencer'in albümünde de yer alan İmer Demirer, farklı tarzlarda ki müzisyenlerle yeni projeler üzerinde çalışıyor.

İmer Demirer (tp), Serkan Özyılmaz (p, keyb), Matt Hall (b), Cem Aksel (d).

Kültür Üniversitesi → Akıngüç Oditoryumu ve Sanat Merkezi
18 Ekim, Salı → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Sabancı Üniversitesi → Gösteri Merkezi Salonu
19 Ekim, Çarşamba → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Adana Çukurova Üniversitesi → Mithat Özsan Amfisi
31 Ekim, Pazartesi → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Kayseri Erciyes Üniversitesi → Sabancı Kültür Sitesi
1 Kasım, Salı → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Konya Selçuk Üniversitesi → Süleyman Demirel Kültür Merkezi 30 Ağustos Salonu
2 Kasım, Çarşamba→ 20:00 → İmer Demirer Quartet

Bursa Uludağ Üniversitesi → Prof. Dr. Mete Cengiz Kültür Merkezi
3 Kasım, Perşembe → 20:00 → İmer Demirer Quartet

Timuçin Şahin Quartet
Gerek benzersiz gitar stili, gerekse eserlerinin özgünlüğüyle dinleyicinin müzikal algısına farklı bir boyut getiren sanatçı, 1992 senesinden beri Hollanda ve New York'ta yaşıyor. Amsterdam Konservatuarı ve Manhattan School of Music'teki müzik eğitiminden sonra 2001 yılında düzenlenen "Dutch Jazz Competition" yarışmasında birinci olan müzisyen, 2009'da yayınladığı albümü "Bafa" ile jazz çevrelerinde büyük yankı uyandırmıştı. Şu ana dek Randy Brecker, Greg Osby, Robin Eubanks ve Kai Eckhardt gibi modern jazzın önde gelen sanatçılarıyla ortak çalışmalarda bulunan Şahin, yıldız bir kadroyla beraber Akbank 21. Jazz Festivali'nde!

Timuçin Şahin (g), John O' Gallagher (as), Hans Glawischnig (b), Eric Mc Pherson (d).

Kadir Has Üniversitesi → D Blok Büyük Salon
20 Ekim, Perşembe → 20:00 → Timuçin Şahin Quartet

Boğaziçi Üniversitesi → Ayhan Şahenk Salonu
21 Ekim, Cuma → 20:00 → Timuçin Şahin Quartet

AKBANK SANAT KAFE'DE AKŞAMÜSTÜ JAZZ

15 Ekim ve 22 Ekim 18:00 – 19:30

Akbank 21. Jazz Festivali, keyifli bir akşamüstü geçirmek ve jazz müziğinin yeni yeteneklerini keşfetmek için bu yıl yine bir alternatif sunuyor. Akbank Sanat Kafe'de 15 Ekim ve 22 Ekim tarihlerinde, 18.00-19.30 saatleri arasında Türk jazzının genç yeteneklerini dinleyebilir, kendinizi jazza bırakıp günün yorgunluğunu atabilirsiniz.

ATÖLYE ÇALIŞMASI: TAP AWAY
MEKAN: ATÖLYE DANS http://www.atolyedans.com/
15 Ekim Cumartesi → 15:00 → Tap Dance
22 Ekim Cumartesi → 15:00 → Tap Dance

Tap dansı, ayakuçları ve topukların yere vurularak yapıldığı bir dans türüdür. İlk kez 19. yüzyılda ABD'de ortaya çıkmış ve daha sonra tüm dünyaya yayılmıştır. "Tap Away" ismiyle verilecek bu atölye çalışmasında; oldukça keyifli ve eğlenceli olan bu dans çeşidinin kombinasyonlarından faydalanarak, herkesin günlük hayat stresinden, sıkıntı ve tasalarından kurtulması, rahatlaması ve "Singing in the Rain" gibi o eski müzikallerde hissedilen keyifli, gamsız atmosferin günümüzün zor şehir hayatında yeniden yakalanması amaçlanmaktadır.Atölye Dans'ta canlı piyano eşliğinde gerçekleşecek bu atölye çalışmasında, katılımcılar tap dansının tüm inceliklerini eğitmenlerle beraber pratik etme şansı yakalayacaklar.

ATÖLYE ÇALIŞMASI "IŞIK ANİMASYON ATÖLYESİ"
MEKAN: SANTRAL İSTANBUL ENERJİ MÜZESİ
16 Ekim Pazar → 14:00 →
Işık Animasyon Atölye
23 Ekim Pazar → 14:00 →
Işık Animasyon Atölye

İstanbul Bilgi Üniversitesi Görsel İletişim Tasarımı öğretim üyesi Berat İlk'in 21. Akbank Jazz Festivali kapsamında gerçekleştireceği "Işık Animasyon Atölyesi", 9-12 yaş grubundaki çocukların hayal gücü ve yaratıcılıklarını harekete geçirmeyi hedefliyor. Katılımcılar ilk olarak "zeotrope" ve "flipbook" gibi eğlenceli örnekler eşliğinde animasyonun tarihini ve mantığını öğrenirken, daha sonra animasyon teknikleri üzerine teorik bilgiler alacaklar. Atölyede aynı zamanda, animasyon sanatı filmlerinden örnekler gösterilecek ve bir filmin yapım aşamaları işlendikten sonra uygulama safhasına geçilecek. Atölyenin sonunda çocuklar, el fenerleriyle havada çizimler yaparak ışık animasyonunda teoriden pratiğe geçiş şansı da yakalayacaklar.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

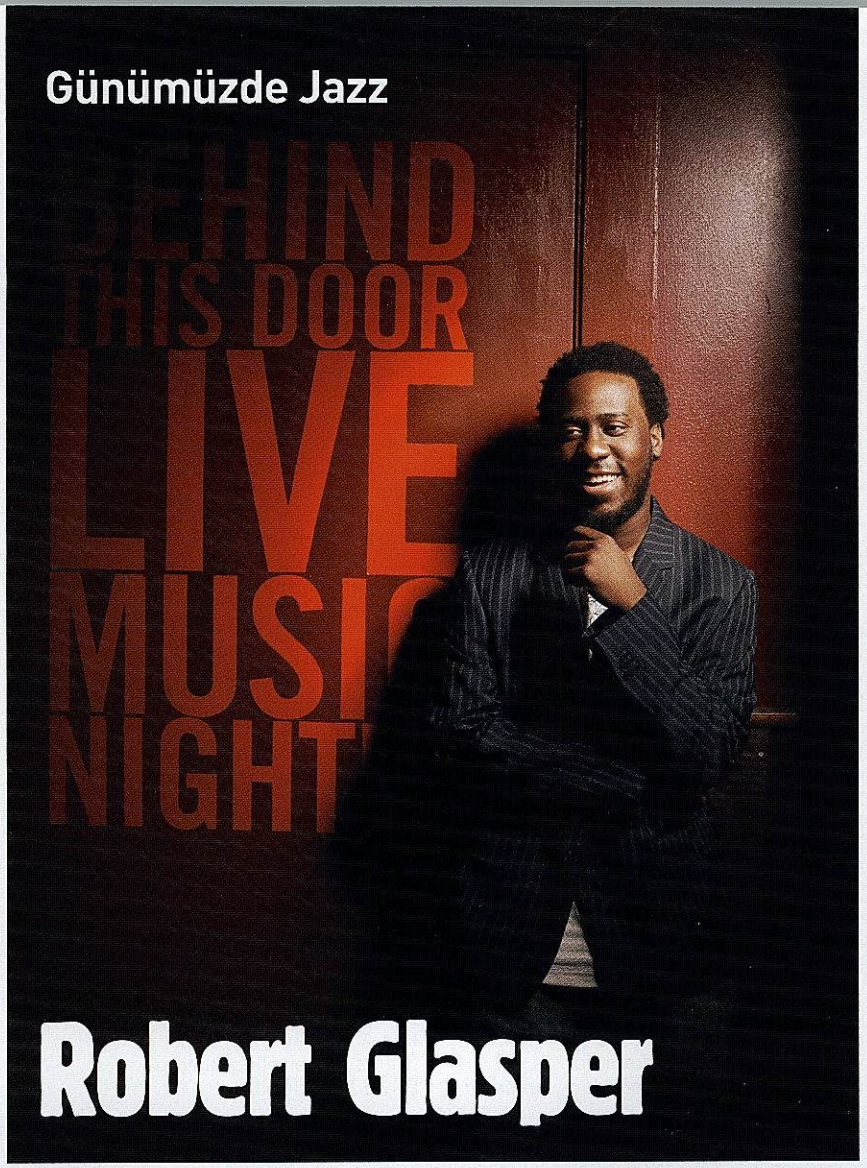

Robert Glasper

Jazz ve blues şarkıcısı Kim Yvette Glasper'ın harika oğlu: Robert Glasper...

2000'lerin başında bazı jazz plak şirketleri, bazı jazz efsanelerinin özgün kayıtlarını, abartılmış ritmik ögelerle remix'lerken bundan hem bu şirketler hem de café-barlar kazançlı çıkmıştı. Billie Holiday'in kayıtlarının yapay bir şekilde dans müziğine dönüştürülmesi gibi bir kıyımla başlayan bu furyanın hedefi de zaten café-barların ve kulüplerin kalabalık ortamıydı. Öte yandan, gücünü geçmişden alan yeni piyano-bas-davul üçlüleri de özellikle genç dinleyiciyi heyecanlandırıyor, hatta rock mekanlarına bile ulaşabiliyordu; başta Brad Mehldau Trio olmak üzere, Jason Moran, E.S.T ve Bad Plus'dı bu yeni akımın temsilcileri... İkinci yeni dalga çok gecikmeden 28 yaşındaki Teksaslı piyanist Robert Glasper ile geldi.

5 Nisan 1978'de Houston'da doğan Glasper'ı ilk kez müzikle tanıştıran, jazz ve blues şarkıcısı annesi Kim Yvette oldu. Küçük Robert'ı bebek bakıcısına bırakacağı yerde onu çalıştığı kulübe ya da Gospel söylediği kiliseye yanında götürürdü. Buna rağmen Robert'ın 12 yaşına kadar ilgi alanı spordu. Orta öğrenimi sırasında sporda umduğunu bulamayınca, annesinin de etkisiyle piyanoya başladı. Jason Moran ve Beyonce'nin izlediği yoldan giderek Houston Uygulamalı Yüksek Sanat Okulu'na girdi. New York'daki New School For Jazz And Contemporary Music-Jazz ve Çağdaş Müzik Okulu'na başlamadan önce Kenny Garrett ve Roy Hargrove gibi jazz ustalarının, Mos Def ve Q-Tip gibi dönemin gözde Hip-Hop yıldızlarının konser turnelerinde farklı müzik kulvarlarında kendisini keşfediyordu. "Hip hop" eşliği, jazz'dan daha çok disiplin gerektirir. Çünkü, şarkıcıya eşlik ederken ve belli bir temayı sürekli yinelerken, ritmi kaçırmamak, enerjiyi an be an yükseltmek, böylece sözlerin anlamını pekiştirmek zorundasınız" diyor bir söyleşisinde. New School'daki sınıf arkadaşı soul şarkıcısı Bilal Oliver'di. Mos Def'in yönettiği bir projede birlikte yer aldılar. Bu projede Glasper eski hip hop bilgisiyle modern jazz eğitimini kolayca birleştirdi. Yanısıra J Dilla, Erykah Badu, Talib Kweli, Maxwell ile çalıştı. Herbie Hancock etkisiyle geliştirdiği piyanistliğine gelince; "Groove" duygusuyla beslediği kusursuz bir akor-ritm-melodi üçgeninden oluşur. "Groove"u yaratan trilleri ise ilk kar sularının eriyip nehre karışması gibi akıp gider... Robert Glasper, Mark Whitfield, Russell Malone, Roy Hargrove"dan sonra Terence Blanchard'ın 2003 yılına ait "Bounce" albümünde yer aldı. Aynı yıl "Mood" adlı ilk albümünü bağımsız bir şirketten çıkardı. Albümde Glasper'ın altı özgün çalışmasının yanısıra "Blues Skies" ve "Alone Together" adlı iki standart şarkı ile Herbie Hancock'ın başyapıtı "Maiden Voyage" üzerine düzenlemeleri yer alıyordu. "Maiden Voyage"ın özelliği ise Bilal'in buradaki içe dokunan vokaliydi. Glasper bu düzenlemesinde Radiohead'in "Everything in Its Right Place" parçasından esinlendiğini gizlemiyordu. 2005 yılında Blue Note'dan çıkardığı "Canvas"da da yine bir Herbie Hancock klasiğine dokunmadan geçememişti. "Riot"du bu modern blues... Üç parçada Fender Rhodes çalan Robert Glasper, iki parçayı da Bilal'in tenor sesine emanet etmişti: "Chant" ve "I Remember"... Son parçanın girişinde, iki yıl önce yitirdiği annesi Kim Yvette Glasper'ın eski bir vokalinden bölüm yer alıyordu. Annesinin anısına sunduğu albümün kartonetinin içinde "Çalmamın Nedeni Sensin" ibaresi vardı.
Glasper'ı ve bascı Vicente Archer ile Damian Reid'den oluşan üçlüsünü 2006 yılında İstanbul Jazz Festivali çerçevesinde İstanbul Jazz Center'da verdiği konserinde dinlemek büyük bir keyif olmuştu. Çünkü, albümlerinden sevdiğiniz bir sanatçıyı canlı dinlerken aynı düzeyde hatta daha iyi bulmanız her zaman tatlı bir sürpriz olmaz... Aynı yıl çıkardığı "In My Element" albümünde üç temayı yeniden ele aldığını duyuyoruz... Annesine ve hip-hop prodüktörü J Dilla'ya armağan ettiği son parça "Tribute" ve harika bir medley... Herbie Hancock'ın "Maiden Voyage"ı ile Radiohead'in "Kid A" albümünden "Everything Its Right Place" adlı Thom Yorke bestesinin oluşturduğu bu medleyde ise -jazz meraklılarının kulaklarının yakalayacağı gibi- Duke Ellington klasiği "Fleurette Africaine"den serpintiler de yedirilmişti. Bu düşünce genç piyanistin aklına bir öğleden sonra prova sırasında geldi ve kendiliğinden parçaların kaynaşması birbirini izledi. Albümde benim favorilerim bu medley ile birlikte Glasper'ın tematik dehasını yansıtan bestesi "Beatrice"ydi.

2009 yılında çıkan "Double-Booked" albümü, adından anlaşılacağı gibi iki temaya bölünmüştü: Akustik trio ve elektrikli çalgılarla funk yansımalar. Örneğin Glasper, yine takıldığı Hancock klasiklerinden "Butterfly"da Fender Rhodes piyano ve Vocoder kullanıyordu. Vokallerde Bilal ile Mos Def eski dostların dayanışmasını bir kez daha sergiliyordu. Bilal, albümde "All Metter" adlı parçadaki yorumuyla 2010 yılının "En İyi Alternatif Performans" dalında Grammy adayı oldu.

Elli yıl öncesinin dumanlı jazz kulüplerinin sahnelerinde keşfedilmeyi bekleyen genç yeteneklerin yerini günümüzde bu kez dinleyicisinin çoğunluğu genç olan kalabalık, enerjik café barlar, arınmış kulüplerde ilgiyle karşılanan, moda akımlarla da flört eden bir kuşak alıyor. Festivallerin de gözdesi bu sanatçılar. Robert Glasper gibi...

21. Akbank Jazz Festivali'nde kaçırılmaması gerek konserlerin biri de Robert Glasper Experiment'a ait, 20 Ekim Perşembe, saat 22.30'da Babylon'da!

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

ZAZ

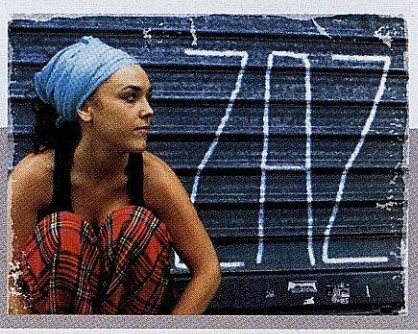

Bana Ritz'den bir oda versen istemem,
Chanel'den mücevherler de istemem,
De ki bir limuzin verdin, ne yapayım onu?
Bana hizmetçiler sunsan, ne yapayım onu?
Bir malikane Neufchatel'de, o da bana göre değil.Versen Eiffel Kulesi'ni, ne yapayım onu?
Ben aşk, keyif, hoş sohbet istiyorum.

Beni mutlu edecek sizin paranız değil,
ben elim kalbimde ölmek istiyorum,
Hadi beraber özgürlüğümü keşfedelim
derseniz bütün klişeleri unutarak,
O zaman benim dünyama hoş geldiniz
derim ben size

(Fransız şarkıcı Zaz'ın "Je Veu"x adlı parçasının Özlem Patan tarafından yapılan Türkçe tercümesini kendi anladığım ve anlamlı bulduğum şekilde yeniden yazdım)

Son zamanlarda "Je Veux" adlı bir parça müzik dünyasına bomba gibi düştü, döndü dolaştı benim gibi bir sağır sultan bile onu duydu, şarkıyı söyleyen Zaz adlı kızı merak etti, İnternet faresi oldu sonunda buldu.

Meğer kızın Gerçek adı Isabelle Geffroy'muş, meğer ZAZ onun sahne adıymış, meğer 1980 yılında Fransa'da doğmuş. Beş yaşından itibaren müzik teorisi, keman ve koro şarkıcılığı dersleri almış, "Fifty Fingers" isimli Blues grubuyla sahne hayatına ilk adımını atmış. Bunu izleyen dönemde jazz, Bask, Endülüs, Latin, Küba, Afrika ritimlerini harmanlayan çeşitli gruplarda solistlik yapmış.

2002 yılında Latin-rock grubu Don Diego'nun solisti olmuş ve ZAZ ismini de bu dönemde almış.
Meraklıları için not: İsabelle'e göre ZAZ, A'dan Z'ye müziğin tüm sesleri demek ya da tam tersi yani Z'den A'ya. Size nasıl geliyorsa öyle bir şey.

2006 yılında Paris'e taşınmış ve pek çok kafede, kabarede, piyano barda şarkı söylemiş. Daha özgür çalışmak istediği dönemlerde Montmartre sokaklarında da şarkılar söylemiş. Normalde sokak müzisyenleri saatte 20-30 Euro civarında kazanıyorken, yetenekli kızımız saatte ortalama 450 Euro kazanıyormuş. Bu konserler sayesinde keşfedilmiş ve 2007 yılında prodüktör ve besteci Kerredine Soltani ile tanışmış. Soltani o dönemde hafif kısık sesli bir kadın vokal arayışı içinde olduğundan Zaz'ı bulunca kaçırmamış. Tanışmalarının ardından da Zaz için "Je veux"yü bestelemiş. 2009'da gerçekleştirilen "Generation Reservoir" isimli yarışmada birincilik kazanmış Mayıs 2010'da Zaz'ın ilk albümü çıkmış ve Ocak 2011 itibarı ile de 20 ülkede 500.000 tane satılınca en sonunda sağır sultanın bile duyduğu sanatçı olmuş. Dahası da var yakın zamanda ParisMatch dergisi tarafından yılın en iyi çıkış yapan sanatçısı seçilmiş.

Öykü burada bitmiyor. Sesini Edith Piaf'a benzetenler de var, ben You Tube'den onu defalarca izledim, ses benzemiyor değil ama bana göre Piaf sesten öte bir varlık, felsefe, dram ve tutku. Bu kız oraya gelir mi, bence yaşamın onu sürükleyeceği şeylere bağlı, Piaf olmasa bile kendi özgün sesini daha da derinleştirebilir.

Popüler şarkısı "Je Veux" hem müziğiyle hem de sözleriyle dikkati çekiyor, belki de kapitalizmin baskısından, tüketim toplumunun şartlanmasından bunalmış insanların yeniden keşfettiği doğaya ve doğallığa dönüş tutkusunu dile getirdiği için bu kadar benimsenmiş de olabilir.

ZAZ bu yıl Akbank Jazz Festivalinin konuğu olacak ve festivalin en merakla beklenen isimlerinden birisi. Dinleyenler onların deyimiyle özgürlüğü klişelerden uzak olarak keşfedilirler.

Zaz / vokal, trompet
Benoit Simon / gitar
Ilan Abou / kontrbas, bas
Denis Clavaizolle / klaviye
David Maurin / davul

The Ray Gelato Giants

Ray Gelato ile yıllar önce Linn markası ile yayınlanan bir albümünü satın aldığım gün tanışmıştım. Belki bilmeyenler vardır, Linn son derece ilginç bir İngiliz markasıdır, hem Hi Fi aleminin en kral müzik sistemlerini yapar hem de kendi markasıyla yayınlanan olağanüstü güzel kayıtlı albümler yayınlar. Onu önce İtalyan sandım ama daha sonra yarım Amerikan yarım İngiliz olduğunu öğrendim. İnternette yaptığım bir araştırmada yorumculardan birisinin "onun kanında mutlaka biraz İtalyanlık olduğuna yemin edebilirim" dediğini okudum, doğrusu ben de buna katılıyorum, kim bilir belki de geçmiş hayatında o bir İtalyan'dı. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemeyiz ama kendi web sayfasından öz geçmişini okuyabiliriz.

Babası İngiltere'de yaşayan bir Amerikalı hava subayı imiş, oğlunun müzik zevkinin oluşmasında onun büyük bir rolü olmuş. Ray'in küçüklüğü babasının sahip olduğu zengin plak koleksiyonundaki Sammy Davis Jr., Dean Martin ve Bill Haley albümlerini dinleyerek geçmiş. Gençlik yıllarında müzik zevki sürekli ziyaret ettiği Londra müzik kulüplerinde daha da gelişmiş ve o dönemde de Louis Jordan, Louis Prima gibi bugün yaptığı müziği etkileyen efsane insanları keşfetmiş.

tenor saksofon çalmaya başlamış, o dönemde de Coleman Hawkins, Lester Young, Illinois Jacket ve Ben Webster gibi tenor devlerini dinlemiş ve tanışma fırsatı olmuş. Tüm bu büyük müzisyenler onun kendisi için gerçekten yapmak istediği şeyin müzik olduğunu keşfetmesine sağlamışlar ve ilk grubunu kurmuş. Bundan sonrası ise artık müzik tarihinde keyifli sayfaların yazılmaya başladığı dönem.

Ray Gelato bugün İngiliz jazz müziğinin swing kralı, jive müziğin ruhunu günümüzde bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji ile icra etmeye devam ediyor. Yedi kişilik orkestrasıyla Duke Ellington, Frank Sinatra ve Dean Martin'in hitlerini 21. yüzyıla uyarlıyor. İkinci Dünya Savaşı sonrası jazz'ı icra ederek swing denen yaşam tarzını tüm dünyada benimsetiyor.

25 yıldır jazz, rockabilly ve rock'n roll gibi türler çerçevesinde kendini sürekli yenileyen vokalist ve saksofon sanatçısı 1988'de kurduğu The Giants of Jivela adını, Carnegie Hall ve Avrupa'da katıldığı çeşitli festivallerde duyurdu. 11 senelik grubu *The Giants* ile Montreal, Umbria (6 kez), San Sebastian gibi festivallerle bir çok metropolün popüler jazz kulüplerinde sahne aldı.
Uluslararası yediden yetmişe bir kitlenin yanısıra müzik dünyasının önde gelenleri arasında da oldukça popüler olan Ray Gelato, aynı zamanda swing'in maestrosu olarak da anılıyor.

İngiliz Kraliyet ailesi için konser veren ve Paul Mc Cartney'in düğününde bile sahne alan, Robbie Williams'ın Royal Albert Hall konserini açan swing müziğinin efsane maestrosu Ray Gelato orkestrasıyla *'Ray Gelato Salutes the Great Entertainers'* albümünün tanıtım turnesi kapsamında, ve Akbank Jazz Festivali kapsamında 6 yıl aradan sonra tekrar Babylon sahnesinde olacak.

Birçokları tarafından klasik jazz geleneğinin son temsilcilerinden biri olarak kabul edilen Ray Gelato'nun orkestrasını sahnede izlemek bambaşka bir zevk.
Jazz müziğinin ciddi bir şekilde konser salonlarında dinlendiği günümüzde jazz'ın asıl ruhunu oluşturan ve insanların müzikle dans ettiği günleri hatırlatan bir swing orkestrası herkes için taptaze bir enerji olacak.

Ray Gelato (vo, ts), Daniel Marsden (tp), Andrew Rogers (tb), Oliver Wilby (as, ts), Oliver Hayhurst (b), Gunther Kurmayr (p), Sebastian De Krom (d).

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Charles Lloyd ve Jason Moran'a Dair

21. Akbank Jazz Festivali'nin en çok ses getiren olayı Isabelle Geffroy, nam-i diğer ZAZ'ın vereceği konser olsa da, festivalin gerçek anlamıyla "jazz" olan, bence Arild Andersen, Ray Gelato ve Avishai Cohen konserleriyle birlikte, en kuvvetli performanslarından biri, kuşkusuz Charles Lloyd'un "New Quartet"i olacak. 23 Ekim Pazar akşamüstü, Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda gerçekleşecek olan bu konserin yıldızları birbirinden ilgi çekici: Müzik kariyeri boyunca yaptığı içsel yolculuk ve müzik insanlığı da müziği kadar kendine özgü olan, son yirmi yılın yeniden çıkış yakalayan müzisyenlerden biri, besteci ve grup lideri **Charles Lloyd**, genç yaştan itibaren hem dinleyicilerin, hem de yorumcuların ilgisini çeken, kiminin sevgisini, kiminin de nefretini kazanan, isyankar piyanist **Jason Moran**, kendi kuşağının en yetenekli ve yaratıcı davulcularından biri olarak görülen **Eric Harland** ve yine son yıllarda hem besteci, hem de yorumcu kimliğiyle adından söz ettirmeyi başaran **Reuben Rogers.**

1967 yılında Downbeat Dergisi tarafından "Yılın Jazz Sanatçısı" seçilen, o zamandan bu yana da önce 1960 ve 1970'lerin çılgın atmosferinde yer almış, uzun bir sessizliğin ardından, 1990'lardan sonra ikinci kez müzik dünyasına geri dönerek, günümüzün en yaratıcı müzisyenlerinden biri haline gelmiş olan Lloyd ile müziğinde hip-hop'tan, Klasik Batı Müzigi'ne, avant-garde'dan etnik müziklere, hatta bir Türk gazeteciyle yaptığı röportaj sırasında gazetecinin annesiyle yaptığı telefon konuşmasına kadar çok geniş bir yelpazeden öğeler barındıran, günümüz toplumundan ve dünyasından çoklukla beslenen piyanist, besteci ve yorumcu Moran'ın birlikte çalması, onlara Harland'ın ve Rogers'ın eşlik etmesiyle yeni yaratımlara sahne olacak gibi görünüyor.

2009 yılında İş Sanat' ta bir konser vermişti New Quartet. Aynı ekiple kaydettikleri ilk albüm olan 2008 tarihli *Rabo de Nube*'un ardından ülkemizde verdikleri ilk konserdi. Henüz olgunlaşma aşamasında olsa da, birbirinden yetenekli ve sadece yetenekli değil, bir o kadar da yaratıcı ve cesur müzisyenin bir araya gelmesiyle birlikte akıllara zarar bir performans sergilemişlerdi. İşte bu konserden önce Charles Lloyd üzerine odaklanan yazımda şöyle demiştim:

> "...Tenor saksofonda orijinal bir tınısı var, onun dışında flüt, piyano ve vurmalılara da hakim. Müzik kariyerinin başında hem New York'ta, hem de Batı Yakası'nda, Ornette Coleman, Charlie Haden, Eric Dolphy, Scott LaFaro ve Chico Hamilton ile çaldı. Yaklaşık yirmi yıllık aranın ardından 1990'larda müzik dünyasına yeniden dönüş yaptığında ise, müziğinde yerel tınılar, doğu ezgileri, kısacası farklı buluşlar taşıyordu. Billy Higgins'le yaptığı düetler ve kaydettiği albümler de yıllar süren arayışlarının sonucunda ortaya çıkan başarılı ürünlerdi."

Bu yazıda ise, bir yandan Charles Lloyd'a değinirken, öte yandan Jason Moran üzerine odaklanıp, New Quartet olarak kaydettikleri son albüm olan *Mirror*'ı da biraz tanıtacağım. Şunu hepimizin kabul etmesi gerekir ki, günümüzde jazz dünyasında bir grubun sürekli olup olmayacağını anlamak hiç de kolay değil. Bir all star topluluğu olarak başlayan, ancak sonra başka başka performanslara, albüm kayıtlarına ve dünya turnelerine imza atan gruplar da olabiliyor; organizatörlerin dürtmesiyle, bir yaz boyunca üç, bilemediniz beş konser veren, kısa zamanda iyi bir ticari başarı sağlayan, müzisyenlerin biraz dinlenip, güzel sololar attıkları, ancak müzikal açıdan yeni bir açılımın yaratılmadığı toplama gruplar da. Ancak neredeyse üç yıldır tutarlı bir şekilde karşımıza çıkan ve her seferinde bizi heyecanlandıran işlere imza atan New Quartet'in basit bir festival projesi olmadığını iç rahatlığıyla söyleyebiliriz. Festival projesi tanımlamasını bir kenara bırakalım, New Quartet, günümüzde eletşrimenler tarafından, Charles Lloyd'un yaklaşık elli yıllık müzik kariyerindeki en iyi müzik topluluğu (Buna Keith Jarrett'li topluluğu da dahil ederek) olarak tanımlanıyor. JazzTimes dergisinin hem eleştirmen, hem de okuyucuları tarafından 2008 yılında yılın albümü olarak seçilen *Rabo de Nube*'den sonra *Mirror* da, çok katmanlı, ruhsal bir derinliğe sahip, son derece dinamik, su gibi akıcı. *Mirror*, bana göre de son yılların en iyi albümlerinden biri.

Mirror'a gelmeden önce, Lloyd'dan biraz bahsedelim, 2009'da yazdıklarımıza bir göz atalım:

> "Charles Lloyd'un hayat hikayesi, uzun ve değişik bir yolculuk olarak da algılanabilir. Jazz geleneğinin kalbinde, Memphis'te dünyaya gelen, California ve New York'ta dönemin en tanınmış müzisyenleriyle birlikte çalan Lloyd, 1960'larda Keith Jarrett, Jack DeJohnette ve Cecil McBee ile birlikte oluşturduğu dörtlüyle çok büyük bir popülariteye ulaştı. Çiçek çocukların devrinde, Jimi Hendrix, Janis Joplin, the Byrds ve Grateful Dead gibi müzisyenler ve topluluklarla psychedelic rock'ın son derece yaygın olduğu bu dönemde fırtınalar estirdi. 1967 yılında da Downbeat Dergisi tarafından Yılın Jazz Müzisyeni ödülünü kazandı.
>
> Lloyd'un Jarrett, DeJohnette ve McBee ile kurduğu dörtlü, *Dream Weaver ve Forest Flower: live at Monterey* albümleriyle sadece Amerika Birleşik Devletleri'ne değil, tüm dünyaya sesini duyurdu. *Forest Flower* albümü de, o yıla kadar bir milyonun üzerinde satışa ulaşan ilk jazz albümü oldu. Bu dönemde Lloyd'un müziği, gençler için kendilerini ifade edebilecekleri bir araç hale gelmişti. Dönemin agresif, protest müziklerinin yanında, Lloyd'un sakinleştirici, rahatlatıcı tınısı gençler için sıcak, davetkar, barışçıl ve uzlaşmacıydı.
>
> 1970'lerde bir anda ortadan kayboldu Lloyd. Özellikle içinde bulunduğu kayıt endüstrisinin sergilediği yaklaşımlar, jazz'ın güçsüzleşmesi, kazandığı şöhretin ağırlığı ve en önemlisi

uyuşturucu bağımlılığı Lloyd'u çok yordu ve onu toplumdan uzaklaşmaya götürdü. 1989 yılında ECM ile çalışmaya başladı, Brad Mehldau, Geri Allen, Bobo Stenson, Billy Higgins, Billy Hart ve Dave Holland'la ECM firmasının kaydettiği albümlerde çalan Lloyd, müzik kariyerinin tümü boyunca, hem müzisyenlerden, hem dinleyicilerden, hem de eleştirmenlerden çok büyük saygı gördü."

Lloyd, 1990'lardan itibaren düzenli olarak albüm kayıtları gerçekleştirdi. 1989 yılında kaydettiği *Fish Out of Water*'ın ardından gelen *Notes from Big Sur* (1991), *The Call* (1993), *All My Relations* (1994) ve *Canto* (1997) albümlerinin her biri Lloyd'un özgün üslubunu taşıyordu. Brad Mehldau, John Abercrombie, Larry Grenadier ve Billy Higgins'le birlikte kaydedilen *The Water is Wide* albümü de çok başarılıydı. *The Water is Wide* albümündeki yakalanan uyumun ardından aynı ekiple *Hyperion With Higgins* (2001) albümünü kaydetti Lloyd.

Bu açıdan baktığımızda, Ketih Jarrett'lı dörtlüsünün ardından, ikinci ilgi çekici dörtlüsü Mehldau'yla olandı. Lloyd'a göre uyum çok önemli; quartet formasyonunda iyi bir uyum yakalamak, yaratıcı olabilmek, gerçekten hem dinleyiciler, hem de müzisyenler için tatmin edici ve keyif verici oluşumlar yaratmak için de, iyi bir ritim seksiyonu şart. 2002 yılındaki *Lift Every Voice* ve 2005 kaydı *Jumping the Creek* de iyi albümlerdi, ancak bence müzikal açıdan *The Water is Wide* ve *Hyperiod With Higgins*'teki müzikalite bambaşka değerler taşıyordu.

Lloyd'u en son Türkiye'de canlı dinilediğimde, Zakir Hussain ve Eric Harland'la Cemil Topuzlu Açıkhava Tiyatrosu'nda bir trio konserde, etnik öğelerle süslü, aynı zamanda hem karmaşık, hem de sade ve yalın olmayı başaran *Sangam* projesini çalıyordu. 2006 yılındaki *Sangam* kaydı, Lloyd'un aslında uzun bir süredir ruhani dünyasına yapmış olduğu yolculuğu, doğu mistisizmiyle harmanlayan ve müzikal olarak ortaya çıkaran bir projeydi.

Öte yandan Jason Moran, Lloyd'a göre çok daha genç ve özellikle son on beş yılda parlayan bir müzisyen. 1990'ların sonunda çıkış yakalayan Moran, çok kısa sürede sadece çok iyi bir yorumcu olmadığını kanıtlamayı başardı; Blue Note şirketiyle uzun soluklu bir ortaklık sürdürmenin yanı sıra, jazz'ın yeni yönler kazanmasını sağlayan ve risk almaktan kaçınmayan bir müzik insanı olduğunu gösterdi.

Jazz tarihinde, özellikle piyanonun jazz'da yer edinmesinde ve bu yerin öneminin giderek artmasında, piyano trio'larının yeri çok özeldir kuşkusuz. Moran'ın, Tarus Mateen ve Nasheet Waits ile birlikte on senedir sürdürdüğü The Bandwagon ise, yüz yılın biraz üzerinde geçmişi olan jazz tarihinde hem akıllarda, hem de arşivlerde, bir dönemi tanımlayan, işaretleyen, belki de gelecek nesillere ilham verecek bir proje olarak yer alacak.

Ancak Bandwagon'ın hikayesinden önce, Moran'ın piyano geçmişine kısaca bir göz atalım: Amerika Birleşik Devletleri'nin Texas eyaletinin Houston şehrinde doğan ve büyüyen Moran, 6 yaşında piyano çalmaya başladı, 13 yaşında ise Thelonious Monk'un "Round Midnight" kaydını dinleyerek jazz'la tanıştı. Monk, Moran'ın en çok etkilendiği ve ona jazz'ı gerçek anlamıyla sevdiren müzisyendi. Piyanist, bir röportajında diyor ki:

"6 yaşında Rus bir öğretmenden ders alarak piyanoya başladım. Öğretmenim, ülkede henüz çok yeniydi, Sovyetler Birliği'nden Amerika'ya henüz bir yıl önce gelmişti. Aslında ağabeyim o dönemde keman çalıyordu ve ailem de müziği ilerletmesi için onu bir yaz kampına göndermişti. Küçük kardeşimin ve benim de bu şekilde müzikle ilgilenmemizi isteyen ailemizin desteğiyle biz de piyano çalmaya başladık. Halbuki, yakın çevremizden kimse profesyonel anlamda müzisyen değildi. Sadece baba tarafımdan iki kuzenim blues müzisyeniydi ve Chicago'da Albert King'in topluluğunda çalıyordu... Ben de önce klasik müzikle başladım ancak 13 yaşımdayken jazz'a döndüm. Babamın çok geniş bir plak koleksiyonu vardı ve bir gün bana Thelonious Monk'un *Round Midnight*'ını çalmıştı. Ben de, 'Bu çok iyi, ben de aynısını yapmak istiyorum, ben de böyle olmak istiyorum' dedim ve ardından Thelonious Monk'un bulabildiğim tüm albümlerini teker teker satın almaya başladım."

Houston'da Performans ve Görsel Sanatlar Lisesi'ne giden Moran, profesyonel müzik kariyerini sürdürmek amacıyla bugün eğitim kadrosunda da yer aldığı Manhattan School of Music'e kaydoldu ve burada Jaki Byard ile çalışmaya başladı. Avant-garde akımının yerleşik olduğu bu okulda müzikal üslubunun temelleri atılmış, Byard'ın dışında Muhal Richard Abrams ve Andrew Hill ile çalışması da Moran'ın yaratıcılığını ve üslubunu derinleştirir, perçinler nitelikte fırsatlar olmuştu.

Greg Osby'den 1997 yılında Avrupa turnesine katılması için gelen davetle birlikte Osby'le müzikal ortaklığı başlamış oldu Moran'ın. Avrupa turnesinin ardından Osby'nin *Further Ado* (1997) albümünde yer alan müzisyen, kısa sürede Warner Bros'tan iyi bir teklif aldı ve bu firmadan ilk albümünü, *Soundtrack to Human Motion*'ı 1999 yılında piyasaya sürdü. Albümde Moran'a Osby'nin yanı sıra Manhattan School of Music'teki sınıf arkadaşı Eric Harland, vibrafoncu Stefon Harris ve Lonnie Plaxico eşlik ediyordu.

2000 yılında kaydettikleri *Facing Left* ile The Bandwagon, şimdiye kadar on yılı geçen, ancak daha ne kadar süreceğini bilmediğimiz, hatta daha uzun yıllar sürmesini de içtenlikle dilediğimiz yolculuğuna başladı. Bu albümün başarısı ve heyecanı, The Bandwagon'a ilham vermiş, 2001 yılında Sam Rivers'ın da katıldığı *Black Stars* albümünü kaydetmeleri için bir motivasyon unsuru olmuştu.

The Bandwagon, geçtiğimiz on yıl içinde başka albümler de kaydetti: New York'taki ünlü Village Vanguard'daki canlı kayıt *The Bandwagon: Live at the Village Vanguard* (2003) (bu albümün ardından The Bandwagon, New York

Times tarafından "jazz'daki en iyi yeni ritim seksiyonu" olarak tanımlandı), gitarist Marvin Sewell'in de katıldığı, Moran'ın blues üzerine yaptığı bir araştırma niteliği de taşıyan *Same Mother*, Amerika'da bulunan birbirinden farklı karakterlere sahip müzik ve sanat merkezleri olan Walker Art Center, Dia Art Foundation ve Jazz at Lincoln Center'ın desteğiyle bestelediği eserleri kaydettiği *Artist In Residence* (2006)...

The Bandwagon, birlikteliğinin onuncu yılını kutlar nitelikteki albümü TEN'i de 2010 yılında kaydetti. Village Vanguard kaydı dışındaki albümlerin her birinde özel bir tema, özel bir arayış ve amaç üzerine odaklanan topluluk, TEN'de ise sadece istediği parçaları, istediği şekilde seslendirdi. Moran'a göre, ne de olsa "Bazen en iyisi serbest bir şekilde çalmak"tı.

Moran'ın şimdiye kadar kaydettiği sadece bir solo albüm var. O da, solo piyanonun sınırlarını epeyce zorladığı 2002 yılı kaydı *Modernistic*.

Müzisyen, günümüzün çağdaş görsel ve performans sanatlarından aldığı ilhamı müziğine yansıtırken, başka sanat dallarıyla iç içe geçen işler de yapıyor. Örneğin, *Soundtrack to Human Motion* albümünde ve süregelen *Gangsterism* dizisinde, ressam Jean-Michel Basquiat'ın yapıtlarından etkiler izlenirken, Egon Schiele'nin *Facing Left* eseri hem albümünün adı oluyor, hem de müziğinin çıkış noktası...

Moran'ın görsel sanatlarla olan ilişkisine başka bir örnek de *IN MY MIND: Monk at Town Hall, 1959*. Bu proje, Thelonious Monk'un ünlü *Monk at Town Hall* kaydını araştıran, hakkında yeniden düşündüren bir multimedia performansı ve konunun Monk olması dolayısıyle, elbette Moran'ın müzik geçmişi açısından için çok önemli. Aynı zamanda Gary Hawkins tarafından bir belgeseli de çekilen bu projenin filmi, ABD'de 13. Full Frame Belgesel Festivali'nde de gösterildi.

Moran'ın güncel sanat dünyasıyla ortaklıkları devam ederken, jazz dünyası dışından da hayran ve izleyici kazanıyor, eleştirmenler tarafından son derece saygı duyulan bir sanatçı haline geliyor. Bunun en önemli kanıtı ise, Moran'ın eserlerinin hem ünlü MOMA'nın, hem de Whitney Museum of American Art'ın koleksiyonlarında saklanıyor olması.

Jazz Muhabirleri Birliği'nin (*Jazz Journalists Association*) "Yeni Jazz Müzisyeni" kategorisindeki ödülünü 2003 yılında alan müzisyen, 2003 ile 2005 yılları arasında da Downbeat dergisi tarafından "Yükselen Jazz Sanatçısı", "Yükselen Piyanist" ve "Yükselen Yıldız Besteci" olarak seçildi.

Moran için müzik eğitimi de önem teşkil ediyor. Manhattan School of Music'in yanı sıra, Yale University, Dartmouth University, University of Pennsylvania, Eastman School of Music, The Kennedy Center, The New School, MOMA, Banff Center for The Arts ve Skidmore'da da düzenli olarak hem dersler veriyor, hem de atölye çalışmalarına ev sahipliği yapıyor. Özellikle her gittiği yeni şehirde, verdiği konserin yanı sıra bir de atölye çalışması yapmaya özen gösteren sanatçı, bunu hem bir görev hem de bir keyif olarak görüyor, çünkü bir zamanlar kendisinin de, izleyicilerin arasında oturan hevesli bir genç müzisyenden başkası olmadığını unutmuyor.

Kendi liderliğinde ya da The Bandwagon olarak kaydettiği albümlerin yanı sıra, Moran şimdiye kadar başka müzisyenlerin albümleri ve gruplarında da da yer aldı. Greg Osby'le uzun yıllar birlikte çaldı; onun dışında da Dave Holland, Marian McPartland, Don Byron, Paul Motian, Chris Potter, Cassandra Wilson, Joe Lovano, Steve Coleman, Lee Konitz, Christian McBride ve Ravi Coltrane birlikte çaldığı önde gelen jazz müzisyenlerinden sadece birkaçı. Ve elbette Charles Lloyd...

Lloyd ve Moran ortaklığına geri dönersek, öncelikle *Rabo de Nube*, ardından da *Mirror* albümlerini ve New Quartet'in çıktığı dünya turnelerini göreceğiz.

Rabo de Nube, Charles Lloyd'un yeni dörtlüsüyle, ECM' için yaptığı ilk canlı quartet kaydıydı. Yepyeni, orijinal şarkılardan oluşuyordu ve New Quartet'in yeniliğini, canlılığını, tazeliğini, 70 yaşındaki Charles Lloyd'un kendinden neredeyse 40 yaş genç müzisyenlerle birlikte nasıl genç, nasıl yaratıcı olabileceğini gösterdiği bir başyapıttı.

Mirror ise, New Quartet'in ilk stüdyo albümü, *Rabo de Nube*'un aksine yıllar boyunca hem jazz adına klasikleşmiş, hem de Charle Lloyd ile özdeşleşmiş bazı parçaların yeniden yorumlanmasını içeriyor: 'Ruby, My Dear' ve 'Monk's Mood' gibi iki Thelonious Monk klasiği – özellikle bu yazıda Moran'ın müzikal

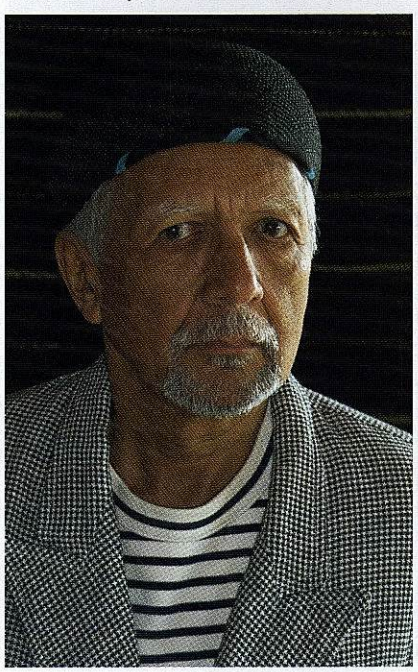

geçmişi adına Monk'un öneminden bu kadar bahsettikten sonra, *Mirror*'da iki Monk klasiğini görmek, elbette kimseyi şaşırtmamalı.

Lloyd'un geçmişte kaydettiği bir albümün de ismi olan 'The Water Is Wide'la birlikte, benim aklıma hemen Louis Armstrong yorumuyla gelen, geleneksel 'Go Down Moses', bunların dışında 'Lift Every Voice and Sing' de albümün akışı içinde, yaratıcı bir şekilde yeniden yorumlanmış parçalar. Ayrıca, American Songbook'tan, 'I Fall In Love Easily' yorumunda, Lloyd'un üslubu, insanda karmaşık duygular uyandırıyor. Bu parçaların dışında Lloyd, albüme yeni besteleriyle de katkıda bulunmuş: 'Desolation Sound', 'Mirror', 'Tagi' ve 'Being and Becoming'. 'Being and Becoming' ve 'Tagi'de, epeyce doğu ezgilerine rastlamak mümkün.

Eserleri teker teker dinlediğimizde, müzisyenler arasında insanüstü bir uyum duymak ve Lloyd ile, esnek, bir o kadar da kuvvetli ritim seksiyonu arasındaki diyaloğu gözlemlemek, son derece mümkün bir hale geliyor. Jason Moran'ın, yaşça bu kadar genç olmasına rağmen, kendisinden daha önce Keith Jarrett, Michel Petrucciani, Bobo Stenson, Brad Mehldau gibi isimlerin bulunduğu koltukta harikalar yarattığını görmek, Lloyd'un neden Moran'la çalışmaktan bu kadar memnun olduğunu anlamak için yeterli oluyor. Ancak, Lloyd'un liderliği, tüm albümü, hatta New Quartet projesini bu kadar önemli ve başarılı bir hale getiren en önemli öğe. Lloyd, müzikal tecrübesiyle, ekip için bir yol çiziyor, gerektiğinde bu yoldan önce kendi gidiyor, sonra arkadaşlarına yol açıyor, gerektiğinde ise önce başkalarının gitmesini keyif dolu bir gülümsemeyle izliyor, sonra da arkadan kendisi geliyor. Bu liderlik, sadece elli yıllık bir tecrübenin eseri değil, ruhunu müziğe açmanın, daha doğrusu ruhunu müzikle doldurmanın, müzikle ruhunun derinliklerini hem başka müzisyenlere, hem de dinleyicilere açmanın bir sonucu.

Jason Moran da, Lloyd'un liderliğinden fazlasıyla etkilenmiş: "Charles müziğe inanılmaz bir açıklıkla yaklaşıyor. Sizin ortaya bir şeyler koymanıza ve müziği istediğiniz şekilde yorumlamanıza izin veren liderlerle çalışmayı çok seviyorum. Charles, müzikte özgür düşünceyi son derece destekliyor ve özgür düşüncenin o anda gelişmesini sağlıyor."

İşte bu özgür düşünce, nesillerin buluşması, farklı seslerin, farklı solukların, farklı duygu ve düşüncelerin bir araya gelmesi, bir arada akması, bir arada ilerlemesi, müziği bambaşka bir boyuta taşıyor, sadece melodi ve solo döngüsünden, bir bütün olarak defalarca dinlemek istenecek, her dinlendiğinde de yeni şeyler keşfedilecek bir hale getiriyor. Biz de sizleri, New Quartet'i, Akbank Jazz Festivali'nde, yeni bir açıklıkla, müzik ya da hayat hakkındaki ön yargılardan arınmışlıkla, saflıkla dinlemeye davet ediyoruz...

Işıl Kılkış
isil@pozitif-ist.com

Babylon

Lost Fingers

5 Ekim Çarşamba- 23.30
Rock Party hosted by Mabbas
70'lerden günümüze gitarlı müziğin en sevilen parçalarıyla, Led Zeppelin, Jimi Hendrix, Pink Floyd, The Doors, David Bowie, The Rolling Stones, The Clash, Blondie, Sex Pistols, Van Halen, AC/DC, Iron Maiden, Metallica, Whitesnake, Guns'n Roses, Dire Straits, Bruce Springsteen, Pearl Jam, Bon Jovi, Aerosmith, U2, REM, The Cure, Joy Division, The Smiths, Radiohead, Red Hot Chili Peppers, Nirvana, Marilyn Manson, Rage Against The Machine, Faith No More, Morrissey, Happy Mondays, The Stone Roses, Charlatans, The Wedding Present, Nick Cave and The Bad Seeds, Coldplay, Blur, Oasis, The Killers, Interpol, Bloc Party, Kaiser Chiefs, Editors, Franz Ferdinand, The Ting Tings, Foals, Friendly Fires, The Gossip ve daha nice zımba gibi gruplarla bol zıplamalı bir geceye hazır mısınız?

6 Ekim Perşembe – 21.30
Büyük Ev Ablukada
İstanbul alternatif müzik camiasının en gizemli ve başarılı gruplarından bir fenomen haline gelen Büyük Ev Ablukada, One Love Festival'deki ses getiren performanslarından sonra yeni sezonda Babylon sahnesini tekrar ziyaret etmeye hazırlanıyor. Birçok klişeyi reddeden, henüz hiç bir albüm yayınlamayan, hiç röportaj vermeyen buna rağmen aykırı duruşları, sağlam müzikleri ve eğlenceli performanslarıyla adeta bir şehir efsanesine dönüşen Büyük Ev Ablukada, 6 Ekim Perşembe akşamı Babylon'da!

8 Ekim Cumartesi- 22.00
Curry&Coco
Post-punk müziğin vahşi seslerini ve heyecanını müziklerine yansıtan Curry & Coco, Thomas Pliem ve Sylvain Przybylski tarafından 2006 senesinde Fransa'da kuruldu. "Sex is Fashion" ve "Who's Next?" adlı parçalarıyla dikkat çeken grup, müziklerinde hiç sample kullanmamalarıyla da isimlerinden söz ettiriyor. "Sex Is Fashion" EP'lerinin hemen ardından "We Are Beauty" adlı ilk albümlerini çıkaran Curry & Coco'nun müziklerinde Giorgio Moroder, Cabaret Voltaire ve Gang of Four gibi kült isimlerin etkilerini görmek mümkün. Grup elemanları müziklerine "popüler dans müziği" deseler de dinamik sahne performanslarıyla bir rock'n'roll grubunun kontrol edilemez enerjisini sahneye taşıyan Curry & Coco, Rock'n Coke'daki ses getiren performanslarından sonra yoğun istek üzerine bu sefer Babylon'da!

26 Ekim Çarşamba- 21: 30
The Lost Fingers
Kanadalı sıra dışı topluluk The Lost Fingers, "çingene usulü jazz" olarak adlandırdıkları kendine has müzikleriyle "Pump Up the Jam", "Tainted Love", "Careless Whisper", "You Give Love a Bad Name" gibi klasik pop parçalarını bambaşka bir formda yorumluyorlar. Şu ana kadar 3 albümleri olan ve Kanada'nın en önemli müzik ödüllerinden Juno'ya bile aday gösterilen grup, 2008 yılında büyük çıkış yakaladıkları "Lost in the 80's" adlı albüm çalışmalarıyla 3 ay içinde sadece Quebec'te 100.000 adet satış rakamına ulaşmayı başardı. Kanadalı üçlü The Lost Fingers, enerjisi yüksek jazz öğeleriyle dolu eğlenceli performanslarıyla 26 Ekim Çarşamba gecesi Babylon sahnesini ısıtmaya geliyor.

28 Ekim 2011 Cuma- 21:30
Redd
90'lı yılların sonundan bu yana İstanbul'un önemli rock grupları arasında kabul edilen Redd 28 Ekim'de Babylon'da! Redd politik duruşları, felsefi ve estetik kaygılar güden şarkıları ile Türkiye'de pek de alışık olmadığımız türden protest bir grup. Kimileri tarafından "Akıntıya Karşı Kürek Çekenler" olarak tanımlanan Redd, ilk albümleri "50/50"de alan "Mutlu Olmak İçin" ile uzun süre liste başı kalmayı başardı. Ülkemizde bir ilke imza atarak ilk akustik konser DVD'sini Gecenin Fişi Yok adı altında yayınlanan Redd, hemen akabinde piyasaya çıkan Plastik Çiçekler ve Böcek isimli akustik stüdyo albümüyle de büyük beğeni topladı. 2010 yılının Kasım ayında son stüdyo albümleri "Prensesin Uykusu Film Müziklerini" yayınlayan Redd, 2005 yılından bu yana toplam beş stüdyo albümü yayınladı. Tüm albümleri 10 yıldır birlikte müzik yapan bu topluluğun müzisyenlerinin farklı dönemlerini anlatıyor. 4. stüdyo albümleri 21 ile rock müzik dünyasındaki yerini sağlamlaştıran Redd, albümün yapım aşamasını dinleyicisiyle paylaşmak için açtığı blogla da Türkiye'de bir ilki gerçekleştirdi. Canlı performansları ile de dikkat çeken Redd 28 Ekim'de Babylon'da müzikseverlerle buluşacak!

29 Ekim 2011 Cumartesi-22.00
Pinch & Darkstar
Rob Ellis ya da bilinin ismiyle "Pinch", Bristol'lı bir dubstep prodüktörü. Reggae, dünya müziği ve Dancehall türlerini dubstep ile birleştirdiği farklı stiliyle öne çıkan Pinch, 2007'de Tectonic plak şirketinden "Underwater Dancehall" albümünü yayınladı. Prodüksiyonlarında doğu ezgilerine ve Sufi kültürüne yer veren Pinch'e aynı gece, Dubstep müziğin duayeni Kode9'ın kurucusu olduğu Londra'nın en önemli alternatif plak şirketlerinden Hyperdub'ın yıldız grubu Darkstar eşlik edecek. 2009 tarihli "Aidy's Girl is a Computer" parçasıyla büyük çıkış yakalayan İngiliz üçlü Darkstar, bu parça ile "The Guardian" gazetesi tarafından oldukça olumlu eleştiriler almıştı. Darkstar aynı zamanda bu prodüksiyonuyla Pitchfork Magazine'in 2009 tarihli senenin en iyi 100 parçası listesinde de yer alay başarmıştı. Vokalist James Buttery'nin de kadroya eklenmesiyle son halini alan Darkstar, aksak ritimlerle dolu canlı bir performansa imza atacak.

Şiddeti ve Büyüsüyle Tüm Şehirlerin Müziği Manner

4 Ekim Salı Günü Babylon'da...

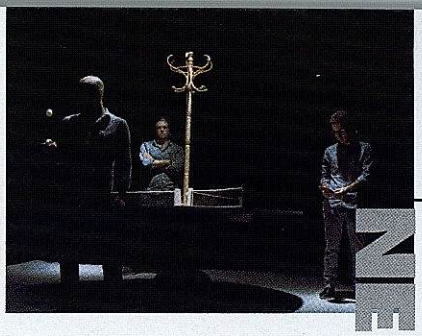

New York çıkışlı power rock üçlüsü Manner, ilk albümleri *Side Launch* ile bir süredir verdikleri "azgın" konserlerle edindikleri popülariteyi ve enstrümanlarını seven üç adamın yakaladığı en vurucu sound'u resmiyete döküyor. Grubun kendisi tarafından New York'da kaydedilen ve yine grubun kendi bestesi 7 parçadan oluşan ve 180 gram plak formatında 500 adet basılan *Side Launch* Ekim ayında dünya müzik yörüngesine giriyor.

Ama gelelim Manner'ın nasıl bir araya geldiğine; zira Manner New York çıkışlı bir grup olsa da, bir ayağı da İstanbul'da olan bir topluluk. Şöyle ki; Önce Deniz Cuylan Portecho ve Norrda gruplarıyla yakaladığı başarıyla bir süredir haşır neşir olup, Brazzaville'in *In Istanbul* albümünü kaydettikten sonra bavulunu toplayıp New York'a göçer. Bu esnada New York'ta ikamet eden Cem Mısırlıoğlu, Cyro Baptista ve Mark Guiliana gibi ustalarla çalışmış ve şehrin jazz kulüplerinde aktif olarak çalmaya başlamıştır. Diğer kişi Brian Bender ise Brooklyn'de Motherbrain Stüdyolarını kurmuş ve Krystle Warren, Brazilian Girls gibi grupların albüm kayıtlarını yürütmektedir. Olan olur, 7 milyonluk şehirde bu üç kişi birbirlerini bulur... New York'tan son zamanlarda çıkan çoğu grubun aksine sahneyi binbir çeşit ekipmanla doldurmak, ya da en "tuhaf" nasıl tınlarız üzerine kafa yormak yerine enstrümanlarını alıp çalmaya başlarlar. Netice: Matematik dehasıyla işlenmiş bir yapı içerisinde değişen groovelar, figürleri henüz yazılmamış garip bir dans müziği, enstrümanlarına tüm hakimiyet ve hiddetleriyle asılan üç adam ve bunun karşılığında serbest kalan renkli bir enerji. İsimlerle anlatmaya çalışmak gerekirse: Don Caballero ve Battles tekniğinde, Secret Chiefs kaosunda, Moondog hissinde, Zappa mizahında bir rock kutlaması!

Manner için belki de söylenebilecek en doğru şeylerden biri ise katıksız şehir müziği olduğu. Manner, bir ayağı İstanbul'da olan New York'lu bir grup, ama hiçbir New York grubunun olamayacağı kadar da dünyanın her şehrine ait gibiler. Evet, Manner'in müziği tam bir şehir müziği ve onları hangi şehirde dinliyorsanız o şehrin müziğine dönüşüyorlar; şiddetiyle ve büyüsüyle.

Manner'ın tartışmasız en güçlü yanı ise canlı performansları. Zira grup, 2010 yılından bu yana New York ve İstanbul'da verdikleri konserlerdeki dizginlenemeyen, yüksek tansiyonlu performanslarıyla hızla izleyenlerde yer edindiler. Cuylan'ın kulağa yapışan riff'leri, gitarıyla kontrol ettiği synth'lerin de eklenmesiyle sahnede yakaladığı "tuhaf" sound, Brian Bender'ın bol melodili azgın bas vuruşları ve Cem Mısırlıoğlu'nun en az kendisi kadar izleyenleri de terleten davul serüvenleri Manner'ın kimyası ve alamet-i farikası niteliğinde. İşte *Side Launch*, canlı performansı albüme taşıyamayan birçok grubun aksine, Manner'ın konser enerjisini birebir yakalamayı başaran, New York sokaklarında frenleri boşalmış bir araba gibi yınlayan bir "ilk" albüm. Albüm grubun birlikte yakaladığı enerjiyi verdiği kadar içlerinde taşıdıkları farklı etkilişimleri de çaktırmadan veriyor. *Caught In The Middle*'ın garip vokalleri ve garage rock havasından sonra, Afrika etkileşimli Big Fun gibi bir parça, Manner şarkıları arasındaki renkli farkların kodları niteliğinde.

Kapak tasarımı, grubun tüm görsel işlerini de üstlenen Can Mısırlıoğlu tarafından yapılan *Side Launch* ile birlikte üçlü, bir nevi bindikleri tekneyi de denize indiriyorlar. Burdan sonrası tekneye binip binmek istemediğinize bağlı. Yanlız bu tekne sert dalgaları seven bir tekne, dikkat!

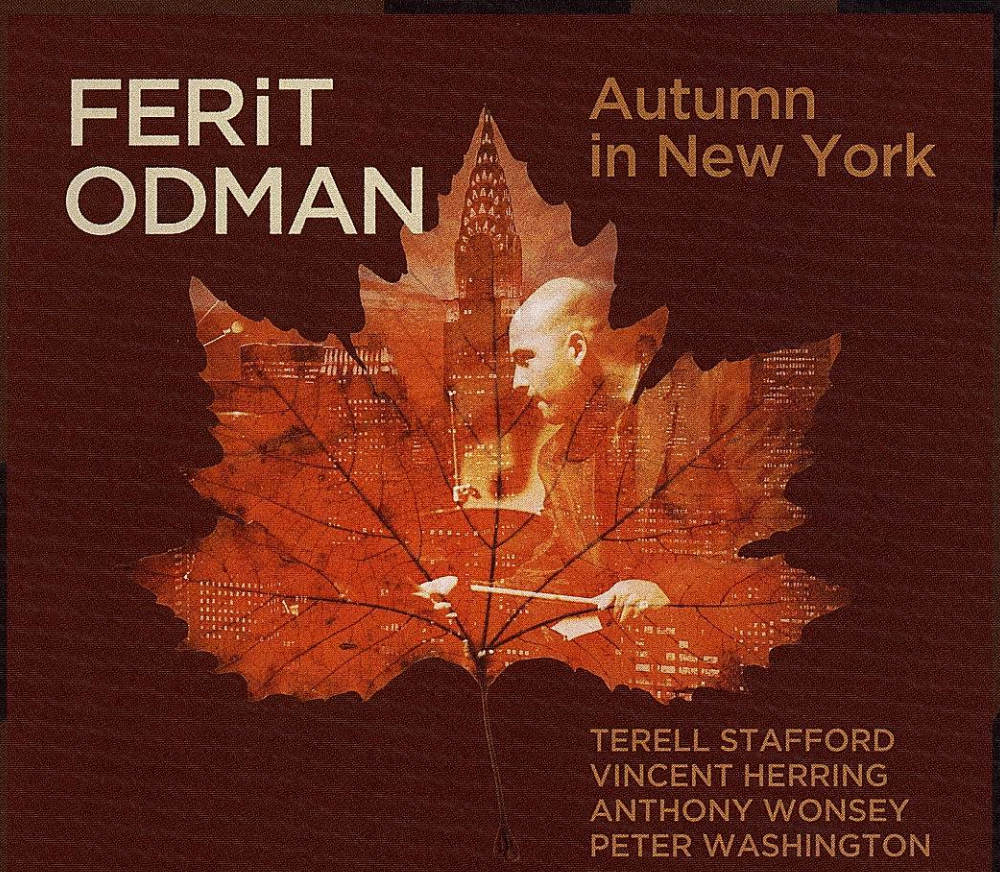

ARALIK'DA TÜM MÜZİK MARKETLERDE

EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi, Şair Leyla Sok., Mizan Apt. 13/1 Beşiktaş 34353 İstanbul TURKEY
T. +90 212 327 24 45 / 46 F. +90 212 227 48 98 www.equinox-music.com

Victor Wooten Band
İstanbul Jazz Festivali 2011
Fotoğraf: Leyla Diana Gücük

SALON, YENİ SEZONA BOMBA GİBİ GİRECEK!

Fourplay

Salon yeni sezon için kapılarını 15 Eylül Perşembe akşamı, İstanbul Bienali'nin "Perşembe" Partisi ile açtı.
Salon ilk haftasında Türk müziğinin iki önemli temsilcisini ağırladı. **17 Eylül Cumartesi** akşamı **Gevende** konseri ile başlayan etkinlikler Türk müziğinin son yıllardaki en iyi yorumcularından **Erkan Oğur, Anatolian Blues** adlı projesi ile devam etti.

"Jazz Salon'da Dinlenir!"
Salon yeni sezonunda jazz'ın dünyaca ünlü isimlerini ağırlayacak. 23 Eylül Cuma ve 24 Eylül Cumartesi geceleri son yılların en etkili jazz gitaristleri arasında gösterilen **John Scofield** ve grubu jazz severlerle buluştu.

Salon'un jazz konserler Ekim ayında da tam hız devam edecek. Salon, 26 ve 27 Ekim'de, 40 yılı aşan müzik kariyerine 50 albüm sığdıran Amerikalı ünlü jazz gitaristi ve besteci **John Abercrombie**'yi ağırlayacak. **31 Ekim** ve **1 Kasım**'da hünerli ritimleri ve karmaşık ezgileriyle dinleyicisini mest eden **Swallow Quintet ve Carla Bley** Salon'da olacak. Amerikalı modern jazz dörtlüsü **Fourplay 2** ve **3 Kasım**'da, Fransız şanson geleneğini zarif jazz ritimleriyle birleştiren **Stacey Kent 23 ve 24 Kasım**'da ve enstrümantal deneysel jazz dörtlüsü **Portico Quartet** de **2 Aralık**'ta Salon sahnesinde olacaklar.

John Abercrombie **gitar**
Mark Feldman **keman**
Thomas Morgan **kontrbas**
Joey Baron **davul**

Amerikalı jazz gitaristi ve besteci John Abercrombie'nin 40 yılı aşan müzik kariyerinde 50 albümde imzası var. Füzyon jazz ve post-bop türlerinin sınırlarını zorlayan Abercrombie ilk solo albümü "Timeless"ı 1974 yılında Jan Hammer ve Jack DeJohnette ile kaydetti. Müzik hayatı boyunca Jack DeJohnette, Billie Cobham, Dave Holland, Ralph Towner, Michael ve Randy Brecker ve daha birçok sanatçıyla çalışan Abercrombie'nin son albümü "Wait Till You See Her" 2009'da yayımlandı.

Alternatif Müziğin Ünlü İsimleri Salon'da, Bu Konserler Kaçmaz!
Yeni sezonda jazz severlerin Salon'daki uzun gecelerine indie ve elektronik müziğin tutkunları da eşlik edecek. Dolu dolu geçecek sezonun ilk ayında Salon'da sahne alacak bir diğer isim, müzikleriyle tüm dünyada ses getiren İngiliz grup Lamb. 30 Eylül Cuma ve 1 Ekim Cumartesi, saat 22.30'da iki gece üst üste sahne alacak Lamb ile müzikseverleri, güçlü vokal ve tutkulu sözlerin eşliğinde büyülü bir gece bekliyor.

Salon, 14 Ekim Cuma ve 15 Ekim Cumartesi ise dünyaca ünlü İngiliz besteci ve vokalist Brett Anderson'ı ağırlayacak. Anderson, yepyeni şarkılarını kendine özgün vokaliyle müzikseverle paylaşacak. Anderson müzik kariyerine 1989 yılında Suede'in vokalisti olarak başladı. 1993 yılında Suede ile ilk albümünü yayınlayan Anderson Britpop hareketinin öncüsü oldu. Suede'in ardından 2004 yılında Bernard Butler ile The Tears'i kurdu ve ardından 2007 yılında ilk solo albüm çalışmasını yaptı. Son albümü olan Black Rainbows ise Ekim ayında müzik severlerle buluşacak.

Ekim ayı Salon'da oldukça yoğun geçecek. Brett Anderson konserlerinin ardından, 18 ve 19 Ekim'de İzlandalı deneysel pop müzik topluluğu Múm, 22 Ekim'de house müzik ile 1990'ların dans-pop'unu başarıyla harmanlayan, görsel ve işitsel öğeleri yaratıcı bir şekilde birleştiren Gus Gus ve 28 Ekim'de Avusturalyalı Indie pop grubu Architecture in Helsinki Salon sahnesinde olacak.

Kasım ayında iki gece üst üste 1970'lerin soft rock ezgilerini, piyano ve davul eşliğinde hem melankolik hem neşeli bir hava yaratan John Grant'i müzikseverlerle buluşturacak olan Salon, 25 Kasım'da sahnesini bir meditasyon alanı gibi gören ve birçok farklı sahne düzeni bulunan Norveçli indie müzik sanatçısı Ane Brun ve Aralık ayı içerisinde ise Amerika'da son albümleriyle "Yılın Albümü Ödülü" kazanan The Antlers ve kanadalı indie rock grubu Junior Boys'u ağırlayacak.

John Abercrombie

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

STACEY KENT 24 KASIM'DA İKSV SALON'DA

Ratatoille isimli üç boyutlu animasyon filminde aşçı olmak isteyen sevimli bir farenin hikayesi anlatılır. Filmin bir sahnesinde Paris'in en önemli ve en zor beğenen gurmesi restorana gelir ve özenle seçtiği bir yemeği sipariş eder. Fare ona çok özel bir yemek pişirir, gurme kaşığı ağzına alıp, yemeğin tadını aldığı anda birden kamera onun gözünden gösterir: Çocukluğunun geçtiği yıllara geri döner; bir duygular, hatıralar geçidi kaplar ekranı. Sonra; gurme yavaşça kendine gelir ve gülümseyerek memnuniyetini yansıtır.

İşte Kasım ayında İstanbul İKSV Salon'da bir konser vermek üzere İstanbul'a gelecek olan Grammy adayı şarkıcı Stacey Kent'in müziği insanda böyle doyumsuz bir lezzet hissi yaratıyor. Yeni Raconte-Moi... albümü ise Stacey Kent'in şeflik albümü. Albümü dinlemeye başladığınız andan itibaren duygularla başbaşa kalıyorsunuz. Ön plana çıkan ne müzik, ne Stacey'nin sesi ne de enstrümanlar. İçinizden sadece bu müziği daha fazla dinleyip, kendinizi duygu denizine bırakmak ve hatıralara dalmak geliyor.

Amerika'dan bir dil öğrencisi olarak Avrupa'ya gelmek Stacey'nin hayatının dönüm noktası olmuş. Oxford'da şimdi eşi ve iş arkadaşı olan saksofoncu Jim Tomlinson ile tanışmış ve ikili müziğe ve birbirlerine olan ilgileri sebebiyle Guildhall School Of Music'de beraber okumuşlar. Londra'da birlikte konserler vermişler.

1997'de ilk albümü Close Your Eyes'ı kaydeden Kent günümüzün aşk parçalarını mükemmel yorumlaması sayesinde hemen dikkat çekmiş. Ama Amerika'da gerçek anlamda tanınmasını sağlayan CBS'te yayınlanan Sunday Morning isimli programda yer alması olmuş. Ardından Taipe'ni Chiang Kai-shek Konser Salonu'ndan Carneigie Hall'a ve Paris'teki Olimpia'ya uzanan konserler zinciri takip etmiş.
Stacey'nin hayranları sadece albümlerini alanlar veya konserlerine gidenler değil. Cinayet romanları yazarı John Harvey "Still Water" isimli romanında Stacey ile ilgili bir bölüme de yer vermiş. Let Yourself Go albümünden bir parça Kazuo Ishigoro'nun seçimi olarak BBC'de yayınlanan Desert Island Discs'de (ıssız bir adaya düştüğünüzde yanınıza alacağınız CD'ler) yayınlanmış. Bu program Ishigoro, Stacy ve Tomlinson'nun şarkı yazarlığı konusundaki işbirliklerinin başlangıcı olmuş.
Clint Eastwood, Michael Parkinson ve Sir David Frost Stacey'nin ünlü hayranlarından bazıları.
Stacey ayrıca söylediği şarkıların yazarları tarafından da çok seviliyor. Parçalarının ana teması romantizm. Kendisi de uslanmaz bir romantik olan Stacey'e gençler ve yaşlılar eşit derecede ilgi gösteriyorlar. Stacey'nin konserlerine üç kuşak beraber gidebiliyor (siz de Salon'daki konsere ailece gidebilirsiniz)!
Bu romantizm en çok eşi Tomlinson ile beraber çalıp söyledikleri ödüllü Lyrics albümünde ortaya çıkmış.
Üç Oscar'lı şarkı yazarı Jay Livingston, Kent hakkında şunları söylüyor : "Günümüzde Stacey Kent gibi şarkı söyleyen biri yok. Ella Fitzgerald, Billie Holiday gibi en büyük isimlerin yanında anılacak bir sanatçı. Nat Cole gibi tertemiz ve berrak söylüyor. Şarkı söylerken neredeyse konuşma doğallığında. Bir şarkıcı için bundan iyisini düşünemiyorum".
2007'de Blue Note Etiketi ile çalışmaya başlayan Kent kesinlikle jazz müziğine ve vokaline başka bir hava katmış durumda. Eski Fransız parçalarını Raconte-moi ... 'de (Tell Me...) mükemmel yorumlamış. Konserde de bu albüme ağırlık vereceğini düşünüyorum. Bu harika sesli duygusal şarkıcıyı sakın kaçırmayın.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Daima elele, birlikte...

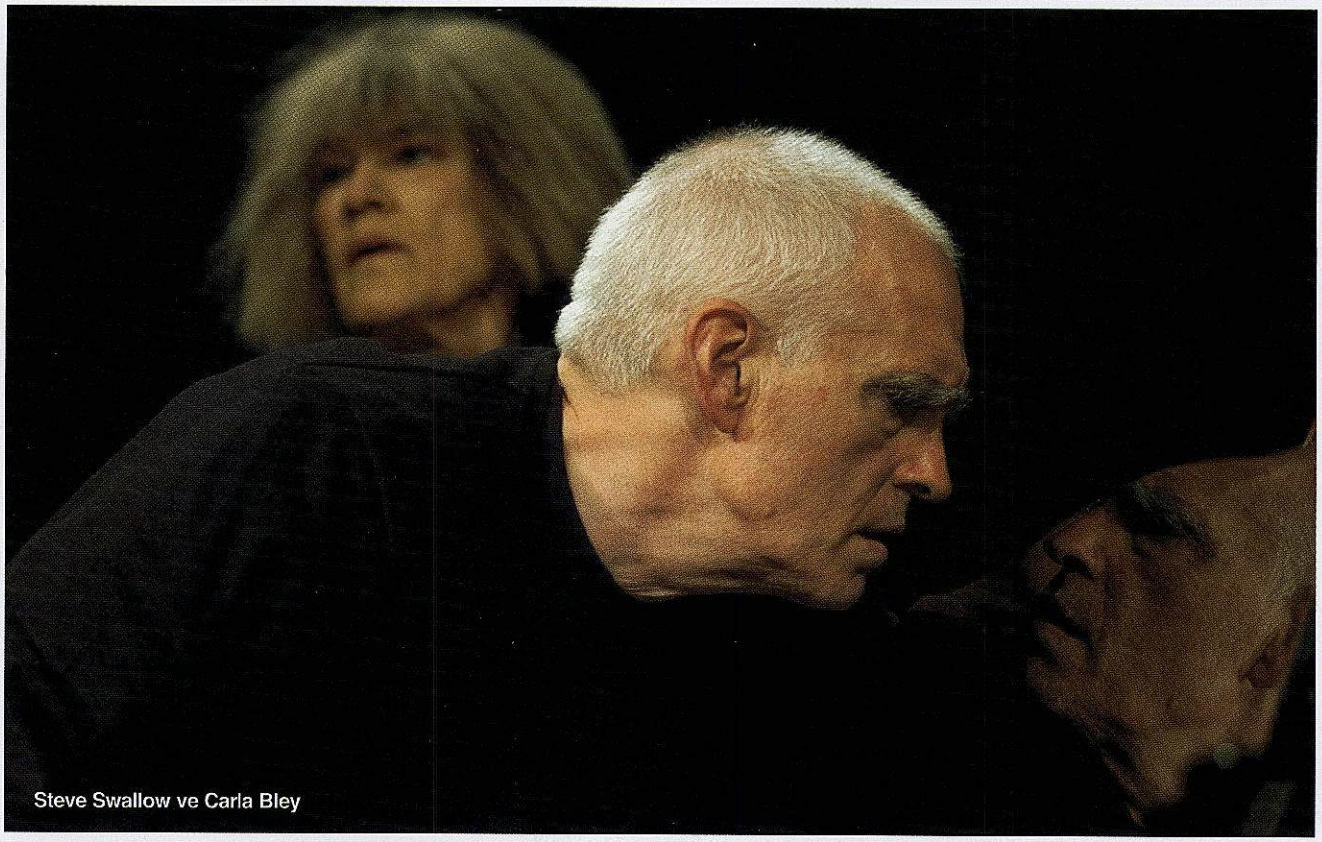

Steve Swallow ve Carla Bley

Carla Bley ve Steve Swallow bu sezon gene bizimle olacak. Bu emsalsiz ikiliyi yeniden sahnede, karşımızda görme mutluluğuna erişeceğiz. Ebedi piyano ve bas birlikteliğinin temsili...

Onları 'live' olarak Arkeoloji Müzesi avlusunda izlediğimizden bu yana üç yıl geçmiş. İnsanın inanası gelmiyor. O akşam sahnede hem Richard Galliano ve Jan Lundgren'li Mare Nostrum vardı, hem de Carla Bley'in Lost Chords'u. Ortak noktaları ise, iki grupla da çalan Paolo Fresu'ydu. Mare Nostrum'dan sonra Bley ile grup arkadaşı, hayat arkadaşı Steve Swallow'un yarısını oluşturdukları grupla (diğer yarısı, tenor saksta Andy Sheppard ile davulda Billy Drummond) sahneye çıkan Fresu, zaten o grubun aradığı adamdı: Lost Chords Find Paolo Fresu.

Üç yıl demek! Ne mutlu bize ki bu ay piyano ve basın ebedi birlikteliğini temsil eden ikiliyi yeniden karşımızda, sahnede görüp dinleme şansına sahip olacağız. Bu sefer Swallow Quintet – Carla Bley adı altında geliyorlar. Ekim'in son ve Kasım'ın ilk akşamlarında İKSV Salon'da olacaklar. Grup, Swallow, Bley, alto saksta Chris Cheek, gitarda Steve Cardenas ve davulda Jorge Rossy'den oluşuyor.

Carla Bley, müzisyen olarak kendi kendini yaratmış, çığır açıcı bir sanatçıdır. Besteleri hemen tanınan cinstendir, modern standartlar yaratmıştır. Onu daha önce Akbank Jazz Festivali'ndeki solo bir CRR konserinde ve bir yıl sonra da İstanbul Jazz Festivali'nde Açık Hava Tiyatrosu'nu sel götürürken, Charlie Haden Liberation Music Orchestra ile dinlemiştik. İlkinde, henüz Fresu'yu bulmamış olan "The Lost Chords" ile gelmişti: Piyanoda Bley, davulda Billy Drummond, tenor saksta Andy Sheppard ve basta Steve Swallow. İkincisinde ise öyle bir yağmur yağmıştı ki, o konsere gelmiş olanların hiçbirinin unutacağını sanmıyorum. Piyano ıslandı, notalar uçtu, partisyonlar devrildi. Bu tarihi konserde, Bley aynı zamanda orkestra şefiydi. İrek Muhammedov gösterisi, Nigel Kennedy konseri ve Açıkhava'daki o mahut Parliament Jazz Festivali ile birlikte, hafızamızdaki en ıslak konserlerden biridir.

Bley müzik hakkındaki temel bilgilerini, kilise orgcusu ve piyano öğretmeni olan babasından küçük yaşta edindi. Sonraki her şeyi kendi yeteneğine ve çalışmasına borçlu. Ergenlik çağında jazz ile ilgilendi, liseyi bırakıp jazz'ın ardına takıldı. 1955'te New York'a gitti, bir yandan Birdland'da sigara satarken, bir yandan da günün büyük jazz'cılarını dinledi.

Piyanist Paul Bley'le tanıştı, o ve dörtlüsüyle Los Angeles'e taşındı. Beste yapmaya başladı. 1950'li yılların ortasında Ornette Coleman sahneye çıktığında Paul Bley hemen onunla anlaştı. Carla, her akşam dinlediği bu 'özgür' jazz'dan çok etkilendi, yıllarca bestelerinde bu etkiyi taşıdı.

Paul ve Carla Bley, 1960'ların başlarında New York'a döndüler. Bir süre sonra, George Russell, Jimmy Giuffre ve Tony Williams gibi müzisyenler onun bestelerini çalmaya, hatta kaydetmeye başlamıştı. Daha fazla müzik dinleyebilmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Jazz Composer's Guild / Jazz Bestecileri Birliği'nin üyesiydi, besteci Michael Mantler'le de orada tanıştı. Jazz Composers Guild Orchestra'yı kurdular, aralarında bir yakınlık doğdu. Paul Bley'le ilişkisini sona erdirdi. Michael Mantler'le bir birliktelik kurdu. 1966'da bir kızları oldu. Carla Bley'in tek çocuğu, annesinin gençliğini hatırlatan piyanist Karen Mantler.

Adını 1967'de, Gary Burton dörtlüsünün kaydettiği "A Genuine Tong Funeral" ile duyurdu denebilir. Ondan kısa süre sonra, Charlie Haden ondan Liberation Music Orchestra için aranjman ve beste yapmasını istedi. Sözlerini Paul

Haines'in yazdığı "Escalator Over The Hill" de çok bilinen eserlerindendir, hatta bu kayıtla Fransa'dan Oscar du Disque de Jazz ödülü de aldı. Bunu 1972'de bestecilik dalındaki Guggenheim bursu izledi. Mantler ile kendi plak şirketleri Watt'ı kurdular, ilk kayıtlarında Carla Bley gene şair Paul Haines ile çalıştı. Sonraki yıllarda altı nefesli ile ritm seksiyonundan oluşan Carla Bley Band'i kurdu. Avrupa ve Japonya'da dolaştılar, Watt'ten beş albüm yaptılar. Claude Miller filmi

"Mortelle Randonee"nin müziği de onlarındır.

Bu grubun ardından ritm seksiyonu genişletilmiş, nefeslisi olmayan bir grup kurdu, ama daha büyük gruplarla da çalıştı. "Heavy Heart" ile "Night-Glo"yu, basçısı (kısa süre sonra hayat arkadaşı) Steve Swallow için yaptı (Swallow, ilk başlardan beri Mantler ile çalışıyordu). Gerçi dinleyiciler de, eleştirmenler de bu albümleri pek beğenmedi ama Bley, Downbeat'in En İyi Besteci Ödülü'nü gene de aldı. Carla Bley Sextet ile turneye çıktı, bir albüm yaptı. Eş-dostun müziğini kaydetmek için de XtraWATT'ı kurdular. Karen'in albümleri de buradan çıktıktan sonra XtraWATT, bütün Steve Swallow albümlerini yayınlayan şirket oldu.

Düetlere de o sıralarda başladılar. Önce eğlence içindi, sonra profesyonel bir çalışma halini aldı. Beş yıl boyunca Steve Swallow ve Carla Bley ikili olarak turne ve kayıt yaptı. İlk albümlerinin adı "Duets"di. 1991 başında Carla ile Michael Mantler ayrılınca, birlikte yaşamaya başladılar. İkinci bir Düet albümü olan "Go Together"ı 1992 yazında gerçekleştirdiler. "Duets" ve "Go Together"ın, ikisinin fotoğraflarından oluşan kapakları çok güzeldir, onların adı geçince doğrudan doğruya aklıma o albüm kapakları gelir. Bir de Swallow'un onun için yaptığı "Carla". Bu albümün kapağında Swallow, Carla'nın saçları arasında kaybolmuş gibidir. Kalem gibi incecik bedeni, anlamlı yüzüyle Carla Bley artık yetmiş beş yaşında. Bir zamanların simsiyah, upuzun saçları şimdi sapsarı, o kadar da uzun değiller. Ama yüzünü kapatmakta aynı derecede başarılılar. Tıpkı kızı Karen'in saçları gibi.

Carla Bley: besteci (oda müziği dahil), piyanist, aranjör. Very Big Band'in kurucusu, Lost Chords'un yaratıcısı, Liberation Music Orchestra'nın şefi. En çok birlikte çaldığı kişi ise, Düet'lerin ikinci adı, İstanbul'a bu sefer de birlikte geleceği Steve Swallow. 2001'de Sao Paulo'daki bir konserden sonra Düetler formatını emekliye ayırdılar. Lost Chords'dan İngiliz tenor saksçı Andy Sheppard ile Avrupa'da Trio çalışmaları oldu. "Songs With Legs" (Watt, 1994) diye 'live' bir albümleri de var. 2003 Ağustos'unda Avusturya'daki ilk konserlerinden beri, Lost Chords'la birlikte çalışmayı sürdürüyorlar. Carla Bley, Essen Filarmoni Orkestrası'nın davetlisi olarak bir yıl orada kaldığı sırada ilk programları da, yerel müzisyenlerle çaldıkları Fancy Chamber Music olmuştu. Bley orada "Escalator Over The Hill"e de yeniden hayat verdi. Hâlâ, istikrarlı sayılabilecek bir şekilde "big band"i ile çalışabiliyor ama küçük grupları tercih ediyor gibi.

Peki de, bu Steve Swallow beşlisinin konseri diyeceksiniz. Asıl ondan söz etmeyecek misin? Carla ile Steve'i ayırmak öyle zor ki. Biriden söz edince ister istemez ötekinden de ediyorsunuz. Soyadını aldığı kırlangıç gibi hızlı, hafif, özgür bir şahıs olan Swallow, zaman zaman (özellikle triolarında) üç ayrı görevi yerine getirmek durumunda kalır: armonik destek ve ritmik itki sağlar, sololar yapar. Çalınanı dinler, özellikle de Bley'in piyanoda yaptıklarını, hemen uyum sağlar, tepki verir. Elli yılı aşkın süredir jazz'ın zirvelerinde dolaşıyor, yaşı yetmiş bir. Önce akustik, sonra elektro basla, asla gürültücü olmadan ama daima kendini hissettirerek, geride tutulmuş virtüozitesiyle hem solist, hem grubun bir parçası olarak ağırlığınca altın eder. Yirminci ve yirmi birinci yüzyılın kayda değer bütün jazz'cılarıyla çalışmıştır.

Hocadır, aynı zamanda. Ama jazz eğitimi konusunda kuşkuları var. Bu konuda en doğrusunu Paul Desmond'un söylediğine inanıyor. Desmond, "Jazz öğrenebilir, ama asla öğretilemez," demiş. Swallow da aynı fikirde. Gerçi 1970'lerin ortasında Berklee'de hocalık yapmış yapmasına da, onun dışında öğretmenliği asgari seviyede tutmaya çalışmış. "Berklee'de birkaç yıldan sonra," diyor, "bir dönüm noktasına geldim ve durdum. Öğretmek ve çalmak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım." Dinleyicileri olarak, çalmayı tercih ettiğine memnunuz.

Aslında Steve Swallow Yale'de edebiyat okurken de benzer bir karar vermiş ve çalmak için New York'a gitmişti. "Üniversite dünyası, basçı olmaya elverişli bir ortam değil." Öte yandan, bir müzisyen olarak sanat, özellikle edebiyatın üzerinde çok etkisi var. Şair Robert Creeley'nin onu herhangi bir müzik kaynağı kadar etkilediğini söyler. "So There", Creeley'nin okuduğu şiirlere eşlik etmek üzere bestelenmiş Swallow müziğinden oluşur. İnsan sadece bas temrini yaparsa, basın dışındaki dünyanın farkında olamayacağını söylüyor.

Birlikteliklerine ve müzisyen ile besteci olarak bu beraberliğin onları nasıl etkilediğine gelince, karşılıklı olarak muazzam ve derin bir etkileri olduğunu düşünüyor. Steve Swallow'a göre kendisi temelde, beste de yapan bir icracı; Carla Bley ise temelde müzik de icra eden bir besteci. Bu durumda, bir icracının perspektifinden Swallow'un Bley'e, besteci perspektifinden de Bley'in ona hayli yardımı olmuş. Her gün beste çalışıyorlar, haftada yedi gün. Birlikte beste yapmasalar da besteleri hakkında konuşuyorlar. "İşimiz bu," diyor Swallow. Birbirlerini uyarıyorlar, yol gösteriyorlar, bitince de birlikte çalıyorlar. Ne var ki, besteciliğin kendi kendini motive etme ve disipline sokma gibi özellikleri, daha çok Carla Bley'e has özelliklermiş. Son derece kişiselmiş duygusu veren bestelerine rağmen, piyanist aslında belli kişiler için beste yapıyor. Bir süredir Lost Chords, son zamanlarda da Paolo Fresu için. Swallow, "Camiadan uzak durur, zor besteler yapar ama icracıların neye ihtiyaçları olduğunu çok iyi bilir," diyor. "Onlara istediklerini değil, ihtiyaç duyduklarını sunar. Bana öyle yaptı."

Swallow, "Ya daha iyiysem?" korkusuyla eski kayıtlarını dinlemeyi sevmese de, bir müzisyenin çalışını oluşturan unsurların değişmediğini düşünüyor. Tıpkı sesi gibi. Buna rağmen değişebilecek, yeniden düzenlenebilecek şeyleri ihmal etmeyen bir müzisyendir. Öncelikle 'teknik' desek de, esas olarak 'sound'dan söz ediyoruz ve yorumdan. Bunun kendisi için istikrarlı ama ağır bir tempoyla geliştiğini söylüyor. Biraz geç açılmış, öyle diyor.

Erken başladı ama. Piyano ve trompet çalarken orta sonda kontrbası eline aldı. Anında bir 'bas adamı' oldu, diğer iki enstrümanı geride bıraktı. Aynı şey 29 yaşında da elektro-basa ilk kez dokunduğunda başına gelmiş. "Birlikte batan güneşe doğru gideceğimizi anladım," diyor. Bir daha da kontrbasa dönmedi.

Bazen bir festivalde sahne arkasında yatan güzel bir kontrbas görürse, dayanamadığı oluyormuş. Örneğin, Charlie Haden'ın kıymetli kontrbası gibi. "Yerden kaldırıyorum, sadece vücudumla birlikte titreştiğini duymak için Mi teline dokunuyorum. Hayatta en harikulade duygulardan biri."

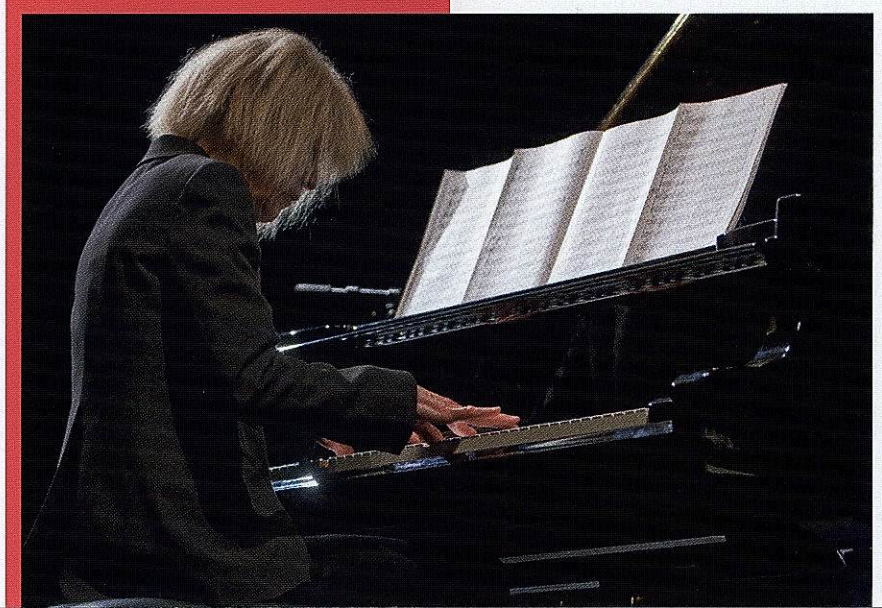

Tayfun Avdan
tayfun.avdan@gmail.com

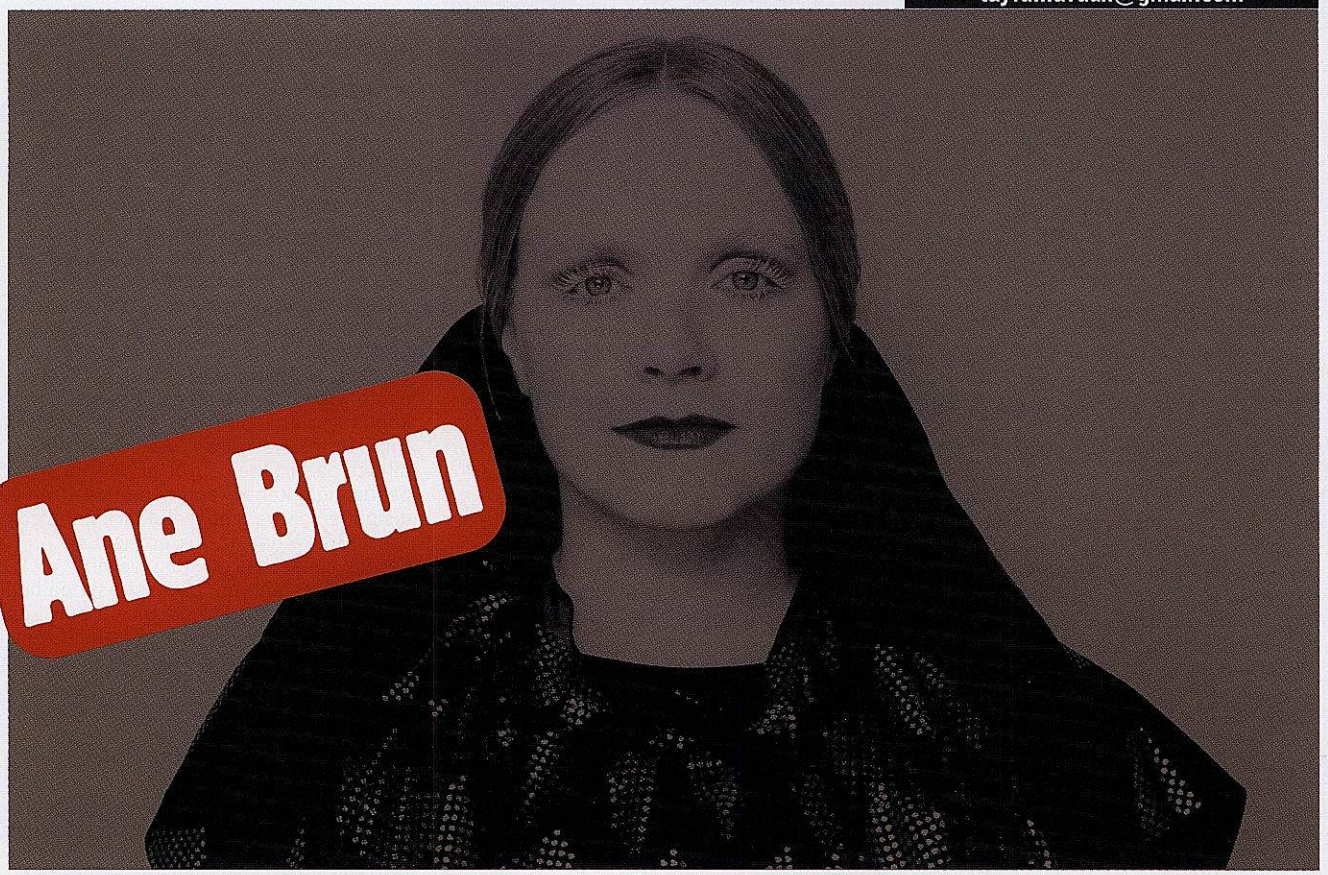

Ane Brun

Herkes kendi adasında yaşar", der Brecht. Belki de kendi adasının oyuncusu olur ve umut ya da düş kırıklığı, sevinç ya da hüzün, aşk, kin ya da nefret aynı alevindedir sahnesinin. Kendimizle kaldığımız anların yutkunmaları değil midir bunlar? Ki ince bir teldir hislerimiz. Ne zaman ki gelir ve dokunuverir sesi o tele, titretir tüm bu hislerimizi şarkısı bitene denk. İşte ne zaman kuzey Avrupalı bir kadın vokal sesi duysam bunlar gibi kendime bile tarifi kolay olmayan hislerle dolarım. Ane Brun bu teli titreten en dokunaklı vokalistlerden birisidir. 10 Mart 1976'da, benden sadece 5 gün önce doğmuş bir balık kadını. 2003 yılından beri dört stüdyo albümü ile beraber 2005'teki "Duets" ve iki konser kaydı, 21 adet single, EP ve albüm versiyon CD'leri yayınlamış genç bir vokalist, gitarist ve şarkı yazarı.

Norveç doğumlu Ane Brun asıl kariyerine 2001 yılından sonra taşındığı İsveç'te başlar. Ama o zamana kadar kendi tarzını oluşturacak birikim ve olgunluğu sağlamak için kendisine uzun bir hazırlık zamanı verdiğini, gitar çalmaya ve söylemeye dair çok çalıştığını söylüyor bir söyleşisinde. Ane Brun'un müziğinde hem bize tanıdık gelen tınılar, hem de özgün sesler duymamızın en önemli nedeni bu dönemde çalmayı denediği cover parçalar ile kendi müziği arasında tarafsız bir alan yaratabilmesidir diye düşünüyorum. Albümlerinde ve konserlerinde yorumladığı "Big in Japan" ya da Björk'e ait "Joga" isimli parçası gibi muhteşem yorumları belki albüm yayınlamaya başlamadan önce sokaklarda ya da barlardaki canlı performans birikimine ve bu hazırlık dönemine bağlayabiliriz. Tüm bu

özellikler birleştiğinde, sanki uzun süre o adaya kendinizi, Ane Brun'un kuzeyli enteresan sesi ve akustik gitarıyla başka bir sese ihtiyaç duymadan bırakabileceğinizi hissedersiniz.

Ane Brun şarkıları arasında özellikle seçtiğim bir iki parça yok. Hemen hepsinden farklı bir tat alıyorum açıkçası. Hayranları, "To let myself go", "My lover will go", "The tree house song", "Lift me" ya da "This voice" gibi öne çıkan parçaları uygun zamanlar için hemen el altında tutmaya devam etseler de bana kalırsa albümlerinin her birinin bütünlüğünü anladıkça daha da hayran olacağız kendisine. Dinledikçe akustik gitarı ile sesinin ortasında kaybolup öylece kalakalacağız gibi. Müzik üretmek için ne yapmak gerektiğini düşünmeden önce nasıl yapmak gerektiğini düşünmemiz gerektiğini üretken, özgün ve biraz melankolik tarzında kanıtlıyor. Bunda kuzey Avrupa ülkelerinin yıllardır oluşturmaya çalıştığı sosyal yaşamda üretken olmaya uygun hayat şartları, eşitlikçi ve özgürlükçü düşünce ortamında yetişen kadın sanatçıların kendilerini ifade etmedeki yüksek özgüvenin etkisi var.

Ane Brun ilk stüdyo albümü Spending Time with Morgan'dan itibaren sürekli artan bir popülerlik, 2 seneyi bulan yoğun turne programları ve aralarda başka müzisyenler ile yaptığı düetler ile enerjisini hiç kaybetmeden üretmeye devam ediyor. Çeşitli müzisyenlerle ve gruplarla ortak ya da akustik gitarı ile tek başına o özgün sesinden parçalarını okuyor. Bir yandan da albümlerini kendi kurduğu firmalardan yayınlayarak kendi yapmak istediği müziğin sınırlarını kendisi belirlemek istediğini kanıtlıyor. **25 Kasım** akşamı **Salon İKSV** sahnesinde, o muhteşem sesinden ve akustik gitarının çelik tellerinden çıkan tınılarla inecek ruhumuza. Çünkü,

"Caz mevsimiydi, mevsimlerden biriydi
Güneşsiz bir güverte -gemisinden bağımsız-
Kalırdı sanki tek başına
Yalnızlığın çeşnisini bırakaraktan
Dillerden damaklardan kayıp giderdi".
Edip Cansever

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Ruhun sesi, sesin ruhu için Wayne Shorter bu kez de CRR'de...

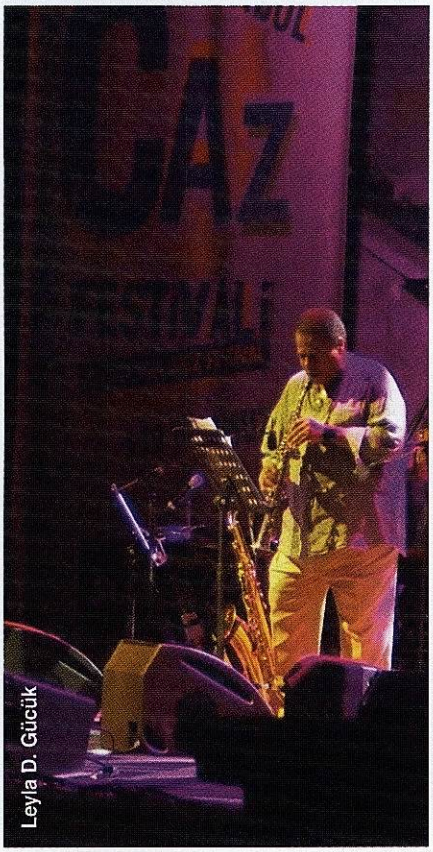

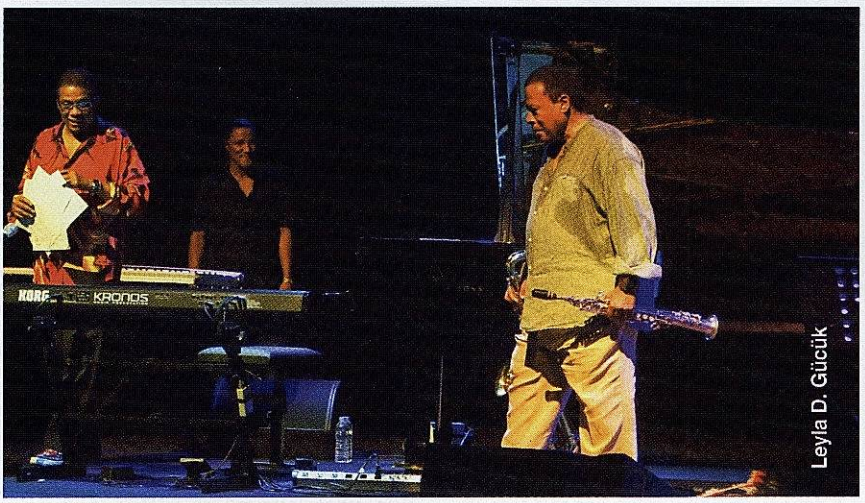

JAZZ Dergisi okurlarına ukalalık etmek hiç haddim değil ancak 'Bizim Wayne Shorter yine buralara geliyor' demekten kendimi alamıyorum. Upuzun bir tarihin geldiğimiz nokta itibarı ile 'Cazın büyükbabası' dediği bir müzisyen nasıl oldu da 'bizim Wayne Shorter' oldu diye soracak olursanız, ki lütfen sorun, Tribute To Miles konserinden bir akşam önce Shorter-Hancock-Miller üçlüsü ile yemek yeme şansına sahip olan dört gazeteciden biriydim. Ve fakat amiral gemisinin Özkök'ü bütün muhabbeti hakimiyeti altına alıp ortamı one man show'a sürüklemeye başlayınca ara sıcak servisini fırsat bilip soluğu Küçükçiftlik Parkı'ndaki Elton John konserinde aldım. Sonradan öğrendim ki, gecenin devamında adil dağılımlı bir sohbet olmuş ve hatta orada bulunduğum süre boyunca yorgun ve biraz da endişeli gözlerle oturan Wayne Shorter dahi bol bol gülmüş, anlatmış, keyiflenmiş. Olsun, sonuçta ben de kendisinin elini sıktım mı sıktım, tanıştığına memnun oldu mu oldu, aynı masada ikimiz bir hipotenüsün güller açan uçları mıydık uçlarıydık, o zaman tamamdır. Fakat olur da bir gün 'önemli' bir gazeteci olursam Wayne Shorter gibilerle sohbet yolunda bütün genç meslektaşlarımın önünü açacağıma and içerim diyerek sadede geliyorum.

1964'e kadar Art Blakey'in Jazz Messengers grubunda yer aldıktan sonra Miles Davis ekolüne katılan Shorter jazz tarihindeki ilk dikkat çeken çıkışını da Miles Davis'in ikinci beşlisinde gösterdi. Solistliğinin yanında besteciliği ile de dikkat çeken Shorter'ı Miles Davis 'dünyanın en önemli kısa öykücüsü' olarak tanımlıyordu. Wayne Shorter bilhassa Blue Note'tan yayımladığı 'Juju', 'Speak No Evil', 'All Seeing Eye', 'The Soothsayer', 'Adam's Apple' ve 'Night Dreamer' gibi albümlerle jazz tarihinde önemli bir yere sahip oldu. Takvimin 60'lı yılları gösterdiği döneme sığdı o albümler. Yetmişlerde ise Miles Davis'ten aldığı ilhamla beraber Avusturyalı orgçu, piyanist Joe Zawinul ile kurduğu Wheather Report, jazz-füzyon sound'unu oluşturan ve bu dalgaya 15 yıl boyunca damgasını vuran bir grup oldu. Wayne Shorter da zaten grubun tavrını ismiyle özetlediklerinden dem vuruyordu, "Hava raporu gibi her an değişebilen bir müzik"ti onlarınki. Wheather Report böylece Joe Zawinul bestleri ve Wayne Shorter aranjmanlarıyla 'Black Market', 'Heavy Wheather', 'Mr Gone' gibi pek çok füzyon albümünü literatüre; Miroslav Vitous, Jaco Pastorius, Omar Hakim, Don Alias, Peter Erksine gibi önemli müzisyenleri ise jazz dünyasına kazandırdı.

Besteciliğinin yanı sıra tınısı, nota seçimi ve hem tenor hem soprano saksofondaki benzersiz yorumuyla da efsaneleşen Shorter'ın mayasındaki ismi anmadan gitmek doğru olmaz tabii ki. 50'li yıllarda müziğinin şekillenmesinde büyük rol oynayan John Coltrane'den aldığı tenor saksofon tınısını geliştiren ve soprano saksofonda tümüyle kendine özgü bir isim olan Shorter, uzun yıllarını beraber geçirdiği Weather Report'tan 1985'te ayrıldıktan sonra kendini tümüyle fusion jazz'a adadı ve komplike düzenlemeler gerçekleştirdi. Carlos Santana, Herbie Hancock ve Marcus Miller'la müzikal ortaklıklara giren sanatçının bestecilikteki çapı, kara delikler misali soloları, sahneye yansıyan Budist feslefesi bir araya geldiğinde her saniye ölümsüzleşiyor. Yeni ve bilinmeze olan tutkusunu hiç yitirmeden yetmiş sekiz yaşın bilgeliğine ulaşan Wayne Shorter tüm kaygılarından arınmış bir şekilde bilinmeyenin peşinde gitmeye devam ediyor. 1996 yılında Aktüel Dergisi için Serhan Yediğ'e verdiği söyleşiden cımbızladığım tanım jazz'la birlikte hayat duruşunu da özetliyor zannımca, "Jazz akademik, semantik ve klinik olarak kategorisizlik demektir... En büyük tehlike, parlak, cilalı şeylerin büyüsüne kapılmak..."

Çoğu Wather Report'la olmak üzere kariyerinde altı kez Grammy ödülü kazanan sanatçı 1999 yılında Berklee College of Music tarafından fahri doktora unvanına layık görüldü. Shorter, 2000 yılından beri John Patitucci, Danilo Perez ve Brian Blade ile oluşturduğu dörtlüsüyle çalıyor ve aynı dörtlü olarak bu kez de CRR'yi güzelleştirmek üzere 18 Ekim'de İstanbul'a geliyor. Civarda demir atmış bir amiral gemisi görmediğiniz takdirde sonsuz haz garantili bir konser olacaktır herhalde.

Souad Massi

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Yıldızlar ve ilkler 12. sezonunda yine İş Sanat'ta

Klasikten jazz'a, danstan çocuk etkinliklerine, şiir dinletilerinden dünya müziğine günümüzün başarılı sanatçıları ve ülkemize ilk kez konuk olacak dünyaca ünlü yıldızlar 12. sezonunda yine İş Sanat'ta

12. sezonunu 25 Ekim'de açacak olan İş Sanat, yeni sezonda ülkemizin önde gelen orkestralarından Borusan Istanbul Filarmoni Orkestrası ile açacak. Şef Sascha Goetzel yönetimindeki BİFO ünü Türkiye sınırlarını aşan ve yakın zamanda Seattle Senfoni Orkestrası baş çellistliği görevini üstlenen **Efe Baltacıgil**'e eşlik edecek.

Yeni sezonda 17 klasik müzik, 7 dünya müziği, 6 geleneksel müzik, 5 jazz müziği, 3 dans gösterisi, 5 şiir dinletisi ve 6 çocuk gösterisi ile sanatseverleri ağırlayacaklarını belirten İş Sanat Yönetmeni Meriç Soylu; "Bu yıl sezonumuzu Kasım başı yerine Ekim sonunda açıyoruz. Bugüne kadar her sezonda İstanbullu sanatseverleri günümüzde adından en çok söz ettiren, üstün performans sergileyen, dünyaca ünlü sanatçı ve topluluklarla buluşturmaya, yerli ve yabancı sanatçıları bir araya getiren özgün projeler oluşturmaya ve geniş bir yelpazeye yayılan etkinliklere yer vermeye çalıştık. Bu sezonda da yine ülkemizin önde gelen sanatçılarını ve dünya yıldızlarını ağırlayacağız ve programımızda İş Sanat için özel oluşturulmuş projelere yer vereceğiz" dedi.

İlklere imza atmaya devam ettiklerini belirten Soylu; "Bu sezonda sanatseverleri çok heyecanlandıracağına inandığımız bazı özel isimler var çünkü bu sanatçılar ülkemize ilk kez gelecek. Hepsi kendi alanının dahileri diyebileceğimiz; kemancılar Julia Fischer ve Vilde Frang, piyanist Sergio Tiempo ve Cezayir asıllı, Arapça, Fransızca şarkılarıyla tanınan Souad Massi'yi sanatseverlerle ilk kez İş Sanat'ta buluşturacak olmanın heyecan ve mutluluğunu yaşıyoruz" dedi.

İş Bankası'nın kuruluşundan bu yana toplumsal sorumluluklarını ön planda tutan; Türkiye'nin her alanda daha da ileriye gitmesi için modern toplumun özellikle ihtiyaç duyduğu kültür ve sanat alanlarında önemli faaliyetler gösterdiğine değinen İş Bankası Kurumsal İletişim Bölüm Müdürü Suat Sözen ise, "Geçtiğimiz 11 sezonda 700'e yakın etkinlikle 450 bini aşkın sanatseveri ağırlayan İş Sanat; ülkemizin sanat yaşamını sürekli ileriye taşıma gayretiyle çalışmakta. Bugün dünya yıldızlarının uğrak noktası haline gelen, Türkiye'nin en önemli sanat platformlarından biri olan İş Sanat; çocuk oyunları ve ücretsiz şiir dinletileri ile de diğer sanat platformlarından farklı bir çizgiye sahiptir. Çocuk oyunları, şiir dinletileri, dünyanın ve ülkemizin önde gelen sanatçıların performanslarıyla her sezon kapılarını aynı heyecanla açan İş Sanat salonunu, her etkinlikte taşarcasına dolduran saygıdeğer misafirlerimize tekrar tekrar teşekkür ederiz" dedi.

Türkiye'de oldukça büyük bir hayran kitlesine sahip olan **Souad Massi**, müziğe Cezayir'de başlayan ve politik müzik yapmaya çalışan tüm müzisyenler gibi kariyerine Fransa'da devam etmek zorunda kaldı. 2002 yılında dünya müziği alanındaki en prestijli ödüllerden "BBC Radio 3" ve Fransa'da altın plak ödülüne layık görülen ve verdiği her konserde izleyicileri çekimi altına alan sanatçı, güzel sesi ve zarafeti ile günümüzün önde gelen dünya müziği elçileri arasında yer almakta.

Jazz'ın ustaları İş Sanat'ta

İş Sanat, bu sezon da jazz konserlerindeki iddiasını sürdürüyor. Jazz'ın efsaneleşmiş isimleri İş Sanat'a konuk oluyor. İki Grammy ödüllü, A.B.D. Başkanı Barrack Obama tarafından kendisine "Medal of Arts" takdim edilmiş jazz'ın 82 yaşındaki efsane ismi, **Sonny Rollins**, kendine has tonu duyulduğunda tanınan ender müzisyenlerden biri.

İş Sanat'a konuk olacak bir başka usta isim jazz'ın dahi olarak nitelendirilen piyanisti **Gonzola Rubalcaba**. Sanatçı neredeyse tüm Kübalılar gibi doğuştan müzisyen denilebilecek isimlerden. 12 yıllık klasik müzik eğitiminin ardından adım attığı jazz dünyasında "Yılın En İyi Jazz Albümü" dalındaki dört Grammy ödülü ve sekiz Grammy adaylığı da hiç şüphesiz modern jazz dünyasında onun ne denli etkili bir isim olduğunun kanıtı.

Bu yıl İş Sanat'ın jazz programında ünlü soul müzik efsanesi Ray Charles'a methiye niteliği taşıyan muhteşem bir proje var. Kendi jenerasyonunun en dikkat çeken şancılarından biri olarak tanınan Alman bas-bariton **Thomas Quasthoff**, Zülfü Livaneli'nin parçalarına getirdiği yorumlarıyla Türk müzikseverlerin yakından tanıdığı ünlü New York'lu jazz divası **Jocelyn B. Smith**, uluslararası çaptaki göz alıcı kalitesiyle günümüzün eşsiz oda topluluklarından biri olan **Mahler Oda Orkestrası** ve şef **Michael Abene** yönetimindeki iki Grammy ödüllü **WDR Köln Radyosu Big Band**'in Ray Charles için bir araya geleceği gece, müzikseverlerin hafızalarında ayrı bir yer edinecek.

İçimizi kaynatacak kıpır kıpır melodiler

İş Sanat bu sezonki programında dünya müziğinin kıvrak ve eğlenceli melodilerine ev sahipliği yapacak. Dünya müziği programı kapsamında **Paco De Lucia** İstanbullu müzikseverler ile bir araya gelecek. Flamenkonun yaşayan efsanesi haline gelen sanatçı, Joaquin Rodrigo'nun aynı isimli gitar konçertosunu oldukça ritmik ve kendine has stiliyle yorumladı ve klasik müzikle flamenko arasında köprüler kurmayı başardı.

Dünya müziği programının ilgi çekecek ve hafızalarda yer bırakacak gruplarından biri elektronik Balkan müziği performansları ile beğeni toplayan **Imam Baildi**. Altı müzisyen ve bir solist, toplam yedi kişiden oluşan Imam Baildi, büyüdükleri toprakların eski ezgilerini modern kulüp tonunda yorumlaması ve sahne performanslarında hep farklı bir

vokalistle çalışması ile dikkat çeken bir grup.

Paris'te kurulan ve kendini dünya müziği grubu olarak tanımlayan **Paris Combo**'nun performansı dünya müziği programında kaçırılmaması gerekenlerden biri olacak. Geleneksel Fransız şansonlarından Amerikan jazz ve swing'ine, İtalyan müziğinden Kuzey Afrika müziğine çok geniş bir yelpazede müzik icra eden **Paris Combo**, oldukça eğlenceli ve renkli bir topluluk.

Türkiye'de büyük bir hayran kitlesine sahip olan ünlü İspanyol şarkıcı **Monica Molina**, kariyerinin en özel şarkıları ve 2012 yılında çıkacak yeni albümünden sürprizlerle İş Sanat'ta yerini alacak.

İş Sanat'ın bu sezon Portekiz'den iki konuğu var: 2004 senesinde çıkardığı *Cinema* albümüyle Portekiz müzik listelerinde uzun süre bir numarada kalan, neredeyse sihirli olan müziği ile kendi hikayesini yazmaya devam eden **Rodrigo Leão**, stüdyo ve sahnelerin aranılan grubu **Cinema Ensemble** ile izleyicilere unutulmaz bir konser sunacak. Sıla hasreti, huzursuzluk ve arzuyla bezenmiş saudade şarkılarının yorumcusu olarak değerlendirilen, sahne performanslarıyla izleyicilerin büyük beğenisini toplayan **Madredues** İş Sanat'a Portekiz'den konuk olacak bir diğer grup.

Türkiye'nin yıldızları da İş Sanat'ta
İş Sanat çok özel bir projeye imza atacak. Dünyaca ünlü Amerikalı jazz ve dünya müziği gitaristi **Al Di Meola**, ünü Türkiye'nin sınırlarını aşan **Zülfü Livaneli**'nin 40. sanat yılını kuartetiyle birlikte muhteşem bir konserle onurlandıracak. Dünya müziğini jazz ile harmanlayan çalışmalarıyla bir öncü olan Di Meola'nın kendine özgün aranjmanlarla Zülfü Livaneli'ye eşlik edeceği gecede Livaneli'nin en sevilen bestelerine yer verilecek.

İş Sanat web sitesi ve sosyal mecra kanalları
Biletleri öncelikle sunulacaklar dışında, İş Sanat her ay yeni etkinlikler ekleyerek programını zenginleştirecek. Yenilikler, issanat.com.tr, facebook ve twitter kanallarıyla izleyicilere duyurulacak. issanat.com.tr

Borusan Filarmoni & Sascha Goetzel & Efe Baltacıgil - 25 Ekim
Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası
Temelleri 1993 yılında atılan Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası (BİFO) çoksesli müziğin Türkiye'de geniş kitleler tarafından benimsenmesine katkıda bulunmak için oluşturuldu. Yurtiçi ve yurtdışında büyük başarılar kazanarak, 1999 yılında senfonik bir orkestraya dönüştürülmesinin ardından genel müzik yönetmenliği ve sürekli şefliğine Gürer Aykal getirildi. Önceki sezonlarda Vadim Gluzman, Alfredo Rolando Ortiz, Alexander Rudin, Suna Kan, İdil Biret, Fazıl Say, Ayşegül Sarıca, Ayla Erduran, Anna Tomowa-Sintow, George Zamphir, Stanislav Loudenitch gibi saygın virtüözler; Igor Oistrakh, Emil Tabakov, Giuseppe Lanzetta, Fabiano Monica, Ender Sakpınar gibi tanınmış şefler ve Wiener Singverein korosuyla konserler verdi. Eylül 2008'de orkestranın sanat yönetmenliği ve sürekli şefliğine Viyanalı şef Sascha Goetzel atandı. Gürer Aykal ise onursal şef olarak görevini sürdürüyor. BİFO, 25 Temmuz 2010'da dünyanın en saygın klasik müzik etkinliklerinden Salzburg Festivali'nin iki güne yayılan açılış etkinlikleri kapsamında sürekli şefi ve sanat yönetmeni Sascha Goetzel yönetiminde bir konser verdi.

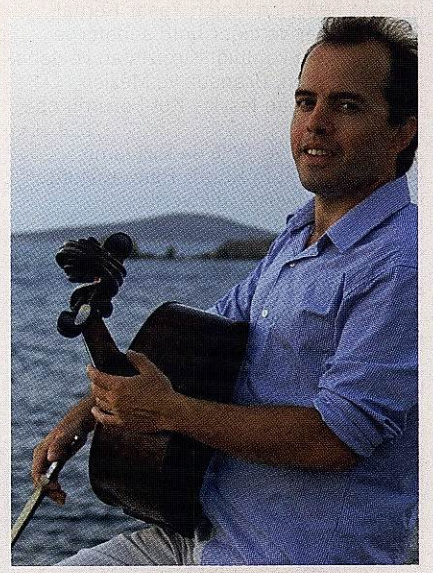

Efe Baltacıgil
2005 yılında Philadelphia Orkestrası'yla verilen bir konserde sadece 10 dakikalık bir prova sonrası Emanuel Ax'la Beethoven'ın Çello Sonatı'nı çalmasıyla müzik dünyasının dikkatini çeken Efe Baltacıgil bugün ünü Türkiye sınırlarını aşan genç bir virtüöz.
İstanbul doğumlu genç sanatçı müzik yaşamına 5 yaşında keman ile başlamış ve 7 yaşında çelloya geçti. Lisan öğrenimini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde tamamlayan Baltacıgil, sanatta yeterlilik derecesini Peter Wiley ve David Soyer ile çalıştığı The Curtis Institute of Music'ten aldı.
Washington Performing Arts Society Prize (2006), Avery Fisher Career Grant (2005), Peter Jay Sharp (2005) ve Young Concert Artists International Auditions (2005) ödüllerine sahip Efe Baltacıgil 2002 yılında Carnegie Hall'da kemancı Isaac Stern'in anısına düzenlenen özel konserde Itzhak Perlman, Midori, Yo Yo Ma ve Pinchas Zukerman'la birlikte Brahms'in Altılısı'nı çaldı.
2006-2007 ve 2007-2008 sezonlarında Londra Barbican, Viyana Musikverein, Amsterdam Concertgebouw, Brüksel Palaix des Beaux Arts, Atina Konser Salonu, Stokcholm Konzerthuset ve New York Carnegie Hall'da çalmak üzere Avrupa Konser Salonları Birliği'nin (ECHO) Yükselen Yıldızlar programına seçildi. 2006-2007 sezonunda New York Gençlik Orkestrası'yla birlikte Tchaikovsky'nin Rokoko Çeşitlemeleri'ni seslendirerek ilk kez Carnegie Weill Hall'e çıktı. Bu sezon Boston Isabella Stewart Gardner Müzesi'nde ilk kez konser verecek ve Carnegie Zankel Hall'da, Philadelphia Academy of Music'te , the Curtis Institute of Music'te, North Dakota Museum of Art'ta ve Buffalo Chamber Music Society'de performanslar sergileyecektir.

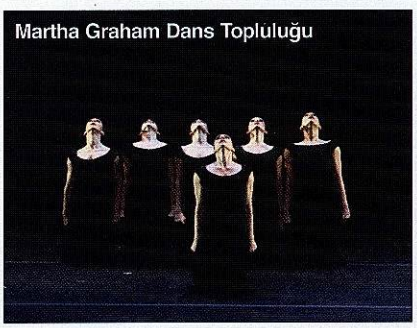

Martha Graham Dans Topluluğu
27-28 Ekim
Martha Graham Dans Topluluğu
Modern dansın gelişiminde bir öncü kabul edilen Martha Graham'in geniş vizyonu ile aydınlanarak nesiller boyunca sayısız sanatçıya iham veren topluluk Amerika'nın en eski ve köklü dans topluluğu olma özelliğini de taşıyor. Dansa getirdiği yenilikler ve büyük etkilerinden dolayı "Dansın Picasso'su" olarak anılan Graham, modern dansın hareket terminolojisini genişletmesiyle de tanınıyor. Sıklıkla sosyal, politik, psikolojik ve cinsel içerikle köklendirdiği eserleriyle bu sanat formunun alanını sonsuza dek değiştiren efsanevi dansçının çığır açan stili, temel beden hareketlerin kasılma ve gevşemesini tecrübe ettiği çalışmalarından geliyor. Bugün hala Graham'in ustalığının ruhunu yaşatan topluluk canlandırdığı ebedi ve eşsiz Amerikan dans stiliyle izleyenleri büyülemeye devam ediyor. Benimsediği yeni program vizyonuyla Graham efsanesinden esinlenen çağdaş sanatçıların yeni eserlerini, Graham'ın ve onun çağdaşları ile takipçilerinin başyapıtlarını da repertuarına dahil eden Martha Graham Dans Topluluğu benzersiz ve zamansız Amerikan stilini taşıyan dansı yeni nesil dansçılara nüfuz etmeyi ve izleyenlerini etkilemeyi amaçlamaktadır.
Erick Hawkins, Merce Cunningham, Bertram Ross gibi birbiri ardından kendisine eşlik eden dansçılar ve Robert Cohan, Paul Taylor, May O'Donnell, Pearl Lang, Yuriko gibi solo dansçılar, olağanüstü yorumcular olarak bu toplulukta ünlenmişlerdir. Topluluk bu gün yoluna Martha Graham' in öğretileri yolunda devam ediyor. Çağdaş dans sanatı platformunu genişletmek ve bu alanın takipçilerine daha çok ulaşabilmek için aktif olarak çalışıyor..,

JAZZ'IN USTALARI: SONNY ROLLINS
2 Kasım
Sonny Rollins
1930 yılında New York'ta doğan Sony Rollins kariyerine onlu yaşların başında piyanoyla başladı. 1946 yılında alto saksofonu bir kenara atıp tenora geçtiğinde adından söz ettirmeye başladı ve yeteneği büyük ustalarla kıyaslanan bir müzisyen haline geldi.
Sonny Rollins, Charlie Parker'ın izinden gitmeye başladıktan sonra kısa zamanda müzikal anlamda bir nevi koçu ve gurusu olan Thelonious Monk'un kanatları altına girdi. Sugar Hill'de yaşarken komşuları ve müzikal anlamda akranları, Jackie Mclean, Kenny Drew ve Art Taylor gibi isimlerdi. Ancak yirmi yaşına geldiğinde Rollins, çalışmalarını ve kayıtlarını Baby Gonzales, J.J. Johnson, Bud Powell ve Miles Davis gibi isimlerle gerçekleştirmeye başladı.

Ünlü saksofoncu arkadaşları ve akıl hocaları için "şu anda burada olmadıklarından kendimi hepsini temsil ediyormuş gibi hissediyorum [...] Sürekli aralarında son kalan olduğum söyleniyor bana, bu nedenle onları hatırlatmak benim için kutsal bir sorumluluk" diyor.
1956 yılında Saxophone Colossus'u piyasaya sunduğunda Rollins efsanesinin yükselişi dur durak bilmeden zirveye çıktı. Gününün en iyi saksofoncusu olarak gösterilmeye başlanan sanatçı, 1959 – 1962 yılları arasında kendi isteğiyle kariyerine ara verdi. 1962'de muhteşem *The Bridge* albümüyle jazz sahnesine dönen Sonny Rollins, kariyerine bir kez daha ara vererek 1969-1972 yılları arasındaki bu molayı Hindistan'da yoga öğrenerek değerlendirdi.
Sonny Rollins ilk Grammy ödülünü *This is What I Do* ile 2000 yılında kazanırken, ikinci Grammy ödülünü *Without a Song [The 9/11 Concert]* ile "En iyi Solo Enstrümantel Jazz" kategorisinde 2004 yılında kazandı.
2004 yılında National Academy of Recording Arts and Sciences tarafından "Yaşam Boyu Başarı" ödülüne layık görülen Sonny Rollins, 2009'da da sadece seçkin başarılar gösteren kişilere verilen ve daha önce Frank Sinatra ve Jessye Norman'ın aldığı Avusturya'nın en prestijli ödülü olan Austrian Cross of Honor for Science and Art birincilik ödülüne layık görüldü.
Doğumunun 80. yılı olan 2010 yılında American Academy of Arts and Sciences'ın; kendi alanlarında lider bilim insanları, iş insanları, kanaat önderleri ve sanatçıların da yer aldığı 229 kişilik listede yer aldı.
2010 yılının Ağustos ayında Sonny Rollins, 1960 yılından bu yana, kendi alanında olağanüstü katkıda bulunduğuna inanılan kişiler için verilen "Edward MacDowell Madalyası" ile ödüllerilen ilk jazz kompozitörü oldu.
Son olarak, 2011 Mart ayında A.B.D. Başkanı Barrack Obama tarafından Beyaz Saray'da gerçekleştirilen bir tören ile Rollins'e "Medal of Arts" takdim edildi ve Rollins bu ödülü "müziğin tanrıları adına" diyerek kabul etti.

AL DI MEOLA ZÜLFÜ LİVANELİ'NİN 40. SANAT YILINI KUTLUYOR - 22 Kasım
Zülfü Livaneli
Geleneksel türkü formunu batı enstrümanları ile yorumlayarak zengin ve farklı bir müzikal altyapı ortaya koymasıyla tanınan Zülfü Livaneli, müziği ile birçok ulusal ve uluslararası ödül aldı. Eserleri Joan Baez, Maria Farandouri, Maria del Mar Bonet, Leman Sam gibi onlarca yerli ve yabancı sanatçı tarafından yorumlanan Livaneli, kültür, sanat ve politika alanında Türkiye'nin önemli isimlerinden birisi oldu ve sanat yaşamı boyunca 300'e yakın besteye ve 30 film müziğine imza attı.
Livaneli, 1999 yılında San Remo'da En İyi Besteci ödülüne layık görüldü. Müzik eserleri Londra, Moskova, Berlin, Atina, İzmir Senfoni Orkestraları tarafından icra edildi ve Zubin Mehta, Simeon Kogan gibi şeflerce yönetildi.
Zülfü Livaneli'nin kariyeri için dönüm noktası, Nazım Hikmet'in eserlerini besteleyerek oluşturduğu ve 1978 yılında yayınladığı "Nazım Türküsü" adlı albüm olmuş, Livaneli'nin müziği ilk bu albüm ile geniş kitlelere ulaşmayı başarmıştır. Bugüne kadar "Yer Demir Gök Bakır", "Sis", "Şahmaran" ve "Veda" isimli uzun metrajlı filmleri yöneteni Zülfü Livaneli'nin "Sis" filmi; Valencia Film Festivali'nde "Altın Palmiye" ve 1989'da Montpelier Film Festivali'nde "Altın Antigone" ödülüne layık görüldü ve "En iyi Avrupa Film Ödülü" ne aday gösterildi.
Ekim 1986'da Cengiz Aytmatov'un daveti üzerine Federico Major, Yaşar Kemal, Arthur Miller ve diğer ünlü sanatçı ve düşünürlerin katıldığı Kırgızistan ve daha sonra Wengen, Granada ve Mexico City'de toplanan Issyk - Kul Forumu'nda yer aldı.
Zülfü Livaneli'ye 1996'da Birleşmiş Milletlerin Eğitim Kültür Bilim Kurulu tarafından büyükelçilik verildi.
Livaneli; "Arafat'ta bir çocuk", "Geçmişten Geleceğe Türküler", "Sis", "Orta Zekalılar Cenneti", "Diktatör ile Palyaço", "Sosyalizm öldü mü", "Engereğin Gözündeki Kamaşma", "Bir Kedi, Bir Adam, Bir Ölüm", "Mutluluk", "Leyla'nın Evi" ve "Sevdalım Hayat" kitaplarının da yazarıdır.

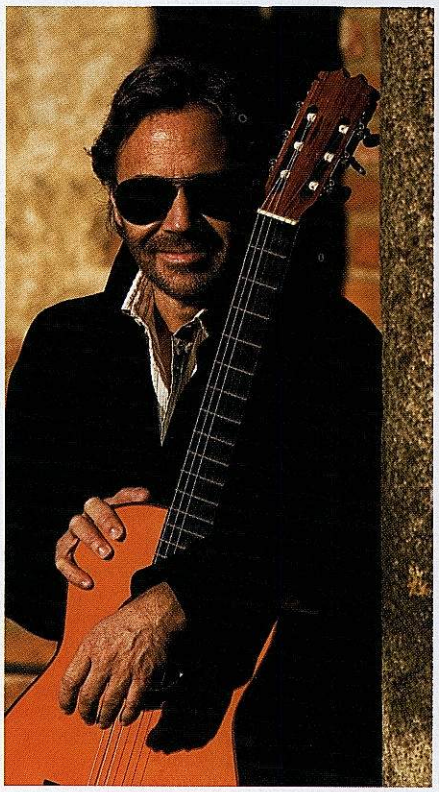

Al Di Meola
Dünyaca ünlü enstrümantal jazz ve dünya müziği gitaristi Al Di Meola, 22 Temmuz 1954'de New Jersey, ABD'de doğdu. Küçük yaşta davul öğrenmeye başlayan Di Meola, 9 yaşında Beatles dinlemeye başladıktan sonra gitar çalmaya karar verdi, jazz'a olan ilgisinin artmasından sonra 1971'de Boston'daki ünlü Berklee Müzik Koleji'ne girdi. Burada klavyeci Barry Miles'ın öncülüğündeki jazz - füzyon grubu ile çalışmaya başladı.
1974'de dünyaca ünlü jazz ve dünya müziği piyanisti Chick Corea tarafından keşfedilen Di Meola, Corea'nın grubu "Return to Forever" ile çalışmaya ve hemen ertesinde büyük kitleler karşısında kendi konserlerini vermeye başladı. Arjantinli ünlü tango ve akordeon ustası Astor Piazzolla ile dost olduktan sonra Güney Amerika müziğine olan ilgisi arttı ve bunun etkisiyle tango müziğinin yoğunlukla etkin olduğu albümler çıkarttı.
Albümlerinde, bir virtüöz olmasının yanı sıra güçlü bir besteci olduğunu da gösteren Di Meola, Paco De Lucia ve John McLaughlin'le 1996'da tekrar bir araya geldi ve "Guitar Trio" albümünü çıkarttı. Önceki yıllarda Türkiye dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında en saygın festivaller ve konser salonlarında konserler veren Di Meola, son olarak Zülfü Livaneli'nin 2011 yılında New York'ta verdiği konserde kendisine eşlik etti.

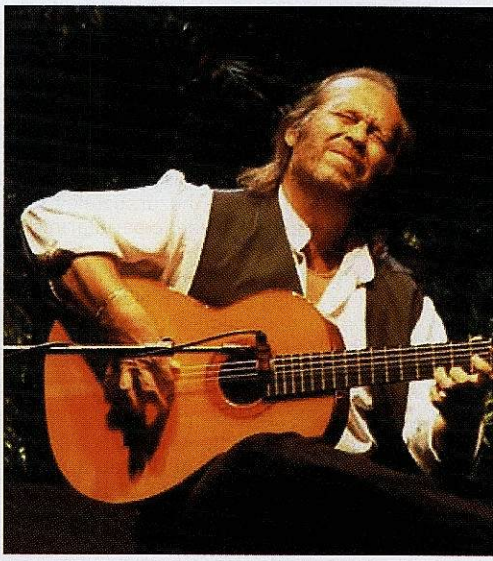

PACO DE LUCIA 29 Kasım
Paco De Lucia
Gerçek adı Francisco Sanchez Gomez olan, dünyada flamenko gitar denilince ismi ilk akla gelenlerden olan Paco De Lucia, ilk performansını 1958'de yerel bir radyo olan Radio Algeciras'da kardeşi Pepe'nin söylediği şarkılara eşlik ederek gerçekleştirdi, ertesi yıl Jerez de la Frontera'da prestijli bir gitar yarışmasını kazanmış ve 1961'de ilk kaydını yaptı.
New York'ta Niño Ricardo ve Mario Escudero gibi kendisini etkileyenlerden biri olan virtüöz gitarist Sabicas'la tanıştı. 1966'da gitarist kardeşi Ramon de Algeciras ile üç albüm yaptı, 1967'de ilk solo albümü "la Fabulosa Guitarra de Paco de Lucia"yı çıkarttı. Kendi sitilini yansıtan ilk albümü olan "Fantasia Flamenca"yı 1968'de yayınlayan De Lucia, 1970'te Carnegie Hall'da çaldı ve 1972'de etkileyici gelişimine "el duende flamenco" ile devam etti.
Paco de Lucia ateşli bir flamenko hayranı olan klasik besteci Manuel de Falla'nın anısına, Jorge Pardo ve Rubem Dantas tarafından kurulan Dolores grubu ile bir albüm kaydetti, ertesi yıl fusion gitarist John McLaughlin ve Larry Coryell ile birlikte akustik bir trio albüm olan "Castro Marin"e imza attı. John Mclaughlin ve Al Di Meola ile birlikte yaptığı "Friday Night in San Francisco" albümü, Lucia'nın müzikal kariyerinde bir dönüm noktası oldu ve bu albüm ile en geniş Amerikan kitlesine ulaştı..

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

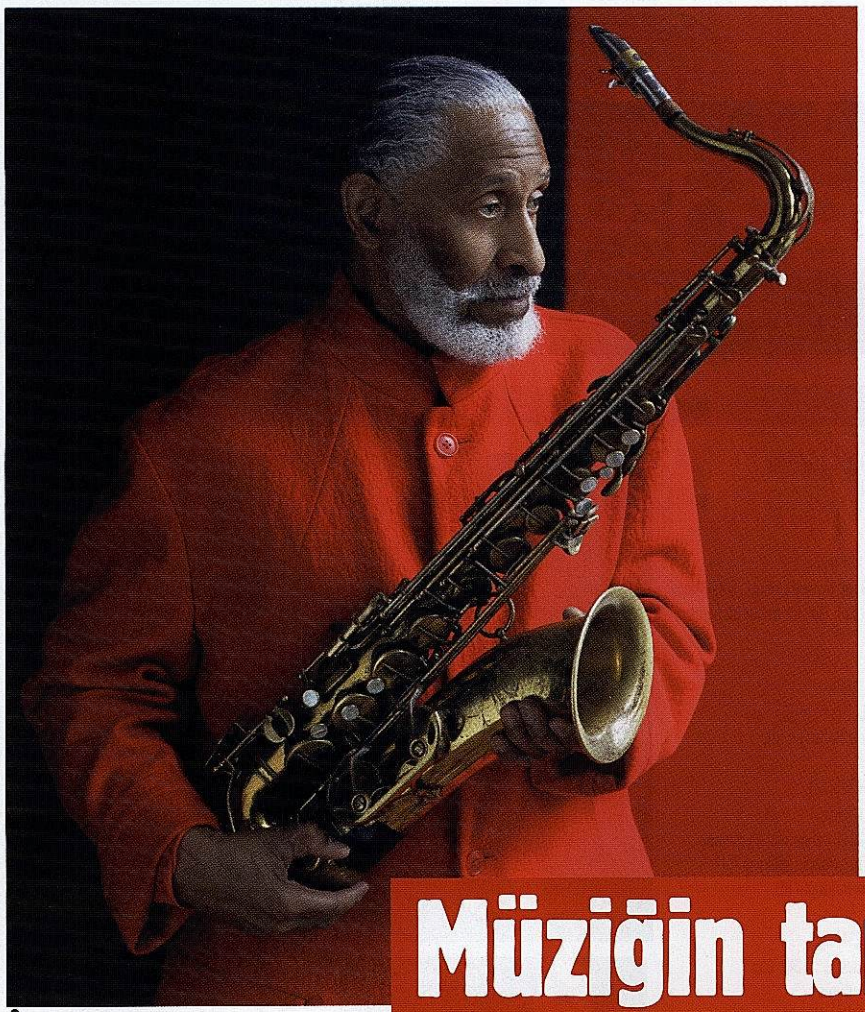

Sonny Rollins 2 Kasım'da İş Sanat'da

Müziğin tanrıları adına

İş Sanat'ın son derece özene bezene hazırlanmış 2011-2012 sezonunda bir isim var ki, 'İyi jazz'cı erken ölür' bâtıl kendisine vız geliyor tırıs gidiyor. Ömrü uzun olsun, Sonny Rollins'ten söz ediyorum.

Theodore Walter "Sonny" Rollins, 1930 yılında New York'da doğdu. Müziğe piyanoyla başlayıp sonrasında alto saksofonla devam etti. Nitekim her fırsatta, saksofonla aralarındakinin ilk görüşte aşk olduğunu söylemiştir. Sonny Rollins, Charlie Parker'ın izinden gitmeye başladıktan sonra kısa zamanda müzikal anlamda bir nevi koçu ve gurusu olan Thelonious Monk'un kanatları altına girdi. Sugar Hill'de yaşarken komşuları ve müzikal anlamda akranları, Jackie Mclean, Kenny Drew ve Art Taylor gibi isimlerdi. Dolayısıyla henüz 16-17 yaşlarındayken Art Blakey, Bud Powell, Miles Davis ve gibi devlerle çalıp 19 yaşında zirveye yürümesi de bir çok yönden anlaşılır bir durum... J.J. Johnson'un 1949 tarihli 'J. J. Johnson's Jazz Quintets' adlı albümünün ardından 50'lilerin ilk yarısında Miles Davis'in dört albümünde yer aldı, 1946'da geçtiği tenor saksofonu ile. Ve büyük müzisyenlere eşlik eden 'genç ama büyük' müzisyen olarak adını duyurmaktadır ki, Miles'ın etrafında cool jazz'ın cool saksofoncusuna dönüşür 1954'ten itibaren. Ünlü saksofoncu arkadaşları ve akıl hocaları için "Şu anda burada olmadıklarından kendimi hepsini temsil ediyormuş gibi hissediyorum [...] Sürekli aralarında son kalan olduğum söyleniyor bana, bu nedenle onları hatırlatmak benim için kutsal bir sorumluluk" diyor.

'Oleo', 'Airegin' ve 'Doxy'nin henüz 23 yaşındaki başarılı bestecisi olmanın yanında gençliğin tufanında evinde uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmak, silahlı soygun girişimi, bar çıkışı darp gibi suçlarından ötürü hapse girer ancak Miles Davis'in maddi desteği ile bir sonraki uyuşturucu trafiğine dek temize çıkar. 56 başlarında Max Roach ve Clifford Brown'la devam eder bir süre. Brown öldüğünde lider olarak çalmaya başlar ve Rudy Van Gelder'in New Jersey'deki stüdyosunda Roach'un da aralarında bulunduğu grubuyla en bilinen albümü 'Saxophone Colossus'u kaydederek zamanının en yetkin saksofoncusu olarak anılmaya başlar. Albümde, annesinin çocukluğunda kendisine söylediği St. Thomas'ı yorumlar ve onu bir jazz standardı haline getirir. Sonny Rollins'in yaşamını didiklerken "Keşke Amy Winehouse da benzer bir yoldan gitseydi" dediğim çok oldu çünkü Rollins 1959-62 arası uyuşturucu problemini yenmek adına inzivaya çekilip beklemeyi tercih etmiş. Bundan tam 10 yıl sonraki dönemde yine benzer bir nedenle bu kez Hindistan'a gidip iç huzur yolunda müziğe ara vermiş. Buna bağlı olarak Sony Rollins uyuşturucunun kendisine verdiği en büyük zararın dönemin en iyisi olduğu halde bunu gösteremediğini söylemiş ve en büyük rakibi Coltrane karşısında tutunamama nedenini bununla ilintileyerek gençlerin uyuşturucudan mümkün mertebe uzak durmasını istediğini hatırlatmıştır. Bu arada 1956'da piyanoda Red Garland, basta Paul Chambers, davulda Philly Joe Jones ile 'Tenor Madness' kaydının yapıldığı gün John Coltrane tesadüfen stüdyoya uğrar, yanında saksofonu vardır. Ve albüme adını veren açılış parçası Rollins ve Coltrane'nin ilk ve son olarak beraber çaldıkları parça olarak tarihe geçer. 1963 itibarı ile Miles Davis ekolünden çıkıp free jazz akıntısına sürüklenen Rollins bu dönemde özgünlük kazanır. 1967'de Freddie Hubbard ve Elvin Jones'la buluşmuşken bir deneme mahiyetinde 'East Broadway Run Down'ı sessiz sakin yayımlar, fakat kıymeti en çok bilinenlerden olamaz bu albüm. Oysa üç tematik eserden oluşan (East Broadway Run Down, Blessing In Disguise ve We Kiss In A Shadow) şahane bir albümdür.

1972'de yeniden konserlerde, kulüplerde çıkmaya karar verdi. İkinci dönüşünde repertuvarını çok genişletir. Pop müziğe, funk'a yaklaşır, zamanın getirilerinden faydalanarak Jack DeJohnette ekibiyle füzyon dolaylarına girer, Dizziy Gillespie ile jazz'a dünya müziğini ilk sokanlardan biri olur ancak sonrasında aslına rücu ederek saksofon- piyano-bas-davul formatında ilerler.

Sonny Rollins ilk Grammy ödülünü 'This is What I Do' ile 2000 yılında kazanırken, ikinci Grammy ödülünü 'Without a Song' (The 9/11 Concert) ile (ki bu albüm de kariyeri bakımından önemlidir, varoluşunun doğasında barış ve huzur olan bir insan için evinin bir kaç sokak ötesinde gerçekleşen 11 Eylül saldırıları usta müzisyenin ruhunda derin yaralar açmıştır. Bu sorun nedeniyle uzun süre kendine gelemeyen Rollins bir müzisyenin yapacağı en iyi şeyi yaparak müzikleriyle kendini ifade etmeyi tercih etmiştir). "En iyi Solo Enstrümantal Jazz" kategorisinde 2004 yılında kazandı. 2004 yılında National Academy of Recording Arts and Sciences tarafından "Yaşam Boyu Başarı" ödülüne layık görülen Sonny Rollins, 2009'da da sadece seçkin başarılar gösteren kişilere verilen ve daha önce Frank Sinatra ve Jessye Norman'ın aldığı Avusturya'nın en prestijli ödülü olan Austrian Cross of Honor for Science and Art birincilik ödülüne layık görüldü.

Doğumunun 80. yılı olan 2010 yılında American Academy of Arts and Sciences'ın; kendi alanlarında lider bilim insanları, iş insanları, kanaat önderleri ve sanatçıların da yer aldığı 229 kişilik listede yer aldı. 2010 yılının Ağustos ayında Sonny Rollins, 1960 yılından bu yana, kendi alanında olağanüstü katkıda bulunduğuna inanılan kişiler için verilen "Edward MacDowell Madalyası" ile ödüllerilen ilk jazz kompozitörü oldu.

Son olarak, 2011 Mart ayında ABD Başkanı Barrack Obama tarafından Beyaz Saray'da gerçekleştirilen bir tören ile Rollins'e "Medal of Arts" takdim edildi ve Rollins bu ödülü "müziğin tanrıları adına" diyerek kabul etti.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

EKİM AYI PROGRAMI

Sibel Köse Quartet
01 Ekim 2011 Cumartesi
Sibel Köse (vo),
Kürşad Deniz (p),
Erdal Akyol (b),
Ferit Odman (d).

NARDIS GENÇ CAZ VOKAL ÖZEL ÖDÜLÜ
Can Türkkan Quartet
03 Ekim / Oct. 2011 P.tesi
Can Türkkan (vo), Ercüment Orkut (p),
Volkan Topakoğlu (b), Ediz Hafızoğlu (d).

De Cecco & Jeszensky Duo: Klezmer!
04 Ekim / Oct. 2011 Salı
Giovanni De Cecco (p),
Leonardo Jeszensky (keman, ud)

Bilal Karaman "Bahane"
06 Ekim / Oct. 2011 Perşembe
Bilal Karaman (g), Baran Say (b),
Ediz Hafızoğlu (d).

Çağıl Kaya & Tamer Temel Sextet
07 Ekim / Oct. 2011 Cuma
Çağıl Kaya (vo), Tamer Temel (s, flt), Ercüment Orkut (p), Eylül Biçer (g), Volkan Topakoğlu (b), Cem Aksel (d).

Ece Göksu Quartet
08 Ekim / Oct. 2011 C.tesi
Ece Göksu (vo), Can Çankaya (p),
Matt Hall (b), Cem Aksel (d).

Asena Akan Band
10 Ekim / Oct. 2011 P.tesi
Asena Akan (vo), Koray Üsgülen (p), Eylül Biçer (g), Baran Say (b), Erdem Göymen (d).

Kent Mete New Trio
11 Ekim / Oct. 2011 Salı
Kent Mete (p), Baran Say (b),
Bartas Kızıltöz (d, perc).

Erhan Ersin "Chasing the Voices" feat. Ricardo Moyano
12 Ekim / Oct. 2011 Çarşamba
Erhan Ersin (g), Ricardo Moyano (g).

Sarp Maden Quartet
13 Ekim / Oct. 2011 Perşembe
Sarp Maden (g), Engin Recepoğulları (ts),
Matt Hall (b), Derin Bayhan (d).

Luis Ernesto Gomez y LA DESCARGA Band
14 Ekim / Oct. 2011 Cuma
Luis Ernesto Gomez (tumba, vo), Gülseren Yıldırım Gomez (vo, guiro), Kerem Kırca (timbal, cajon), Alper Kılıç (b), Serj Mısır (p), Kerem Kırca (timbal), Riccardo Marengi (bongo, campana), Deniz Biber (vo).

Melis Sökmen
15 Ekim / Oct. 2011 C.tesi
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Serkan Sökmen (tp), H.İbrahim Işık (keyb), Cem Tuncer (g), Cudi Genç (b), Alpdoğan Türeci (d), Berke Özgümüş (d).

Yansımalar
17 Ekim / Oct. 2011 P.tesi
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

Organic Groove
18 Ekim / Oct. 2011 Salı
George Kontrafouris (Ham. org),
Önder Focan (g), Ediz Hafızoğlu (d).

21. AKBANK CAZ FESTİVALİ
Dusco Goykowich Quartet
19-20 Ekim / Oct. 2011 Çarşamba -Perşembe
Dusco Goykowich (tp), Burak Bedikyan (p),
Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

21. AKBANK CAZ FESTİVALİ
Ozan Musluoğlu Quartet "40th Day"
21 Ekim / Oct. 2011 Cuma
Engin Recepoğulları (ts), Uraz Kıvaner (p),
Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

Meltem Ege Band
22 Ekim / Oct. 2011 C.tesi
Meltem Ege (vo), Şenova Ülker (tp),
Önder Focan (g), Volkan Topakoğlu (b),
Ricardo Marenghi (d).

Harikalar Diyarı
24 Ekim / Oct. 2011 P.tesi
İrem Derlen (vo), Nafi Bensusan (g),
Metin Levi (g).

Serkan Çakıt Quintet
25 Ekim / Oct. 2011 Salı
Serkan Çakıt (vo), Uraz Kıvaner (p), Barış Arslan (g),
Volkan Topakoğlu (b), Derin Bayhan (d).

Emin Fındıkoğlu Dörtlüsü
Hakan Behlil ile buluşuyor...
26 Ekim / Oct. 2011 Çarşamba
Meltem Ünel (vo), Emin Fındıkoğlu (p), Hakan Behlil (g), Derya Davulcu (b), Monika Bulanda (d),

GUSTA JAZZ GECESİ
Sibel Köse & Önder Focan & Kağan Yıldız Trio
27 Ekim / Oct. 2011 Perşembe
Sibel Köse (vo), Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b).

CHIVAS JAZZ KNIGHTS
Roberta Gambarini Quartet
28-29 Ekim / Oct. 2011 Cuma - Cumartesi
Roberta Gambarini (vo), line up TBA

Okay Temiz - Oriental Wind
31 Ekim / Oct. 2011 P.tesi
Okay Temiz (perc), Çağdaş Oruç (s), Önder Focan (g), Ahmet Türkmenoğlu (b), Ahmet Özden (zurna).

Dusco Goykovich

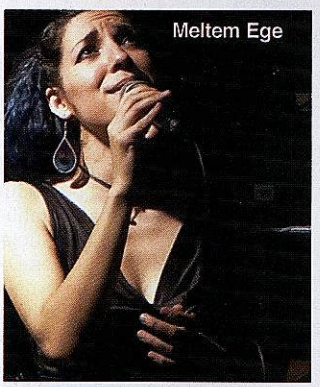
Meltem Ege

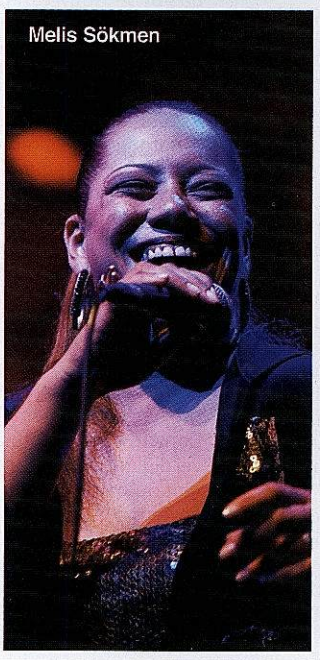
Melis Sökmen

21. AKBANK CAZ FESTİVALİ
Dusco Goykowich Quartet

Sırp trompetçi Duško Gojković 1948 ila 1953 yılları arasında Belgrad Müzik Akademisi'nde öğrenim gördü. Bazı Dixieland gruplarında çaldıktan sonra daha 18 yaşındayken Belgrad Radyosu'nun orkestrasına girdi. Bu orkestra ile beş yıl çaldıktan sonra kariyerine Batı Almanya'da devam etme kararı aldı. İlk çaldığı albüm 1956 yılında çıkan Frankfurt All Stars albümüydü. Sonraki dört yılda ise Kurt Edelhagen'ın orkestrasında birinci trompetti ve bu yıllarda Chet Baker ve Stan Getz gibi efsanelerle beraber sahneyi paylaştı. 1958'de ise Newport Jazz Festival'de çalarak okyanusun iki tarafında da ismini duyurdu. 1961 yılında Berklee'den burs alarak eğitimini bitirdi. Kanadalı müzisyen Maynard Ferguson tarafından grubunda çalmak üzere davet edildi, ve bir big band müzisyeni olarak iyice ünlendikten sonra Avrupa'ya döndü. Avrupa'da ilk albümünü 1964 yılında çıkardı. 'Swinging Macedonia', Balkan Jazz'ının başyapıtı olarak görülmektedir. Sonraki yıllarda Miles Davis, Dizzy Gillespie, Gerry Mulligan, Sonny Rollins, Duke Jordan, Slide Hampton gibi müzisyenlerle çaldı. 1968 yılında ise The Kenny Clarke-Francy Boland Big Band'da çalmaya başladı. Ardından ise Münih'e taşındı ve kendi big band'ini kurdu. Bu orkestrada Rolf Ericsson ve Frank St. Peter gibi isimler de yer aldı. 1986'da ise bugünlere kadar sahne almaya devam eden orkestrasını kurdu. Hayranları tarafından uzun bir süre beklenen geri dönüşü ise 1993 yılındaki Soul Connection albümüyle oldu ve albüm dünya çapında ilgi gördü. Ardından ise 'Bebop City'yi kaydetti. Soul Collection albümünü kendi orkestrasıyla bir kez daha kaydetti, ve ardından çift CD'den oluşan albümü 'Balkan Blue' çıktı. Bu albümün ilk CD'sinde İtalyan saksofoncu Gianni Basso'nun da bulunduğu bir beşliyle yapılan kayıtlar yer alırken, ikinci CD'de ise Gojković solist olarak yer alırken ona Kuzey Alman Radyosu'nun (NDR) orkestrası eşlik ediyor. 2001'de ise 'In My Dreams' isimli albümü çıktı. 2003'te kariyerinde yeni bir sayfa açtı ve 'Samba do Mar' ile ilk kez latin müziklerinden esinlenenmiş bir albüm kaydetti. Son albümü 'Samba Tzigane' ise 2006'da çıktı. Gojković 75. doğum gününü Belgrad'da büyük bir konserle kutladı. Mükemmel tekniği, hassas tuşesi, yumuşak tonu ve melodik yaklaşımı ile caz tarihinde çok önemli bir yere sahiptir. Akbank Caz Festivali'nde ise 80. doğum yılı özel turnesi kapsamında 2 gece Nardis'te sahne alacak.

CHIVAS
JAZZ KNIGHTS

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Roberta Gambarini

28-29 Ekim tarihlerinde Nardis Jazz Club'ın 10. yılında Chivas Jazz Knights Geceleri için İstanbul'a geliyor...

Dokuz yaşındayken ailesi sayesinde Torino'da gittiği James Moody konserinden çok etkilenerek jazz'a ilgi duymaya başlayan Roberta Gambarini, on iki yaşında klarinet dersleri almaya başladı. Torino, İtalya doğumlu müzisyen, jazz müziğinin çok sevilerek dinlendiği bir ailede yetişti. Ella Fitzgerald, Billie Holiday, Sarah Vaughan ve Carmen McRae kendine ilk örnek aldığı vokalistler oldu. On yedi yaşında vokalist olarak İtalya'da kulüplerde söylemeye başladı. En büyük eğitimin, o dönem evde dinlenen jazz albümleri olduğunu söyleyen vokalistin babası da amatörce saksofon çalıyormuş. "Berklee gibi bir okul mezunu olmadığım için müziğin nasıl yapılması gerektiği bana öğretilmedi, ben her şeyi algılarımı açarak, duyduklarımdan öğrendim, bence en iyi öğrenme yöntemi budur" diyen vokalist, on sekiz yaşında jazz vokalisti olarak kariyerine devam etmek amacıyla Milano'ya taşındı. 1998 yılında New England Konservatuarı'ndan aldığı burs, Amerika'ya taşınmasını sağladı. Uluslararası Thelonious Monk Jazz Vokal yarışmasında aldığı üçüncülük ödülü sayesinde ülkedeki jazz'cıların da dikkatini çekmeye başlamış oldu. Bu ödülün ardından New York'taki kulüplerden teklifler gelmeye başladı ve ardından da çocukluk idolu Carmen McRae'nin menajeri kendisinin de menajeri oldu. Ardından jazz'ın devleriyle tanışmaya başladı. Kendisine ilk büyük desteğin Benny Carter'dan geldiğini söyleyen vokalist "Benny Carter repertuarımdan işi nasıl idare etmem gerektiğine kadar birçok temel konuda bana çok yardımcı oldu, bu yüzden onunla tanışmak hayatımdaki en güzel rastlantılardan biridir" diye de ekliyor. Ardından da James Moody gelmiş. Moody için de "Benim için bir baba gibidir, ne kadar harika bir insan olduğunu anlatmam imkansız. Kulağımı açan ve söyleyişimi değiştiren insandır kendisi" diyor başarılı vokalist. Moody'nin de kızı gibi sevdiği ve "çok keskin bir kulağa sahip ve etrafındaki her müzisyenin çaldığını duyuyor" diye övdüğü Gambarini sürekli öğrenmeye devam ediyor ve her türde söylemek konusunda usta, Moody'e göre. 2010 senesinde "So In Love" albümüyle Grammy Adaylığı ve Jazz Journalists Awards'da da "Yılın Kadın Vokalisti" ödülü var. Ünlü piyanist Hank Jones'un "Son 50 yılın en iyi vokalistlerinden biri" olarak adlandırdığı ve Down Beat dergisinin "Müthiş Yetenek" sıfatıyla adlandırdığı Gambarini, müzikal yolculuğunda Hank Jones, James Moody, Ron Carter, Herbie Hancock, Christian McBride, Jimmy Heath, Roy Hargrove, Gerald Clayton, Neil Swainson, George Mraz, Al Foster, Toots Thielemans, Jeff Hamilton gibi birçok usta müzisyenle çalışmış ve çalışmaya devam ediyor. Şimdiye kadar "Easy To Love", "You Are There" ve "So In Love" adlı, jazz standartlarını seslendirdiği üç albümü olan vokalist şu anda sahip olduklarını anne babasının müzik sevgisine ve James Moody'nin desteği ve hocalığına borçlu olduğunu belirtiyor. "Easy To Love" vokalistin 2006 çıkışlı ilk albümünde de vokaliste çok sevdiği James Moody'nin yanında, piyanoda Tamir Handelman, basta John Clayton ve Chuck Berghofer, davullarda Willie Jones III'le Joe La Barbera eşlik etmiş. İkinci albümü olan "You Are There" 2008 çıkışlı bir piyano vokal düet albümü. Bu zarif ve keyifli albümde vokaliste piyanoda Hank Jones eşlik ediyor. Geniş oktavlı sesi, yumuşak, temiz ve enstrümanvari vokali, vurucu ve etkileyici tekniği ve scat soloları, hatasız zamanlaması ve entonasyonu ile jazz, bebop, blues, pop, rock gibi birçok tarza hakim olduğunu bize gösteren vokalisti Nardis'in onuncu senesinde piyanoda **Eric Gunnison**, basta yıllarca George Shearing'le de çalışmış **Neil Swainson** ve davulda **Willie Jones III**'le ağırlamaktan mutluyuz. Siz de senenin en güzel konserlerinden birini izlemek istiyorsanız bu iki geceyi kaçırmayın!

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

CHIVAS
JAZZ KNIGHTS

Dee Dee Bridgewater

"Chivas Jazz" desteğiyle 10. yıl konserleri için Nardis Jazz Club'da

Trompetçi bir babanın kızı olarak dünyaya gelen üç Grammy ödüllü şarkıcı ve besteci Bridgewater daha on altı yaşındayken bir rock ve rhythmnblues triosunda kulüplerde şarkı söylemeye başlamıştı bile. On sekiz yaşında üniversitenin jazz grubuyla Sovyetler Birliği'ne konsere bile gittiler 1969 yılında. Ertesi sene usta trompetçi Cecil Bridgewater'la evlenip New York'a taşındı. 70'lerin başında Thad Jones-Mel Lewis Jazz Orkestrası'nda baş vokalistlik yapması, jazz kariyerinin başlangıcı oldu denebilir. Ardından Sonny Rollins, Dizzy Gillespie, Dexter Gordon, Max Roach, Rahsaan Roland Kirk gibi birçok usta müzisyenle çalıştı. 1974'te ilk albümü "Afro Blue"yu çıkardı. Son derece sade, minimal ve zarif bir albüm olan bu albümde vokaliste piyanoda Roland Hanna, basta George Mraz, tenor saksofonda Ron Bridgewater, ve davulda Motohiko Hino eşlik ediyor. En dolu dolu ve keyifli "Afro Blue"yu bu albümde dinleyeceğiniz söyleyebiliriz, eğer hala dinlemediyseniz. Albümle aynı senede sanatçı, Broadway'deki "The Wiz" müzikalinde oynadı ve buradaki performansıyla da en iyi baş rol dalında Tony Awards aldı. Ertesi sene de "The Wiz", en iyi müzikal dalında bir Grammy kazandı. Akabinde birçok müzikalde yer almaya başlayan Bridgewater, 1984'te "Sophisticated Ladies" müzikaliyle Fransa turnesine çıktıktan sonra Paris'e yerleşti. Aynı sene onu ilk kez Billie Holiday olarak izlediğimiz "Lady Day"deki rolüyle de Laurence Olivier Award'da aday gösterildi. 90'ların başında yeniden jazz sahnelerine geri dönen sanatçı Montreux Jazz Festivali'nde sahne almasının ardından "Live in Paris" albümüyle 1991 yılında Grammy'e aday oldu en iyi jazz vokal albümü dalında. Ardından 1994 senesinde "Keeping Tradition" albümüyle yeniden Grammy'e aday oldu. Daha sonra Horace Silver'la bir araya gelerek "Love and Peace: A Tribute to Horac Silver" albümünü yayınladı. Albüm 1995'te Billie Holiday en iyi jazz vokal albümü ödülünü aldı. 1998 senesinda çıkan "Dear Ella" ile o güne kadar beklediği Grammy'leri bir seferde toplayan Bridgewater hem en iyi jazz vokal hem de en iyi vokal aranjmanı dalında ödüllerini aldı. Sadece vokalistliğinin değil oyunculuk gücünün de çok kuvvetli olduğunu, şarkıcının son altı senede ülkemizde sergilediği müzikal projelerinde de bir kez daha görmüş olduk. İlk olarak Fransız şarkılarını aynı Paris'in romantik sokakları gibi olan dekorda seslendirdiği, "J'ai Deux Amours"da izledik kendisini. Ardından "Red Earth" deki kalabalık Afrika motifli tınılarda bizi bambaşka bir ülkeye götürdü. En son da geçen sene, en son projesi olan "Eleanora Fagan: To Billie With Love From Dee Dee Bridgewater"da bir kez daha yerimize oturamayarak izledik sanatçının insan üstü performansını. Bu albümüyle de 2011 senesinde en iyi jazz vokal albümü dalında Grammy alan vokalist, albümün kendi gibi vokal kariyeri yapmak isteyenlere yol gösterici olmuş olan Billie Holiday'e ithafen yapıldığını söylüyor. Bu projede Billie Holiday'i canlandıran Bridgewater "Burada canlandırdığım Eleanora Fagan'ın biraz daha farklı olmasını istedim. Daha modern ve bir kutlama niteliğinde olsun istedim proje, ağlamaklı ve karanlık değil de. Kesinlikle neşeli olmalıydı" diye ekliyor. Albümde Billie Holiday'in parçalarını farklı bir açıdan ele alan vokalist "kesinlikle amacım onu taklit etmek değil, aksine Billie müziğine başka bir açıdan bakılmasını hakediyor" diye açıklıyor. Albümdeki on iki parçanın düzenlemesini de piyanist Edsel Gomez yapmış. Bridgewater piyanistin modern fikirler doğrultusunda parçalardan son derece zevkli tasarımlar yarattığını söylüyor. Yeni albümü "Midnight Sun"ı geçen ay çıkaran sanatçıyı biz Billie Holiday projesiyle Nardis'in onuncu senesinde, piyanoda **Edsel Gomez**, basta **Kenny Davis**, saksofonda **Craig Handy** ve davulda **Jaz Swyer**'la birlikte ağırlamaktan mutluyuz. Siz de senenin en güzel konserlerinden birini izlemek istiyorsanız bu iki geceyi kaçırmayın!

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Christian McBride Trio 24-25 Kasım'da Nardis'te...

Başçı bir baba ve amcaya sahip olan Christian McBride, müzik hayatına bas gitarla başladı ve Julliard School'a girmesiyle kontrbasa geçti. Birçok farklı müzik grubunda başçı, besteci ve aranjör olarak çalışmanın dışında aynı zamanda öğretim görevlisi de olan McBride, son yirmi yıldır jazz dünyası için vazgeçilmez bir yere sahip. Bugüne kadar beraber çaldığı jazz müzisyenleri arasında Freddie Hubbard, Sonny Rollins, J.J. Johnson, Ray Brown, Milt Jackson, McCoy Tyner, Roy Haynes, Chick Corea, Herbie Hancock, Dianne Reeves, Toots Thielemans, David Gilmore ve Pat Metheny'i sayabiliriz. Sadece jazz dünyasında değil R&B dünyasında da hem müzisyenlik yapmış hem de Chaka Khan, Natalie Cole, James Brown gibi gruplara aranjörlük görevini hakkıyla yerine getirmiştir. Pop, rock dünyasındaki müzikal birlikteliğinde ise en önemli yeri Sting'in aldığını söyleyebiliriz. Ama bu kadar çok farklı insanla, farklı oluşumlarda çalıyor olması onun müziğe kattığı zerafetten hiçbir şey eksiltmedi. Her zaman çaldığı orkestraya büyük bir saygıyla, o kendine özgü sesi yaratmaya ve kendi deyimiyle "Sanatsal becerilerini göstermekten ziyade, çaldığı her ortamda daha rahat ve yaratıcı bir müzikal zemin hazırlamaya" devam etti.

Jazz kariyeri Julliard'ın ilk senesinda saksofoncu Bobby Watson'ın grubuna katılmasıyla başladı. Aynı dönemde New York ve çevresindaki kulüplerde çalmaya başladı. Julliard'daki ilk senesinin ardından kritik bir karar verdi ve okulu bırakarak Roy Hargrove'un ilk kurduğu gruba dahil oldu çünkü onun için en iyi öğrenme yöntemi, çalabildiği kadar çok ve farklı insanla çalabilmesiydi. Ardından Ray Brown'ın davetiyle, Ray Brown, John Clayton ve McBride'dan oluşan "Super Bass"triosuna katıldı. Sonrasında davulda Billy Higgins ve saksofonda Joshua Redman'ın bulunduğu Pat Metheny'nin "Special Quartet"inde yer aldı. Bu sırada ilk kendi liderliğindeki albümü "Gettin' To It"i yayınladı 1994 yılında. Bugüne kadar iki yüz ellliye yakın kayıtta çalmış Grammy ödüllü müzisyeni biz en son on parçalık "Kind Of Brown" albümüyle hatırlıyoruz. Albümde kendisine piyanoda Eric Reed, alto saksofonda Steve Wilson, davulda Carl Allen ve vibrafonda Warren Wolf'tan oluşan yeni kurduğu akustik beşlisi eşlik ediyor. Albümü için "sağlam melodiler üzerine temiz akor değişimleri yazdım ki müzisyenler rahatça ve özgürce kendilerini ifade edebilsinler" diyen müzisyen, hala bu beşlisiyle konserler vermeye de devam ediyor. Başçılığının yanında McBride aynı zamanda müzik camiasında oldukça hatırı sayılır bir sözcü. 1997 senesinda Bill Clinton'ın düzenlediği bir toplantıda "Irkçılık ve Performans Sanatları" üzerine bir konuşma yapmış. 2000 senesinde Jazz Aspen Snowmass Summer Sessions'ın Sanat Yönetmenliğini üstlenmiş. 2005 senesinde kendisine Harlem'deki Jazz Müzesi'nin müdür yardımcılığı görevi verilmiş. Aynı zamanda da Los Angeles Philarmonic Association'ın yaratıcı başkan yardımcılığını yapıyor kendisi. Sadece müzikal değil sosyal olaylarla da son derece ilgili ve aktif olan müzsiyen, 1998 senesinde sivil hakların dört büyük savunucusu Rosa Parks, Malcolm X, Muhamed Ali ve Dr. Martin Luther King'e ithafen dört bölümden oluşan "The Movement, Revisited" adlı suiti besteledi. Hayattaki en büyük amaçlardan birinin gelecek nesillere jazz müziğini tanıtmak ve anlatmak olduğunu söyleyen müzisyenin yoğun konser trafiği arasında yazdığı samimi ve eğlenceli yazılarını "The McBride Diaries" adıyla internette bulup okuyabilirsiniz. Nardis'in onuncu senesinde **Christian McBride**'ı, piyanoda **Christian Sands** ve davulda **Ulysses Owens Jr**'la birlikte ağırlamaktan mutluyuz. Siz de senenin en güzel konserlerinden birini izlemek istiyorsanız bu iki geceyi kaçırmayın!

İstanbul Jazz Center konserleri

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

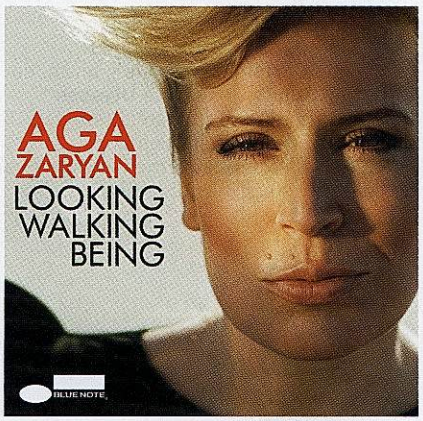

Aga Zaryan
6-8 Ekim
Polonya'nın en iyi jazz vokalistlerinden olan iki Altın Plak ödüllü Aga Zaryan, 2008'de Varşova Club Palladium'da gerçekleşen konserin kayıtlarını içeren 'Live at Palladium' isimli albümünü piyasaya çıkardı.
2002'de çıkardığı ' My Lullaby' isimli albümü, Altın Plak statüsünü kazandı. 2006'da çıkan 'Picking Up the Pieces' isimli albümü 17.500 üzerinde satarak Double Platinyum Albüm statüsünü kazandı. Bu albüm best seller oldu.2007'de 'Jazz Forum' dergisinin okurları tarafından yılın jazz vokalisti seçildi. Aynı yıl, 1944 Varşova Yeniden Yükseliş'e ithafen yapılmış albümü 'Umiera Piekno' piyasaya çıktı. 2 hafta sonra Altın Plak ödülünü kazanan Aga Zaryan 2008'de Fryderyk ödülüne aday gösterildi.

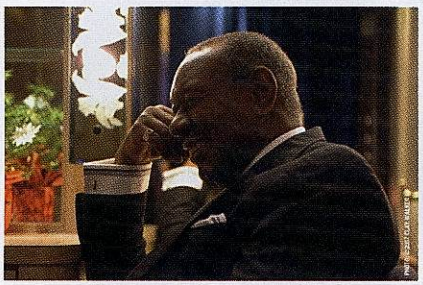

Freddy Cole
18-19 Ekim
Freddy Cole özgün yorumu, usta piyanistliği ve seyirci ile kurduğu neşeli diyalog ile kardeşi Nat King Cole'un gölgesinde kalmıyor, ve tamamen kendine has bir üslupla jazz severleri etkisi altına alıyor. Freddy Cole'un sahne performansı bir jazz şöleni olmasının yanı sıra usta müzisyenin ince espri yeteneği ve neşeli tavırları ile stand-up'vari bir havaya bürünüyor. Müzisyen bir aileden gelen Freddy Cole, bu yaratıcı ortamın içinde büyümüş olmasının etkilerini müziğine ustalıkla yediriyor. Çocukluğuna dair "Müzik her yerdeydi..." diyen müzisyen, 6 yaşında piyano çalmaya başlamış ve çocukluğunda evlerini ziyaret eden Duke Ellington, Count Basie ve Lionel Hampton gibi jazz devlerinin Freddy Cole'un müziği üzerinde etkisi büyük. Juilliard School of Music'te lisans ve New England Conservatory of Music'te yüksek lisans eğitimini tamamlamış olan müzisyen; dünyanın en prestijli müzik okullarında eğitim almış olmasının farkını da müziğine ustalıkla yediriyor. Kariyeri boyunca çalıştığı isimler arasında kardeşi Nat King Cole'un yanı sıra, usta saksofoncu Grover Washington Jr. olan müzisyen, 1952'den bu yana birçok albüm kaydetmiş ve Turner Classic Movies Channel için yaptığı bestelerle de müzik dünyasında önemli bir yere sahip.

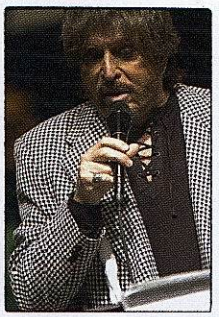

Mark Murphy
21-22 Ekim
Usta yorumcu ve jazz'ın efsanevi isimlerinden Mark Murphy, İstanbul Jazz Center'da sevenleriyle bir araya gelecek. Jazz'ın yaşayan en büyük yorumcularından biri olan Murphy, dinleyicilere unutulmaz geceler yaşatacak. Murphy'ye konserde; piyanoda George Mesterhazy, basta Kağan Yıldız ve davulda Cengiz Baysal eşlik edecek. Murphy, 1953 yılında New York'ta katıldığı bir jazz performansı sırasında, Sammy Davis Jr tarafından keşfedildi. Bill Evans, Clark Terry, Urbie Green, Blue Mitchell ve Wynton Kelly gibi büyük jazz sanatçılarıyla çalışan Murphy; 40 yıl içinde toplam 40 albüme imza attı. Birçok hit parçaya imza atan, 6 Grammy adaylığı bulunan, jazz yorumcularının kendisinden çok etkilendiğini itiraf ettiği Murphy, efsane Ella Fitzgerald tarafından "kendisiyle aynı düzeye sahip" olarak tanımlandı.

Kenny Garrett
25 Ekim
Kenny Garrett 1960`da Detroit`de doğdu. Babası tenor saksofoncu olduğu için çocukluğu da hep müzikal bir atmosfer içinde geçti. Kendi evinde jazz'ı keşfetmeye başlayan Garrett lise yıllarında Charlie Parker ve John Coltrane ile tanıştı. Bu zamanlarda Bill Wiggins ile saksafon çalışmaya başladı. 1978`de üniversiteye girme planını aniden değiştirerek Duke Ellington Orkestrası`na (Duke Ellington`un oğlu Mercer Ellington`un orkestrasına) girdi ve yaklaşık olarak 3,5 yıl onlarla beraber çaldı. 1982 yılında Kenny Garrett New York`a yerleşti. Burda Mel Lewis Orkestrası ile Thad Jones`un, Dannie Richmond Beşlisi ile ise Charles Mingus`un müziklerini çaldı. 1985 yılı onun için bir dönüm noktası oldu. Art Blakey, Woody Shaw ve Freddie Hubbard ile çalışmaya ve kayıtlar yapmaya başladı.
Bir yıl sonra Kenny Garrett, Miles Davis`in bir altocu aradığını duydu. Ona bir kaset gönderdi ve hemen ardından Miles`ın grubuna girdi. Miles Davis ile yaklaşık 5 yıl çalıştı ve Warner Bros. şirketi için dört albümde çaldı. Bu sırada yeteneği ve performansıyla tüm ilgiyi çoktan üzerine çekmişti. Bundan sonra değişik tarzlarda solo albümlerini çıkartmaya başladı. Müzikal açıdan bir okul denebilecek orkestralarda çalışan Kenny Garrett, solo albümlerine Criss Cross ve Warner Bros. firmalarıyla başladı. Fakat en büyük ilgiyi ve beğeniyi alan kaydı 1996 tarihli "Pursuance: Music of John Coltrane" albümü oldu. Bu kayıtta Coltrane sololarının güzelliğini ortaya çıkarmasına rağmen soloları birebir taklit etmiyor aksine içine kendi sahip olduğu stili de ekleyerek aynı fikirleri farklı tadlarda sunuyordu. Bu albümün çok ilginç bir yanı ise McCoy Tyner`ın piyano sololarını albümde Pat Metheny`nin gitarı ile çalmasıydı. Garrett`ın sitlinde birçok kişi ve grup etkili olmuştur.
Klasik jazz çalmasıyla büyükleri tarafından saygıyla karşılanmasına rağmen o fusion ve hip-hop da yaparak jazz müziğinin sınırlarını zorlamıştı. Günümüzün yaşayan en değerli alto saksafoncularından biri olan Kenny Garrett, yüzden fazla albüm kaydında yeralmıştır.

Bill Evans Soulgrass Project
14 Kasım

Bill Evans (s), Mitch Sten (g), Ryan Cavanaugh (banjo), Etienne Mbappe (b), Josh Dion (d).

Jeff Lorber
9-10 Aralık

Jeff Lorber (p), Eric Mariental (s) , Victor Bailey (b), Sonny Emory (d).

2007 yılında Blue Note Records'tan çıkarmış olduğu "He has a Hat" isimli albimi ile Grammy'a aday olan ve Smooth Jazz'ın öncülerinden bir keyboardist,

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

besteci olan Jeff Lorber İstanbul'da... Grubun Los Angeles kökenli fusion, jazz, smooth jazz ve pop çalan alto saksofoncusu Eric Marienthal'**in** kariyerinde Chick Corea Electric Band ile 6 CD kayıdı ve 2 Grammy ödülü bulunmaktadır. Eric Elton John, Barbra Streisand, Billy Joel, Stevie Wonder, Dionne Warwick, Burt Bacharach, Aaron Neville, Johnny Mathis, Dave Grusin, Lee Ritenour gibi birçok sanatçı ile aynı sahneyi paylaşmıştır.

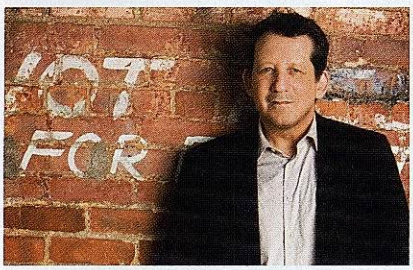

Grubun bascısı olan Victor Bailey daha 19 yaşında iken dünyanı en iyi elektrik bascılarından birisi olarak gösterilmeye başlanıp fusion jazz'ın super grubu olan Weather Report ile daha 18 yaşında çalmaya başlamıştır. Victor Bailey 2006 yılında da İstanbul Jazz Center sahnesini Larry Coryell ve Lenny White ile birlikte 3 gece boyunca paylaşmışlardır. Bailey ayrıca Joe Zawinul, Mary J. Blige ve Madonna ile çalmış ve turneler yapıştır. Grubun davulcusu Sonny Emory'i JC'S de 1 ay once Lee Ritenour ile birlikte

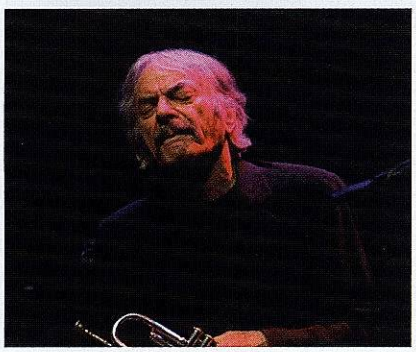

izlemiştik kendisi uzun seneler Earth Wind and Fire grubu ile uzun seneler çalmış Grammy ödüllü bir müzisyendir. Sonny'nin beraber çaldığı müzisyenlerden bazıları Stanley Clarke, David Sanborn, Bette Midler, Al Jarreau, Paula Abdul, Jean-Luc Ponty'dir.

Enrico Rava Tribe feat. Gianluca Petrella
16-17 Aralık
Enrica Rava (tp), Gianluca Petrella (tb), Giovanni Guidi (p), Gabriele Evangelista (b), Fabrizio Sferra (d).

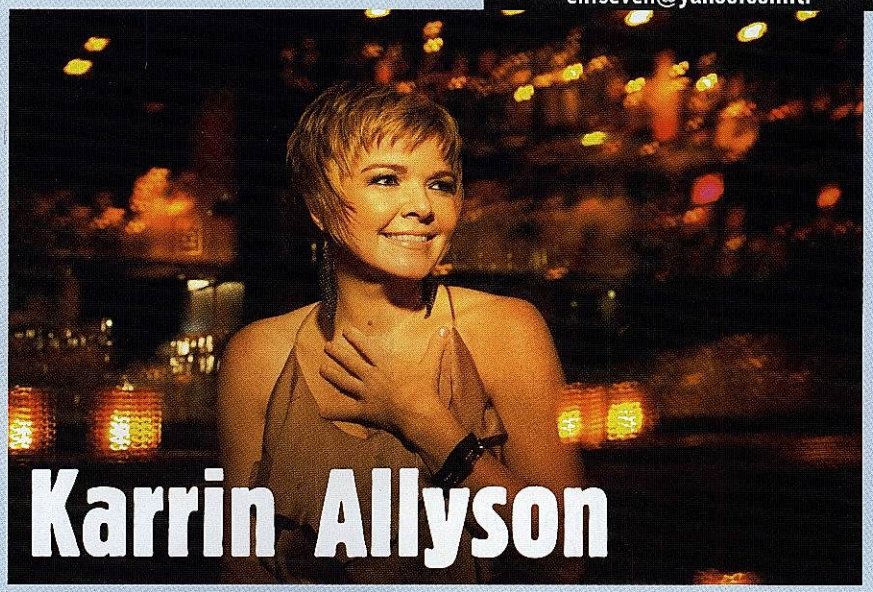

Karrin Allyson

26, 27, 28 Ekim
Klasik piyano eğitimli bir vokalist Karrin Allyson. Doğum yeri olan Omaha'dan Minneapolis'e taşınmasıyla jazz kariyerine yoğunlaşıyor. On üç albümünden ilkini 1992 senesinde, daha sonra bütün albümlerini de yayınlayacağı Concord Records'dan çıkarıyor. "I Didn't Know About You". Albümle aynı adlı parçanın da içinde bulunduğu on üç şarkılık albümün ardından vokalist 1998 senesinde halen yaşadığı New York'a taşınıyor. İngilizce, Fransızca, Portekizce, İtalyanca ve İspanyolca gibi beş farklı dilde şarkı söyleyen vokalist hemen ertesi sene 1993'te ikinci albümü "Sweet Home Cookin"i çıkarıyor. Yine bir önceki albümü gibi latin, bossa, swing ve bebop türlerinin bir arada olduğu bir albüm. 1994'te de "Azure Te" çıkıyor. 1996 senesinde çkardığı yine standartların çoğunlukta olduğu "Collage" ve "Daydream"den sonra 1999 senesinde
bir dünya turuna çıkıyoruz "From Paris to Rio" ile. Her albümüne mutlaka eklediği bossa novalardan vokalistin Brezilya topraklarına yakın durduğunu biliyordum. Buna ek olarak burada Jacques Brel'in Fransası'na da saygı duruşunda bulunup Fransızca seslendirdiği klasikleşmiş vals tarzındaki "Sous Le Ciel de Paris" ve "Ne Me Quitte Pas" nın yanında çok etkileyici bir de Ennio Moricone bestesi duyuyoruz. "That Day". "Cinema Paradiso"nun film müziklerinden biri olarak bildiğimiz ve daha önce hiç vokalli versiyonunu duymadığım bu balladı ilk dinlediğimde oldukça etkilenmiştim. Çok güzel bir vokalist Karrin Allyson. Hem müzik bilgisi ve tüm jazz dönemlerini kapsayan, ustalıkla seçilmiş repertuarı, hem kimsenin yapmamış olduğunu yapma cesareti ve sanki evinin herhangi bir odasında iş yaparkenki rahatlığıyla şarkı söylüyor olması gerçekten etkileyici. Hafif çatlak ve kendine has sesi, mütevaziliği, kusursuz entonasyonu ve hem vokaliz hem scat alanındaki ustalığı Karrin Allyson'ı özel yapan şeylerden sadece birkaçı. Bu albümün ardından 2001 yılında sanırım benim en sevdiğim Allyson albümü olan "Ballads: Remembering John Coltrane" geliyor. 1962 tarihli Coltrane'in "Ballads" albümüne gönderme yapan bu albümde, "Ballads"dakilerin dışında birkaç parça daha var ki bunlardan en vurucusu bence muhteşem bir Coltrane bestesi olan "Naima". Sözsüz vokalli olan bu parçada Allyson'ın sesi melodiye üflemeli bir enstrüman gibi eşlik ediyor. Rahat, uyumlu bir o kadar da duygulu. Coltrane seven bir insanın, "En İyi Jazz Vokal Albümü" dalında Grammy adaylığı olan bu John Coltrane&Johnny Hartman nostaljisindeki albümü defalarca dinlese de hiç bıkmayacağına eminim. Diskografiye geri dönersek bu muhteşem "Ballads" albümünden sonra 2002 senesinde blues ağırlıklı "In Blue" ve 2004 yılında pop albümü kategorisinden listelere girebilecek "Wild For You" geliyor. 2006 senesinde ikinci favori Allyson albümüm olan ve vokaliste de ikinci Grammy adaylığını getiren "Footprints" çıkıyor piyasaya. John Coltrane, Cannonball Adderley ve Wayne Shorter'a saygı duruşunda bir albüm. "Equinox", "Footprints", Duke Jordan'in "Jordu"sunu, Nat Adderley'in "Teaneck"ini ve daha fazlasını hem de daha önce hiç duymadığım sözlü ve vokalli versiyonlarıyla bu albümde ilk duyduğumda çok heyecanlanmıştım. Albümdeki bir diğer sürpriz de "Strollin"de usta vokalist Jon Hendricks'in, "Jordu" ve birkaç parçada daha da vokalist Nancy King'in muhteşem eşlikleri. Jazz tarihini yeniden canlandıran türden, bol bol eğlenceli scat solosunun duyulduğu bir güzel albüm daha. Çok değil bundan iki sene sonra vokaliste üçüncü Grammy adaylığını sağlayan albüm, çoğunluğu Portekizce seslendirilmiş bossa novalardan oluşan "Imagina: Songs of Brasil" oluyor. Ve 2011'in baharında vokalistin yine büyük bir özenle seçilmiş bir repertuardan oluşan son albümü yerini alıyor raflarda: "Round Midnight". Piyanoda Karrin Allyson, gitarda uzun süre birlikte çalıştığı Rod Freeman, üflemelilerde Randy Weinstein, basta Ed Howard ve davulda Matt Wilson'dan oluşan albüm, Bill Evans'tan dinlemeye bıkmadığım "Turn out The Stars"la başlıyor, sade bas vokal versiyonunu duyduğumuz "Round Midnight"la bitiyor. Her albümde gösterilen parçaları düzenlemedeki incelik bu albümde de fazlasıyla mevcut. Yine hikayesini anlatıyor Karrin Allyson, sakin, duygulu ve zarifçe. Kendisinin de albümünü tarif ederken söylediği gibi, "Gecenin geç saatinde şehrin sokaklarında yürürken bir kulüp görüyorsunuz, içeride bir kadın sahnede size hikayesini anlatıyor tüm samimiyeti ve yalınlığıyla". Bu defa uzakta da değil, 26-27-28 Ekim'de Ortaköy, İstanbul Jazz Center'da.

BLUES'UN USTALARI EFES PİLSEN BLUES FESTİVAL 22'DE!

Lucky Peterson, Rick Estrin & The Nightcats ve John Mooney ile 20 farklı şehirde, 24 konserle unutulmaz bir blues deneyimi daha yaşatmayı vaat eden festival, 23 Eylül'de Adana'da verilen konserle başladı.

Rick Estrin Night Cats

Pozitif organizasyonuyla gerçekleşen, Türkiye'yi Blues müziğinin devleriyle tanıştıran ve en uzun soluklu müzik festivali olma özelliğine sahip olan Efes Pilsen Blues Festival, 22. yılında da tüm Türkiye'ye unutulmaz bir blues deneyimi yaşatacak.
Bu yıl 23 Eylül-29 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan Efes Pilsen Blues Festival 22, her yıl olduğu gibi bu yıl da Blues müziğinin efsane isimlerini ağırlayacak.
Festivalin bu yılki konukları; blues müziğin en önemli isimlerinden Willie Dixon tarafından çok genç yaşta keşfedilen, New York`un en köklü blues müzisyenlerinden olan, ilk kaydını sadece 5 yaşındayken yayınlayan ve The Tonight Show ve The Ed Sullivan Show programlarında yıllarca sahne alan Lucky Peterson, San Francisco'lu armonika ustası Rick Estrin ve grubu

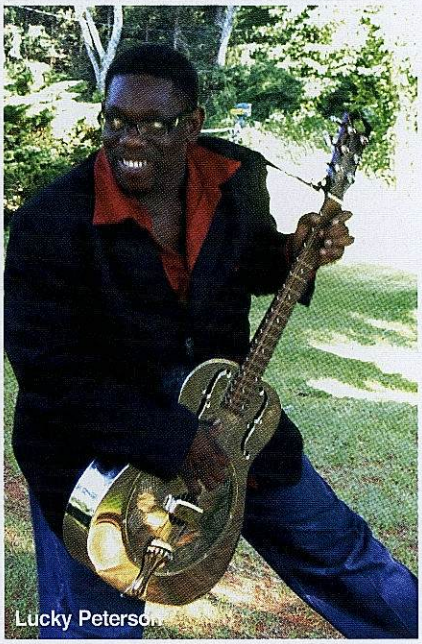
Lucky Peterson

The Nightcats ve Blues'un Mississippi ekolünü temsil eden en önemli sanatçılarından John Mooney, 20 farklı şehirde 24 konserle Blues fırtınası estirecek. Efes Pilsen Blues Festival, 22. yılında tam 7698 kilometre yol yapacak. Festival bu yıl sırasıyla; Adana, Antakya, Mersin, Kayseri, Konya, Antalya, Denizli, Kıbrıs, Gaziantep, Diyarbakır, Erzurum, Trabzon, Ankara, Eskişehir, Bursa, Balıkesir, İstanbul, Edirne, Çanakkale ve İzmir'e konuk olacak.
Kırılması Güç Bir Rekor: 84 grup, 256 sanatçı, 338 konser...
Efes Pilsen Blues Festival'de bugüne kadar 84 grup ve 256 sanatçı sahne aldı. 21 yılda toplam 338 konser gerçekleşti. Bu konserlere 406 binin üzerinde müziksever katıldı. İlk Efes Pilsen Blues Festival konserine 18 yaşındayken gidenler bugün tam 39 yaşında...

Lucky Peterson
Bu sene 22.'si gerçekleşecek olan Efes Pilsen Blues Festivali, New York'lu başarılı Blues müzisyeni Lucky Peterson'ı ağırlamaya hazırlanıyor! Blues müziğin en önemli isimlerinden Willie Dixon tarafından çok genç yaşta keşfedilen Peterson, müziğinde Gospel, Soul ve Rock'n Roll öğelerine bolca yer veriyor. İlk kaydını sadece 5 yaşındayken yayınlayan müzisyen, The Tonight Show ve The Ed Sullivan Show gibi önemli stüdyo programlarında uzun yıllar performans gösterdi. "The New Yorker" tarafından gitar ve keyboard'ın erbabı olarak adlandırılan müzik dehası Lucky Peterson, 'You Can Always Turn Around' isimli son albümünü ise geçtiğimiz yıl çıkardı. Albümünü star bir müzisyen kadrosu ile kaydeden; piyano, akustik ve elektrogitar başta olmak üzere birçok aleti birarada çalan ve blues'a modern bir yaklaşım getirmesiyle tanınan Lucky Peterson, Efes Pilsen Blues Festivali kapsamında Türk izleyicisi ile buluşacak.

Rick Estrin & The Nightcats
San Francisco'lu armonika ustası, solist ve besteci Rick Estrin günümüz Blues müziğinin en kendine has isimlerinden

Lucky Peterson

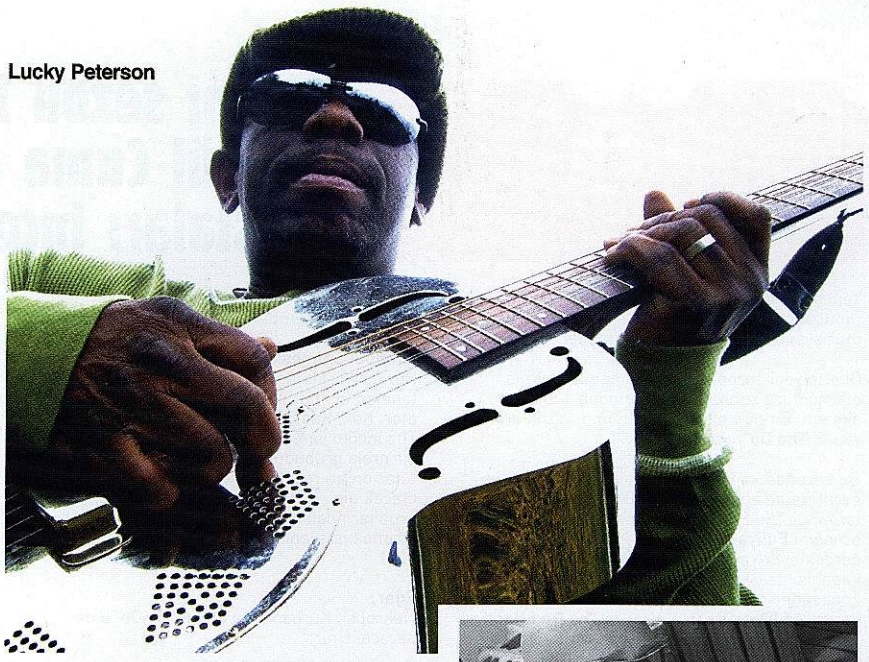

biri olarak kabul ediliyor. 1970'lerde henüz 20 yaşındayken Muddy Waters ve grubuyla armonika çalmaya başlayan Estrin, blues'a adadığı 30 yılı aşkın müzik kariyerine 9 albüm sığdırmayı başardı. Rick Estrin yaptığı bestelerle Cab Calloway, Louis Jordan ve Willie Dixon gibi efsanevi isimlerle kıyaslanıyor. Hepsi farklı bir hikâye anlatan, keskin zekâ ürünü şarkı sözleriyle tempoyu hiç düşürmeyen Estrin, sahnede giydiği dikkat çekici kostümleri ile performansını zaman zaman konserden öte bir şova dönüştürmeyi de başarıyor. Rick Estrin grubu The Nightcats ile beraber, festivalin en şahsına münhasır performanslarından biri için Türkiye'de!

John Mooney

New Orleans'lı Blues müzisyeni John Mooney, blues'un Mississippi ekolünü temsil eden en önemli sanatçılarından biri sayılıyor. Kendine özgü enerjik gitar çalış stiliyle dikkat çeken Mooney, 1976'da New York'tan New Orleans'a taşındığında, o dönemin özellikle R&B camiasında öne çıkan isimler The Meters ve Earl King ile tanışarak müzik kariyerine ilk adımları attı. 1979 yılında "Comin' Your Way" isimli ilk albümünü çıkaran Amerikalı müzisyen, bunu takiben halen beraber turneye çıktığı grubu "Bluesiana"yı kurdu. 2006 senesinde "Contemporary Blues Award" ödüllerinde en iyi albüm kategorisinde büyük ödülü aldı. Müzik basını tarafından "Gerçek bir New Orleans Efsanesi" olarak tanımlanan sanatçı, bugüne kadar tam 12 albüm yayınladı. John Mooney ve grubu "Bluesiana", New Orleans Jazz Festivali'nden sonra şimdi de Efes Pilsen Blues Festivali'nde müzikseverlerle buluşacak!

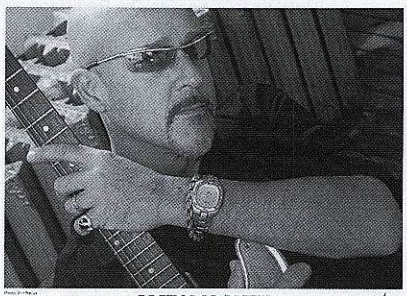

JOHN MOONEY
Blind Pig Recording Artist

Efes Pilsen Blues Festival 22 Programı

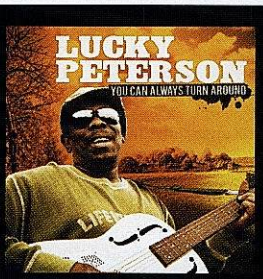

23 Eylül 2011 Cuma	Adana	HiltonSA
24 Eylül 2011 Cumartesi	Antakya	Anemon Otel
25 Eylül 2011 Pazar	Mersin	Mer-Yal Merada Center
27 Eylül 2011 Salı	Kayseri	Hilton
28 Eylül 2011 Çarşamba	Konya	Dedeman Konya Hotel
30 Eylül 2011 Cuma	Antalya	Rixos Downtown Hotel
1 Ekim 2011 Cumartesi	Denizli	Richmond Pamukkale SPA Hotel
3 Ekim 2011 Pazartesi	KKTC	Jasmine Court Hotel - Disco
5 Ekim 2011 Çarşamba	Gaziantep	Kalender Plaza
7 Ekim 2011 Cuma	Diyarbakır	The Green Park Hotel
9 Ekim 2011 Pazar	Erzurum	Polat Renaissance Hotel
11 Ekim 2011 Salı	Trabzon	Zorlu Grand Hotel
13 Ekim 2011 Perşembe	Ankara	Bilkent Otel
14 Ekim 2011 Cuma	Ankara	Bilkent Otel
15 Ekim 2011 Cumartesi	Ankara	Bilkent Otel
17 Ekim 2011 Pazartesi	Eskişehir 222 Park	
18 Ekim 2011 Salı	Bursa	Bursa Suare
19 Ekim 2011 Çarşamba	Balıkesir	Asya Pamukçu Termal Otel
21 Ekim 2011 Cuma	İstanbul	Lütfi Kırdar Uluslararası Sergi Sarayı - Rumeli Salonu
22 Ekim 2011 Cumartesi	İstanbul	Lütfi Kırdar Uluslararası Sergi Sarayı - Rumeli Salonu
25 Ekim 2011 Salı	Edirne	Turkuaz Eğlence ve Gösteri Merkezi
26 Ekim 2011 Çarşamba	Çanakkale	Kolin Hotel
28 Ekim 2011 Cuma	İzmir	İzmir Arena
29 Ekim 2011 Cumartesi	İzmir	İzmir Arena

EFES PİLSEN BLUES FESTIVAL 22

Şeyda Kankaya
info@istanbul-iletisim.com

Ghetto yeni sezon kapılarını 23 Eylül Cuma akşamı Acid jazz ustaları Incognito ile açıyor.

Yeni sezonda da "D... ...ği Ghetto'da" mottosunu devam ettiren Ghetto, yerli ve yabancı müzisyenleri ağırlamaya devam edecek.

Ghetto yeni sezon kapılarının henüz açılmış olacağı taze sonbahar günlerinden 1 Ekim akşamı Empire of Wolves filminin müziklerini yapan **The Dø**'yu ağırlayacak.

Bu sezonda konserler kadar DJ Session'lar ve partilere de ağırlık verecek Ghetto, 14 Ekim tarihinde "İki Parti Bir Konser" etkinliğinin ilk örneğini **Fujiya&Miyagi** ile gerçekleştiriyor. Geceye Ghetto'da başlayıp kapanışı da Ghetto'da yapacağınız bu gece konseptlerinin ilkinde ev sahipliği **Club Bangkok** kurucusu Dou Orcan'ın projesi **The Red Hood** ve Hünkar Uğur ile Gazali Görüryılmaz'ın dirty-disco projesi **"Vulgar Fans"**a ait olacak.

Kült mertebesinde, gönlümüz rahat, başımızın tacı yaptığımız **"Kaybedenler Kulübü"** bu sezon da farklı konseptlerdeki partileriyle Ghetto'da olacak. Bu partilerin ilki 22 Ekim Cumartesi akşamı "Yapayalnızlar Partisi" olarak gerçekleşecek.

Hip – hop türünün yönünü değiştiren usta topluluk **De La Soul** 21 Ekim Cuma akşamı Daisy Age'i yaşatmak üzere Ghetto sahnesinde olacak. De La Soul öncesinde ve sonrasında Grup Ses Beats setiyle geceye dahil olacak.

Multitap ve **Soaked** albüm lansman konserleri için Ekim ayında yine Ghetto sahnesinde olacak yerli isimler arasında...

Incognito
23 Eylül, Cuma

Bu Bir Açılış Konseridir: Incognito
Acid Jazz ustaları yeni sezon için Ghetto'nun kapılarını açmak üzere geliyor; Incognito, Jägermeister sponsorluğunda 23 Eylül akşamı sadece bir gece için Ghetto sahnesinde olacak. 30 yılı deviren topluluğun diskografisinden "Always There", "Don't You Worry Bout A Thing", "Still A Friend Of Mine", "Nights Over Egypt", "I Hear Your Name" gibi klasikleri, bu kez Ghetto'nun tarihi atmosferinde duyacaksınız. 2011-2012 müzik sezonunu, İngiltere Acid jazz hareketinin asıl adamlarından Incognito ile açmaya hazır olun.

Redd
24 Eylül, Cumartesi

Redd'de Taşlar Yerinde. Redd Sezonun İlk Konseri için Ghetto Sahnesi'nde
2005 yılında kurulmalarının ardından yavaş yavaş aramıza sızan Redd için artık taşlar yerinde ve sağlam. 2009 yılına ait "21" albümleri, aynı ismi taşıyan karakterin yaşamını bir bütünlük içinde anlatıyor ve grup, bu özel çalışma için "bize sorulabilecek tüm soruları cevaplıyor," açıklamasını yapıyor. Son olarak Bon Jovi'nin alt grubu olarak sahne alan Redd, sezonun ilk konseri için 24 Eylül Cumartesi akşamı Ghetto'da. "Redd'i canlı izliyorsanız sahnede göreceğiniz hiçbir şeye şaşırmayın"...

Jehan Barbur
28 Eylül, Çarşamba

Hayatın İçinden Masalsı Şarkılarla Jehan Barbur Ghetto'da
Beyrut, hayata başladığı nokta. Sonrası şehirlerarası yolculuk... Son durak, bize ses verdiği yer İstanbul. Müzikal yolunu çizmesine yardımcı rollerden biri Bülent Ortaçgil'e ait. "Uyan" ve "Hayat" birbirini takip eden başarıyı destekleyici iki albüm. Erkan Oğur, Vedat Sakman, Birsen Tezer, Fatih Erdemci, Sumru Ağıryürüyen, Pinhani, Gülay, Cengiz Özkan, Jülide Özçelik dinlediği isimlerden sadece birkaçı. Şiirdeki kelimeleriyle ve ruh haliyle Edip Cansever ve filmleriyle Reha Erdem, müzik dışı etkilendikleri arasında. Tüm bunlar Jehan Barbur'a çıkarıyor bizi. Jehan Barbur, hayatın içinden şarkılarıyla 28 Eylül akşamı Ghetto sahnesinde olacak.

Kök
29 Eylül, Perşembe

İstanbul Sahnesinin Super-Gruplarından KÖK
Her biri farklı mecralardan ya da gruplardan tanınan üç müzisyen, 2003 yılında Kök'ün temelini atar. Kök, Kaan Sezyum, Kurban'dan Kerem Tüzünoğlu ve Cem Ömeroğlu'nun bir araya geldiği bir proje grubudur. İçinde bulunduğumuz yıl, kim tutar onları misali bol kayıtlı ve konserli bir sene olacak gibi. İstanbul sahnesinin super-grup'larından KÖK'ü yeni sezonda ilk Ghetto'da izlemek isteyenlere vereceğimiz tarih, 29 Eylül 2011

Eğer,
Nekropsi, Kurban seviyorsanız "KÖK"ü de seveceksiniz.

Kangroove
30 Eylül, Cuma

R&B Funk Hip Hop Üzerinden Doğaçlama Onlardan Sorulur: Kangroove
Bora Uzer'in hiper enerjisine ilk şahit olduğumuz grup Kangroove, R&B, funk, hip-hop türlerini sahnede nereye varacağı belli olmayan bir eğlenceye dönüştürüyor. Canlı performanslarında yaptıkları bir yerden sonra tanımlanamayacak bir boyuta geçiyor ve dinleyiciyi de emprovize hareketlerin içine katıyor. Kesin olan tek şey gecenin yüksek enerjisi. Michael Jackson, Jamiroquai, Justin Timberlake aralardan kulağınıza gelecek birkaç isim.

The Dø
1 Ekim, Cumartesi

Konuklar Fransa'dan The Dø
Yıl 2005, Empire of the Wolves'un müzikleri Olivia ve Dan'in yollarını birleştirdi, adlarının ilk harflerinin birleşimi ise ikilinin müzikal yoluna devam etmesinde kullanacakları ismi yani The Dø'yu ortaya çıkardı, C notasına gönderme yaparak. İlk albüm A Mouthful ile hayatımıza girdiklerinde Olivia'nın sesinden genel geçer özel sorunlarımızı, aşk acılarımızı karşılık beklemeden yaptığımız fedakârlıkları dinledik. İkili en önemli ilham kaynaklarından Peaches ve Bjork gibi ne yapacağı belli olmazı, canlı performanslarıyla birlikte ikinci albümleri Both Ways Open Jaws'da da gösterdi. Ghetto yeni sezon kapılarının henüz açılmış olacağı taze sonbahar günlerinden 1 Ekim'de sahneyi Olivia ve Dan'e bırakıyor. Onlar sahnedeyken beklediğinizden çok daha freak bir sound' la karşılaşabilirsiniz, son albümlerindeki Slippery Slope'da olduğu gibi. Stay Just A Little More'da en son kime "lütfen biraz daha yanımda kal" dediğinizi düşünebilirsiniz... John Coltrane, Ella Fitzgerald gibi jazz ustalarının etkilerinden de ayrı düşmeyen ikiliye yabancı kalmayın.

123
5 Ekim, Çarşamba

Başka Bir Deyişle "Bir, İki, Üç" Ghetto'da
123, başka bir deyişle "bir, iki, üç" ilk albümü olan 'aksel'i 2009 senesinin Kasım ayında kendi plak şirketi 'aisha records' üzerinden yayınladı. 230 sayfalık bir illüstrasyon kitabıyla birlikte gelen 'aksel' hikaye oluşturan bir üçlemenin ilk bölümüydü. 2010'un Mayıs ayında 'stereo love' adında bir de EP yayınlayan grup, 'stereo love' albümünün ilk video klip çalışması olan KDA, internet'te ve televizyonda büyük ilgi gördü. Üçlemenin ikincisi niteliğinde olan 'arve' isimli albüm 2010'un Aralık ayında yayınlandı. Bu albüme adını veren şarkı 'arve'de dünyaca ünlü Norveçli trompetçi Arve Henriksen gruba eşlik etti. 123 yeni sesler üretmeye ve gezmeye devam etmeyi amaçlıyor.

Zeynep Arabacıoğlu
6 Ekim, Çarşamba

Latin Rüzgarı: Zeynep Arabacıoğlu
Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars'a yaptığı vokallerden tanıdığımız, türünün önemli temsilcilerinden Zeynep Arabacıoğlu bu kez "Latino y Ladino Project" ile 6 Ekim, sonbahar akşamında Ghetto sahnesine Latin rüzgârları getirecek. Gül Sabar'dan aldığı klasik şan eğitimi, Ayhan Sicimoğlu, Jozi Levi ve Luiz Ernesto Gomez'den aldığı Latin perküsyon eğitimi Zeynep Arabacıoğlu'nun güçlü referansları. Kurulduğu ilk günden bu yana Ayhan Sicimoğlu&Latin All Stars ile çalışan Arabacıoğlu, Alfredo de la Fe, Armando Miranda, Frankie Morales, Cesar Correa, Rodrigo Rodrigues, Amik Guerra, Laura Fygi gibi birçok Latin ustası ile bir araya geldi. Bolerolar ve Balladlardan oluşan 'Latino' bölümü ile Latin Amerika'dan başlayan müzikal yolculuk, yoğun duygu yüklü 'Ladino' bölümü ile 15. yüzyıl İspanya'sı ile devam edecek.

7 Pink Floydlar ve 2 Prenses & Meat The Beatles
7 Ekim, Cuma

Bir Gecede İki Saygı: Beatles ve Pink Floyd

Şu sıralarda "Why Pink Floyd" dalgası sardı müzik piyasasını, Pink Floyd'un kariyerinde yer alan tüm kayıtları düşünün, hepsi tekrar satışa çıkıyor. Tam da böyle bir zamana denk geliyor Ghetto'daki bu saygı gecesi. "Bir Gecede İki Saygı" başlığı altında, önlerini ilikleyerek Pink Floyd söyleyecek "7 Pink Floydlar ve 2 Prenses" ile 40'a yakın The Beatles klasiğini seslendirecek "Meat The Beatles" bir araya geliyor. Pink Floyd şarkılarını önden alacağınız gece, The Beatles'ın unutulmazlarıyla devam edecek.

Gevende
13 Ekim, Perşembe

Bilinmeyene Yolculuk: Gevende
Gevende, bilinmeyen bir yere yolculuk gibi. Etrafınızda gördüklerinizde bir habersiniz ama bir yandan da bir yerden hatırlıyor hissiyle baş edemiyorsunuz. Başladığınız yeri biliyorsunuz ama sizi nereye götürdüğünü tahmin edemiyorsunuz. Dilini bilmiyorsunuz ama sanki aynı kelimeleri kullanıyorsunuz. Gevende doğaçlama ve dilsiz müzikleriyle ayaklarınızı yerden kesecek ve bilinmeyene doğru sizi sürükleyecek.

Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars
15 Ekim, Cumartesi

Latin Müziğin Renkli İsmi Ayhan Sicimoğlu
Ayhan Sicimoğlu sadece ritmi ifade etmiyor; renk, heyecan, tutku, yaşam sevincinin ritimle bir araya gelmiş halini gösteriyor bize. Ritim ve perküsyon ustası renkli kişiliği ve ekibiyle yeni sezonda da Ghetto takvimindeki yerini aldı.

De La Soul
21 Ekim, Cuma

Hip Hop Efsanesi De La Soul
1987 yılında hip-hop müziğinin doğasını değiştirecek liseden tanışıklı üçlü **De La Soul**'u kurdu, Kelvin Mercer, David Jude Jolicoeur, Vincent Mason. De La Soul, eklektik sample'larıyla, sürreal sözleriyle, ve jazz rap'in farklı bir boyut kazanmasındaki katkılarıyla tanınıyor. Prince Paul'un Stetsasonic'den ayrıldığı dönemde Del La Soul'u fark etmesi, türün geleceğine yön verecek bu üçlüyü müzik dünyasına kazandırdı. İlk albüm "3 Feet High and Rising" ile başlayan başarı tüm hiphop algılarının dikkatini çekmekle kalmadı blinir hiphop oluşumu Zulu Nation'a katılmalarını da sağladı. Bu albümle sevgi ve barışı yücelten bir dönemin Daisy Age'in de baş mimarları oldular ve dönemin müzik yazarları tarafından neo-hippies olarak adlandırıldılar. Bu tanımdan sonra üçlü daha karamsar ve ilk albümün enerjisini yıkıcı bir yola girdi De La Soul Is Dead ile. Hip-hop'in çehresine pop, jazz, reggae, and psychedelia da katan topluluk Del La Soul son olarak Gorillaz'a "Feel Good Inc" parçasında yaptığı vokal ile Grammy ödülünün sahibi oldu ve "The Impossible Misssion" adında mixtape yayınladı. Topluluk orjinal kadrosuyla sonunda İstanbul'a geliyor.

Emre Kartarı
emremusic@gmail.com

JAZZ EĞİTİMİNDE YENİ BİR SOLUK

Merhaba sevgili Jazz Dergisi okurları, son bir buçuk seneye dönüp baktığımda kısacık bir zaman dilimine ne kadar da çok şey sığdırdığımızı görüyorum; bir devlet konservatuvarında açılan ilk jazz bölümü olma niteliğindeki Hacettepe Jazz Ana Sanat Dalı'nın kuruluş çalışmalarının yanı sıra dünyanın sayılı üniversitelerinde hocalık yapmakta olan müzisyen dostlarımı Türkiye'ye davet edip konserler, atölyeler ve söyleşiler düzenledik. Tüm bu etkinlikler son 25 senedir birlikte çaldığım, birlikte öğrenip birlikte geliştiğim müzisyen arkadaşlarım ve çok değerli hocalarım ile projelerime destek veren VCU, NYU, UVA, James Madison, Graz Üniversiteleri ve Amerikan Büyük Elçiliği'nin ortak çalışmasıyla hayata geçti.
Edindiğim tüm dostluklara ve yaşadığım muhteşem deneyimlere rağmen bulunduğum eğitim kurumundaki görevimi tamamlayıp jazz bölümünün bensiz de devam edebileceği kanısına vardığım için, bu Eylül ayının başından itibaren yeni ve sağlam kadrosuyla müzik eğitiminde büyük bir gelişim vaat ettiğini düşündüğüm yeni okulum Yaşar Üniversitesi'ne geçmiş bulunuyorum. Bu dönemden itibaren güçlü bir eğitim kadrosu ve sıkı Amerikan geleneğine sadık bir disiplinle jazz derslerimize başlıyoruz.

Yaşar Üniversitesi'nin desteğiyle hem İzmir'de hem Ankara'daki öğrencilerim için daha özgür bi eğitim ortamı yakalayacağımızı düşünüyorum. Geçen sene Hacettepe'de jazz adına ne yapıldıysa bu sene aynısını ve daha da fazlasını İzmir'e getiriyoruz. Gelecek olan müzisyen konuklarımızla vereceğimiz konser ve atölyeler sadece İzmir'le sınırlı kalmayacak elbette, Ankara'ya, İstanbul'da ise Nardis'e sık sık uğramayı bu değerli müzisyenleri ve müziklerini mümkün olduğunca çok jazz severle buluşturmayı planlıyoruz.
Bu sene Yaşar'a deneyimleriyle güç katacak akademik kadromuz şöyle:

Dena DeRose, vokal&piyano- *"fulbright specialist"* - 6 hafta

Howard Curtis, davul & perküsyon - dönem içinde *"artist in residence"* olarak pek çok kez derslerimize katılacak

Jason Scott, saksofon - 4 hafta

Doug Richards, kompozitör - *"artist in residence"*

Rex Richardson, trompet - *"artist in residence"*

Skip Gailes, piyano & saksofon - *"artist in residence"*

Bob Hallahan, piyano - *"artist in residence"*

John D'Earth, trompet - *"artist in residence"*

Adam Larrabee - gitar, banjo - *"artist in residence"*

Kasım sonunda Doug Richards, Yaşar Üniversitesi'ndeki yeni jazz eğitim yılı için tıpkı Hacettepe'de yaptığı gibi bir türkümüzün jazz varyasyonunu besteleyecek ve bu beste Yaşar Üniversitesi Oda Orkestrası ve Howard Curtis, Rex Richardson, Ayça Gündüz Kartarı, Jason Scott tarafından Doug Richards yönetiminde seslendirilecek.

Bu değerli müzisyen arkadaşlarımın ve hocalarımın İzmir'e gelişleri elbette ki tesadüf değil, senelerdir geliştirdiğimiz yakın ilişkiler ve ortak çalışmalarımız bizi kocaman bir aile haline getirdi. Bu sene Türkiye'de yaptığımız etkinliklerin Amerika ayağını gerçekleştirmek için Ekim'de ve Ocak'ta Amerika'ya gidiyoruz. Ekim'de VCU ve UVA'de jazz davulu ve tarihi üzerine atölyeler gerçekleştirip, bu üniversitelerin hocalarından oluşan bir grupla çeşitli salon ve kulüplerde konserler vereceğiz, ayrıca eşim Ayça Gündüz Kartarı'yla Türk ve Amerikan enstrümanlarını bir araya getiren bir albüm kaydımız olacak.

Ocak ayında ise Doug Richards'ın Hacettepe Jazz için bestelemiş olduğu "Ben Seni" varyasyonu bu sefer Amerika'nın en eski konser ve tiyatro salonlarından biri olan Carpenter Theatre'da, Kanada'dan gelecek olan Ensemble Appassionata (Daniel Myssyk yönetimindeki Montreal'in ödüllü yaylı orkestrası), Richmond Senfoni Orkestrası ve bu sene Yaşar Üniversitesi'nde konuk hocamız olacak yukarıda saydığım müzisyenlerden oluşan jazz grubu ile birlikte seslendirilecek.

Gördüğünüz gibi çok heyecanlı bir yıl bizi bekliyor. Tüm jazz'a meraklı gençleri ve siz müzikseverleri etkinliklerimize bekliyoruz.

***Emre Kartarı:** Ankara'da doğup 10 yaşında ailesiyle birlikte Amerika'ya yerleşti. Kartarı, jazz davulu üzerine aldığı eğitimi Virginia Commonwealth Üniversitesi'nde tamamladı. New York Üniversitesi'nde kompozisyon üzerine aldığı master derecesinden sonra 2005 yılında içinde Grammy Ödüllü kontrbasçı Mike Richmond'ın da yer aldığı Perpetual Anxiety albümünü, 2007 yılında ise David Liebman'la kaydettiği Origin adlı albümü çıkardı. 3 sene önce Türkiye'ye yerleşen*

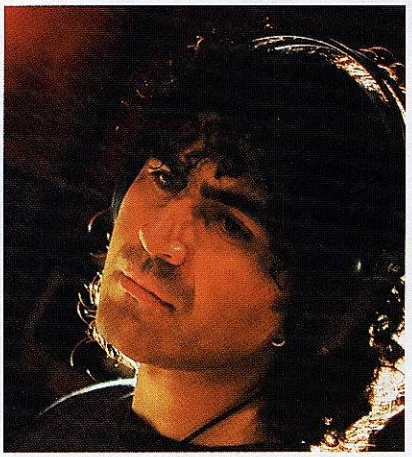

sanatçı, 2010 yılında Hacettepe Jazz Ana Sanat Dalı'nın kurulum çalışmaları için görevlendirildi. Eğitmenliğin yanı sıra pek çok konserde ve festivalde Amerikalı müzisyen arkadaşlarıyla performanslar sergiledi. 2011 Sonbahar öğretim yılından itibaren Yaşar Üniversitesi'ne geçmiş olup çalışmalarına İzmir merkezli olarak devam etmektedir.

***Dena DeRose:** Kariyeri boyunca 3 kez Grammy'e aday olan, lider olarak 6 albüm kaydeden, ve bu albümlerden "Another World" ve "I Can See Clearly Now" ile yılın en iyi albümü ve en iyi vokal jazz albümü ödüllerini alan Dena DeRose, Washington City Paper tarafından "Shirley Horn'dan beri en yaratıcı ve iyi jazz vocalist-piyanisti" olarak gösterilmiş. Vokal tekniğindeki ustalığı, piyano stilindeki akıcılık ile harmanlayan DeRose Graz'daki The University of Music and Dramatic Arts'ın jazz departmanının başında olmasının yanı sıra; the Dave Brubeck Institute ve Berkeley Jazz School gibi sayılı dünyanın sayılı jazz eğitim kurumlarında da workshop'lar vermeyi sürdürüyor.*

***Doug Richards:** Müzik profesörü Doug Richards, 1997 yılında VCU tarafından "Üstün Eğitmenlik Ödülü"ne layık görülmüştür. Öğrencileri, dünyanın önde gelen jazz grupları olan the Count Basie Orchestra, the Ray Charles Orchestra, the Lincoln Center Jazz Orchestra ve the Village Vanguard Orchestra gibi ekiplerin yanı sıra Herbie Hancock, Wynton Marsalis, Horace Silver, Betty Carter, Abbey Lincoln, Bill Evans, Chick Corea, Dave Holland gibi günümüzün önemli jazz müzisyenlerinin liderliğindeki gruplara girme başarısını göstermiştir. Richards 1979 yılında VCU'ya katılmış 1980'de ise 'Jazz Çalışmaları' programını kurmuştur. 3 yıl boyunca Max Roach, Ray Brown, Victor Lewis ve Martin Williams ile birlikte çalışmış olup Anthony Williams ile yürüttüğü projeden Grammy adaylığı elde etmiştir.*

Howard Curtis: Kariyeri boyunca Bill Evans, John Abercrombie, Andrew White, Rosemary Clooney, David Liebman, Ingrid Jensen, Mulgrew Miller, Kurt Elling gibi dünyaca ünlü isimlerle birlikte çalmış ve kayıt yapmış, 25 yıllık jazz emekçisi ve eğitimcisi Howard Curtis, kendisine yaşamboyu öğretim üyeliği teklif etmiş olan Graz Üniversitesi'nde davul hocalığı yapmaktadır.

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

"Tribute to Miles Konseri" Quintet formatı ile bir Miles Davis Portresi

Özlem Dinç

Tribute to Miles gecesine "Yepyeni bir ele alış ile Miles Davis' in yenilikçi ruhuna gerçek bir saygı duruşuna şahit olur muyum?" umudu ile gittim. Bir çok ünlü simanın da bulunduğu konseri izlerken 2002 senesindeki Herbie Hancock'lu "Celebrating Miles Davis and John" (Directions in Music) konserini hatırladım. Aynı konserin sanki karbon kopyası bir konseri oldu. Yenilikten ve heyecandan uzak, müzisyenlerin tam olarak ne yapmaları gerektiğini bilemedikleri bir performans.

Konserin müzik direktörlüğünü yapan Marcus Miller, "Tribute" konserler vermeğe alışık bir elektrik basçı. "Tutu Revisited" projesinde yine Miles Davis ile 1980'lerde birlikte kaydettikleri Tutu albümünü tekrar gündeme taşımıştı. Türk izleyicisine teşekkür ederek turneye İstanbul'dan başlama sebebini anlatan Miller sözü Herbie Hancock'a bıraktı. Herbiye'de İstanbul dinleyicisinin "coşkulu ama çok dikkatli bir dinleyici" olduğunu söyledi. Gelecek sene Uluslararası İstanbul Festivali'nin 40. yılı'nı kutlayacak olan İstanbullu müzikseverler artık bu tür övgülere fazlasıyla alışık.

Marcus Miller, Tribute to Miles'ın prodüksiyonunu Davis'in hayatını kendi besteleriyle anlatmanın doğru olacağını düşünüp, eserleri kronolojik bir sıraya sokarak ve bunların birbirine geçmelerle ilerlemesini sağlayarak planlamış. Ne kimin nerede solo alacağı ne de parçanın nerede bitirileceği önceden planlanmadığı için birbirine geçiş planı bence bir "medley" havasına girdi. Miles Davis'in kontrabas ile icra edilmesini tercih ettiği parçalar basgitar ile çalındı. Ayrıca Sean Rickman gibi fusion müziğe daha yatkın bir davulcunun soloları ve eşlik tarzı bence bazı parçalarda sırıttı.

Tutu, So what, Time After Time gibi parçaların seslendirildiği konserde bazı Wayne Shorter parçalarına da yer verildi (bunun sebebini ise Miller; biz Miles'ın hayatını sırf onun besteleriyle değil, sürekli çaldığı ve hayatında özel bir yeri olan parçalar ile yansıtmak istiyoruz diyerek açıkladı). Trompette Sean Jones silik bir performans sergiledi. Aslında çok iyi bir trompetçi olan Jones sanırım konser repertuarına ve geçişlere ayak uydurmaya çalışıyordu. Miles Davis Quintet'in de yer alan Wayne Shorter ise bu konserde pek suya sabuna dokunmadan çaldı, genelde fazla uzun solo almadı ve akışı takip etmeye çalıştı.

Miles Davis'in çocukluğunu anlatmaya çalıştıkları bir parçada ise Marcus Miller basklarinet çaldı. Basklarinet, saksofon ve trompet için yazılan bu parça kanımca konserin en akılda kalıcı en vurucu parçası oldu.

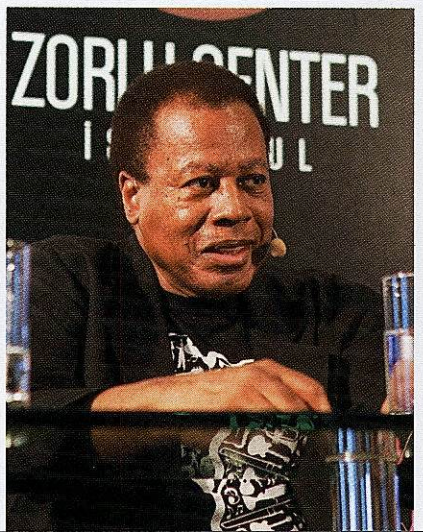

Konserden aklımda kalan anlarından birisi de Marcus Miller'ın Miles Davis Tribute konseri fikrini paylaşmak için Herbie'ye telefon edişini anlatması oldu:

"Herbie'ye bir "Tribute to Miles" konseri planlıyorum ne dersin?" diye sordum, "iyi bir fikir ama..." dedi.
"hayır", demesine fırsat vermeden telefonu kapattım!

Miles Davis Quintet bilindiği gibi 1955-1958 arasında Red Garland, Sonny Rollins, Philie Joe Jones ve Tony Williams'dan oluşuyordu. Bu oluşuma zamanla Bill Evans, Coltrane, Wynton Kelly gibi isimler girip çıktı. Kind of Blue albümü bu dönem kaydedildi.

1964 - 1969 arası dönem ise E.S.P, Sorcerer, Miles Smiles albümlerinin kaydedildiği Herbie Hancock, Wayne Shorter ve Ron Carter'ın quintette yeraldığı dönem. Miles Davis ile çalan bu müzisyenler o zamanlar çok daha gençtiler ve bu kadar ünlü değillerdi, sonradan hepsi birer yıldız oldu kendi albümlerini yaptılar. Konserde her iki döneme ait parçalar da çalındı. Genellikle Miles Davis'in yönlendirdiği şekilde parçalara spontane bir şekilde yaklaşarak ve kimi zaman müziğin akışına kendini bırakarak çaldı beşli. Miles Davis bu beşli ile çaldığı zaman karizması ve solistliği ile göz dolduruyordu; bu konserde solo enstrümanda ise, (trompet) genç bir isim seçilmesi tabii bir tercihtir, ama aynı projeye Freddie Hubbard veya Wynton Marsalis çok daha farklı yaklaşırdı diye düşünüyorum. Bir de Tribute'un yalnızca beşli formatını ele alması ne kadar doğru? Mesela "Birth Of the Cool" albümü Miles Davis'in hayatında ve jazz tarihinde önemli bir yer tutuyor. Böyle bir proje için belki üflemeli bir nonet bir araya getirilebilirdi. Hem çok daha fazla insana çalma fırsatı doğardı hem de daha renkli bir konser repertuvarı sağlardı diye düşünüyorum.

Sonuç olarak çok üst düzey müzisyenlerin çok üst düzey gününde olmadığı bir performans oldu. Belki de bu projenin ilk konseri olduğu için olabilir (örneğin yine ticari bir proje olan Sütlüce Kongre Merkezi'nde izlediğim Herbie Hancock'un Imagine projesi A'sından Z'sine mükemmel planlamış bir programdı ve Hancock çok daha antrenmanlı gözüküyordu). Yine de böyle bir ekibi bir arada görmek bile bir tecrübedir bence.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ramazan'da Jazz

Biz çocukken Ramazanlar çok farklıydı diye başlayan bir çok yazı okumuşsunuzdur, evet Ramazanlar eskiden farklı idi. Biz çocukken Ramazanlarda jazz falan yoktu, şimdi o da oldu. Hakan Erdoğan diye bir adam çıktı, birbiriyle ilgisizmiş gibi gözüken iki kavramı aldı ortaya son derece güzel ve keyifli bir şey çıkarttı. Tıpkı Cirque de Solei gibi, eski kavramlara yeni boyutlar katacak birliktelikler yarattı, ortaya inanılmaz bir sinerji çıktı. Günümüzde Ramazanlar yaz aylarına denk geliyor, bu mevsimde İstanbul sıcak ve nemli olur ama Ramazan'da Jazz olunca harikulade bir serinlik gönülleri dolduruyor.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da "Ramazanda Jazz", müthiş konserleriyle iftar sonrası serin saray bahçelerinde bu yıl da toplumsal barışın, her şeyden önce aynı kültür ürünlerini paylaşmakla kurulduğunu ve bu idealin gerçekleşebildiğini hatırlattı

16-23 Ağustos günleri arasında gerçekleşen 3 güzel konser İstanbullu jazz severlerle. Dünyanın en önemli jazz ustalarından 3 tanesini ekipleriyle buluşturdu. Sade konserler değil konserlerin gerçekleştirildiği mekanlar da başlı başlarına bir alemdi. Topkapı Sarayı I. Avlu ve Yıldız Sarayı Has Bahçe öyle güzel yerler ki burada insan konser dinlemese de sadece başını dinlese bile içine huzur ve mutluluk dolardı. Eh üstüne üç de konser gelince eskilerin tabiriyle bundan iyisi Şam'da kayısı olurdu.

Festival açılışını, usta sanatçı Tunuslu Anouar Brahem, topluluğuyla birlikte yaptı. O geceyi **www.cazkolik.com** web sitesinin kurucusu **Feridun Ertaşkan** bakın nasıl anlatmış: *"Anouar Brahem`in kibirden uzak müziği...*
Çınar ağaçları müziği nasıl dinler... Ya Topkapı Sarayı`nın surları, duvarları... Ya yerdeki çimenler... Ya gökyüzünde göz kırpan yıldız bize ışığını yüzlerce yıl önce çocuk sultanlardan biri bahçede koşarken mi gönderdi ve biz onu anca şimdi, belki de dün akşam Anouar Brahem konserinde mi gördük... Kimbilir...
Coen Kardeşler`in son filmi "No Country For Old Men" filminde şerif çölün ortasında karavanda yaşayan yaşlı dostunu görmeye gittiğinde yakın gelecekte neler yaşayacağından dolayı tedirgindir. Bir süre konuşurlar ama şerifin içindeki tedirginlik dağılmamıştır, yaşanacakları öngörecek kadar tecrübeli olan yaşlı adam filmdeki en can alıcı cümlelerden birini sarf eder; "Dünyanın acele etmesini istemek kibir olur..."
Dün gece, Topkapı Sarayı`nın bahçesinde, binlerce çiçekten bir damla koku damıtan bir adamın kibirden uzak müziğini dinledik. Anouar Brahem udundaki müziğin sabırla dışarı çıkmasını bekleyen bir müzisyen. Ana sayfamızda halen yayında olan son söyleşilerinden birinde bestelemenin kendisi için uzun bir süreç olduğunu söylüyor, bazen on yılı bile bulabiliyormuş. Sahra çölündeki zamanın bizim için değil ama dünya için ne anlama geldiğini anlamış birinden bu sözü duymak çok normal.

Sarayın bahçesinde yaşlı çınarlar Brahem`in udundan çıkan müziğin havanın buharıyla karışıp yoğunlaşmasını bizim gibi izlediler. Bu müziğin bir kısmını içlerine çektiler, bir kısmının dağılıp yayılmasına izin verdiler. Sarayın duvarları ud, piyano ve akordiyonun yaptıkları müzikten yüzlerce yıllık geçmişlerine yeni anılar eklediler ve biz dinleyiciler de Brahem ve arkadaşlarının müziğini sevdiğimizi içtenlikle gösterdik. Öyle kolay bırakıp gitmelerini istemedik..."

Bu konserden sonra önce ünlü piyanist McCoy Tyner kendi triosuyla ve dünyaca ünlü saksofonist Gary Bartz ile Has Bahçe'de bir konser verdi. Son konser ise geçen yılki festivali çok beğenen ve etkinliğe bu yıl da katılmayı talep eden ünlü piyano üstadı Ahmad Jamal oldu, bu konser de Topkapı Sarayı I. Avluda gerçekleşti.
Sevgili Hakan biz yazar çizer takımını tüm konserlere davet etti, en güzel yerlere oturtarak ağırladı, şuna gelin, buna gelemezsiniz, girin ama yer yok başınızın çaresine bakın demedi, biz de başımız ağrımadan unutulmaz müzik geceleri yaşadık.

Bu arada bir çok insan numaralı sandalyeler yerine yumuşacık minderleri de tercih etmişti, kimi ise çimen ve toprak ila arasında herhangi bir yabancı madde istemediğinden doğa ile bütünleşerek oturuyordu. Oruç tutanlar Armada otelinin "catering" şirketinin sunduğu leziz yemekler ile iftarlarını açtılar, oruç tutmayanların da taze pişmiş irmik helvadan nasiplerini aldığını ya da çay kahve içtiğini gördüm. Gerçek bir barış ve dostluk ortamı oluştu. Bir çok arkadaşım ile bu konserler vesilesiyle görüştüm.

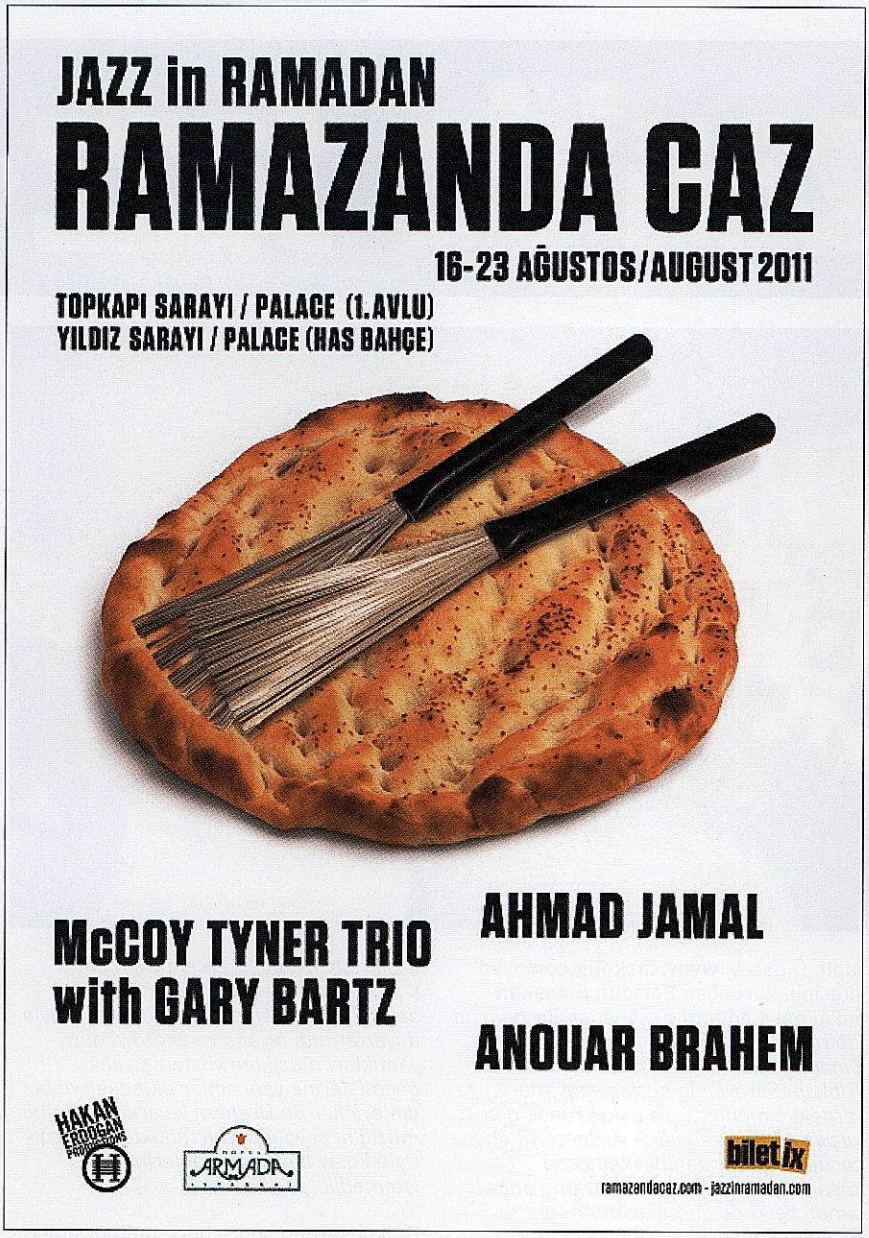

Dünyada ilk kez Ramazan ve jazz'ı bir araya getiren bu etkinliği geçen yıl *Le Monde, CNN International* ve *New York Times* haber olarak yazmıştı. Gerçi geçen sene 8 olan konser sayısı bu sene üç konsere düştü ama üç konser de birbirinden etkileyici idi.
Hakan Erdoğan değişik yayın organlarında Ramazanda Jazz etkinliğini Türkiye'nin yanı sıra diğer Müslüman ülkelerde de düzenlemek istediğini, özellikle Endonezya'nın başkenti Jakarta'dan büyük bir ilgi olduğunu söyledi. Ayrıca Fas'ı da düşündüğünü çölde konser düzenlemenin güzel olacağını ancak Ağustos ayının koşullarının buna uygun dediğini de okudum.

Onunla yapılan en ilginç röportajlardan birisini Tuluhan Tekelioğlu Sabah Gazetesinde yapmış. Bakın Tuluhan hanım Hakan Erdoğan'dan okuyucularına neler iletiyor: *Hakan Erdoğan. Hiperaktif bir müzik organizatörü. Belki de bu özelliği onun sıra dışı konserlerine ilgiyi arttırıyor. 25 yıldan bu yana müziği daha çok insanla buluşturmak için farklı farklı konseptler yarattı. Yaptıkları hep çok konuşuldu. 20 yıl önce Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'nı hipodroma taşıdı, 40 bin kişiye klasik müzik dinletti. İstanbul'a geldiğinde bir müzenin bahçesine minderler yığdı, "Hadi kahvaltıda jazz dinleyelim," dedi. 'Balık Ekmek Caz'la daha güzel olmaz mı?" diyerek, jazz müziğini ve izleyiciyi denize taşıdı. Dede Efendi'nin müziğiyle Neo Gazino dönemini başlattı. Ama en çok konuşulan projesi Ramazanda Jazz oldu. İlk olarak geçtiğimiz yıl, İstanbul 2010 kapsamında yapılan düzenlenen, dünyaca ünlü Müslüman jazz sanatçılarının tarihi yarımadada verdikleri konserler, muhteşem bir müzik ziyafetine dönüştü. Öyle sevildi ki, devamı istendi. Nitekim McCoy Tyner ve Ahmad Jamal konserleri geçtiğimiz yılki kadar görkemliydi, ancak izleyici isteğine rağmen konser sayısı sekizden üçe düştü. Nedeni sponsor bulunamayışıydı. Bu yıl Ramazanda Jazz'ın son konserinde Hakan Erdoğan sahneye çıktı ve içinde biriktirdiklerini tek tek döktü. Oradaydım, Türkiye'de zor bir müziği izleyiciyle buluşturma gayretini hiç kaybetmeyen Hakan Erdoğan'ı sizin de dinlemenizi istedim.*

Aynı yazının devamında Hakan bazen rollerini karıştırdığını iş adamı gibi davranacağı yerde aslına sadık kalıp bir kültür insanı davrandığını ve bu haliyle işadamlığını beceremediğini söylüyor. Bugüne kadar sponsor ve devlet desteği olmadan geldiğini bundan sonra da aynı şekilde konserler yapmaya devam edeceğini ilave ediyor. Şimdi sırada Bach Günleri konserleri var.

Hakan Erdoğan'a göre hem jazz hem klasik müzik tam anlamıyla kültür turizmi kapsamına giriyorlar ve İstanbul'daki bir çok güzel mekanında Batı'nın büyük klasik müzik festivalleri gibi festivaller düzenlemek işten bile değil. Yaşadığı güçlüklere rağmen kendisini Tuluhan hanıma iflah olmaz bir optimist diye tanıtıyor ve Ramazanda Jazz gibi bir konsept taşıyınca bu organizasyonların artık ondan da çıkıp sosyal bir paylaşıma dönüştüğünü düşünüyor. Sonuç şu; Konserler sponsorsuz da olsa devam edecek. Çünkü Hakan Erdoğan'a en büyük desteği izleyici veriyor. Bu izleyici bu müziği isterken, sponsor bulamadım diye geri adım atmak olmaz diye düşünüyor. Gerçekten de her üç konser de ağzına kadar doluydu.

Sözü gene iflah olmaz "cazkolik" Feridun bey ile sonlandıralım, onun yazdıkları durumu çok güzel özetliyor:
Ramazanda Jazz konserleri belki de yanyana gelmesi ilginç karşılanan iki kavramın; Ramazan ve jazz`ın birbirlerine ne denli yakışabildiğini görmemiz açısından olsun ya da bu kavramlara alışkın olduğumuz ön yargıyla bakmanın anlamsızlığını gösteriyor olsun esasen ne denli değerli bir şeyi başarmış olduğumuzun umarız yeterince farkındayızdır. Eminiz ki, İslamiyet'in kutsal ayı Ramazan ile dünyanın en özgün müziği jazz`ı aynı kavramın içinde buluşturabilecek tek ülke bizdik. Bu yüzden, bazı açılardan bize benzeyen Endonezya'nın geçen seneki konserlere dünya basınındaki sansasyonel ilginin ve başarının ardından Hakan Erdoğan Productions`a başvurarak aynı konsepti orada da yapmayı istemelerini doğrusu hiç şaşırtıcı bulmadık. İşin doğrusu, eğer bizim kendi sponsorlarımız bu işe hakettiği desteği vermezlerse bu eşsiz fikri Hakan Erdoğan Endonezya`da sürdürmek zorunda kalabilir. Üstelik, inanın orada bulacağı finanssal ilgi konsepti dünya çapında bir başarıya, bir olaya dönüştürür.

Hakan Erdoğan`a Ramazan ve jazz`dan ürettiği eşsiz ortaklık için teşekkür ederiz. Emin olsun bunun ne anlama geldiğini gayet iyi anlıyor ve takdirle karşılıyoruz. Daha çok konser, daha çok müzisyeni biz de istiyoruz, elbette kendisi de istiyor ama bunun yolunun konserlere kurumsal destekten geçtiğinin de farkındayız. Özel firmalar hatta klasik destekçi firmalar bir yana böylesi bir organizasyona en çok İstanbul Büyükşehir Belediyesi`nin ismi yakışmaz mıydı? Konserlerin değerinin dünya çapında bir olguya dönüşmesinden mutlu olmaz mıydı? Mutlaka olurdu...

Umarız seneye bu konuda çok daha olumlu adımları, daha çok sayıda konser ve pek çok harika müzisyenin isimlerini sizlere müjdeleriz.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

McCoy Tyner Yıldız Sarayı'nda Çaldı...

Reha Arcan

Son yıllarda dilimden düşmeyen yegane dilek dünya gözü ile en sevdiğim piyanistlerden biri olan McCoy Tyner'ı sahnede dinleyebilmekti. 22 Ağustos akşamı 'Ramazan'da Caz' dahilinde Yıldız Sarayı bahçesinde; saksofonda Gary Bartz, kontrbasta Gerald Cannon, davulda Francisco Mela eşliğinde sahne alan McCoy Tyner performansı deneyimi, bu arzunun hiç de yersiz olmadığının kanıtı oldu.

Henüz 20'lerinin başında jazz tarihinin en kuvvetli topluluklarından John Coltrane'in klasik dörtlüsü üyesi olan McCoy Tyner; genç yaşına rağmen stilindeki olgunluk ile Coltrane eşlikçisi olmanın çok ötesinde dönemin en önemli piyanistlerinden biri olarak anılıyordu. 1965'te Coltrane'in müziğinde tümden özgürlük vizyonunun destekçisi olmayıp grubu terk etmesini ise şöyle açıklıyordu : "Artık duyduğum tek şey gürültüydü, o müziğe bir katkı yaparmışım gibi göremiyordum kendimi. Müziğe dair hiçbir hissiyatım yoktu, hissetmediğimde ise çalamıyorum." Bazen eski dostların ayrılması o kadar da kötü olmayabilir; herkes bireysel hayallerine daha da odaklanır ki, bu ayrılık da McCoy'un kişisel projelerine yönelmesine ve 'The Real McCoy', 'Time for Tyner' gibi kariyerinin en güçlü albümlerine imza atmasına sebep oldu. Dönemdaşlarının aksine 60'ların *zeitgeist*'i sonsuz özgürlüğe kapılmayıp, daha post-bop'a yönelik bir yaklaşımla, kariyeri boyunca stilindeki tutarlılığı korumayı ve geliştirmeyi hep başardı.

McCoy'un piyano stili ferahlatıcı bir yoğunluk. Armonik olarak oldukça sofistike detaylarla bezeli ama ortaya çıkan da bir o kadar sürükleyici ve dinleyeni dört köşe etmeye pek müsait. Sol elinde dikkat çeken perküsiflik, altta belli belirsiz bir Latin etkisi de katarken; sağ elde ayrık notalarla oluşan melodik motiflerin tekrarları, minimalist bir sıkıcılığın çok ötesinde meditatif olduğu kadar dinamik bir atmosfer yaratıyor.

22 Ağustos akşamı, bir McCoy bestesi olan 'Fly with the Wind' ile oldukça etkili bir açılış yapan topluluk, konser boyunca 'Ballad for Aisha', 'African Village' gibi McCoy bestelerinin yanı sıra, John Coltrane bestesi olan 'Moments Notice' ve Duke Ellington bestesi olan 'In a Mellow Tone'a da yer verdi. Basın bültenlerinde her ne demekse "enstrümanını muhteşem bir şekilde kavrayan müzisyen" olarak lanse edilen Gary Bartz; aksine belki ilerleyen yaşının etkisi, belki o gün hissettiği herhangi bir rahatsızlık sebebiyle performansın bütününde oldukça enerjisizdi. Konserde dönüşümlü olarak alto ve kıvrık sopranino saksofon çalan müzisyen daha iyi bir gününde elbet olsa daha yetkin bir performans çıkarabilirdi. Solo sırası basa her geldiğinde, bol groove'lu pek melodik soloları ile Gerald Cannon adeta sahnede adeta devleşirken, davulcu Francisco Mela bol kasnaklı eşliği ile genel akışı zarafetle bütünlüyordu.

Ufak tefek birkaç aksaklık dışında Yıldız Sarayı bahçesinde pek güzel bir jazz akşamı yaşandı. Misal cızırdayan kolon, dikkat dağıtmaya birebirdi. Şimdi bir dileğim daha var; McCoy Tyner, 2007'de saksofonda Joe Lovano, basta Christian McBride, ve davulda Jeff Tain Watts ile kaydettiği 'Quartet' albümündeki kadro ile bir gelse de; işte o zaman İstanbul gerçek McCoy nedir görse...

Batu Akyol
bakyol@gmail.com

Anouar Brahem

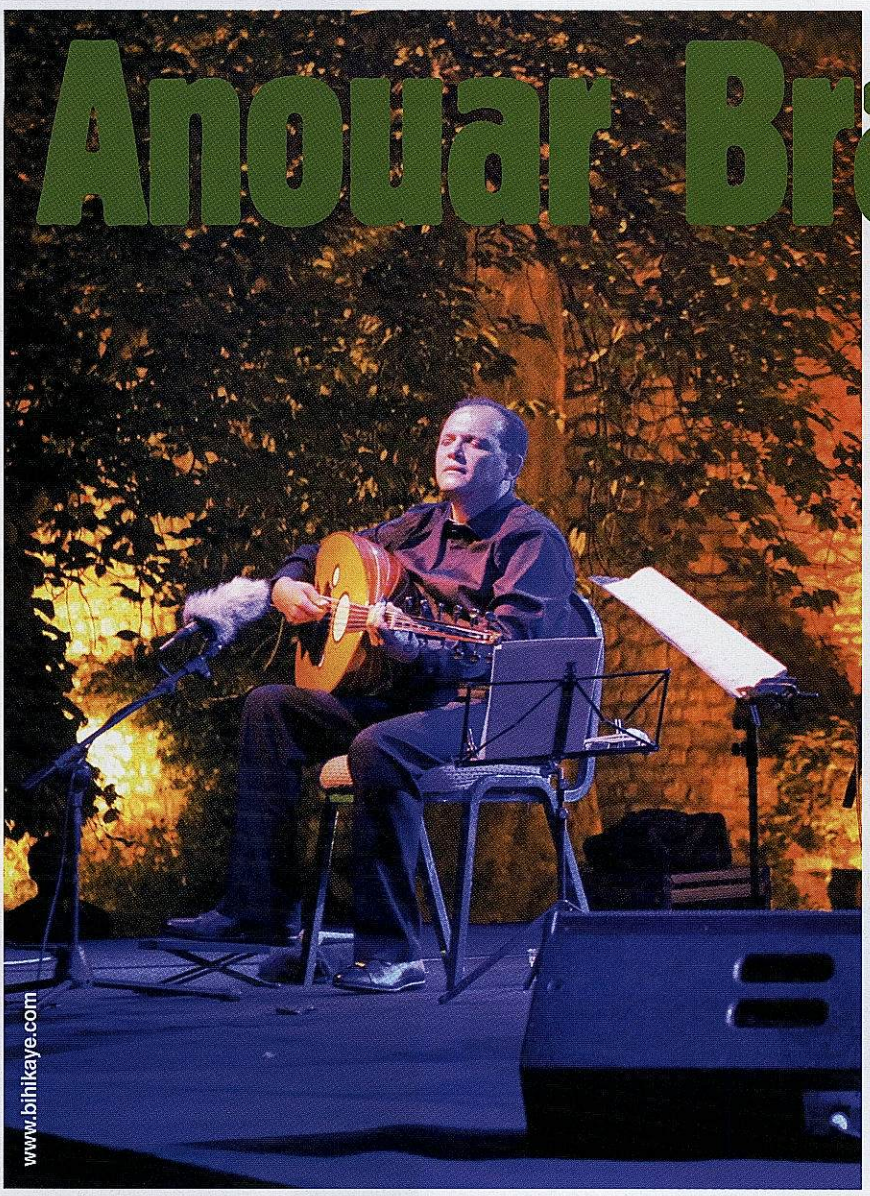

Arap dünyasının lavtası olan ud için ilk akla gelen isimlerden bir tanesidir Tunuslu Anouar Brahem, ya da Türkçe adıyla Enver İbrahim. 1957 doğumlu olan usta müzisyen, Tunus Ulusal Müzik Konservatuarı'nda ustası Ali Sriti ile uda başladığında henüz on yaşındaydı. O yaşlardan itibaren müziğe olan ilgisinin coğrafi olarak hızlı bir ivmeyle genişliyor olması, ona en çok sevdiği hissi tattırıyordu: "Çevrenin değişimi".

Değişim hissini kovalarcasına 1981 yılında yeni bir arayışın peşinden Paris'e gitti. Farklı alanlarda boy gösteren bir çok müzisyenle tanışmasına sebep olan bu yolculuk sırasında "Thalassa Mare Nostrum" adlı balesi için Maurice Béjart ile birlikte ve Costa Gavras'ın filmi "Hana K." için de lavtacı olarak Gabriel Yared ile birlikte çalıştı. Gabriel Yared'i "İngiliz Hasta" gibi film müziklerinden hatırlarsınız. Bunun yanısıra Fransa, İtalya, Yugoslavya ve İspanya v.b. ülkelerdeki festivallerde boy göstererek avrupa dinleyicisinin beğenisini topladı.

Brahem, Tunus ve Türk müziği ile Fransız jazz'nın tanınmış simalarını bünyesinde toplayan "Liqua 85" grubunu bir araya getirdi. Grupta; Abdelwaheb Berbeche, Erköse kardeşler, François Jeanneau, Jean-Paul Céléa gibi isimler yer alıyordu. Bu proje kendisine Büyük Ulusal Müzik Ödülü'nü kazandırdı. Bu ödülle birlikte Brahem çok ses getiren farklı projeler üretmeye devam etti. Sonrasında benim de kendisini ilk tanımama sebep olan, Jan Garbarek'le birlikte yaptığı çalışmayla cazın farklı yaklaşımlarında da kendi rengini koruyarak boy göstermeye devam etti.

"Ramazan'da Jazz" 2011 organizasyonu kapsamında esintili ve güzel bir ağustos akşamında Topkapı Sarayı'nın 1. Avlusunda düzenlenen alanda sahneye çıkan Anouar Brahem, "Le Pas du Chat Noir" (2002) ve "Le Voyage de Sahar" (2006) albümlerini birlikte yaptığı sanatçılarla sahneyi paylaşıyordu. Piyanoda Francois Couturier, akordiyonda Jean-Louis Matinier.

Dünyaca ünü ve yüzlerce yıllık tarihi olan Topkapı Sarayı'nın büyük çınarlar altında olan 1. Avlusu, Brahem için çok iyi seçilmiş bir alandı. Kalabalığın bozmamaya özen gösterdiği bu sessiz ve keyifli atmosfer, udundan çıkan seslerle Brahem'in seyirciyle bütünleşmesi için kurulmuştu adeta. Gecede Jean-Louis Matinier (akordiyon)'in Brahem'in uduyla içinde bulunduğu uyum, o konserde olmaya değer nitelikteydi Brahem'in müziği, kafa karıştırmayan, yormayan, tek başınızayken daha da zevk alabileceğiniz, kendinize ait dünyada ihtiyacınız olan dinginliği size sunabilecek türde bir müzik. Topkapı Sarayı'nın 1. Avlusu, izleyicilerin kendilerine ait dünyalarını, çınarların altında bu sihirli udla doyurabildikleri doğru bir yerdi. Üstadın udundan çıkan tınıların her zaman olduğu gibi hiç acelesi yoktu.

Konser sırasında kendilerine numarayla ayrılmış yerlere oturmak yerine çınarların altında çimlere oturmuş olan kalabalıkta kimi insanlar dikkatle sahneyi seyrederken kimileri de çimenlere sırt üstü uzanmış, gökyüzünde danseden çınar yapraklarını Brahem'in tınılarıyla dans ettiriyorlardı Bir daha Anouar Brahem ve Topkapı Sarayı sahnesini bir arada duyacak olursanız, sakın kaçırmayın derim.

Erhan Altunay - Saadet Balkay
erhan.altunay@gmail.com

Alanya Jazz Festivali'nin Ardınan...

Türkiye'deki, jazz etkinlikleri içinde uluslararası Alanya Jazz Günleri artık tamamen yerleşmiş ve kendini kanıtlamış oldu.

Bu sene de 9. Uluslararası Alanya Jazz Günleri, Alanya Belediyesi tarafından 22-25 Eylül 2011 tarihleri arasında Tarihi Kızılkule Meydanı'nın eşsiz atmosferinde gerçekleştirildi ve müzikseverler jazz, doğa ve tarihin buluşmasına bu sene de tanık olabildi. Melis Sökmen & Lloyd Chisholm Project, Burhan Öçal & Sabri Tuluğ Tırpan Duo, Christian Helmreich Quintet, Serkan Çağrı, Yıldız İbrahimova gibi Türkiye'nin ve dünyanın ünlü jazz müzisyenleri, yeni albümlerinden jazz standartlarına kadar geniş bir repertuarla dinleyicilere müzikle dolu unutulmaz dört gece yaşattı.

9. Uluslararası Alanya Jazz Günleri'nin açılışını muhteşem sesli şarkıcı Melis Sökmen ve son zamanlarda Melis Sökmen ile birlikte başladıkları yeni projelerinde günümüzün "izlenmeye değer" yeni jazz grubunu oluşturan Lloyd Chisholm, "Melis Sökmen & Lloyd Chisholm Pproject" ile yaptı.

Müziğe 10 yaşında klasik gitar eğitimi alarak başlayan ve sanat yaşamını birçok dilde seslendirdiği geniş müzik repertuarı ile sürdüren, şarkıcı kimliğinin yanı sıra reklam filmlerinde dansçı ve oyuncu olarak boy gösteren, Walt Disney prodüksiyonlarında Türkçe seslendirmeler de yapan çok değerli bir vokalist Melis Sökmen. Bu çok yönlü sanat yaşamını başarıyla sürdüren sanatçı, dünyanın dört kıtasında çeşitli gruplar ve dünyanın en iyi jazz'cılarıyla, 40 yıldır konserler veren Amerikalı jazz trompet sanatçısı Lloyd Chisholm'le birlikte kurdukları yeni bir grupla, Melis Sökmen & Lloyd Chisholm Project'i sunmuş oldu Alanya'ya gelen müzikseverlere.
Gitarda; Türkiye'nin en iyi jazz gitaristlerinden olan ve stüdyo gitaristi olarak başarılı işlere imza atan, TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası'nın şefi Neşet Ruacan, kontrbasta; İstanbul Devlet Opera ve Bale Orkestrası sanatçısı, aynı zamanda Türkiye'nin en iyi jazz kontrbas sanatçılarından biri olan Erdal Akyol, trombonda; TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası'nın çok değerli sanatçısı, Hakan Çimenot, piyanoda Evren Karakul ve, davulda Emre Günaydın'ın eşlik ettiği bu renkli grup, jazz standardı, latin, bossa nova, en sevilen Türkçe pop parçalarının jazz uyarlamaları, R&B tarzında yaptıkları müzikle gecemizi müzikle bezedi.
23 Eylül gecesi ise, saniyede 16 vuruş ile dünyanın en hızlı parmaklarına sahip dünyaca ünlü perküsyon ustası Burhan Öçal ve dahi müzisyen Sabri Tuluğ Tırpan Alanyalılar'a unutulmaz anlar yaşattı. Darbukada Burhan Öçal'ın müthiş dinamizmi, ustalığı ve vizyonuna piyanist Tuluğ Tırpan'ın zeki yaratıcılıkları da eklenince, "Burhan Öçal & Sabri Tuluğ Tırpan Duo" da 9. Uluslararası Alanya Jazz Günleri'ne damgasını vurmuş oldu böylece. İlk kez geçtiğimiz yıl Paganini Trio adlı projeyle bir araya gelen iki sanatçı oldukça renkli bir repertuarla doyumsuz bir müzik şölenine imza atarak, ritmin ve jazz'ın büyülü ezgilerinin harmanlandığı bir konserde, klasik jazz eserleri nin yanı sıra, Tırpan'in bestelerini de seslendirdi.

Festivalin 3. gecesinde müzikseverleri Avusturya'dan gelen bir başka jazz esintisi sarıp sarmaladı. Her biri kendi enstrümanında usta olan Avusturyalı jazz müzisyenlerinden oluşan grup "Christian Helmreich Quintet" dünyaca ünlü jazz parçalarını Alanyalı jazz severler için yorumladı.

Asıl mesleği ortopedi doktorluğu ve cerrahlık olan Christian Helmreich aynı zamanda ekibin lideri. Viyana'da, Wiener Wunder, Quarantöre, Pro Jazz gibi farklı orkestralarla farklı konserler veren sanatçı halen Zwettler Big Band Jazz Orkestrası'nın müzikal direktörlüğü yapmakta. Çeşitli jazz orkestralarında görev alan, solistlik de yapan grubun gitaristi Christof Gigacher eğitmenlik yönüyle de dikkat çekiyor. Grubun tek bayan müzisyeni Eva Hag, büyüleyici sesi ile jazz severlerle sıcacık bir bağ kurdu bile. Bas gitarda izlediğimiz Viyana Konservatuarı mezunu Hans Danzer; Viyana Devlet Operası'nda, Viyana Burgtheater'de, Viyana Halk Operası'nda, Josefstadt Tiyatrosu'nda ve Wolfgang Orthner gibi salon orkestraları ile çalışmış gerçek bir profesyonel. Grup elemanlarının deyişiyle "davulu konuşturan adam" Harald Böckl de Viyana Müzik Akademisi'nden. Çeşitli gruplar ile konserler veren Böckl, aslında bir reklamcı ama profesyonel anlamda Avusturya'da davuldaki birkaç isimden biri olarak gösteriliyor.

Jazz tutkunlarını, jazz esintisi ile sararken, aynı zamanda Alanya Jazz Günleri'nin uluslararası boyutunu bir kere daha gözler önüne sermiş oldu. Bitmesini hiç istemediğimiz 9. Uluslararası Alanya Jazz Günleri, gelecek senelerde de tekrarının olacağına kesin gözüyle bakılan bir projeyi sundu müzikseverlere son olarak. Serkan Çağrı, Yıldız İbrahimova ve diğer müzisyenlerin virtüoziteliklerini sergiledikleri, halk şarkılarının free-jazz emprovizasyon geçişleri üzerine kurulu bir konserdi bu. Yurtiçi ve yurtdışında verdikleri konserlerde dakikalarca ayakta alkışlanan sanatçılar gerek solo performansları gerekse sahnedeki uyumları ve yaratıcılıklarıyla büyük beğeni topladılar o gece de. Otantik Balkan müziğinin jazz formlarıyla ele alındığı performansta, sanatçılar bireysel yaratıcılıklarını en üst noktada sergilerken, seyircileri kimi zaman neşeli ve enerjik, kimi zaman ise duygu yüklü dakikalara taşıdılar. Çigan romanslarından anonim Anadolu türkülerine uzanan geniş bir repertuarın seslendirildiği bu çalışma, uzak diyarlardan gelen tanıdık duyguların da buluşma noktasıydı adeta.

22-25 Eylül 2011 tarihleri arasında Alanya muhteşem bir müzik şölenine ev sahipliği yaptı. Tarihi Kızılkule Meydanı'nın eşsiz atmosferinde yaşanan müzik bezeli geceler Alanya'nın haklı olarak artık jazz günleri ile diğer jazz şehirleri içine girmesini gerektiriyor. Jazz severler olarak Alanya Belediyesine yine bir teşekkür borçluyuz.

Seval Deniz Karahaliloğlu
sevaldeniz2010@gmail.com

Jazz'ın Kadife Sesi: Natalie Cole

Billur gibi berrak bir ses dalga dalga yayılıyor, İzmir Fuar Açık Havayı Tiyatrosu'nu dolduruyor, oradan silinmemek üzere yüreklerimize kadar ulaşıyor. Natalie Cole sahnede. Nat King Cole'un kızı, 9 Grammy ödüllü sanatçı. Babasının kızı olduğunu muhteşem sesi ve yorumuyla bir kez daha kanıtlıyor. Böbrek yetmezliğinden yaşadığı fırtınalı hayata kadar çok çeşitli nedenlerle basına konu olan sanatçı herşeye rağmen hala sahnede. En son 2008'de çıkardığı "Stil – Unforgettable" albümünden sonra sadece konserlerde hayranlarıyla buluşan Natalie Cole, nihayet İzmir seyircisinin karşısında.

Uluslararası İzmir Festivali kapsamında, İzmir Fuar Açık Hava Tiyatrosu'nda sahne alan sanatçı, alkışlardan pek memnun. "İnanılmazsınız" diyor. Aklımızdan "hangi sebeple" düşüncesi geçiyor ama o yaramaz kız edasıyla söylediği parçaya devam edince, soruyu unutup kendimizi Natalie Cole'un büyüleyici sesine, söylediği parçanın güzelliğine kaptırıyoruz. Natalie Cole'a sahnede yedi kişilik bir orkestra eşlik ediyor. Pırıldayan yıldızların altında konser veriyormuş hissi veren bir ışıklandırmanın altında konsere "Unforgettable: With Love" albümünden Avolon parçasıyla başlıyor. Alkışlardan fazlasıyla memnun, yüzünde kocaman bir aydede gülüşü, sesindeki gülücükler kelebek misali havada uçuşuyor.

Sonra "It's Sand Man" geliyor. Kıpır kıpır Natali'ye hafif bir yaz rüzgarı eşlik ediyor. Esintiyle birlikte sallanan sazlıklar gibi salınıyor sahnede. Kristal pabuçları anımsatan beyaz lame ayakkabıları ve rüzgarda uçuşan fırfırlı beyaz elbisesiyle masaldaki balo salonundan kaçmış da soluğu Fuar Açık Havada almış gibi duruyor.

Modern zaman prensesinin gerçek hayat hikayesi o kadar da romantik değil. Alkol, uyuşturucular derken çok sayıda problemle boğuşan Natalie'nin sonunda böbrekleri yaşadığı ağır hayatı kaldıramıyor ve iflas ediyor. Birkaç yıl önce, böbrek nakli geçiren sanatçı, azmiyle yeniden sahnelerde, hala ayakta ve hala şarkı söylüyor. Üstelik yaşadığı olumsuzlukları, kazanca dönüştürmesini de biliyor. Deneyimlerinden yola çıkarak kaleme aldığı "Omzumdaki Melek" ve "Beni Sevgi Geri Getirdi" adlı kitaplarla da adından söz ettiriyor. Müzik ve yazın dışında filmlerle de ilgilenen sanatçı, yönetmen Delbert Mann'in çektiği "Lily in Winter" (Kış Zambağı) filminde başrol oynadı. Filmler, televizyon dizleri, kitaplar bir yana, sanatçının hayatında müzik daima baş köşeyi aldı. Kariyeri boyunca kazandığı 9 Grammy ödülü ile kırılması çok zor bir rekora da imza atıyor. Yani, sahnedeki kırılgan görüntüsünün altında demir bir leblebi o.

"Somewhere Along the Way" Son albümüm "Stil Unforgettable'dan bir parça ile devam ediyoruz." Kristal keskinliğinde berrak, pürüzsüz bir ses. Suyun saydamlığı ve netliği var bu seste. Sahnede ufacık tefecik yeni yetme bir kız çocuğu tavrıyla duruyor. Sonra konser, "All About Love, Never Will I Marry" ile devam ediyor.

"Babam Nat King Cole bu parçanın sözlerini Charlie Chaplin'den almış" diyor ve ekliyor. "Smile". Eskiye doğru bir gidiş. Geçmişe uzanıyor. Havada sadece onun sesi bir de anılar var. Düşünceler jazz'ın efsane ismi Nat King Cole'e kayıyor. Muhteşem ses tınısı ve yorumuyla yeri doldurulamayacak sanatçıyı düşünürken, derinden gelen yumuşacık bir sesle yerimizden irkiliyoruz.

"When I Fall in Love" ile Nat King Cole faklı bir boyuttan dahil oluyor konsere. Ve kızı Natalie Cole da çok geçmeden şarkıya katılıyor. Yıllar önce kaybettiği babası sanki hemen yanında, oradaymışçasına söylüyor. Bizlerin göremediğini onun gördüğü kesin. Yüreğinde babasıyla söylerken, kocaman bir gülüşle yüzü ışıldıyor. Işıltı bütün sahneye yayılıyor. Sonunda, Natalie kocaman bir gülücüğe dönüşüyor. Kralın suretini göremiyoruz ama biliyoruz ki o orada. Kızının yanında. Natalie bunu bütün zerresiyle hissediyor ve hissettiriyor.

"Unforgettable" diye sesleniyor Nat King Cole. Jazz'ın unutulmaz sesine kocaman bir alkış. Aynı anda sahnenin yanında kurulu olan büyük beyaz barkovizyonda Nat King Cole'un görüntüleri beliriyor. Eski siyah beyaz fotoğraflarda küçük Natalie ve babasını görürüz. Aile albümünün en güzel fotoğrafları şarkıyla birlikte beyaz ekrandan akar. Küçük Natalie babasının kucağında gülümsüyor. Ön dişlerini tavşanlar yemiş, kısacık kesilmiş saçlarıyla afacan bir kız

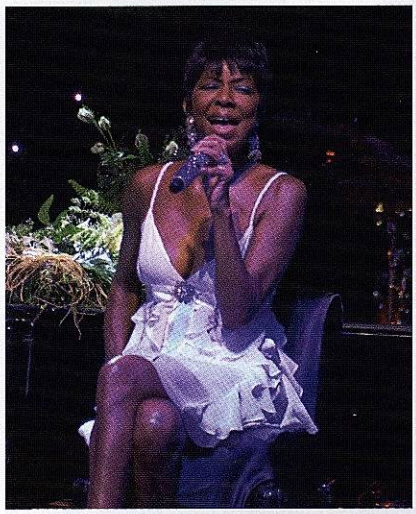

objektife mutlu mutlu bakıyor. Henüz kral ölmemiş. Hayatında hüzünden eser yok. Ama Natalie'nin sesi boğazımızda düğüm düğüm. Unforgettable'ın son sözleriyle birlikte kral kızına beyaz ekrandaki suretinden kocaman bir öpücük gönderiyor. Sahnedeki kocaman kadın aynı çocuk saflığıyla öpücüğe karşılık veriyor. Bizler oturduğumuz yerden aynı çocuk öpücüklerini, kendi kayıplarımıza gönderiyoruz.

Ardından yumuşak bir geçişle "Coffee Time" diyor. Hakikaten bir kahve olsa da içsek diye geçiyor içimizden. Sonra canlı bir parçaya geçiyor. "This will Be" Hüznün yerini canlı bir ritim duygusu alıyor. Seyirciler parçanın ritmine uygun olarak tempo tutuyorlar. Natalie şaşkın gülüyor. Alkış eşliğine "Aman, Tanrım" diyor. Memnun gülümserken. Arka plandaki sahne ışıkları, sahnenin üzerindeki yıldızlar, sırasıyla mavi, kırmızı ve mora dönüyor.

Alkışlar, alkışlar, sahneye davet eden alkışlar. İki şarkı arasında, sahne arkasında soluklanan Natalie, bu sefer iki kadın vokalistiyle birlikte konsere devam ediyor. Sahneye kendisi için konulan ağır koltuğu tek başına çekerek istediği yere taşıyor. Böbrek nakli geçirmiş, kırılgan görünümlü bu narin kadın için hiç de fena değil. İnatçı küçük kız edasıyla sarf ettiği güç gülüşmelere neden oluyor. Aferin kız. Mücadeleye devam. Sonra kendisi de gülüyor bu duruma. Sandalyesine zarifçe tırmanırken "şimdi size çok eski ve çok güzel bir parça söyleyeceğim" diyor. Keyfi yerinde. Aslına bakarsanız, şarkıları kendisi için söylüyor. Sanki orada sadece kendisini mutlu etmek için söyleyen bu sevimli kadın, ev sahibi de biz de oturmaya gelmiş misafirler gibiyiz.

"Autum Leaves" deyince, açık havada büyük bir alkış kopuyor. Havada tatlı bir meltem, üzerimizden müşfik bir anne eli gibi geçiyor. Belki de şarkının en

romantik ve en güzel yorumunu o gece dinledik. Arka plandaki orkestra asla ön plana geçmiyor. Ölçülü, yumuşak bir tonda söylenen parçanın hakkını da veriyor. Birden parça İngilizceden Fransızcaya dönüyor. Havaya insanı bulutlara uçuran bir romantizm hakim.

Ve konseri "Old Man" ile bitiriyor ama seyircinin onu bırakmaya hiç niyeti yok. Yeri göğü davetkar alkışlarla inletiyorlar. Yine alkışlar, alkışlar, tekrar sahneye geliyor, seyirciyi selamlıyor. Bu tatlı ısrarı kıramıyor ve "You Gotta Be" deyince, artık herkes ayakta, dans ediyor, tempo tutuyor ve hep bir ağızdan şarkıya katılıyor. İzmir Fuar Açık Hava Tiyatrosu kocaman bir koroya dönüşüyor. Tekrar çılgın alkışlar ve son olarak "When Love Comes to Town" diyerek teşekkür ediyor. Konserin sonu. Çeşitli albümlerinden seçtiği 19 parça seslendiren Natalie Cole, kısa kesilmiş saçlarıyla, okulu kırmış yaramaz kız edasıyla söylediği parçalarla, İzmir seyircisinin kalbini kazanıyor.

Sevim Yolaçtı - Sinan Bakır
sevjazz@gmail.com

2011 Newport Jazz Festivali

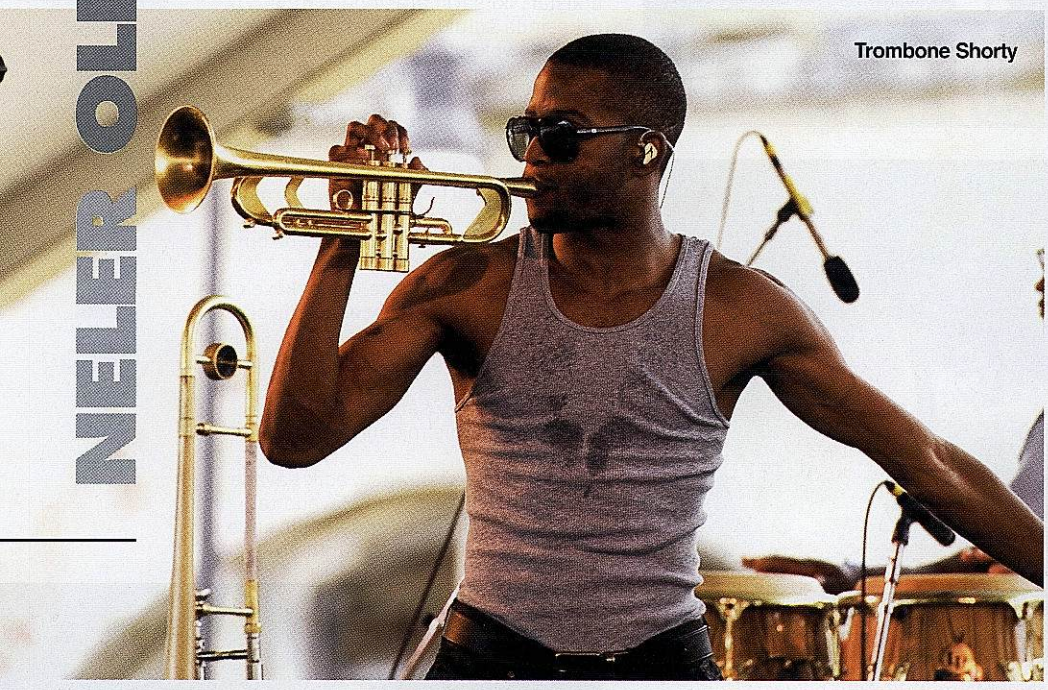
Trombone Shorty

Newport Jazz Festivali bu yıl da dünya jazz'ının en usta isimlerini müzikseverlerle buluşturdu.

Dünyadaki en önemli müzikal buluşmalardan biri olan Newport Jazz Festivali, 5-7 Ağustos arasında gerçekleşti.

Bu yıl 57.si yapılan festival, genç müzik öğrencilerinden piknik yapmaya gelen daha ileri yaşlardaki jazz severlere uzanan geniş bir spektrum'a hitab ediyor.

Tarihi Fort Adams State Park'ta kurulan 3 sahnede tarzları klasik jazz'dan dünya müzikleri ve avandgarda uzanan toplam 30 grup sahne aldı.

Birinci Gün
Geçtiğimiz yıllara oranla genç jazz müzisyenlerine de yer veren festival 6 Ağustos Cumartesi günü müzikseverleri mükemmel bir hava eşliğinde karşıladı.

Grammy ödüllü latin besteci ve piyanist Eddie Palmieri ve grubu Quad stage'i dolduran seyircileri hayli mutlu eden bir performans sergileyerek uzun süren alkışlar aldı. Bu yıl en iyi yeni sanatçı dalında Grammy ödülü alan festivalin genç yıldızı Esperanza Spalding ise Quad Stage'de Bob Mover, Anat Cohen vb. müzisyen arkadaşlarından oluşturduğu grubu ile Palmieri'nin ardından sahne aldı. Sanatçı değişik müzisyenleri ön plana çıkardığı gruplar ile festivalin her iki gününde de konserler verdi. Aynı sahnede festivalin emektar isimlerinden piyanist Randy Weston, basta Alex Blake ve perküsyonda Neil Clarke'dan oluşan African Rhythms Trio'su ile African Songbook'tan Tanger Bay, Berkshire Blues gibi parçalar çaldı.

Ana sahnede ise solo piyanodaki üstün tekniği ile dikkat çeken Hiromi Uehara vardı. "Sakura" isimli geleneksel bir Japon melodisi üzerine olan düzenlemesi sırasında ülkesinin geçtiğimiz yıl yaşadığı depremede değinen Uehara, enerjik ve adeta hiç nefes almadan duraksız piyano çalışı ile hatırlanacak güzel bir performans sundu. Hiromi'nin ardından sahne alan Wynton Marsalis ve grubu klasik jazz geleneğini yaşatan bir performans sergiledi.

Bu yıl festivalde ilk kez yer alan ünlü Hammond B3 ustası Joey DeFrancesco org - gitar - davul formatındaki trio'su ile çalarken Eylül ayında yayınlanacak olan yeni albümünün haberini de verdi.

Cumartesi günü festivalde dikkat çeken bir başka isim genç alto saksofoncu Grace Kelly idi, ustası "the man with the hat" Phil Wood's ile sahne alan Kelly, "The Way You Look Tonight"i da içeren jazz standardlardan oluşan bir repertuar seslendirdi.

Usta piyanist Michael Camillo kendisiyle özdeşleşen latin piyano tarzı ile Coltrane'in unutulmaz Naima'sına yeni bir boyut getirirken festivalin ilk gününü Al Dimeola ve Gonzalo Rubalcaba duo tamamladı. Ana sahne için hayli ilginç bir seçim olan ve seyircilerin çok ilgi göstermediği duo Al Dimeola'nın World Sinfonia'sı ve ardından "Mediterranean Sundance"i çaldı.

İkinci Gün
7 Ağustos Pazar günü ise tamamen değişik yağmurlu ve puslu bir hava müzikseverleri bekliyordu. Katılımın yarı yarıya düşük olduğu bu günün merakla beklenen performanslarından biri Joshua Redman'ın Aaron Parks, Matt Penman ve Eric Harland'la çaldığı yeni projesi James Farm idi. Müzikseverlerin şiddetli yağmur altında izlemeye çalıştığı James Farm kendilerini izleyen küçük kalabalığa güzel müzikal anlar yaşattı.

Wynton Marsalis

Esperanza Spalding

Hiromi

Ravi Coltrane

Al Dimeola

Newport festivalinin tarihi ile özdeşleşen Dave Brubeck oğulları ile planlanan konserini hava koşullarının sağlığı üzerindeki olumsuz etkisi nedeniyle iptal etti. Trompetçi Avishai Cohen, basta Drew Gress ve davulda Eric Harland'ın yanısıra kızkardeşi klarinetçi Anat Cohen'e de yer verdiği grubu Triveni ile seyircileri müzikal bir yolculuğa çıkardı. Charles Mingus'un "Portrait" isimli parçasını da yorumlayan Cohen trompette tonu, teknik ve müzikalitesi ile yükselen genç isimlerden biri.

Steve Coleman, mikrofonda Jen Shyu, trompette Jonathan Finlayson, piyanoda David Virelles, basta Thomas Morgan ve davulda Tyshawn Sorey'den oluşan "5 Elemets" grubu ile Quad stage'de sahne aldı. "5 Elements" hızla değişen ritmler ve armonilerin bezediği sıradısı parçaları seslendiriken ilginç müzikal kimyası ile dikkat çekti.

Günün müzikal yıldızlarından biri de alto saksofoncu ve besteci Miquel Zenon idi. Hem Guillermo Klein ve orkestrası ve Ravi Coltrane ve Steve Coleman'dan oluşan saksofon üçlüsü ile sahne alan Zenon, keskin, yoğun ve odaklanmış soloları ile dinleyicilere neden son yılların adından en çok söz ettiren müzisyenlerinden biri olduğunu gösterdi.

Sangam trio'sunun lideri multi enstrümantalist Charles Lloyd'un tabla ustası Zakir Hüssein ve davulcu Eric Harland'la interaktif ve dönüşümlü çalışları festivalin harika müzikal anlarından birine imza attı. Hint asılı alto saksofoncu Rudresh Mahanthappa ve usta Bunky Green'in APEX isimli projesi Quad stage'de günün son ama en akılda kalıcı performanslarından biriydi. Ekzotik melodilerle süslü akıcı ve parlak çalışları ile yükselen Mahanthappa ve Green'e piyanoda Matt Mitchell, basta Francois Moutin ve davulda Damion Reid eşlik etti. New Orleans'lı genç müzisyenlerden ol

uşan Trombone Shorty, rock-hiphop ve ska karışımı müziği ve eğlenceli sahne şovu ile günün en çok ilgi çeken gruplarından biri olarak ana sahnede festivalin kapanışını yaptı.

Zakir Hussain

Isben ÖNEN, Viyana, Eylül 2011
isben.onen@gmail.com

Dexter'a Mektup

Sevgili Dexter,
Seni ilk gördüğüm günü anımsıyorum. Berlin'de yürüyerek geçen çok uzun bir günün sonunda, demir bir köprünün altından geçmiştim ve sen seçilemeyecek kadar uzakta duruyordun. Yoksa Paris ya da Kopenhag mıydı? Bilmiyorum ama yazın güze dönmeye başladığı bir zamandı. Sen beni görmemiştin ama ben seni duymuştum ve o gün bugündür seni daha ilk notayı üfleyişinden tanıyorum. Biliyor musun, seni çok iyi anlıyorum, diğerleri nelerle uğraşırken, senin neleri kurmaya çalıştığının izini sürebiliyorum. Yaklaşan gece öncesi her şeyi nasıl kurguladığını; neleri belirleyip, neleri o "an"a bıraktığını; anlık heyecanlar ve kararlarla, hep süregelen ve takip edilebilir bir duyarlılık ve akılcılık arasındaki ince ve tedirgin edici belirsizliği nasıl bir bütüne dönüştürdüğünü...

Uzun zaman oldu, seni en son Viyana'da yetmişlerin sonlarına doğru, hatırlarsın o eski kilisenin arkasındaki ufak kulüpte görmüştüm. İçerdekiler Dexter Gordon geldi demişlerdi ve ben kulaklarıma inanamamıştım. Sen koca, uzun Dex çıkagelmiş ve yanımdaki boş tabureye oturmuştun. Tabi içinde herkesin ne olduğunu çok iyi bildiği o siyah deri çantayla... Sonra bir de Jazzland'de çalmıştın. Orası hala bıraktığın gibi duruyor, Axel tüm kararlılığıyla devam ediyor anlayacağın. O gece kulüp-dörtlüsüyle bir yarım saat çaldıktan sonra, benim de tenor çaldığımı öğrenince bana o kocaman sesinle neler anlattığını hiç unutmuyorum. O geceden geriye, biraz daha bu dünyaya ait olma duygusu mu desem düşüncesi mi desem bilemediğim bir durum kalmıştı. En sade haliyle ve tüm kusurlarına rağmen insan olmaya denk düşen olağan bir "hal"di bu.

Sen de biliyorsun, insan olmak taş devrinden beri zor...

On üçünde klarnetle başlayıp, altoyla devam edip ve on yedinde tenora nasıl vardığını; daha ilk üfleyişte ona nasıl tutulduğunu; Los Angeles'ta Mingus ve Dolphy için de çok anlamı olan Reese'lerin müzik okulunda dolu dolu geçen o günleri bir kadeh hızında geçmiştin. İkinciye başlarken 1940'da daha sen lise son sınıftayken Marshal'ın seni aradığı o kış akşamüstünü büyük heyecanla anımsamıştın. Telefondaki soru Lionel Hampton orkestrasıyla çalmak isteyip istemediğindi. Yanıt sorunun içindeydi ve güneye doğru yola koyulmuştunuz. "Ah bu telefonlar!... Adamı ya sevinçten uçurur ya da bir bakmışsın hüzünden yerin dibine geçmişsin, dünya umurunda değil." deyişin gözümün önünde ve bunu duyan Freddie'nin sonraki içkiler benden deyişi de tabi. "Marshal beni aradıktan ve Hampton'ın evinde kısa bir tanışmadan sonra anneme koşup haber vermiştim. Bana sorduğu ilk soru, okulu ne yapacağım olmuştu ve ben de daha sonra bir ara halledeceğimi söylemiştim. Aslına bakarsan bu orkestranın, bildiğin her gün gittiğin okuldan hiç bir farkı yoktu. Jacquet ile her gün bir sürü şey üzerine konuşuyorduk, çalışıyorduk, bana eski numaralar gösteriyordu. Ondan ne çok şey öğrendim, bilemezsin." Tüm alçak gönüllüğünle kendini şanslı saydığını ve tek yaptığının doğru zamanda doğru yerde olmak olduğunu söylemiştin. Bana göreyse sen öylesine doğru bir adamdın ki... Ama şimdi bunu sana söylesem bana o meşhur, başını öne eğip attığın sert bakışlarından gönderecektin. Henderson, Armstrong ve "bir devrimdi" dediğin Eckstein orkestrasıyla da çalmıştın. "Herhalde inanılmaz bir topluluk vardı orkestrada o zamanlar" ın karşılığı bir dönemin özeti gibi olmuştu: Dizzy, Stitt, Ammons, Leo Parker, John Jackson, Blakey, Vaughan... Düzenlemeleri ise Jerry Valentine ile beraber daha sonraki dönemlerde evinde buluşup çok kafa patlatacağınız Tadd Dameron ve bazen de Dizzy yapmıştı. Eckstein'dan sonra gidilecek tek yerse New York'tu ve kendini elli ikinci caddede her şeyin ortasında, yeni bir fırtınalı dönemin

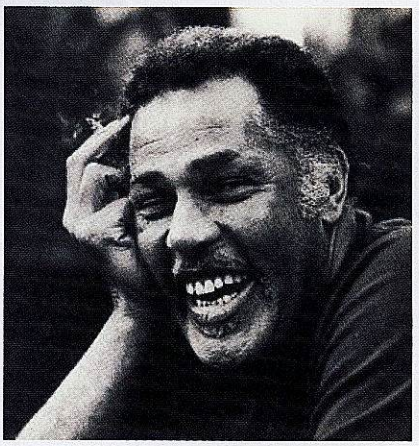

içinde bulmuştun: "Her gün başka bir şey oluyordu, inanılacak gibi değildi, yeni bir müzik şekilleniyordu, anlayacağın *bebop-lanıyorduk*! Müthiş bir enerji caddeyi kasıp kavuruyordu, bütün kediler oradaydı ve ben de Bird'le epey çalmış ve daha yeni yeni adından söz ettiren çocuk yaşta bir trompetçiyle, Miles'la karşılaşmıştım."

Elli ikinci cadde yıllarını, zor geçen ve bir türlü bitmeyecekmiş gibi gelen, ama herşeye rağmen saksofonuna zaman ayrabildiğin bir ara izlemişti. Sonra büyük bir enerjiyle dışarı çıkmıştın ve çok anlamlı bir şekilde ilk olarak *Doin'*

Alright'ı kaydetmiştin. Ardından da *Dexter Calling*, *Gettin' Around*, *A Swingin' Affair* ve *Go*!

Bir karnaval sonrası, sabahın üçünde, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip, satılık bir aşkı anlattıktan, göz yaşlarını kuruması için dışarı astıktan sonra, herkes sana sırtını dönmüşken kime gideceğini sormuştun.

Sana çok iyi gelen Kopenhag'a yerleşip Monmartre'ı evin belledikten yıllar sonra New York'a döndüğündeyse insanların seni nasıl bir kahraman gibi karşıladığını ve Vanguard'da daha sen sahnede göründüğünde yaygarayı koparmalarının seni ne kadar heyecanlandırdığını anlatırken, kulüp artık iyice gecenin olmuştu. Dizinle yaptığın o eski numarayla üflediğin pes "la"dan yukarıya, tenorun üst sınırlarına varıp da o ince "fa"yı geçtiğinde, herkes de seninle beraber ses duvarını aşmıştı: "Coşkudan ne yapacaklarını bilememiş gibiydiler. Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye eklemiştin gülerek "kısa bir süre için biz de!"

Bir gün Coltrane'e "Harika çalıyorsun ona diyecek bir şey yok, ama bir türlü o sınırı, kendini tam anlamıyla dışavurmaya başlayacağın o yeri aşamıyorsun." deyip ona kendi ağızlığını verdiğini ve her şeyin bir anda nasıl değiştiğini anlatıp eklemiştin "Tabii ben de Stitt ile sabaha kadar çaldığımız bir gecenin sonunda, gidip kendime onunkinin aynısı bir Otto almıştım! Lester'dan Bird'e, Bird'den Dexter'a ve Dexter'dan Coltrane'e hepimiz aynı çizginin devamıyız! Tıpkı Sonny ve McLean'de benden izler duyabileceğin gibi, benim tümcelerimde de örneğin Prez'den izler bulabilirsin." Evet Prez demişken, sadece cümlelerinde değil, o vuruşun az gerisinde kalarak, melodiye

yaslanarak, sık ve sürekli örülmüş bir kurgu içinde çalmanı da ona borçlu olduğunu söylemiştin. "Kırkların başında Basie orkestrası Los Angeles'a gelmişti. Tabi O da! Öğleden önce çalacaklarını duyunca okulu asıp gitmiş ve en ön sıraya oturmuştum. Masmaviydi! Herkesten farklı öyle sesler üflüyordu ki: altılılar, dokuzlular... Sonra o ton... İnanılmazdı!" Daha sonra Webster'la çalarken, araya karıştırdığın genişletilmiş akortlarla onu nasıl kızdırdığını sana hatırlatıp "Bütün bu öykü aslında bir süreklilik, öyle değil mi?" diye sorunca "Süreklilik... Evet süreklilik, ama bana gelmeden önce Bird on birlilileri, on üçlüleri de işin içine sokmuştu." Başlayan ve durdurulması mümkün olmayan bir düşünce gibiydi.

Ortada hep açıklanamayan bir aralık kalmasına, tam olarak anlatılamamasına rağmen kavranan bir bütün vardı. Güzel olan da bütün sürekliliğin, kopuklukları da kapsaması ve izlenebilir olmasıydı. Herkes kendinden öncekinden gözüne kestirdiğini almış ve yola devam etmişti.

O meşhur *Gece Yarısına Doğru* Francis'e söylediğin şeyi hiç unutmuyorum: "Öyle gidip kendine ağaçtan koparıp bir biçem alamazsın, o ağaç senin içinde kendiliğinden büyür."

Maxine'i unuttum sanma... Duyduğuma göre senin başlayıp bir kenara koyduğun kitabın üzerinde gece gündüz çalışıyor, tuttuğun notları, "benim hayatım değil mi istediğimi yaparım" deyip çıkarmak istediğin ama onun ısrarıyla yırtıp atamadığın ve "peki ama o zaman sen yazarsın!" dediğin bölümleri titizlikle okuyor, düzenliyor ve çalışıyor da çalışıyormuş, bu harika bir haber! Maxine deyince aklıma nedense hep şu seksenlerin sonunda çıktığınız bir yolculukta, geminin güvertesinde Dizzy'nin sana söylediği: "Biliyor musun Dex, kulağa çok daha iyi geliyorsun. Artık sen de yavaş yavaş anlamaya başlıyorsun..." sonrası üzülmesi geliyor. Sen de bunu görünce hemen eklemiştin: "Bakma sen, doğru söylüyor, gerçekten de anlamaya henüz başlıyorum." Daha yapılacak çok şey olduğunu biliyordun ve her zaman da öyle olacaktı.

Ne güzel adamsın Dexter, iyi ki seni tanımışım ve duymuşum.

En önemlisi de ne biliyor musun? Bir şeyleri kökünden değiştirmek istememiş ama sessiz sedasız çok şeyi ötelemiş ve bunu da kendin gibi olarak yapmış olman. Çok az yerçekimli bir dünyada, kendi çekimini ya da itimini, her neyse o, onu orada ve o anda sen kurmuştun. Hani bu işte ayakta kalmak için "yürek gerek" demiştin ya... Her şeyi kendince, yıllarca kurcalayarak, eski ustalardan ne damıtacağını iyi bilerek kendin kılma işini tüm duyarlılığınla kotarmıştın.

Seni özlüyorum sevgili Society Red.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Kim Parker Antalya'da idi...

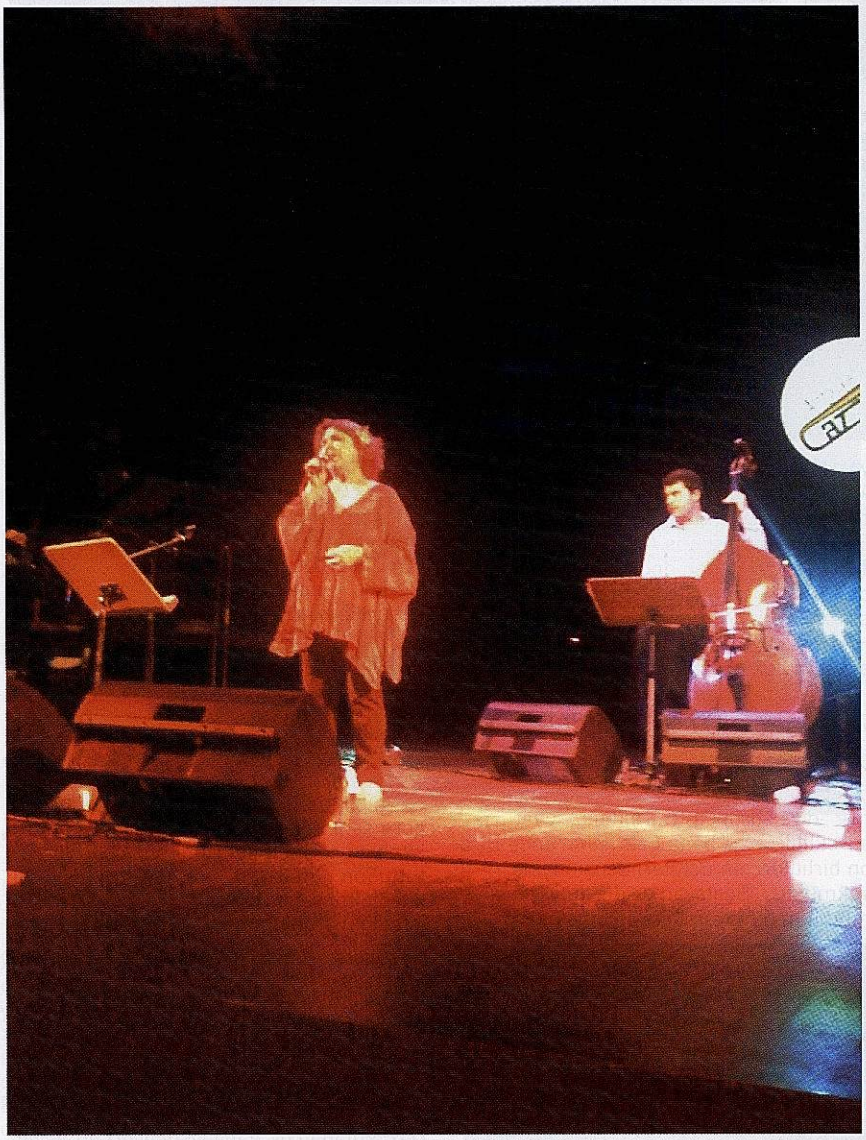

Kim, Chan Parker'ın kızı. Uzun yıllara dayanan bir dostluğumuz var. Türkiye'ye ilk kez davetlim olarak Antalya'da düzenlediğim jazz festivaline gelmişti.

Geçtiğimiz Haziran ayında yine Antalya'da Alain Jean Marie, Ferit Odman ve Kağan Yıldız eşliğinde bir konser verdi. Biraz onu tanımanızı isterim.

Kim, 1946 yılında New York'da doğuyor. Bir savaş sonrası çocuğu. Büyük annesi Mildred, jazz'ın New York'taki beşiği 52.nci sokakta oturuyor. Değişik yerlerden gelen ve birgün jazz'ın babalarıyla tanışıp çalmayı hayal eden müzisyenlere de kucak açan bir sokak bu. Onlarca kulüp, kimi swing, hatta streaptease kulüpleri... Büyükanne Mildred'in en yakın dostu ise sık sık eve gelen Duke Ellington. Kim, işte böyle bir sokakta jazz'a merhaba dedi. Herkesin sevdiği bir bebek... Bebop akımı başlamış ama kimileri tutucu ve bu seslere karşı. Mildred'i bütün sokak sakinleri tanıyor ve ona saygılılar. Kim'in de bütün dünyası 52.nci sokak. Kim Chan'ın kızı, dolayısıyla Charlie Parker'a gelip dayanıyor anılar. Charlie Parker'a en yakın 3-5 kişiden biri. Üstelik onu, çocuk –yetişkin ilişkisinde tanımış. Bird'ün onunla son derece şefkatli ve sevecen olduğunu ve gerçek kızıymış gibi davrandığını, çok şakacı olduğunu ve hatta bazen malum nedenden " Prenses Pipi" diye de çağırdığını anlatıyor Kim. Hiçbir zaman otoriter davranmadığını da ekliyor. Bu arada zaman zaman evde problemler olduğunu hatta Bird'ün bir keresinde evi terk ettiğini hatırlıyor. Çocukların, aile içi problemleri çok fazla anlayamayacağını ama kendi öyküsünde kimin sorumlu olduğunu bilmediğini ve iki tarafın da bakış açısını o yıllarda tam değerlendiremediğini ekliyor. Ama her şeye rağmen çocukluk yıllarının en unutulmaz anıları onlarla...

Anne-kız ilişkisini soruyorum. Chan'ın Montréal de bir dans grubuyla turnede iken tanıştığı bir müzisyenle yaşadığı gönül ilişkisinin sonucu Kim. Babasını hiç görmemiş. Annesi ile ilişkilerinin en hassas kısmı da bu zaten. Zaman zaman bu konu yıllarca aralarındaki küçük anlaşmazlıkların nedeni olacak. Ta ki Kim şarkı söylemeye başlayana kadar...

Tekrar dönelim çocukluğuna. Anneannesi Mildred'in evinde bir süre yaşadıktan sonra Bird ile birlikte Judy Rhodes'un Lower East Side mahallesindeki evine yerleşiyorlar. Bu evin bulunduğu yer sonraları Charlie Parker meydanı adını alacak ve Judy ise jazz müzisyenlerini seven ve koruyan birisi olarak anılacak...

Bird'ün ölümünden sonra herkes için yaşam, duygusal açıdan çok zor. Kim "mükemmel bir baba" dediği Parker'ın yokluğunu her an hissediyor. Chan'in durumu da aynı onun gibi.

Kim, Charlie Parker'la olan yaşamının 4 yıl olduğunu, ona çok büyük bir sevgi ve şefkatle bağlı olduğunu anlatıyor bana. O yaşlarda, ne kadar büyük bir müzisyen olduğunun belki farkında değil ama Bird'ün magnetik bir enerji dağıttığının da bilincinde. Çünkü onun çevresinde ne kadar sevilen bir kişiliği olduğunu, mütevazılığı ve müzisyenlere, özellikle kimilerinin yanına bile yaklaştırmadıkları tecrübesiz ve hatta pek yeteneği olmayanlara bile kucak açtığını, insanları çok iyi tanıdığını görüyor ve seziyor. Bütün bu güzelliklere rağmen Bird'ün bir başka yüzünün olacağını da hissetmesine rağmen o tarafını görmeyi hiçbir zaman istememiş.

Müzikle ilgili ilk anılarını soruyorum Tom Adair ve Matt Dennis'den "Violettes pour vos Furs"ü 5 yaşındayken söylemeye çalışırmış. Sonraları taşındıkları Pensilvanya Eyaletinde müzikal tiyatro eserlerinde oynamaya başlıyor ve Hofstra Üniversitesi'nden burs alıyor. Adı geçen üniversitenin tiyatro bölümü çok tanınmış. Büyük bir hevesle girdiği bu bölümü 10 yıl sürecek bir sevgi yaşadığı için terk ediyor. Evliliğinin ilk yılında bir oğlu oluyor. Bir süre sonra da artık zamanıdır diyerek piyanoya oturuyor. Bir hafta içinde belli başlı akorları öğrenip repertuarını hazırlamaya başlıyor. Artık müzikal bir kariyerin başlangıcında; stüdyo kayıtları ve turneler derken Amerika ve Avrupa arasındaki yolculuklar da sıklaşıyor. O sıralarda da Chan Fransa'ya tamamen yerleşmiş ve Phil Woods'la ikinci evliliğini yapmış durumda.

Fransa'da başlangıç için Soul Note ile yaptığı 3 albüm var. Maddi imkansızlıklar nedeniyle çok daha iyi ve onu anlayabilecek müzisyenlerle kayıt yapamamanın üzüntüsünü hala duyuyor. Sonraları İsveç, Norveç, İtalya ve Fransa'da müzisyenlerle çalışıyor. Ve bir gün piyanist Alain Jean Marie ile tanışıyor.

Grubun kontrbascısı Jean Philippe Viret davulcusu ise Simon Goubert. İşte esas macera o zaman başlıyor. Konserler, festivaller derken Kim Fransa'ya yerleşiyor. Bu arada annesi ile olan ilişkileri ise tamamen değişiyor. Küçük geçimsizlikler unutulmuş. Dediğine göre annesi onu, müzik yaşamıyla birlikte daha çok seviyor ve ekliyor Kim: "To really show her affection for me". Bundan böyle anne-kız ilişkisinin yanı sıra çok iyi dostlar. Chan onun menajeri gibi. Bütün konserlerine ve turnelerine eşlik ediyor. Chan'ın ölümüne kadar her konuda son derece iyi anlaşıp aynı zevkleri ve düşünceleri paylaşacaklardır. Annesinin yokluğundan sonra çocukluk anılarını tekrar tekrar gözden geçirmiş Kim. Müziğin dışında annesinin onunla çeşitli güzel sanat dallarında paylaştıkları güzellikleri hatırlıyor.

İlk anısı Picasso'un bir eseriyle. Kim 3 yaşında. Hayal dünyasında yaşıyor ve kendisini yalnız hissettiği zaman Picasso'nun onu siyah ve mor evine çağırdığını ve böylece güvencede olacağını hissediyor. Çok küçük yaşlarda odasında Miro'dan iki reprodüksiyonu var. Alexandre Calder'in, Modern Art müzesindeki bir mobil eserinin dünyadaki en güzel eser olduğunu düşünüyor. Yıllar sonra annesi ile gittiği Antibes Grimaldi Galerisi'ndeki Picasso'ya ait satın almak istedikleri iki küçük seramik çalışması arasında seçim yapabilmek için saatlerce düşündüklerini ve nihayet karar verebildiklerini anlatıyor. Fransa'da yaşayıp da kültürel yaşamından faydalanmamanın söz konusu olmayacağını ve bu konuda çok şanslı olduğunu ve Chan'ın onun kültürel alanda yetişmesi ile ilgili çok büyük bir etkisi olduğunu da ekliyor sözlerine..

Günümüzde jazz'la ilgili neler söyleyecek? "Bu soruya tam cevap verebileceğimi sanmıyorum" diyor. "Ama gözlediğim kadarıyla, çok geniş bir dinleyici kitlesi olmamasına rağmen jazz hep var. Dinleyiciler de aynı. Amerika'da insanların kulağı ve seslere olan hassasiyetleri değişti gibi. Büyük bir yetenek isteyen doğaçlama karşısında çok büyük bir hayranlık duyduklarını sanmıyorum. Veya onlara artık doğal geliyor. Bu arada jazz'ın kendi doğduğu ülkenin dışında daha iyi dinlendiğini gözledim. Niçin artık Amerika'dayım? Belki kendi özdilimde iletişim kurduğum, ailemin burada oluşu nedeniyle. Ama Fransa'yı düşündüğüm zaman gözlerim yaşarıyor. Baget, biraz peynir ve şarap ve dostlar. Onları özlüyorum".Son olarak Kim'e bize ne gibi bir mesaj verebileceğini sordum. Cevabı şu oldu, "Ailemin bana verdiği en büyük hediye sabahları, ırkcılığın olmadığı bir çevrede uyanabilmek ve orada yaşayabilmek olmuştu. Bird'e baktığım zaman onun benden farklı olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. O devirde böyle problemler olduğunu bilmiyordum. Ne zamanki 8 yaşında Manhattan'ı terk ettim işte o zaman ırkçılık gibi bir çirkinliğin bilincine varıp bütün yaşamım boyunca bu konuda savaş verdim". Kim Parker bu yaz konuğumdu Kuşadası'nda. Maffy Falay'ın Kuşadası Belediyesince, heykeltıraş Tülin Atalay'a yaptırılan heykelinin açılışında da bulundu. Heykel kale kapısında. Herkes çok mutluydu. Türkiye'de ilk kez bir jazz müzisyeninin heykeli yapılıyordu. Kalabalık bir grup tarafından izlendi. Kuşadası Bandosu da katıldı. Başkanın konuşmasının özünde ünlü bir müzisyene olan vefa borcu vardı. Bilindiği üzere Maffy Falay, müziğe ilk kez bu bandoda başlıyor. Eline bir trompet verip "sen bunu çal" diyorlar. Falay altılısı, Sanat Evimiz İbramaki'de 16 Ekim tarihinde bir konser verecekler. Bu arada Kuşadası Belediyesi'nin bütün sanat dallarında önemli girişimleri oldu. Özellikle jazz'a bakış açılarından dolayı da kendilerine teşekkür ediyorum.

Ağustos ayında Emin Fındıkoğlu grubu da Hammam Kulüpteydi. İlk kez dinleyenler vardı ve çok beğenildi. Yaz bitmeden tekrar davet edilecekler.Bir yaz da böyle geçti. Hareketli ve özellikle Kim Parker ve annesi Chan'la yaşadığımız ortak anılarımızı anlatarak...

Gitarist Sinan Bakır Amerika'da Jazz Festivalleri'nde...

2009 yılında Amerika'da yayınlanan "On My Way" adlı albümü ile jazz dünyasında kendinden övgüyle söz ettiren yükselen Türk gitaristi Sinan Bakır geçtiğimiz günlerde Amerika'da iki festivalde birden sahne aldı.

Müzik eleştirmenleri tarafından jazz'ın gelecek vadeden yaratıcı seslerinden biri olarak nitelenen Bakır ilk olarak ünlü jazz bascısı Paul Brown'ın grubu ile Hartford Bushnell Park'ta "Greater Hartford Jazz Festivali"nde standartlardan oluşan bir repertuvarı çaldı.Bakır'ın çaldığı diğer bir festival

dünyadaki açıkhava jazz konserlerinin öncüsü olarak nitelen "Hartford Monday Night Jazz" festivaliydi.
Amerika'nın Connecticut eyaletinin başkenti Hartford'da 1967'den bu yana dünyaca ünlü jazz müzisyenleri ve gelecek vadeden yerel müzisyenleri dinleyicilerle buluşturan "Monday Night Jazz" Festivali geçmişinde Charles Mingus'tan Cannonball Adderley, Horace Silver ve Bill Evans'a jazz dünyasının birçok efsane ismini ağırlamış ve 1999 yılında Amerikan Kongresi tarafından New England Hazinesi olarak tanınmış. Bakır "Hartford Monday Night" jazz festivalinde Hollandalı kadın trompetçi Saskia Laroo'nun da yer aldığı Sinan Bakır 5 ile tarihi "Asylum Hill Congregational Church"de sahne alarak kendi orijinal eserlerini seslendirdi. Müzikseverler konseri WWUH radyosunun websitesi üzerinden dünyanın heryerinden canlı olarak dinlediler.

Başarılı vokalistimiz Sanem Kalfa Montreux'de sahne aldı...

Hollanda'da yaşayan vokalistimiz Sanem Kalfa ödül olarak kazandığı CD kaydı için İsviçre'deki Farm Studios'da idi. Rus piyanist Nikolay Sidorenko ile kayıtlar yapan Sanem Kalfa 5 gün içinde kayıtlarını bitirdikten sonra sahne alacağı Monreux Jazz Festivaline hareket etti. 700 kişilik St. Moritz'deki konserinde kendisini dinleyen promoter Claude Nobs önümüzdeki yıl için kendisini tekrar çağıracağını müjdelemiş. Sanatçımız Ocak ayının ilk haftasında Nardis'te sahne alacak.
www.myspace.com/sanemkalfa

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Snooky Young

11 Mayıs 2011 tarihinde 92 yaşında yaşama veda eden trompetçi Snooky Young big band ve stüdyo grupları arasında geçen uzun bir müzikal kariyerin sahibiydi. Jimmy Lunceford ve Count Basie orkestralarında yıldızlaşan Young, 25 yılını da Doc Severinsen liderliğindeki NBC Tonight Show televizyon programının house band'inde geçirdi. Basie orkestrasındaki meslektaşı Thad Jones kendisini "olağanüstü bir lead trompetçi olarak" nitelemişti. 3 Şubat 1919 tarihinde Ohio eyaletinin Dayton şehrinde dünyaya gelen Eugene Edward "Snooky" Young 6 yaşında trompet çalmaya başladı. Yedi yaşında eski kornetiyle çaldığı Louis Armstrong parçalarıyla dikkat çekti.

Okul yıllarında, şarkıcı Scatman Crothers ile Dayton'daki jazz kulüplerinde çalıştı. Ayrıca, Wilberforce Üniversitesinin jazz topluluğunda, orada okumamasına rağmen, yer aldı. Ünü kısa zamanda yayıldı ve Jimmy Lunceford'un dikkatini çekti. Birkaç denemeden sonra Lunceford, henüz 20 yaşındaki bu yeni evli müzisyeni "lead" trompetçi olarak işe aldı. Lunceford'un "Uptown Blues" adlı parçasındaki parlak solosu büyük beğeni topladı. Ödeme konusundaki bir tartışma sonunda Young üç yıldır çalıştığı Lunceford orkestrasından ayrılıp Dayton'a geri döndü. Kısa süre sonra kendisine iş

teklifleri yağmaya başladı. Linel Hampton, Les Hite ve Benny Carter gibi müzisyenlerin topluluklarında çaldı. Ardından ilk defa Basie ile çalıştı. Bu, uzun yıllar sürecek aralıklı birlikteliğin ilk mesaisi oldu. Ünlü "The Atomic Mr. Basie" albümünde yer aldı, Sarah Vaughan, Tony Bennett ve Billy Eckstine gibi yıldızlara da bu vesileyle eşlik etti. 1962 yılında, Clark Terry'nin tavsiyesi ile New York'taki NBC televizyonunun kadrolu stüdyo müzisyeni oldu. Bordrolu bir iş sahibi olmanın rahatlığıyla, arta kalan zamanında birçok müzisyenin albümlerinde de çalışma fırsatı buldu. Thad Jones / Mel Lewis orkestrasında, kuruluş döneminde yer aldı. NBC'nin ünlü Tonight Show programı Los Angeles'e taşınınca, Young da taşındı ve Doc Severinsen ile çalışmalarını Amerika'nın batı yakasında sürdürdü. Bazı hafta sonları Las Vegas'taki konserlerde de sahne aldı.

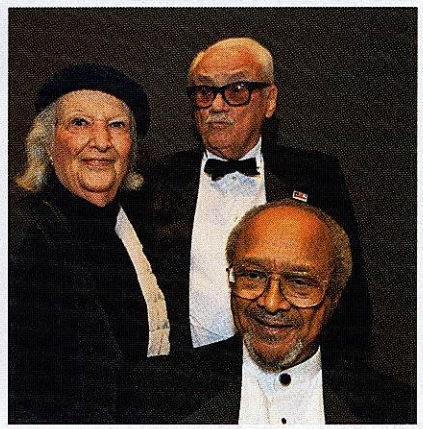

Trompet stilini büyük ölçüde Armstrong'dan aldıysa da, Young'ın bazı sololarında Roy Eldridge'in ateşli çalışının izleri de görülür. Kimi zaman lastik surdiniyle değişik sesler çıkarır, arada bir de bop aromalı cümleler kurardı. Kendi adına yalnızca üç albüm yayınladı: "Boys from Dayton", "Snooky & Marshall Album", "Horn of Plenty". Bu az ama öz albümler için bir eleştirmen "istisnai bir hayal gücü, zevk ve mizahın mükemmel birleşimi" yorumunu yapmıştı.

Yaşamının son yıllarında neredeyse bütünüyle sağır olmasına rağmen, Snooky Young trompet çalmayı sürdürdü. Notayı gördükten, şefi takip edebildikten, nefeslilerdeki titreşimi hissedebildikten sonra Young için duymadan çalmak pek sorun teşkil etmedi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Billy Bang

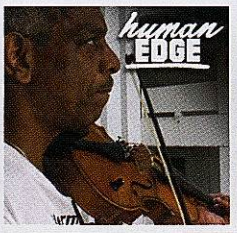

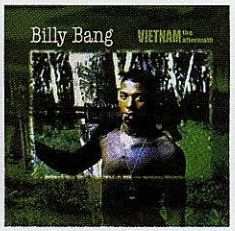

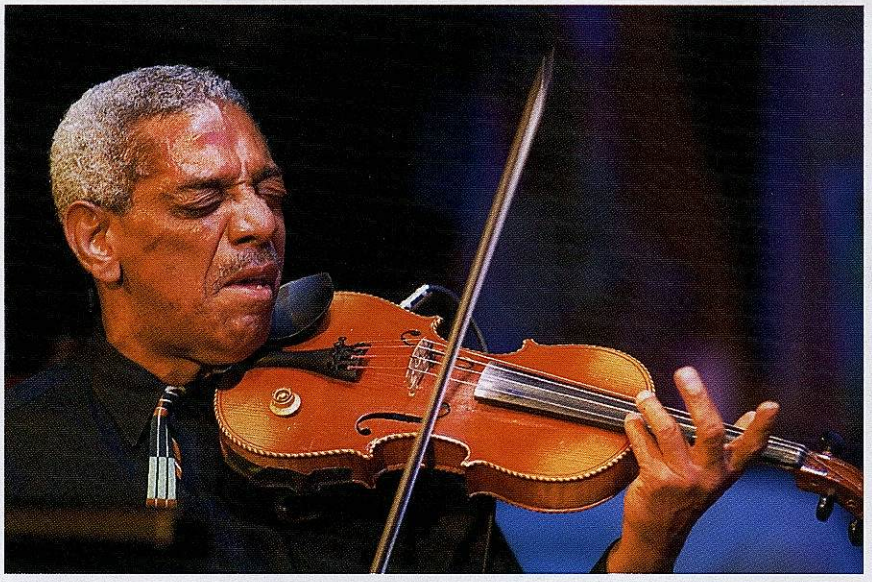

Batı klasik müziğinin neredeyse en belirgin simgesine dönüştüğü için keman, jazz müziğine ve müzisyenlerine uzak görünen bir çalgıdır. Buna rağmen, birkaç tane jazz müzisyeni sembolik engelleri aşarak bu büyüleyici ses kaynağını, doğaçlamalarını dile getirmek için başarıyla kullandılar. Jazz kemanının ilk öncüleri swing müzisyenleri Joe Venuti, Stuff Smith ve Stéphane Grappelli olmuşlardı. 1970'li yıllarda Jean-Luc Ponty ve Didier Lockwood rock temalarıyla jazz kemanını geliştirdiler. Bazıları da kemanı melodi bağlamında tavizsiz free-jazz doğaçlamalarında etkin bir şekilde kullandı. Bu müzisyenlerin en saygın, yetenekli ve etkileyicilerinden biri de 11 Nisan 2011 tarihinde 63 yaşında akciğer kanserine yenik düşen Billy Bang'di.

Bang'in kemanı melodiyi çalarken kimi zaman bir matkap gibi delici sesler çıkarır, beklenmeyen bir anda da barok armonileri seslendirebilirdi. Keman tınısı John Coltrane ile Steve Lacy'nin saksofon çalışlarını da hatırlatırdı. Ne kadar radikal çalsa da blues duygusunu şarkının bir yerinde ortaya koyardı. William Vincent Walker, 20 Eylül 1947 tarihinde Alabama eyaletinin Mobile

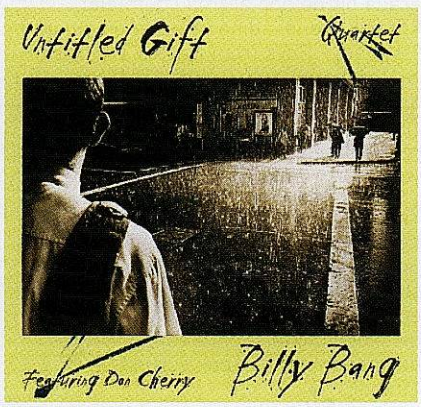

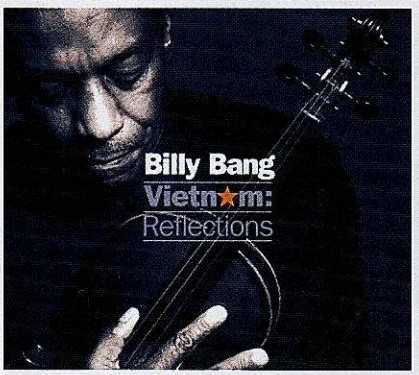

şehrinde dünyaya geldi. Küçük yaşlarda annesiyle New York'un ünlü Harlem mahallesine göç etti. Ortaokulda keman çalmasını öğrendi. O yıllarda popüler bir çizgi roman karakterine ithafen kendisine Billy Bang denmeye başlandı. Bir süre folk şarkıcısı Arlo Guthrie ile çaldı, kendi kendine flüt ve davul çalmayı öğrendi. Askerliğini Vietnam savaşı sırasında cephenin ön saflarında elinde sürekli silah tutarak yapması bütün ruhsal yapısını etkiledi. Amerika'ya döndüğünde akli dengesi sarsılmış, alkol ve uyuşturucunun esiri olmuştu. New York'ta yaşarken devrimci bir siyasi grubun üyesi oldu. Rehinci dükkânına bir gün silah almak için gittiyse de, dükkândan çıktığında elinde 25 dolara aldığı eski bir keman vardı. Onun gibi free-jazz çalan kemancı Leroy Jenkins, Bang'e ırkçılık, şiddet ve yalnızlık ile ilgili fikirlerini müzik yolu ile anlatmasını telkin etti.

Çağdaş jazz'a, Coltrane'e, Ornette Coleman'a hiç aşina olmamasına rağmen, Jenkins'in teşvikiyle 1970'lerin avantgarde "loft jazz" sahnesinin önde gelen figürlerinden biri oldu. O günlerle ilgili Bang "Artık müzisyen olmak konusunda kararlıydım. Bir kemancı değil, hasbelkader keman çalan bir müzisyen olacaktım."

1977 yılında Bang, gitarist James Emery ve basçı John Lindberg ile String Trio of New York topluluğunu kurdu. Bu trio, klasik oda müziği ile free jazz arasında konuşlanan ufuk açıcı bir topluluk oldu. 1986'da Bang'in ayrılmasıyla topluluğa yıldız kemancı Regina Carter katıldı.

1970 ve 1980'li yıllarda Bang, Amerika ve Avrupa'nın değişik yerlerinde trompetçi Don Cherry, saksofoncular Frank Lowe ve Sam Rivers, ve davulcu Dennis Charles gibi ilk nesil free-jazz müzisyenleriyle çaldı. Avant-funk davulcu Ronald Shannon Jackson'un Decoding Society ve Bill Laswell'in Material adlı punk-jazz topluluklarında da çaldı.

Bang sonraki yıllarda, Jazz Doctors ve Forbidden Planet adlı iki doğaçlama ağırlıklı füzyon topluluk kurdu. Avrupa'da ünü arttıkça arka arkaya albüm teklifleri almaya başladı. İtalyan Soul Note plak şirketi 1981 yılında kemanda Bang, saksofonda Charles Tyler ve piyanoda Michele Rosewoman'ın yer aldığı "Rainbow Gladiator" adlı albümünü yayınladı. Albüm kısa sürede büyük beğeni topladı. 1992 yılında yayınladığı "Tribute to Stuff Smith" albümünde free-jazz big band denince akla gelen ilk isim olan Sun Ra sürpriz bir şekilde *sideman* (eşlikçi) rolü üstlendi. 1996 yılında Berlin'e taşındı. 2001 yılında tüm travmalarını dışa vurmaya çalıştığı "Vietnam: The Aftermath" albümünü yayınladı. Albümde trompet çalan Ted Daniel de Bang gibi bir Vietnam Savaşı gazisiydi. Özellikle "Tunnel Rat" ve "Tet Offensive" adlı parçalar, muharebelerin bıraktığı izleri bariz bir şekilde dile getirmekteydi.

Bu albümün devamı olarak 2005 yılında "Vietnam: Reflections" adlı çalışma yayınlandı. Bu albümde besteci ve saksofonist Henry Threadgill, Vietnam'da savaşmış 4 Amerikalı müzisyen ve 2 Vietnamlı müzisyen yer aldılar. Bang, 2008 yılında "Redemption Song" adlı bir belgesel film için Vietnam'a gitti ve yeni bir dinleyici kitlesi için çaldı.

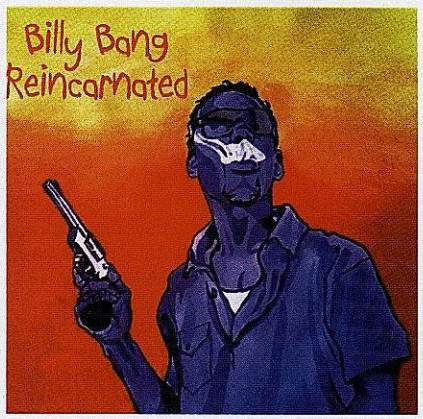

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

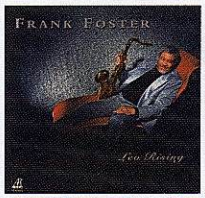

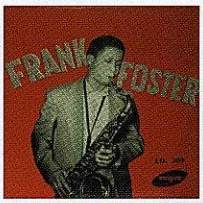

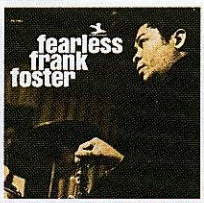

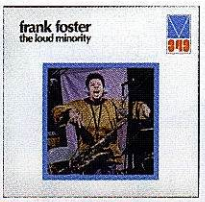

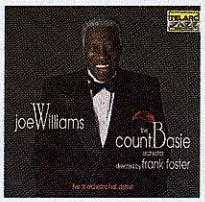

FRANK FOSTER

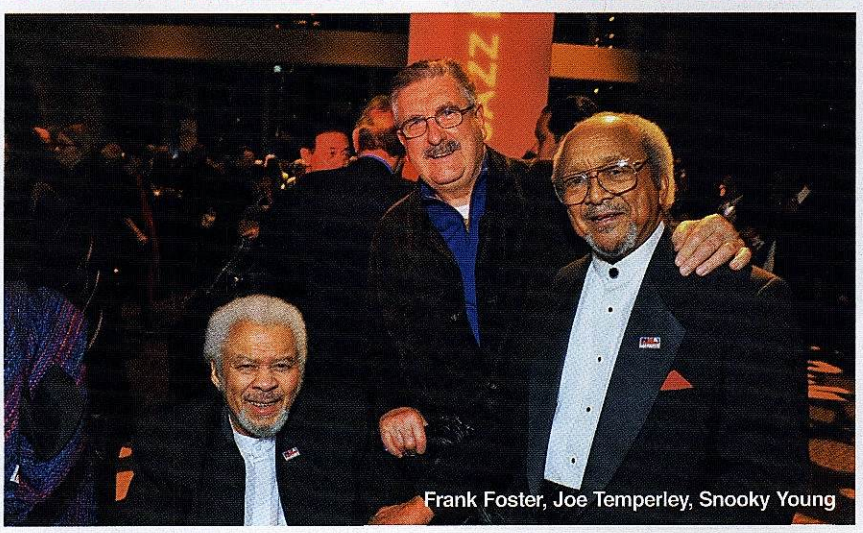
Frank Foster, Joe Temperley, Snooky Young

26 Temmuz 2011 tarihinde 82 yaşında böbrek yetmezliğinden yaşamını yitiren Frank Foster, hem üstün yetenekli bir tenor saksofonist, hem kaliteli bir besteci ve düzenlemeci, hem de başarılı bir orkestra şefiydi. Jazz dünyasında, Count Basie Orkestrası ile gerçekleştirdiği 11 yıllık teşrik-i mesai ile tanınan Foster, orkestradaki adaşı ve meslektaşı Frank Wess ile "Two Franks" sound'unu oluşturmuştu. Peşpeşe heyecanlı sololar çalan bu ikili için Neal Hefti "Two Franks" adlı bestesini yazmıştı.

Frank Benjamin Foster, postacı bir babanın oğlu olarak 23 Eylül 1928 tarihinde Cincinnati'de dünyaya geldi. Küçük yaşlarda piyano çalmayı öğrendi, daha sonra klarinete terfi etti, mahalli topluluklardan biri olan Jack Jackson and his Jumping Jacks'te çalacak kadar ustalaştı. Liseyi bitirmeye yakın kendi big band'ini kurup besteler yapmaya başladı. Artık klarinetten çok alto saksofon çalıyordu. Müzik okumaya karar verdi; Cincinnati konservatuarına

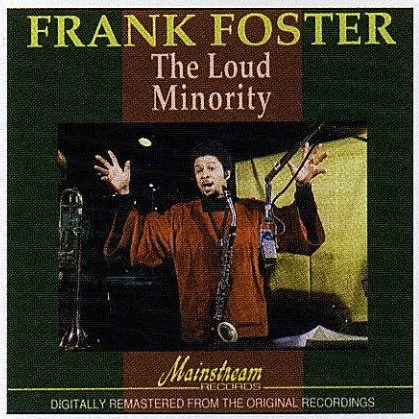

ırk ayrımcılığı yüzünden kabul edilmeyince ve Ohio eyaletinde yalnızca siyahların gittiği Wilberforce Üniversitesine kaydoldu.

Wilberforce'un dans orkestrasının hem ana solisti hem de aranjörü oldu. Alto yerine tenor çalmayı tercih eden Foster, profesyonel jazz kariyerine bir an önce başlamak üzere 1949 yılında mezun olmadan üniversiteyi terk etti. İlk olarak siyahi jazz sahnesi güçlü bir şehir olan Detroit'e gitti. Şehrin tanınmış kulüplerinden Blue Bird'de çalışmaya başladı. Oraya konuk müzisyen olarak gelen Wardell Gray ile tanıştı.

1951 yılında askere alınan Foster, 1953 yılında terhis oldu ve 2 ay sonra Count Basie orkestrasına katıldı. Herschel Evans ve Lester Young ile "tenor battles" (tenor saksofon muharabeleri) konseptini başlatan Basie, bu projeyi adaş Frank'ler ile sürdürdü. Bebop'a daha yatkın olan Foster tekniği ile dikkat çekmeye başladı. Basie, onun düzenlemelerini de yavaş yavaş kullanmaya başlamıştı. "Count, içinde swing olan hiç bir aranjmanı reddetmezdi" demişti patronu için.

Turne otobüsleri ve otellerde beste ve aranjmanlar yazan Foster'in en tanınmış eserlerinden biri, eşinin giydiği çorapların parlaklığından esinlenerek yazdığı "Shiny Stockings" olmuştur. Diğer tanınmış eserleri "All Right, OK, You Win", "Blues in Hoss' Flat", "Down for the Count" ve "Blues Backstage" sayılabilir. Kısacası 1950'li yılların Basie orkestrasının başarısında Foster'in payı büyüktü.

Orkestra'daki kariyerine paralel olarak Thelonious Monk, Kenny Burrell ve Milt Jackson gibi müzisyenlerle hard bop albümleri de gerçekleştiren Foster, 1964 yılında serbest çalışmak amacıyla Basie topluluğundan ayrıldı. Loud Minority Big Band adlı yeni bir topluluk kurdu, bunun dışında davulcu Elvin Jones ile sık sık çalıştı. Avrupa'daki jazz festivallerinin sürekli konuklarından biri olarak kariyerini sürdürürken kendisine Count Basie orkestra işletmesinden bir telefon geldi. 1984 yılında Basie'nin ölümünden sonra orkestrayı yönetmeye çalışan trompetçi Thad Jones rahatsızlanınca bu görev 1986 yılında Foster'e teklif edildi.

Teklifi kabul edip orkestrayı 9 yıl boyunca yönetti, eski Basie klasiklerinin yanına yeni eserler de ilave etti. Onun döneminde orkestra, Denon plak şirketi adına 1989 yılında "The Legend, the Legacy" adlı albümü yayınladı. Albümde, Foster'in halefine saygısını ifade ettiği 17 dakikalık "Count Basie Remembrance Suite: We Be Jammin/Lady Carolyn/State of the Art Swing" adlı eser özellikle dikkat çekiciydi.

1995 yılından itibaren tekrar serbest çalışmaya dönen Frank Foster düzenlemelerinin yer aldığı 3 kitap yayınladı, aralarında 2 adet Grammy de olmak üzere birçok ödül kazandı. 2001 yılında geçirdiği inmeden sonra saksofon çalmayı bırakmışsa da beste ve düzenlemeler yapmayı uzun bir süre sürdürdü.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

"Jazz ve Avrupa"

Omar Sosa

Paris – Ulusların bilinçli kurduğu en önemli ve saygın iktisadi, siyasal ve toplumsal proje kanımızca hiç tereddütsüz **Avrupa Birliği**'dir. Avrupa kıtası ve Avrupalı dünya tarihinin en büyük mutluluk ve iftihar kaynaklarını yarattığı gibi, insanlığa tanıdığı en karanlık ve kanlı sayfaları da yaşatmıştır. Başlangıçta siyasi birlik düşü de gören bu tasarı genişledikçe yüzyıllara dayanan ulusal özgünlüklerin siyasal bütünleşmeyi ne denli engellediğini de bir kez daha fark etti. Fakat en azından birincil amacı olan kalıcı barışı sağlamış gözüken AB idealden uzak da olsa kendi bünyesinde sanat ve özellikle müzik alanında ciddi ortak çalışmalar gerçekleştirmeyi başarıyor. İşte bunun son güzel örneklerinden birini geçtiğimiz 7-8 Eylül tarihlerinde Paris'te "**Müziği Kâbe'si**" nitelenen **Cité de la Musique** Kolokyum Salonu'nda yaşadık. "**Jazz à la Villette** [**JaV**]" şenliği paralelinde düzenlenen "**Jazz ve Avrupa**" başlıklı kolokyum son derece ilginç bulgu ve bilgiler içeriyordu. Kafamızda, en azından jazz'ın doğuşunu mutlak bir "**Afro-Amerikan**" etiketli bir süreç gören dogma dağıldı. Kaldı ki jazz'ın ilk tanıklık ve kayıtlarının dünyaya ve sonraki nesillere nasıl aktarıldığı, günümüz jazz'ını hazırlayan ve içinde bulunduğumuz süreçte Avrupalı sanatçı ve bilim insanlarının oynadıkları rolleri görmemekte edemeyiz. Yani gerçekte jazz aslında sanıldığından çok daha yüksek oranda kozmopolit hatta çokkültürlü bir güzergâhta oluşmuş, ilk yüzyılından itibaren de evrenselleşmiş bir müzik türüydü.

"**Jazz ve Avrupa**" **Graz** (Avusturya), **Padova** (İtalya) ve **Paris Sorbonne** (Fransa) **Üniversiteleri**'nin ortaklaşa gerçekleştirdikleri geniş çaplı bir

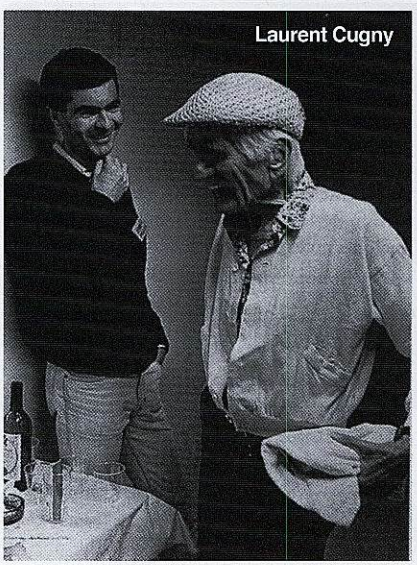
Laurent Cugny

araştırmanın kısmi sonuçlarının **Cité de la Musique**'in katkısıyla kamuya açıklanmasıydı. Önümüzdeki aylarda ABD'de **New England Üniversitesi** yayınlarından kitap olarak çıkacak bu çalışma daha önce yüzlerce, belki binlercesi yapılmış "**Avrupa'da Jazz**"ı üzerine bir yeni çalışma değil. Bu kez önümüzde Avrupa sınırlarının ötesinde, jazz'ın tarih öncesinden başlayarak "**Avrupa ile Jazz**" arasındaki çok yönlü ilişkileri inceleyen bir dizi araştırmanın derlemesi var. Jazz'ın beşiği, döllenme yatağı **New Orleans**'da (**NO**) Fransız keman geleneğinin yerinden, İspanyol ve Latin müziğinin varlığı ve etkisine; Avrupa ağırlıklı kentli ve kutsal müzikten, Akdeniz ağırlıklı kırsal ve geleneksel müziğe; doğaçlamadan "**Siyah Avrupa**"ya jazz'ı doğuran, büyüten, yayan, popüler kılan neden ve süreçlere enfes mercekler tutulmuş. Fevkalâde takdire şayan ve özgün bu incelemelerin bir anda önümüze açtığı merak ufukları, dağarcığımıza saçtığı bilgi mikropları jazz'a bakışımıza, kavrayışımıza yepyeni duyarlılıklar getirdi, getirecek. Kuşkusuz bu yaklaşım, jazz'ı "sadece" dinleyenler için pek önem taşımayabilir. *Ancak "dinlemenin" ötesinde "anlamak" isteyen "cazoman"lar mesajımız sizlere!* Muhtemelen 6 ay sonra ABD'de çıkacak bir kitap ve Almanya'da hazırlanmakta olan 40 CD/kitaplı okkalı bir "kutu" (coffre/box set) jazz'ın Milât öncesinden hareketle geleceğe yeni görüş ve nefesler getirecek.

Kolokyum

İki gün süren "**Jazz ve Avrupa**" başlıklı bilimsel toplantı 3 alt konulu 4 bölümden oluşmuştu. İlk gün ve iki bölüm "**Jazz Kaynağı Avrupa**", ikinci günün sabah oturumu "**Jazz Avrupa ile Karşılaşıyor**", öğleden sonra oturumuysa "**Jazz'ın Avrupistan/Avropya'da (Euroland) Dolanımı (Circulation)**" konularına ayrılmıştı. Tartışma-sohbet fasılları dâhil tümüyle İngilizce yapılan kolokyumun sorumlusu Paris Üniversitesi Sorbonne Fakültesi Müzikoloji profesörlerinden **Laurent Cugny**'ydi (1955). Hâlbuki biz onu sadece (!) Altın Django, Charles Cros Akademisi Büyük ödülü, bir sürü jazz Akademisi ödüllü, Ulusal Jazz Orkestrası (ONG 1994-97) şefi, başarılı piyanist, besteci ve düzenlemeci Laurent Cugny diye bilirdik. Onun aynı zamanda ne denli bir araştırmacı yazar ve bilim insanı olduğunu da bu vesileyle keşfettik. Üstelik jazz'cıların yüzde 90'nına has alçak gönüllük ve efendiliği de cabasıydı.

"Jazz Kaynağı Avrupa"

"**Jazz Kaynağı Avrupa**" başlıklı ilk oturumun ilk konuşmacısı Avusturyalı öğretim üyesi, Popüler müzik ve jazz tarihi uzmanı, International Society for Jazz Research Başkanı **Franz Kerschbaumer** (Universität für Musik und darstellende Kunst Graz) Kelt(ik) müziğinin jazz'ın evrimine etkilerini ele almıştı. Kerschbaumer jazz'ın doğuş ve ilk gelişmelerinde bulduğu İskoç, İrlanda, İngiliz ve de özellikle İskoçya'nın **Shetland** yöresi keman izlerini anlattı. **Ragtime** ve jazz'daki "**Offbeat**"lerle "**Scotch snap**"lerden örnekler dinletti. **Blues** ile geleneksel **Kelt** vokal müziği arasındaki güçlü bağlara değindi.

Daha sonra söz alan Amerikan Jazz Tarihi uzmanı, New Orleans Tulane Üniversitesi Hogan Jazz Archive ve özel Koleksiyonlar Müdürü, 40 yıldan beri yüzlerce New Orleans kaydına baterist

Franz Kerschbaumer

olarak da katılan **Bruce Raeburn** "**Spanish Tinge**"in ötesinde New Orleans'ın kökenlerindeki Latin ve Hispanik öğeleri sergiledi. **Jelly Roll Morton**'un **Library of Congress**'de (1938) yayınlanan söyleşilerinden beri jazz inançları arasında önemli bir yer tutan Spanish Tinge, yani klasik 4/4 ritmine Latin dinamizmini katan unsurları vurguladı. Bu alanlardaki varsayımlarını kanıtlayan yeni araştırma sonuçlarının döküm ve özetini, gelişmelerin tarihçesi, daha doğrusu tarihyazımını (historiography) verdi. Özellikle de Avrupa Latini (İspanya-İtalya-Portekiz) kökenli müziğin ve Spanish Tinge'in dönemin jazz'cıları kahreden ırkçı anlayış ve ayrımcı tavırları bertaraf etmek, atlatmak için nasıl kullanıldığını hatırlattı.

Günün üçüncü konuşmacısı yine NO Tulane Üniversitesi Müzik Bölümü öğretim üyesi bir başka Amerikalıydı. **Matt Sakakeeny** New Orleans Jazz'ındaki "**Brass Band**" fanfar, bando geleneğini, özellikle de cenaze merasim bandolarını, şenlikçi Fransız "**Mardi Gras**" tören ve adetlerini ele almıştı. Sakakeeny bütünselci (holistic) bir yöntemle incelediği konunun Afrikalı boyutunun bugüne kadar tümüyle kanıtlandığını, hâlbuki bir o kadar önemli boyutu, Avrupa kaynağının yeterince üzerine gidilmediğine dikkatleri çekti.

Oturumun son konuşmacısı genç Fransız araştırmacısı **Martin Guerpin** (Paris-Sorbonne Üniversitesi, École Normale Supérieure) ise **Claude Debussy, Erik Satie, Darius Milhaud** hatta **Maurice Ravel** gibi **Sanat Müziği** (Musique Savante) nitelenen Çağdaş Klasik Müzik öncü bestecilerinin 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Fransa'ya gelen jazz'dan nasıl etkilendiğini incelemiş.

"Jazz Kaynağı Avrupa" başlığının öğleden sonraki oturumunun ilk müdahalecisi de yine Graz Üniversitesi öğretim görevlilerinden jazz müziği nota yazımı ve analizi çalışmalarıyla tanınan **Franz Krieger**'di. Krieger ünlü Amerikalı jazz'cı **Herbie Hancock**'un eserlerinin, **Ekspresyonizm** ve **Empresyonizm** (Dışavurumculuk ve İzlenimcilik) gibi - Avrupa patentli- sanat akımlarından nasıl etkilendiğini müzikal örneklemelerle açıkladı.

Kolokyumun en genç konuşmacısı Tours François-Rabelais Üniversitesi Müzikoloji'de Çapraz (Transversal) Araştırmalar Laboratuvarı Müdürü **Vincent Cotro** "**Jazz'da Keman ve Yaylı (Sürmeli) Çalgılar Bir Fransız Ekolü müdür?**" başlıklı konferansına öncelikle jazz'da keman kullanımının ne denli Avrupa'ya özgü bir özelliktir, sorusunu sorarak başladı. Fransız araştırmacı uzun asırlar Klasik müziğin egemenliğinde kalan bu enstrümanın Avrupa'nın jazz âlemine etkisi, katkısında başrolü oynayıp oynamadığını sorguladı. **Stéphane Grapelli, Jean-Luc Ponty** gibi Fransız jazz kemanı ustalarının jazz'a getirdiklerini, yine sorgulayan ve araştırmaya açık bir bakışla aktardı. Bu savlardan hareketle evrenselleşen "Fransız Keman Ekolü"nün 1960'lardan sonra jazz'da kendine özgü bir noktaya yerleştiğini belirtti.

Kolokyumun ardındaki kitabı hazırlayan, dolayısıyla bu girişimin bir anlamda öncüsü olan İtalyan Padova Üniversitesi Etno-müzikoloji profesörü, 1979'dan bu yana Afro-Amerikan müziği ve jazz üzerine 12 kitap yayınlayan **Luca Cerchiari** jazz'ın belki de temel kaynağı sayılabilecek "**Dini (Kutsal), Kırsal ve Kentsel Müzikler: Avrupa Repertuvarı**" başlıklı çok ilginç bir sunum yaptı. Bu vesileyle "**Greensleeves", "Les Feuilles mortes/Autumn Leaves", "Gigolo", "Just a Closer Walk with Thee", "Cherokee", "My Man, "Estate", "C'est si bon", "La Vie en Rose", "The Touch of your Lips", "These Foolish Things", "Billie Boy", Dany Boy", "Barbara Allen"** veya **"Ella Speed"** gibi 700 ile 1000 arası jazz klasiğinin aslında ya Alman, Fransız, İngiliz, İspanyol, İtalyan kökenli dini veya geleneksel ezgilerden geldiğini, esinlendiğini ya da doğrudan Avrupalı müzisyenler tarafından bestelenmiş melodilerden oluştuğunu karşılaştırmalı alıntılarla kanıtladı. Örneğin 19. yüzyıl Londra müzikhollerinin ABD ile köprü görevi gördüğünü söyledi. Savaş öncesi veya sonrasında çok sayıda önemli Alman, Fransız, İngiliz besteci ve müzisyeninin ABD'ye göç ettiğini ve zaman içersinde onların eserlerinin nasıl Amerika'ya mal olduğunu hatırlattı.

Çok değerli bir müzikolog, besteci, yorumcu ve araştırmacı olan İtalyan Salento Üniversitesi Afro-Amerikan Müzik ve Etnoloji bölümü profesörlerinden, Chicago Columbia College Center For Black Music Research Bilim Müdürü **Gianfranco Salvatore** çektiği "**In Search of the Unknown**" başlıklı bir belgesel film gösterisinin yanı sıra doğaçlama geleneğinin Avrupa'da Antik çağlardan beri var olduğunu anlatan bir konferans verdi. Özellikle de Avrupa müzikal geleneğini oluşturan etkenler arasında Akdeniz ve Ortadoğu'nun, bu arada İslam etkisine de değinen kişilik "**Baba Yoga**" isimli toplulukla da 3 CD çıkartmış. "**Stop that Jazz**" başlığını taşıyan 3. albümünden sonra daha geniş bir grup eşliğinde çok yeni "**Afromediterraneen**" diye jazz-dünya müziği alaşımı ilginç bir CD çalışması var. Salvatore'nin başta **Charlie Parker** ve **Miles Davis** biyografileri olmak üzere Modern Halk Müziği, Geleneksel Akdeniz Müziği'nin jazz ile ilişkileri üzerine çok sayıda eleştirel kitap ve makalesi yayınlanmış.

"Jazz Avrupa ile Karşılaşıyor"

Kolokyumun ikinci gününün ilk oturumu "**Jazz Avrupa ile Karşılaşıyor**" başlığını taşıyordu. İlk söz ise yine aykırı ve eleştirel bir radyo programları yapımcısı, müzikolog, besteci, çok enstrümanlı Free-Jazz yorumcusu ve Giessen Üniversitesi Müzikoloji bölümü emekli profesörlerinden **Ekkehard Jost**'a aitti. Şu anda konuk profesör olarak Justus-Liebig Üniversitesi'de dersler veren Jost 1960 yılları sonlarında ve 70'li yılların başlarında doğan "**Avrupa Avant-garde/ Öncü Jazz**"ının Amerika'daki etkileri ve Avrupa jazz'ının ABD egemenliğinden kurtuluş sürecini incelemişti. Jost'un çalışmaları arasında "**European Jazz**" isimli kitabının alanının en önemli referanslardan biri olduğunu kolokyumun diğer katılımcılarından öğrendik.

Manfred Straka

Graz Üniversitesi'nden gelen uluslararası bir üçüncü bilim insanı da **Manfred Straka**'ydı. 20 yıldır üniversitede jazz tarihi dersleri veren kişilik, 1985'ten beri de Jazz Araştırmaları Enstitüsü'nde çalışıyormuş. Uluslararası Jazz Araştırmaları Kuruluşu'nun 2. Başkanı olan Straka "**Cool Jazz**"ın Avrupalı temsilcileri üzerine ayrıntılı bir sunum hazırlamıştı. 1950-57 yıllarında Avrupa'ya yerleşen Cool Jazz'ın Avrupalı yandaşlarının 1952-56 arasında çok revaçta olduklarını ekledi. Bu tür özellikle Fransa, Avusturya, Almanya ve İsveç'te rağbet görmüş.

Bu oturumun üçüncü konuşmacısı İngiltere'nin en önemli jazz yazar ve eleştirmeni kabul edilen, 20 kadar inceleme kitabının yanı sıra BBC'de jazz programları hazırlayıp sunan ve de Londra Royal Academy of Music'te jazz tarihi dersleri veren **Alyn Shipton**'du. Aynı zamanda kontrbas çalan kişiliğin **Buck Clayton**'ın eserlerinin yorumundan oluşan henüz çıkmamış bir CD çalışması da varmış. Shipton'ın kolokyum konusuysa "**New Orleans'ın İngiltere ve Fransa'da Yeniden Canlanışı**"ydı.

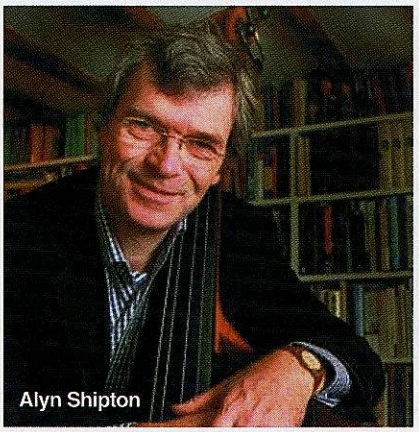
Alyn Shipton

Araştırmacı yazar, programcı jazz'cı NO tarzının II. Dünya savaşı sonrasında Manş'ın iki yakası, yani Fransa ve İngiltere'de bugüne kadar nasıl bir evrim gösterdiğini, aralarındaki benzerlik ve farklılıklarını araştırmış.

"Jazz'ın Avrupa ile Karşılaşması" üzerine son konuşan kişilik Hannover Müzik-Tiyatro ve Medya Yüksek Okulu öğretim üyesi **Herbert Hellhund** idi. Okulun Jazz-Pop-Rock Kürsüsü'nü kurup 1986'dan beri yöneten Hellhund "**Jazz Doğaçlamasında Temel Parametre Olarak Melodi**" başlıklı bir konferans sundu. Hellhund özellikle Modern ve Geleneksel Avrupa Jazzı'ndaki gelişmelere odaklanmıştı. Hedefi Batı Sanat Müziği'nde Barok devirden beri melodi ile doğaçlama arasında karşılıklı bir etkileşim olduğunu göstermekti. Böylelikle jazz'ın kökenleri nerede görülürse görülsün yöntem Avrupa'da çoktan kullanılıyordu.

"Jazz'ın Avrupistan/Avropya'da Dolanımı"

"Jazz ve Avrupa" kolokyumunun son oturumu "**Jazz'ın Avrupistan/Avropya (Euroland) Dolanımı (Circulation)**"na hasredilmişti. Bu son derece zenginleştirici bilimsel toplantının sorumlusu, bu oturumun ilk konuşmacısı, yukarda hassalarını sıraladığımız **Laurent Cugny**'ydi. Değerli sanatçı ve bilim insanı bizim ilk kez duyduğumuz başka bir eğilimin sözcülüğünü yapıyordu. Cugny şu anda profesyonel çevrelerde yaygınlaşan bir kanıya göre "**Jazz'ı Keşfeden Avrupa mı?**" sorusu gündemlerde konuşulur olmuştu. Bu keşif kavramı kuşkusuz jazz'ı Avrupa'nın bulduğu teoreminden yola çıkmıyordu. Söz konusu olan jazz'ı bir tür eğlence, "entertainment" sayan Amerikalıdan temelde farklı bir bakışla Avrupalı jazz'da yepyeni bir müzik türü görüyor, ona değer ve saygınlık kazandırıyordu. Cugny Atlantik'in iki yakasında jazz konusunda eşzamanlı yayınlanmış makale, kitap ve belgeleri karşılaştırarak böyle bir olasılığın ciddi ciddi altını çiziyordu.
Mannheim Müzik ve Sanat Yüksekokulu (Hochschule für Musik und Darstellende Kunst) Müzikoloji profesörü **Jürgen Arndt** da çalışmalarını Jazz, Popüler müzik ve Müzik ile Medya arasındaki ilişkilere yoğunlaştırmış bir eğitimci ve araştırmacıydı. Doktorasını "**Thelonious Monk ve Free Jazz**" hakkında hazırlamış olan Arndt'ın kolokyuma katkısı "**Jazz Rock: ABD ile Kültürlerarası Diyalog Bünyesinde Avrupa Jazz'ında Gelişmeler**" etrafındaydı. Arndt'a göre 60'lı yıllarda Londra her türlü Afro-Amerikan Blues, Ritm & Blues ve Jazz'ın en yaratıcı dönüşümlerine yuvalık etmişti. Jazz Rock'un gelişmesi tamamen **Cream** ve **John McLaughlin** gibi topluluk ve sanatçıların katkılarıyla gerçekleşmişti.

Dördüncü ve son konuşmacı bir gün önce Herbie Hancock'un eserinde Dışavurumculuk ve İzlenimcilik etkileri konuşması sonrasındaki tartışma/sohbette kolokyum salonundaki piyanonun başına geçmiş ve Hancock'un elleri ve piyanoyu çalışını taklit ederek konuya son derece teknik ayrıntılarla açıklık getirmeğe çalışmıştı. 23 kişisel albümü olan ve sayısız albüme katkıda bulunan besteci ve jazz piyanisti **Arrigo Cappelletti** Venedik Benedetto Marcello Konservatuvarı'nda jazz hocası. Paul

Arrigo Cappelletti

Bley üzerine bir kitabı da olan sanatçı "**Doğaçlamayla Avrupa'da Gerçek ve Metaforik Seyahat**" başlıklı konuşmasında, Avrupa Jazzı'nı belli bir seyyar, gezicilik kavramıyla incelenip incelenmeyeceğini sorguluyor. Cappelletti çoğu Avrupalı jazz'cının sürekli dolaşarak hem kendilerini sınadıklarını, hem de müzik ve yaratıcılıkları için yeni düşünceler, esin kaynakları aradıklarını ileri sürüyor.

Dikkatli okurun gözünden kaçmayan kasıtlı küçük bir kaydırmayla son oturumun üçüncü konuğunu sona sakladık. Zira muhtemelen bu toplantının duayeni ve önemli somut verileri sergileyen Alman müzikolog, arşivci, araştırmacı, yayıncı ve jazz tarihçisi **Rainer Lotz**'un akademik bagaj, özellik ve eserlerini bu sayfalara sığdırmak mümkün değil (1937). Aslen iktisatçı ve mühendis olan Lotz kayıtlı ses araştırmalarından ötürü dünyanın en prestijli armağanlarından **ARSC Hayat Boyu** ödülüyle onurlandırılmış. "**Black Europe: Afro-Amerikalı Sanatçıların ABD Dışındaki Kayıtları**" başlıklı konuşmasından önemli gördüğümüz birkaç noktayı şöyle özetlemeğe çalışalım: Jazz'ın doğuşuna ilişkin yazılmış ilk Jazz/Blues kitaplarının ve ilk derleme/kayıtların çoğunluğu

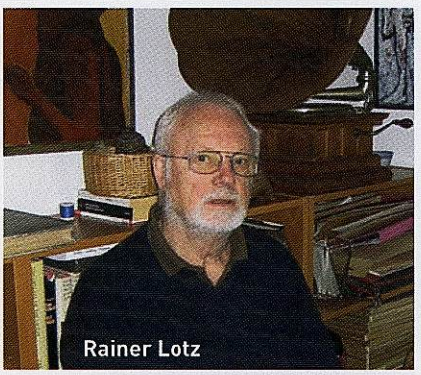
Rainer Lotz

Avrupalıların elinden çıkmışmış. Veya 1870'lerden itibaren yoksulluk nedeniyle ABD'ye göçen çok sayıda Alman müzisyen göçebe sanatçı olarak hem beyaz hem de zenci Amerikalıların bestelediği **Rag** veya **Cakewalk** tarzı dans müziği parçalarını daha 1890'larda hem beyaz hem de zenciler için çalıp söylerlermiş. Zira bu parçalar ayrımsız herkesin sevdiği ve istediği eserlermiş. 1890 sonlarında kaydedilen demir plaklar Almanya'da basılır ve ABD'ye ihraç edilirmiş.

Rainer Lotz'un bizi en çok şaşırtan, daha doğrusu sevindiren buluşu, 6 aya kadar piyasaya sürülecek "**Black Europe**" isimli 40 CD'li "Kutu" kitabının içerdiği benzersiz ses, kayıt ve belgelerdi. Kişilik konferansı sırasında bu sesli belgelerden ilkini bir görüntüyle ekrana taşıdığında şaşkınlıktan dilimizi yutuyorduk. 1904 tarihli kayıt bir "**Constantinople/İstanbul**"dan geliyordu. Büyük çoğunluğu Londra kaynaklı bu kayıtların jazz'ın tarihine bakışımıza farklılık getireceğine yüzde yüz eminim. Rainer Lotz ile kolokyumdan sonra sürdürdüğümüz sohbette Türkiye'ye olan merakını, çıkacak çalışmada bizleri ilgilendirecek başka malzemeler olduğunu da söyledi. Genç jazz flütçüsü oğlu **Mark Alban Lotz**'un sık sık Türkiye'ye gittiğini ve orada kayıtlar yaptığını, hatta Nardis'ten geçtiğini eklemeyi de unutmadı. Yeri gelmişken belirtelim, merak edenler dergimizin Mart 2005 sayısındaki Can Ergelmiş imzalı yazıya bir göz atabilirler.

FESTİVALLERDEN: La Villette-Sosa/Hamasyan/Zahra/Maalouf, Marciac-Görsev/Erçetin, 104-Tandem Paris/Buenos Aires

Tigran Hamasyan

Uzun zamandır yapmak isteyip de bir türlü denk getiremediğimiz bir **Jazz à la Villette** şenliği açılışını bu defa yakaladık. Bir taşla iki kuş vuralım derken, Deyim pek yerinde olmasa da

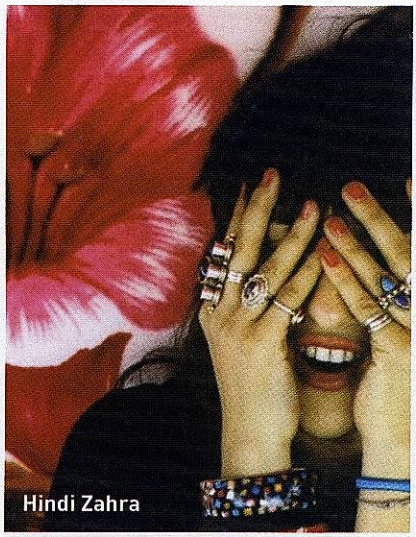
Hindi Zahra

sapanımıza neredeyse dört kuş denk geldi. Esas niyetimiz bir türlü canlı izleme şansı bulamadığımız genç Ermeni dâhi piyanist **Tigran Hamasyan**'ı bir konserde görmekti. Bu sene açılışı o yapacaktı, üstelik de jazzy tonlarla yorumladığı özgün popuyla dikkatleri çeken Fas kökenli Fransız şarkıcı **Hindi Zahra** birlikte sahneye çıkacaktı. Biletleri satışa çıktığı gün edindik, yerler de numarasız olduğundan 31 Ağustos'ta 1500 kişilik **Espace Charlie Parker** salonunun kapısına 1,5 saat önce dikildik. İlk güzel sürprizi kısa bir süre önce öğrenmiştik. Hamasyan-Zahra öncesinde bir 21. yüzyıl harikası öngörülmüştü. Kübalı besteci ve piyanist **Omar Sosa**. Sanatçı Senegalli melankolik vokalist **Mola Sylla** eşliğinde 1 saati aşkın dünya renk ve lezzetlerinden derlenmiş jazz senfonileri döktürdü desek yeridir. Eridik. Bunlar da yetişmiyormuş gibi son 15 dakikada sahneye Venezuelalı perküsyoncu **Gustavo Ovalles** diye bir yaratığı davet etti. Muhteşem sanatçı elindeki tahta parçaları, özgün enstrümanlarıyla bizleri tek kelimeyle dağıttı. Aldığımız haz cehaletimizin utancını bastırdı. Hamasyan-Zahra ikilisinin 3-4 parçalık konuğuysa Lübnanlı trompet "devrimcisi", sizlerin de yakından tanıdığı **İbrahim Maalouf**'tu. 3 saatlik açılış konseri olağanüstü bir cümbüştü. Uzun zamandır böylesine zevkli ve keyifli bir gece geçirmemiştik. Sartre'ın (katılmadığımız) sözleri kulaklarımızda çınladı: "**Jazz muz gibidir. Anında (yerinde) tüketilir!**" Rahmetli büyük hoca alınmasın ama muzu hangi koşullarda yediğinize bakar...

Her neyse 12 günlük (31 Ağustos-11 Eylül) muz bahçesi ziyafetlerinde başka "neler vardı"yı www.jazzalavillette.com adresinden izlemenizi rica ediyorum. Tek eklemek istediğim artık gelenekselleşmeye başlayan, bu sene 3-11 Eylül tarihleri arasında düzenlenen "**Jazz à la Villette for Kids**", çocuklar için jazz şenliğiydi. Kuşkusuz utangaç (!) jazz siftahçıları için de bulunmaz bir olanak. Meraklılar yukarıdaki aynı internet adresine başvurabilirler.

Her zamanki gibi bu sene de çok zengin bir program hazırlayan **34. Jazz in Marciac Festivali**'nde (29 Temmuz-15 Ağustos) nadir rastlanan güzel bir sürprizle Türkiye'den de jazz'cılar vardı. **Ahmad Jamal, Al Jarreau, Chick Corea, Chucho Valdes, Dave Doglas, Dianne Reeves, John McLaughlin, John Scofield, Maceo Parker, Michel Camilo, Michel Portal, Monty Alexander, Omar Sosa, Paquito d'Rivera, Richard Galliano, Roy Hargrove, Wynton Marsalis,Yusef Lateef** gibi jazz'ın devleriyle geleceğin en büyük yetenekleri gözüyle bakılan **Brad Mehldau, Harold Lopez Nussa, İbrahim Maalouf, Robin McKelle, Tigran Hamasyan** gibi isimler arasında sahneye çıkan **Kerem Görsev, Sedef Erçetin** ve arkadaşlarının varlığından ötürü gönendik, gurur duyduk. Yıllardır çekilen hasretler azar azar, ürkek ürkek gideriliyordu... 6 Ağustos Cumartesi günü **A l'Astrada**'da sahneye çıkan **Kerem Görsev Trio**'ya (**Kağan Yıldız** kontrbas ve **Ferit Odman** bateri) uzun yıllar Fransa'da yaptığı çalışmalarla tanınan çello sanatçısı **Sedef Erçetin** de solist olarak katılıyordu. "**Oda Jazz'ı Çalıyor**" alt başlığıyla duyurulan konser tam bir başarı olmuş, Marciac'ın cazoman izleyicileri Görsev, Erçetin ve arkadaşları üç "bis"e icabet etmişler. (www.jazzinmarciac.com)

Kendi yok ama müziği, eseri Tango'ya getirdiği jazz ruhuyla **Astor Piazzola** Paris'in yeni kültürel cazibe noktalarından **104-Yüzdört Kültür Merkezi**'nde bütün canlılığıyla yaşayacak. Bu sene ilki düzenlenen "**Las Noces de Buenos Aires/Buenos Aires Geceleri**" Paris Tango-Elektro Cumbia şenliği üç gün sürüyor ama Tango-Jazz evliliğinden doğan muhteşem yavrular, Piazzola'nın manevi evlâtları 16-18 Eylül tarihlerinde Paris semalarını inletecek, eritecek. (http://www.104.fr/#/fr/)

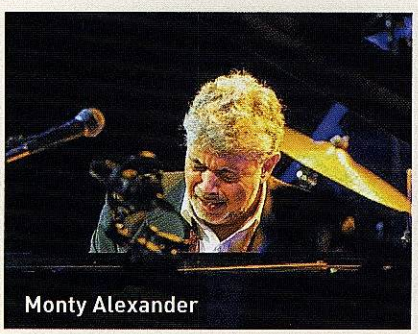
Monty Alexander

ÖDÜLLERDEN: Avignon, Marsilya, Oloron Tramplenleri ve La Defense

Yaz ayları özellikle genç ve hevesli jazz'cılar açısından oldukça verimli ve yararlı zaman dilimlerine dönüştü. Çünkü bir çok yerel idareci jazz'ın her anlamda uzun vadeli kültürel, sosyal olduğu kadar ekonomik de bir yatırım aracı olduğunu kavramış durumda. Dolayısıyla Fransa'da hızla artan bir biçimde genç yetenekleri ödüllendiren "**Tramplin**"ler çoğaldı. İşte bir kaç örnek:

Elsy Fleirag

Giderek genç Avrupalı jazz'cılar için çok önemli bir, kendilerini kanıtlama podyumuna dönüşen **Avignon Avrupa Jazz Trampleni (2-7 Ağustos) 20. Büyük Ödülü**'nü (aynı zamanda Halk ödülü) **Anneleen Boehme, Bram de Looze** ve **Lander Gyselinck'ten** oluşan Belçikalı **LAB Trio** kazandı. **Avignon Kenti - En İyi Enstrümentalist Ödülü** genç Fransız saksofonist **Gabriel Lemaire**'e verilirken, **En İyi Besteci Ödülü**'nü de Alman **Olaf Lind Quartet**'i aldı.

3 yaşına basan **Oloron Trampleni**'nde **birinciliği** oy birliğiyle Parisli **Catacylsm Box**, **ikinciliği** ise yine Parisli **PJ5** grupları paylaşmışlar. **En İyi Solist** Cataclysm Box'un solisti **Jean Gros** olurken, **Halk Ödülü**'nü de **J.S. Trio** kazanmış.

Bu sene ilki düzenlenen ve tek ödül verilen **Marsilya Liman Çığlığı Trampleni**'ne de 1988 Martinik adası doğumlu Fransız vokalist **Elsy Fleriag** layık görülmüş. Büyük ilgi gören faaliyete gelecek sene yeni ödüller eklenecekmiş.

Fransa'da bu tarz teşvik yarışmalarının en kıdemli ve saygını 1977'de ilki düzenlenen eski adıyla **La Defense Jazz Trampleni**'dir. Şimdilerde **La Defense Ulusal Jazz Yarışması** 34. buluşmasında çok sayıda yeni yeteneği ödüllendirdi. 25 Haziran'da açıklanan en önemlilerini özetlemek gerekirse **En İyi Topluluk Groove Catchers**, En İyi Enstrümancı (aynı topluluğun başçısı) Antoine Guimette, En İyi Besteci (**Rétroviseur** topluluğundan) **Yann Joussein**'in başarılarını zikredebiliriz.

YAYINLARDAN: Jazz News, JM/Jm, So Jazz, Wilen, Jazz Toprakları ve Gangsterler...

Tam iki yıl önce, Eylül 2009'da mevcut en önemli iki Jazz dergisi, **Jazz Magazine** ve **Jazzman** (**JM/Jm**) ekonomik gerekçelerle birleşince kötümserliğe kapılmamış da olsak epeyce üzülmüştük. Zaten tarihi **Jazz Hot** dergisi bir süredir yayınına ara vermişti. Ancak bir kaç ay sonra sevindirici ilk haberi aldık. Jazz Hot üç ayda bir ritminde ve yalnızca abonelik yoluyla tekrardan yayına başlamıştı. Sonra **SoJazz (SJ)** doğdu. 18 sayıdır ayakta duran aylık (yılda 10 sayı) dergi bayilerde yaygınlaşmayı başarmış durumda.

Bu süreli yayınlara yine abonelik yoluyla edinebileceğimiz ilk sayısı 1934'te çıkan, daha sonra zaman zaman kesintiye uğrasa da halen sadece abonelik sistemiyle satılan **Le Bulletin du Hot Club de France** 602.sayısı Temmuz'da çıkan dergi-bülten; yılda bir veya iki çıkan **Les Cahiers du Jazz** (Jazz Defterleri) ve bedava abonelikle dağıtılan üç aylık **Les Allumés du Jazz** (Jazz Tutkunları) ve de (sıkılmadıysanız) **Güncel Müzikler İçin Bilgi ve Kaynaklar Merkezi IRMA**'nın yayınladığı **Impro Jazz** ile sanırım en müşkülpesent cazomanlar bile pes eder. Hangi birine yetişeceksiniz, yetişeceğiz?

Derken 6 ay önce bir başka tatlı sürprizle

Youn Sun Nah

daha karşılaştık. **Jazz News (JN)** diye yeni bir aylık piyasaya çıktı**. TSF Jazz** radyosunda haberini aldığımız derginin ne bayilerde, ne de internette izine rastlayabiliyorduk. Nihayet beklenmedik bir semtte 2. sayısını bulduk. 5. sayısı bayilere 15 Eylül'de gelmesi gereken JN henüz yaygın dağıtılamasa da yaşamağa kararlı gözüküyor. SJ'ın kuruluşunda da görev alan, JM'in eski Reklam Müdürü **Thomas Boudrant**'nın bütün mali ve basın çevrelerinden tamamen bağımsız (JM/Jm Fransız, SJ İsviçreli basın gruplarına aitler) başlattığı bu dergi dileriz ki uzun ömürlü olur. SJ'ın Yazı İşleri Müdürü **Romain Grosman** JN'un yazı işlerinin başına geçerken, derginin yayınn kadrosunda eski JM/Jm ekiplerinden bir dizi büyük ismi de görüyoruz. **Vincent Bessières, Jacques Denis, Mathieu Durand, Sébastien Vidal** gibi saygın jazz yazar ve eleştirmenlerinin yer aldığı güçlü kadro derginin uzun vadeli garantisi gibi gözüküyor. 22 bin adet basılan dergi kaç sattığını bilmiyoruz. Oldukça yalın, fakat estetik olarak bir hayli beğendiğimiz JN'un yeni sayılarının içeriğinde olağanüstü bir üstünlük fark edilmiyorsa da son derece kaliteli ve itinalı çalışmalar gerçekten izlenmeğe değer bir yayın organı olduğu, olacağı fikrini kanıtlıyor. 1948 yılında, ünlü Fransız eylem adamı, şair, düşünür, matematikçi, besteci ve jazz'cı **Boris Vian**'ın yönetiminde 11 sayılık bir JN deneyimi yaşanmışmış. Umar ve dileriz ki yeni JN çok daha uzun ömürlü ve başarılı olur...

Jazz News ilk sayısının kapak konuğu olarak kariyerini ve yaşamını Fransa'da sürdüren Güney Koreli genç jazz yorumcusu **Youn Sun Nah**'ı seçmiş. Ayrıca **Eric Legnini** (Belçikalı piyanist), **Malik Magic** (Fransız flütçü), **Henry Threadgill** (Amerikalı çok enstrümanlı üflemeliler ustası) söyleşilerinin yanı sıra aynı sayıda "**Afrika Yollarında Ethio Jazz**", "**Stan Getz'in Özel Tınısı**" gibi özgün araştırmalar da göze çarpıyordu. JN 2. ve 3. sayılarına ayın kapak konukları olarak **Jazz'ın Yeni Mesih'i** diye anılan trompetçi "**Yeni Nefes – Ambrose Akinmusire**" ile geçtiğimiz 27 Mayıs'ya yitirdiğimiz Soul'ün devrimci seslerinden "**Jazz Şairi – Gil Scott-Heron**"u yerleştirmiş. Haziran sayısında "**Katrina'dan sonra Jazz'ın yeniden doğduğu New Orleans**", "**Archie Shepp'ten Mücadeleye Katılın Çağrısı**", "**Astor Piazzola-Jazz ve Tango**", "**Joshua Redman-Kolektif Oyun**"; Temmuz sayısında da "**Memphis'ten Röportajlar: Blues Diyarına Yolculuk**", **Marcus Miller: Miles Davis'ten Sonra**", "**Soweto Kinch**" gibi gerçekten son derece ilginç dosyalar yer alıyordu. Ayrıca her sayıda itinalı CD, DVD ve kitap tanıtımları var. 4. sayı ne yazık ki elimize geçmedi.

Büyük rakibi JM/Jm ile taze rakibi JN arasında biraz güdük kalan **So Jazz**'ın 17. sayısında (Temmuz) kapak konusu geniş bir "gitar" dosyası, kapak konuğuysa **Pat Metheny** olmuş. Fakat 18. Ağustos-Eylül sayısında, Jazz'ın gelmiş geçmiş en şanlı prodüksiyon şirketi **BlueNote**'a hasrettiği 16 sayfalık dosya tam arşivlik bir belge. Ayrıca kanımızca son 10 yılın en iyi vokalisti, mesleği ve kalitesinin zirvesinde Amerikalı jazz'cı **Kurt Elling** ile yapılan söyleşi enfes. Yine aynı sayıda yer alan Kübalı büyük piyanist **Bebo Valdés** etrafında mükemmel bir çizgi romandan hareketle, "**Chico ve Rita**" başlıklı bir film ve albüme dönüşen çalışma hem akla, hem göze, hem kulağa, hem de estetiğe hitap eden bir inceleme yazısında birleşmiş.

JM/Jm bu yaz alışılanın tersine – kızışan dergi rekabetinden olsa gerek – Temmuz-Ağustos aylarında iki ayrı sayı çıkarttı. Dergi Temmuz sayısında okurlarına SJ gibi bir epeyce zengin bir gitar dosyası vermiş. Ancak bu sayı gerçek özgünlüğünü Jazz-Rock yılları yıldızlarından, Stéphane Grapelli'nin manevi çocuğu, elektro-keman ustası Jean-Luc Ponty'ye kapaktan hazırlanan geniş dosya olmuş. Uzun bir dünya turnesine başlayan sanatçıyla yapılmış bir nehir-söyleşi var. Ve de yukarda sözünü ettiğimiz Elling'ten bir söyleşi de yine JM/Jm'de.

JM/Jm'in Ağustos'da kapak yıldızı Fransa'yı kasıp kavuran genç virtüoz piyanist ve besteci **Tigran Hamasyan**. Referans olarak saklanabilecek bu sayıda bütün zamanların en iyi 40 festival canlı kayıt albümünün adeta ayrıntılı bir

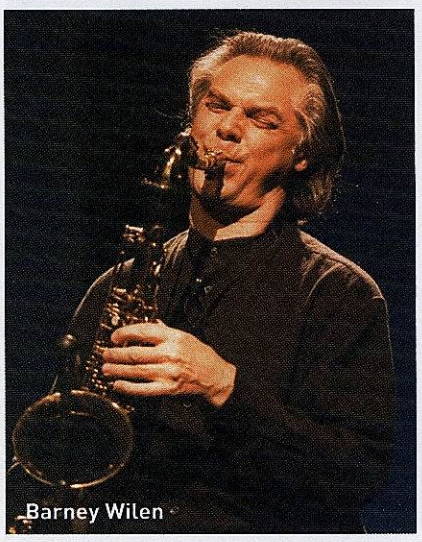
Barney Wilen

rehberi hediye edilmiş. "**The Miles Davis/Tadd Dameron Quintet – In Paris Festival 1949**" ile başlayıp, "**Duke Ellington At Newport 1956**"dan geçip, "**Don Cherry – Eternal Rhytm / Berlin 1968**" veya "**Bill Evans – At Montreux Jazz Festival – 1968**" ile devam edip, "**Michel Petrucciani – Power of Three / Montreux 1986**" veya "**Charlie Haden – The Montreal Tapes 1989**" ile "**Sonny Rollins in Vienne / 2006**"ya uzanan 40 albümlük bir cümbüş seçkisi sunulmuş. ARTI: Anlatmakla bitmez Marciac Festivali'nin bol fotoğraflı18 sayfalı hikâyesi.

Kendine "**Referans Aylık**" altbaşlığını, biraz da haklı biçimde yakıştıran derginin Eylül sayısıysa "**Amerikalı Bateristlerin Büyük Tarihi**"ne hasredilmiş. 26 sayfalık dosyada **Jo Jones**'dan **Brian Blade**'e en büyükler belli akımlar veya anlayışlar ışığında aktarıldıktan sonra 101 bateri klasiği parçanın başlık ve referanları eklenmiş. (Kusura bakmayın ama, gel de yanında yatma!)

Angers Üniversitesi öğretim üyelerinden ve araştırmacı **Jean-Claude Taddei**'nin denetiminde hazırlanan **"Les Territoires du Jazz/Jazz Toprakları" (Angers Üniversitesi yayınları)** 2010 Haziranı'nda düzenlenmiş bir kollokyumun katılımlarından oluşuyor. Her biri alanının uzmanı araştırmacı "Rock'roll jazz mıdır? Jazz doğaçlama ve eğitim için ideal örnek olabilir mi? Jazz festivallerinde sosyal ağların önemi. Çağdaş jazz hakkında çakışan bakışlar. Nazi işgalinde jazz bir tür direniş miydi?" gibi edebi, tarihi, estetik vs konular ve sorulara açıklık getirmeye çalışmışlar.

Amerikalı bir baba ve Fransız bir anneden 1937 yılında Nice'de doğan ve Fransız jazzı'nın az bilinen, ancak en önemli jazz'cılarından biri olduğu tüm otoriterlerin kabul ettiği tenor saksofoncu **Barney Wilen** 1996'da Paris'te ölümünden sonra bir efsaneye dönüşmüştü. Fransız polisiye roman yazarı ve çocuk psikiyatrisi uzmanı doktor **Yves Buin** aynı zamanda jazz biyografileri kaleme alıyor. Bunlardan bir tanesi de Barney Wilen'in ilginç hayat ve kişiliğini inceleyen "**Blue Melody**" (Le Castor Astral yayınevi) isimli özgün çalışma kısa bir süre önce yayınlandı.

Bir başka polisiye roman yazan bilim insanı da **Ronald L. Morris**. Aslında Amerikan ve İngiliz Üniversiteleri'nde

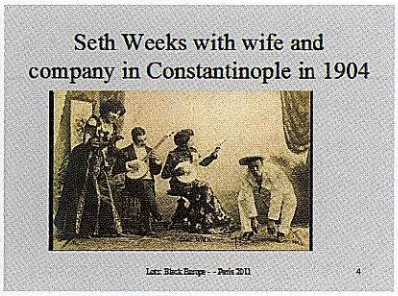

Toplumsal Tarih profesörü olan Morris özgün bilgi ve araştırmalarından hareketle şöyle bir soru sormuş: "**Duke Ellington, Louis Armstrong, Earl Hines veya King Oliver kendilerine işveren gangsterler olmasa ne olurlardı?**" Ve cevaplamak için inanılmaz hoşlukta, polisiye roman keyfiyle okunan bir araştırma kitap yazmış: "**Jazz ve Gangsterler**" (Le Passage yayınevi) "Eğer o, çoğunluğu Yahudi veya Sicilyalı olan haydutlar, kabadayılar gözlerini ırkçılık bürümüş "Beyaz Establishment"ı safdışı bırakıp, zencileri desteklemese jazz bu hale gelemezdi" varsayımını çarpıvermiş suratlara. "Zaten Jazz'ın Altın Devri de tutucu (gerici) politikacıların Mafya'yı günah keçisine çevirmesiyle sona erdi" diye sürdürmüş savını. Nefis bir kitap!

ALBÜMLERDEN: Pieranunzi, Catherine, Bredorede, Baba Yoga

Ne hikmetse İtalyan müzisyenlerde bir Klasik modasıdır aldı başını gidiyor. Piano üstadı **Enrico Pieranunzi** bu defa geçmiş bir pianofortenin başına ve benzersiz bir Jazz-Barok döktürmüş: "**E: Pieranunzi plays Bach, Handel, Scarlatti Works & Improvisations**" (Cam Jazz/Harmonia Mundi).

Kuşkusuz jazz'ın klasikleri de bitmez tükenmez bir esinlenme ve yaratma kaynağı. Zira acaba hangi müzik türü bir parçayı, partisyonu, hatta bir notayı istenildiği oranda özgürce yorumlama olanağı sağlar. İşte bu tezin son güzwel örneği: "**Philip Catherine plays Cole Porter**" (Challenge Jazz). Yarım asırlık Belçikalı gitarist Cole Porter melodilerini adeta yeniden yaratmış. "Külçe şahane!" Her cazoman evine gerek bir albüm.

Genç Alman piyanist **Wolfert Bredorede** hakkında aynı oybirliğinin sağlanacağını sanmam ancak ECM markası meraklılarına asgari güven ve keyfi garantiler diye düşünürüz: "**Wolfert Bredorede Quartet – Post Scriptum**"

Bütün utlarını Türkiye'den aldığını ve her fırsatta Türkiye'ye gittiğini, Türk sanatçılarla çalışmak istediğini söyleyen çok renkli bir kişilik ve çok yönlü bir sanatçı ve araştırmacı, "Jazz ve Avrupa" kolokyumu konuşmacılarından Gianfranco Salvatore'nin grubu **Baba Yoga** ile son albümü epeyce hoş: "**Baba Yoga – Stop that Jazz!**" Bana verdiği albümü Amazon veya klasik satış ağlarında aradığımda bulamadım. Uyarırım.

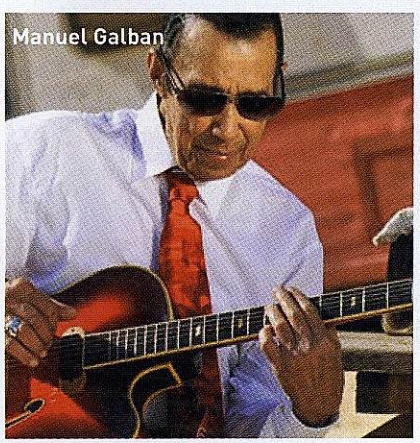

ŞAPKALAR: Faton, Foster, Galban, Lavanchy, Mansour, Ngqawana, Wilson, Winehouse ve Mamedov.

Son üç aylık döneminin yakalayabildiğimiz şapka çıkartılacak kayıplar biraz fazla gibi. Geride kalanlara uzun ömürler ve sağlıklı başarılar!

Ünlü Fransız besteci ve piyanistlerden **François "Faton" Cahen** geçtiğimiz 13 Temmuz'da Paris banliyölerinden Ivry-sur-Seine'de en verimli devresinde yaşama aniden veda etti. 1944'te Coulommiers'de doğan sanatçı müzisyen ailesi ve kişisel yetenekleri sayesinde hiç bir okul eğitim görmeden kendi kendini yetiştirmişti. Efsanevi Fransız Jazz-Rock grubu **Magma**'nın da üyelerinden olan ve çok sayıda film müziği de yapan "Faton"un 30'un üzerinde albümü vardı.

Count Basie'nin baş düzenlemecilerinden 1928 Cincinnati doğumlu tanınmış Amerikalı besteci ve saksofoncu **Frank Foster**'i 82 yaşında Chesapeake'deki (Virginie) evinde yitirmişiz. Foster uzun yıllar **Frank Sinatra** ve **Sarah Vaughan** gibi dev

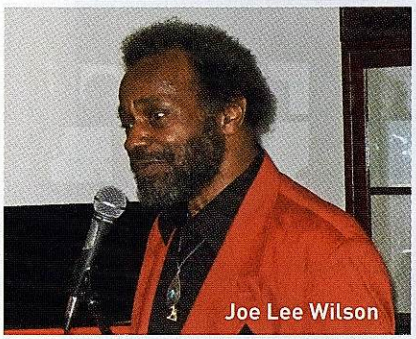

isimlere eşlik etmiş, **Elvin Jones, Mel Lewis** veya **Thad Jones** ile çalışmış, 1995-2001 arasında **Count Basie Orchestra**'sını yönetmişti.

Orijinal **Buena Vista Social Club** üyelerinin en gençlerinden Kübalı gitarist **Manuel Galban** da 6 Temmuz'da 80. baharını sürerken son reveransını yapıvermiş. Galban müzik kovanı adanın güneyindeki Gibara kasabasında 1931'de dünyaya gelmişmiş.

7 Haziran 1960'ta Tahran'da doğan modern jazz gitaristi **Ahmad Mansour**, çocukluğunun önemli bir kısmını İsviçre'de geçirdikten sonra Boston'un ünlü **Berklee College of Music**'inde okur. 1986'da New York'a yerleşen sanatçı 4 yıl sonra Amerikan vatandaşı olur. Ancak yaşama mekânı olarak Cenevre'yi seçer. Sanat hayatında pedagojiyi de önemli bir yer veren **ECM** makamlı bu çok değerli sanatçıyı 51 yaşında bir kalp krizi vurdu. "Ahmet senden daha çok şey bekliyorduk. Böyle haksızlık yapılır mı?"

Adını maalesef ölümüyle duyduğumuz İsviçreli besteci, kontrbasçı ve psikolog, **Lausanne Jazz ve Güncel Müzik Okulu** öğretim üyesi **Popol Lavanchy** 20 Haziran'da aramızdan ayrılmış.1989 yılında kurduğu **Quintette Popolien** ile ülkesinde iyi bilinen 1948 doğumlu, doğaçlama ustası sanatçı film ve tiyatro müzikleri de bestelemişmiş.

1959 doğumlu 80'li yıllarda aparteid karşıtı eylemleriyle de tanınan, Güney Afrikalı başarılı saksofoncularından **Zim Ngqawana**'yı geçtiğimiz 10 Mayıs'ta bir beyin kanamasında yitirmişiz. Kendi beste ve albümlerinin yanı sıra **Archie Shepp** ve **Yusef Lateef** ile yaptığı çalışmalarla tanınan sanatçıya sosyal sigorta kartı bulamadığı gerekçesiyle zamanında müdahale edilememiş.

1935'te Oklahoma'da doğup 1977'de İngiltere'ye yerleşen gospel kökenli şarkıcı **Joe Lee Wilson**'u da 17 Temmuz'da yitirmişiz. Düzenli olarak **Bobby Few, Kirk Lightsey** gibi jazz'cılarla çalışan **Archie Shepp**'in tarihi albümü "**Attica Blues**"da da yer almışmış.

Jazz, blues, soul tınılı değerli bir müzisyen, yaratıcı yorumcu ancak kısacık ömrüne rağmen çok tartışmalı bir kişilik ve inişli çıkışlı bir güzergâha sahip İngiliz sanatçı **Amy Wineshouse** (14 Eylül 1983 – 23 Temmuz 2011 Londra) ve ölümü hakkında söylenecekleri derginin diğer sayfalarına bırakıyorum.

Son şapka da ciddi gelecek vaat eden Azerbaycanlı genç piyanist **Emil Afrasiyab Mamedov**'a. Sanırım İstanbul'da da konserler vermiş sanatçı son **Montreux Jazz Piyano Yarışması**'nda **Halk** ödülünü kazanmış. Bilmem Montreux halkı, yani festival sakinlerinin dünyanın en seçkin cazseverleri olduğunu hatırlatmaya gerek var mı? Yeri gelmişken belirtelim yarışmanın Büyük ödülü Polonyalı **Piotr Orzechowski**'ye verilmiş.

Jazz'a dünyaya geldiğinde kelleyi koltuğa alan hudut, gümrük tanımadan dolaşabiliyormuş. Zira bu kavramların geçerliliği yokmuş. Bugün genelde küreselleştiği ve özgürleştiği savunulan bir dünyada sanal olarak az bir kısıtlama var. Ancak "sınırlar" kalın ve geçilmez hatlarla çizilmiş durumda. Rainer Lotz'un da belirttiği gibi "***Jazz dün de bugün de her anlamda sınır tanımayan bir iletişim ve yaratıcılık kaynağı olarak varlığını, nüfuzunu güçlendiriyor.***" Her meraklısına, dinleyicisine her daim özgürlük ve düş görme hakkını tanıyarak. Jazz'ı ve sınır tanımayan düşleri bol dünyalarda yaşamak umut ve dileğiyle...

Uğur Hüküm – Paris / 17 Eylül 2011 / ugur.hukum@gmail.com

Oğuz Büyükberber
4
Lin Rec. 810590 (2011)

Müzisyenler
Oğuz Büyükberber (clt, bclt)
Demirhan Baylan (b)
Cengiz Baysal (d)
Cem Aksel (d)

En çok bas klarinetçi kimliği ile tanınan Oğuz Büyükberber'in çok yönlü sanatçı kişiliğinin bir kolajı sayılabilecek olan 4, adından da anlaşılabileceği gibi dört temel bölümden oluşuyor. Projenin her bölümü, sayısız uluslarası projede imzası bulunan sanatçının farklı bir yönüne odaklanmış: Klarinetler, piyano, elektronikler ve görseller. Albüm aslında üç parçadan oluşuyor. Albüme adını veren dördüncü iş ise tamamını Büyükberber'in hazırladığı görsellerden oluşan 32 sayfalık bir kitapçık. Dinleyicinin hayal dünyasının sınırlarını zorlayacak tınılardan modern jazz'a, oradan bulunduğumuz coğrafyanın tınılarını ham madde olarak kullanmış anlatımlara uzanan kişisel bir hikaye 4. Merak etmek, korkmadan araştırmak, kopmadan gidebilmek, kendini gittiği yere götürebilmek ile ilgili soyut somut arası bir gezinti.

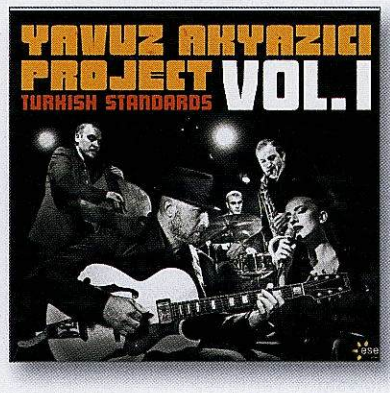

Yavuz Akyazıcı
Turkish Standards Vol.1
Esen Music 701122 (2011)

Müzisyenler
Yavuz Akyazıcı (g)
Ece Göksu (vo)
Yahya Dai (ts)
Baran Say (b)
Derin Bayhan (d)

Yapımcılığını Esen Müzik'in, aranjör-prodüktörlüğünü Yavuz Akyazıcı'nın üstlendiği albüm; Jazz standardlarının doğuş konseptini, Teoman'ın 17'sinden Hande Yener'in Romeo'suna kadar son yılların akıllarda kalmış popüler şarkılarını jazz müziğine uyarlayarak devam ettiriyor. Albümün ilk video klibi söz ve müziği Şebnem Ferah'a ait olan "Bu Aşk Fazla Sana"ya çekildi. Klip yönetmenliğini Buket Mihrinnisa Akyazıcı ve Emrah Aktan'ın üstlendiği şarkı albümde ilk sırada yer alıyor.
Son yılların popüler şarkılarının jazz versiyonlarını dinleyiciyle buluşturan albüm, İstanbul'daki tarihi Cezayir binasında canlı olarak kaydedildi. Sanatçı ve çalışmalarıyla ilgili geniş röportaj bu sayımızda.

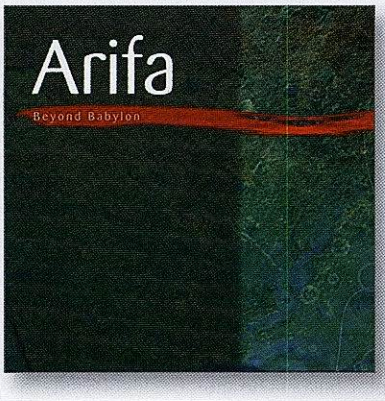

Arifa
Beyond Babylon
Mundus 2010777 (2010)

Müzisyenler
Mehmet Polat (ud, vo)
Osama Abdulrasol (kanun)
Alex Simu (s, clt)
Sjahin During (perc)

2010 yılında kurulmuş olan Amsterdamlı bu quartet'in icra ettiği müziği 'benzersiz' olarak tanımlayabiliriz. Varolan dört üyesi Türkiye, Irak, Romanya ve Hollandalı olup müzikleri; Arap, Anadolu ve Balkan melodileri ile kombine edilmiş, elektronik ve çağdaş bir altyapı üzerine kurulu emprovize müzik olarak tanımlanabilir. İlk performans albümleri 'Beyond Babylon' 2010 yılında Hollanda da Mundus Records tarafından basılmış ve "En iyi Dünya Müziği Albümü" olarak ödüllendirilmiştir.

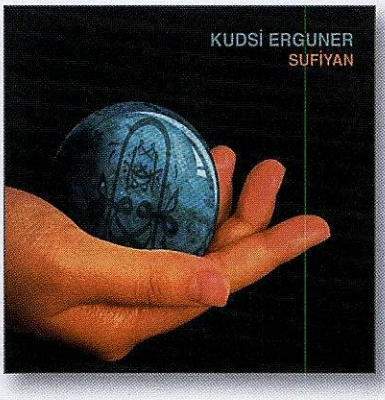

Kudsi Erguner
Sufiyan
Equinox Music 501067 (2011)

Müzisyenler
Kudsi Erguner (ney)

Kudsi Erguner, son albümü Sufiyan'da bir çok ney'i aynı anda yorumluyor. Üst üste kayıt yapılarak gerçekleştirilen bu çalışmada, tüm ney ve bendirleri seslendiren Erguner, tek başına adeta bir Ney senfonisi sunuyor.

Sema
İstanbullu Efsane Hanımlar
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları 0070 (2011)

Müzisyenler
Sema (vo)
Genco Arı (p)
Ali Çeliksu (s)
Can Olgun (keman)
Necdet Arı (d)
Gencer Arı (perc)

1895 – 1940 yılları arasında İstanbulda yaşamış kadınlar ve şarkılarından oluşan kıymetli bir çalışma. Sanatçı ve çalışmalarıyla ilgili geniş röportaj bu sayımızda.

18. İstanbul Jazz Festivali
EMI 9825 (2011)

18. İstanbul Jazz Festivali'nin sevilen ve dünyaca ünlü sanatçılarının en sevilen şarkılarının toplandığı bu albümü festivalle birlikte piyasaya çıktı.
Joss Stone, Raul Midon, Amadou & Mariam, Jamie Cullum ve Dianne Reeves başta olmak üzere daha birçok sanatçının en sevilen şarkıları bu albümde toplandı. Festival boyunca 300'den fazla yerli ve yabancı sanatçı konuk edilerek 40'ın üzerinde konsere, 25 ayrı mekanda ev sahipliği yapıldı. Dünyanın her noktasından büyük ve özel sanatçıları bir araya getiren festival, 1-19 Temmuz arasında şehrin apayrı noktalarında müzikseverleri bir araya getirdi. 20 günlük bu unutulmaz festivalin en güzel özeti olan bu toplama albümde unutulmayan seslerin unutulmayan şarkılarının hepsinin bir arada olduğu, dinleyenlere de unutulmayacak bir festivali tekrar tekrar hatırlatacak.

Mehtap Meral
Aşk
Ada Müzik 3391 (2011)

Mehtap Meral'in ilk albümü olan 'Aşk' ta tango formunda 9 şarkı yer alıyor. Albümün kayıtları Ada Stüdyosu'nda mix-mastering ise İhsan Apça-Özkan Mete tarafından yapılmış. Albümün aranjörlüğü piyanist Baki Duyarlar tarafından yapılmış. Albümde yer alan 'Kayıp' ın sözleri ünlü İran'lı şair Furuğ'a , 'Git' in müziği Astor Piazola'ya, 'Ben Her Bahar Aşık Olurum' un sözleri Aysel Gürel, müziği Selmi Andak'a ait. Mehtap Meral 'Adın Kalmış', 'Yalnız Yıllar', 'Ölüm Var', 'Son Tango', 'Sıkıntı', 'Küçük Bir Şey'in söz yazarı ve bestecisi. Ayrıca 'Kayıp' ın bestesi ve 'Git' in sözleri de Mehtap Meral'e ait. Tango severlere...

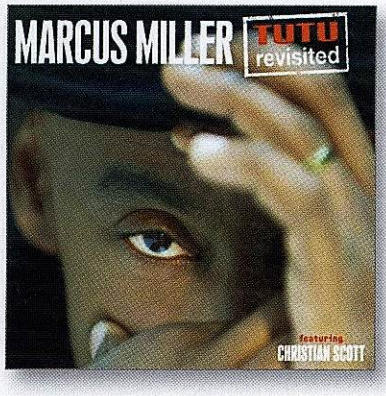

Marcus Miller
Tutu Revisited feat. Christian Scott
Dreyfus Jazz 697225 (2011)

Müzisyenler
Marcus Miller (b, bclt)
Christian Scott (tp)
Alex Han (s)
Federico Gonzales Pena (keyb)
Ronald Brunner Jr. (d)

Günümüzün en etkili müzisyenlerinden, efsanevi basçı, yapımcı ve müzisyen Marcus Miller'ın, 2 CD ve 1 DVD'den oluşan, 22 Aralık 2009'da Paris'teki Lyon Oditoryum'da canlı kaydettiği çalışması Dreyfus Jazz etiketiyle piyasada. Marcus Miller, trompetin benzersiz efsanesi Miles Davis kendisini grubunda çalmaya davet ettiğinde yalnızca yirmi bir yaşındaydı. Daha otuzuna basmadan Davis'in en etkili albümlerinden Tutu'nun yapımcısı olmuş, üstelik albümdeki neredeyse tüm parçaların bestelerine de imzasını atmıştı. Miles Davis'in 80'ler sonundaki müzikal çizgisine yön veren ve adıyla Güney Afrika'nın en önemli din adamları ve aktivistlerinden Nobel Barış Ödülü sahibi Başpiskopos Desmond Tutu'ya bir saygı duruşu niteliği taşıyan bu albüm, kategorilere sığmayan güçlü sound'uyla bugün jazz tarihinin en önemli kayıtları arasında sayılıyor.

Terri Lyne Carrington
The Mosaic Project
Concord Jazz 33016 (2011)

Müzisyenler
Tineke Postma (as)
Linda Taylor (g)
Chia-Yin Carol Ma (vio)
Hailey Niswanger (flt)
Anat Cohen (clt, bclt)
Ingrid Jensen (tp, flgh)
Terri Lyne Carrington (d, perc)

Daha önce Herbie Hancock, Wayne Shorter, Al Jarreau, Stan Getz, David Sanborn, Joe Sample, Cassandra Wilson, Clark Terry, Dianne Reeves gibi birçok usta müzisyenle çalışmış olan Carrington, davulculuğunun yanında bestecilik, söz yazarlığı, prodüktörlük ve hocalık da yapmaktadır. Birçok Grammy ödüllü albümde de çalmış olan sanatçının bu beşinci kişisel albümü. Bu albümde Dianne Reeves, Dee Dee Bridgewater, Nona Hendryx, Cassandra Wilson, Esperanza Spalding, Helen Sung, Tineke Postma, Geri Allen, Patrice Rushen, Ingrid Jensen, Sheila E. ve Gretchen Parlato gibi kadın müzisyenlerle çalışan davulcu, her biri birbirinden farklı kendine özgü karaktere sahip olan bu yetenekli müzisyenlerin, parçalara kendilerine özgü harika yorumlar getirdiklerini ve 14 parcanın da sonunda bir mozaik gibi, birbiriyle uyumlu bir bütün oluşturduğunu söylüyor. Albümün kültür, jenerasyon ve tür farkı gözetmeksizin, herkesin dinleyebileceği bir bütünü oluşturduğunu da ekliyor. Diğer konuklar; Esperanza Spalding, Dianne Reeves, Dee Dee Bridgewater, Sheila E., Nona Hendryx, Cassandra Wilson, Geri Allen. Sanatçı ile geniş bir röportajımız bu sayımızda.

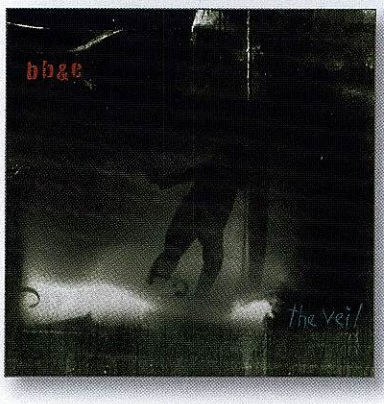

Tim Berne
BB&C
CryptoGramophone CG144 (2011)

Müzisyenler
Tim Berne (as)
Jim Black (d, laptop)
Nels Cline (g, effects)

BB&C saksofoncu Tim Berne, davulcu Jim Black ve gitarist Nels Cline'dan oluşan, tabir yerindeyse "Patlamaya hazır üç başlı bir canavar". Grubun ilk albümü "The Veil" 2009 yılında kaydedilmişti. Avant garde jazz, rock, heavy metal ve kategorize edilemeyen başka tür müzikleri de içinde barındıran grup, son derece özgün bir sese sahip. Nels Cline ekibin en meşhur elemanı iken Tim Berne'in duygulu yorumu adeta jazzın limitlerini zorlayan yeni bir müzikal dil geliştirmeye başlıyor. Davul virtüözü Black ise dünyaca ünlü sınırsız tekniği ve yaratıcı konseptleriyle tanınıyor. Kendine özgü jazz davulu yaklaşımı sayesinde tarzı Balkan ritmlerinden rock'a ve laptop seslerina kadar geniş bir seçkiye uzanıyor.

Wolfgang Muthspiel & Mick Goodrick
Live at The Jazz Standard
Material Rec. 029-2 (2010)

Müzisyenler
Wolfgang Muthspiel (g)
Mick Goodrick (g)

Bu albüm Avrupa'nın öncü gitaristlerinden Wolfgang Muthspiel ile Amerika'nın önemli gitaristlerinden Mick Goodrick'in uzun zamandır beklenen albümü. Kayıt ikilinin 2003 senesinde New York'taki Jazz Standard kulübündeki performanslarında gerçekleştirilmiş. Goodrick son kırk senedir Gary Burton, Pat Metheny, Charlie Haden, John Scofield, Jack DeJohnette, Paul Motian, Dewey Redman, John Abercrombie, Dave Liebman, Joe Diorio ve Steve Swallow gibi birçok usta müzisyenle de çalışmış bir müzisyen. Muthspiel ise Berklee'de okuduktan sonra Material Records adlı kendi plak şirketini kurdu ve 2003'te jazz gitar dalında Europe Prize kazandı. Bu yıllar içinde beraber çalıştığı müzisyenler arasında Ralph Towner, Dhafer Youssef, Rebekka Bakken ve Brian Blade sayılabilir.

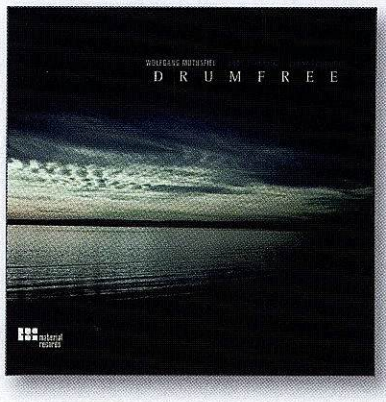

Wolfgang Muthspiel
Drumfree
Material Rec. 033 (2011)

Müzisyenler
Wolfgang Muthspiel (g)
Andy Scherrer (s)
Larry Grenadier (b)

Pat Metheny'nin 1980'lerdeki yükselişinin birkaç sene sonrasında Avusturyalı Wolfgang Muthspiel de eşsiz bir gitarist olarak ortaya çıktı ve dünya müziği, post bop ve swingin kesişiminden oluşan kendi müziğini ortaya koydu. Basta Larry Grenadier ve saksofonda Andy Scherrer'den oluşan triosuyla davulsuz bir müzik yapan Muthspiel ilk başta lounge jazz yumuşaklığında olan müziğin zamanla bugünkü müthiş halini aldığını söylüyor. Muthspiel ve Grenadier'nin meydana getirdikleri müziğin saflığı yer yer Pat Metheny ve Charlie Haden'in yaptığı müziğe benzetiliyor. Müzik bazı ikonik jazz temellerine dayanıyor ve Django Reinhardt ve or Charlie Byrd'ün jazz-samba alanındaki zarif çalışmalarını ima ediyor. Her ne kadar temelinde jazz olsa da, Drumfree bunun ötesine geçerek flamenco ve günümüz klasik müziğine dair referanslar da kullanıyor.

Christian Muthspiel's
Yodel Group Huljo
Material Rec. (2011)

Müzisyenler
Christian Muthspiel (tb, p, rhodes)
Gerald Preinfalk (clt, bclt, ss)
Matthieu Michel (tp, flgh)
Franck Tortiller (vib)
Robert Riegler (b)
Bobby Previte (d)

Judenberg Avusturya doğumlu Muthspiel altı yaşında piyano on bir yaşında da trombon redleri almaya başladı. Ardından burslu olarak Kanada'ya gitti. Şu anda trombonçu, piyanist, besteci ve şef olarak çalışan müzisyen şu anda uluslararası olarak hem emprovize müzik olan jazz hem de yeni klasik müzik tarzlarında çalışmalar yapmaktadır. Muthspiel'in en çok ilgilendiği kavram, emprovize olanla bestelenmiş olanın bir sentezini yapabilmektir. Buna örnek olarak da sanatçı tekil zamanların enerjilerinin

kurallara uygun ve önceden belirlenmiş olasılıkların birleşmesini gösteriyor. Muthspiel'in etkinlik alanı küçük jazz gruplarından büyük senfoni orkestralarına ve elektronik multimedia operalara kadar uzanıyor. Modern zamanların bu doğaçlama dolu çok sesli müziğini severek dinleyeceksiniz.

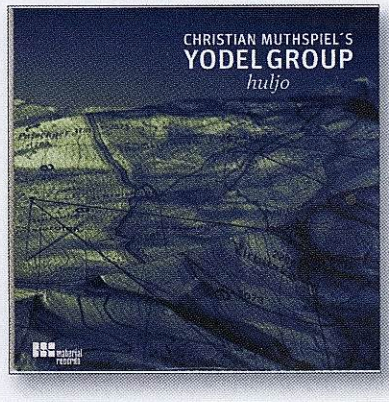

Christian Muthspiel's
Yodel Group May
Material Rec. 31-2 (2010)

Müzisyenler
Christian Muthspiel (tb, p, rhodes)
Gerald Preinfalk (clt, bclt, ss)
Matthieu Michel (tp, flgh)
Franck Tortiller (vib)
Brad Jones (b)
Bobby Previte (d)

Turistik klişelerin dışında, yodelcilerin özgünlüklerini gösterdikleri bir çalışma. Sadece merak uyandırmaya yönelik olan eski tarzı bir kenara atarak orijinal ve otantik bir şey yaratıyorlar. Tabii ki her yodel bir sanat eseri olarak sayılamayabilir ama yine de burada virtüözlükle eğlenceli yaratıcılığı bir arada görmek mümkün. Her ne kadar Yodel, kökleri Alplere dayanan bir vokal sanatı olsa da sonuçta İspanyolların Flamenko'suyla aynı işleve sahiptir. Kültürel aidiyetin ve duyguların nireysel dile getirimidir. Yodelde önce melodik satırlar oluşturulur ardından armoni ve ritm gelir. Sadece bir süslemeden ibaret değil de melodi kompozisyonun önemli bir öğesidir. Muthspiel'in yodel grubu ilk olarak 2009 senesinde ortaya çıktı ve çok beğenildi. Ekip iki tane form anarşisti New York'lu, iki tane Fransız asıllı İsviçre'li ve iki tane de Avusturyalı'dan oluşuyordu ve sonuç da farklı kültürlerin melodi üzerisindeki inanılmaz etkisi oluyordu. Kontrsat füzyonla ve farklılık benzerlikle bir araya gelince ortaya bu her gün karşılaşamayacağımız özel müzik çıktı.

Gerald Wilson Orchestra
Lagacy
Mack Avenue 1056 (2011)

Müzisyenler
Gerald Wilson (cond)

Albümde yer alan diğer müzisyenler; Lewis Nash (d), Renee Rosnes (p), Peter Washington (b), Anthony Wilson (g), Antonio Hart (as, flt), Dick Oatts (as, flt), Kamasi Washington (ts), Ron Blake (ts), Jay Brandford (bs), Gary Smulyan (bs), Frank Greene (tp, flgh), Sean Jones (tp, flgh), Tony Lujan (tp, flgh), Freddie Hendrix (tp, flgh), Jeremy Pelt (tp, flgh), Mike Rodriguez (tp, flgh), Dennis Wilson (tb), Luis Bonilla (tb), Alan Ferber (tb), Douglas Purviance (tb), Neredeyse doksan üç yaşında olmasına rağmen Gerald Wilson hala ününe ün katmaya devam ediyor. Son albümü "Legacy"de trompetçi, besteci ve şef Wilson'ı Stravinsky'i ve Debussy'yi ve yorumlarken dinliyoruz. Wilson Duke Ellington Count Basie ve Benny Carter orkestralarıyla da çalışmış bir jazz devi. Bu albümde kendisine, kendi gibi besteci ve müzisyen olan oğlu Anthony Wilson ve torunu Eric Otis eşlik ediyorlar. Torun Otis verdiği bir röportajında dedesinin eserlerine ne kadar saygi duyduğunu ve bu projenin bir parçası olmaktan gurur duyduğunu belirtiyor.

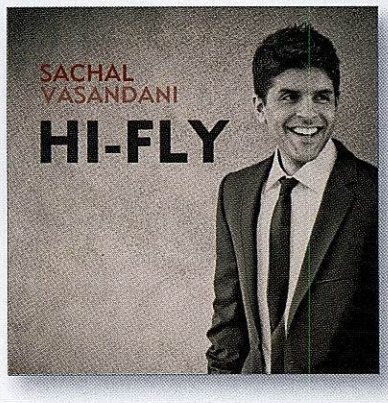

Sachal Vasandani
Hi – Fly
Mack Avenue 10602 (2011)

Müzisyenler
Sachal Vasandi (vo)
Jeb Patton (p)
David Wong (b)
Kendrick Scott (d)
John Ellis (ts)
Ambrose Akinmusire (tp)
Jon Hendricks (vo)

Sachal Vasandi Chicago'da ailesinin jazz plaklarıyla yetişmiş genç bir müzisyen. 1999 yılında Down Beat tarafından "En iyi okullu jazz vokalisti" ödülünü alıyor ve New York'a taşınıyor. Lincoln Center Jazz Orkestrası'nın vokalistlerinden biri oluyor. Wynton Marsalis, Wycliffe Gordon, Eric Reed ve T.S. Monk gibi çalışmış olan vokalist, Sheila Jordan ve Jon Hendricks'in mentorluğunda düzenlemeler ve besteler yapmaya başlıyor. "Hi-Fly" sanatçının üçüncü albümü. Albümdeki parçalarda jazz aranjmanları içinde vokalistin yumuşak sesini duymak mümkün. "The Very Thought Of You"nun ballad değil de hareketli yorumundan, Bir Sinatra klasiği olan "All the Way"in piyano vokal düetine, tempolu bir "There's A Boat That's Leaving Soon For New York"dan vokal düeti olan "One Mint Julep"e hatta Amy Winehouse'un "Love Is A Losing Game"ine kadar farklı ama her biri kendine özgü parçalar duymak mümkün.

Yellowjackets
Timeline
Mack Avenue 1058 (2011)

Müzisyenler
Bob Mintzer (bclt, ss, ts)
Russell Ferrante (p, keyb)
Will Kennedy (keyb, d)

Yellowjackets'ın Mack Avenue'den çıkan bu ilk albümlerinde smooth jazzla post bopu birleştirebilme becerisini gösteriyorlar. Grubun otuz yıllık kariyerinde bu albüm grubun soul ile funkı ve daha köşeli jazzı beraber uyum içinde kullanmada ne kadar ölçülü davranabildiğinin kanıtıdır. Hatta bu anlamda albüm grubun otuz sene içinde yaptıklarının mükemmel dengesi bulunmuş halidir. Saksofonda Bob Mintzer, klavyelerde Russell Ferrante, basta Jimmy Haslip, davulda Will Kennedy'den oluşan gruba konuk sanatçı olarak gitarda Robben Ford ve trompette John Davers eşlik ediyor. Karmaşık bir açılışa sahip olan "Why Is It", giderek açılan "Tenacity" ve derin düşünceler aşılayan "Timeline" ile grubun sürkli kendini zinde tuttuğunu kanıtladığını söyleyebiliriz.

Rick Braun
Sings with Strings
Mack Avenue 70252 (2011)

Müzisyenler
Rick Braun (vo, flgh)
Philippe Saisse (p)
Dean Parks (g)
David Finck (b)
Joe LaBarbera (d)

Rick Braun çocukluğundan beri trompet çalıyor. Daha 1993 çıkışlı ilk albümü "Intimate Secrets "dan itibaren melodik çalışıyla geniş bir hayran kitlesine sahip olan müzisyenin vokalistliği çok da fazla bilinmiyor. Rod Stewart ve Sade gibi müzisyenlerle trompet çalmış olmanın yanısıra vokallik de yapmış. Bu albüm müzisyenin vokal yeteneğini en parlak haliyle ortaya koyabilmesi için harika bir fırsat olmuş. Bu albümün eve dönüş niteliğinde olduğunu söyleyen müzisyen, burada seçtiği parçaların büyüdüğü evde sürekli duyduğu ve aşina olduğu parçalar olduğunu da eklemeden edemiyor. "Bu parçaları hem söyler hem çalardım. Piyanist ve vokalist bir annem vardı. Hani her parçanın mutlaka bir bölümünü bilen insanlar vardır ya annem o insanlardan biriydi ve ben onun sayesinde bu müziği öğrendim".

Warren Wolf
Warren Wolf
Mack Avenue 1059 (2011)

Müzisyenler
Warren Wolf (vib)
Tim Green (as, ss)
Jeremy Pelt (tp)
Peter Martin (p)
Christian McBride (b)
Gregory Hutchinson (d)

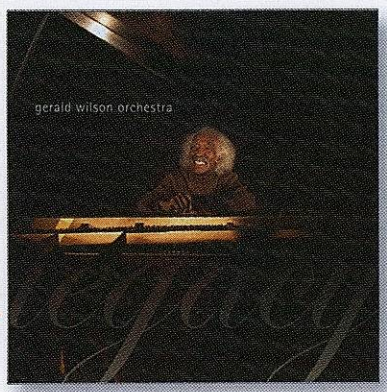

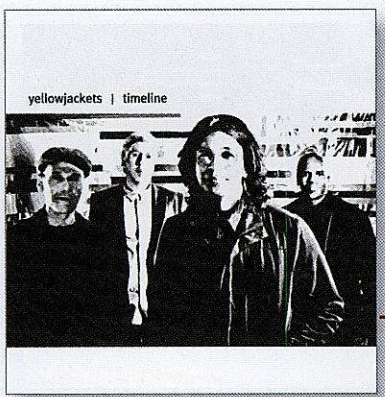

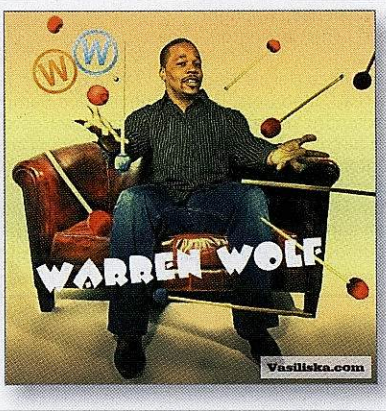

Daha henüz otuz bir yaşındaki vibrafoncunun Mack Avenue'den çıkan bu ilk albümüyle jazz sahnelerinde adından daha çokça söz ettireceğine iddiaya girebiliriz. Swingi çok kuvvetli bir ekibi toplayan müzisyen, on parçalık bu albümde bize işitsel bir şölen sunuyor. Basta Christian McBride, piyanoda Peter Martin, davulda Gregory Hutchinson, alto ve soprano saksofonda Tim Green'den oluşan ekibe trompette iki parçada Jeremy Pelt eşlik ettiği albümde Wolf'un derin jazz bilgisini, attaklarını, lirik hassasiyetini ve kendine özgü armonik anlayışını, sağlam groovelarını görmek mümkün. Hızlı ve göze çarpıcı şekilde çalmayı sevdiğini söyleyen müzisyen, tek yaptığının herkesin yaptığı gibi swingi öne çıkarmak olduğunu da ekliyor.

Jessy J
Hot Souce
Heads Up 33089 (2011)

Müzisyenler
Jessy J (vo)

Portland doğumlu Jessy J. yirmi senedir saksofon çalmasının yanı sıra iyi de bir vokalist ve dansçı. Michael Bolton'a geri vokal yapmış, Henri Mancini Jazz Orkestrası'nda çalmış, Michael Bublé, Seal,The Temptations, Jessica Simpson gibi müzisyenlerle çalışmış müzisyenin bu yeni abümünün yemeğinize lezzet katan acı sos niteliğinde olduğunu söyleyebiliriz. Latin etkilerinden jazz tınılarına kadar birçok farklı dokuyla örülmüş on parçalık bir albüm bu albüm. Jessy J. lakaplı Jessica Spinella smooth jazzda yükselen yıldızların olduğu bir ekibin üyesi oluyor. Bu grupta Cindy Bradley, Nate Harasim, Darren Rahn, Eric Darius, Nicholas Cole ve daha birçok yetenekli müzisyen var. Bu albümde gitarist Paul Brown ve Ray Parker Jr, klavyelerde Joe Sample ve Gregg Karukas, davulda Harvey Mason gibi konuk sanatçılar da var. Sekiz parçadan oluşan albümde her ritimde müziği duymak mümkün.

Grigoryan Brothers
Distance
Material Rec. (2010)

Müzisyenler
Slava Grigoryan (klasik g)
Leonard Grigoryan (string g)

"Distance" Avusturalyalı gitarist kardeşler Slava ve Leonard Grigoryan'ın dördüncü duo albümü. Albüm Charles Sturt Üniversitesi'nin Nowik Oditortumu'nda 31 Temmuz'da kaydedilmiş. Albüm, jazz ve doğaçlamadan büyük keyif alan iki kardeşin farklı özelliklerini müziklerine yansıtmalarını gözler önüne sermiş. Küçük kardeş Leonard albüme isim veren parçayı yazarken coğrafi nedenlerden dolayı ortaya çıkan ayrılıkları konu almış. Avusturalyalı usta besteci Nigel Westlake's'nin "Shards of Jaisalmer"i, bir Hint şehri olan Rajasthan'ın güzelliğini hatırlatıyor bizlere, bu güzel melodide. Edward Grigoryan'ın sakin mizaçlı "Tian Shan"ı parçadaki birçok bestenin aksine kontrast yaratıyor. Albüm genel anlamda bu iki yetenekli kardeşin nasıl da sınırları zorlayabileceklerini bize kanıtlıyor.

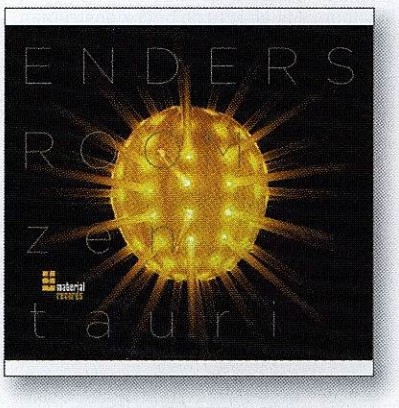

Enders Room
Zen Tauri
Material Rec. 32-2 (2010)

Müzisyenler
Wolfgang Muthspiel (g)
Micha Acher (tp)
Billy Hart (d)
John Hollenbeck (d)
Stephan Schreiber (bclt)

Yıllardır Enders Room saksofoncu Johannes Enders için bir laboratuvar niteliğinde oldu. Bu projesiyle jazzın estetiğini geride bırakan bir yol izlemeye başladı. Bu yolla, kendi taklit edilemez doğaçlama tarzıyla hipnotize eden yeni bir form oluşturdu. Müziğinin özündeki en ufak bir ses bir vuruş bir detay bile bu projenin ne kadar kendine özgü özel bir dünyanın ürünü olduğunu gösteriyor. Johannes Enders'in dünyası kesinlikle canlı ve organik. Havalı tonuyla, jazz sololarıyla saksofonunu üflediği zaman müzik karşılaştırılamaz bir güzelliğe bürünüyor. Belki de müziğinin kırk üç senedir bu dünyada edindiği deneyimlerin bir sonucu olduğunu söyleyebiliriz. Bu süreçte Lee Konitz, Kenny Wheeler, Brad Mehldau, Richie Beirach, Bobby Hutcherson, Jerry Bergonzi , Joe Lovano ve Hank Jones gibi birçok müzsiyenle çalışmış olan müzisyenin sadece jazz değil elektronik müzikle ve modern müzsiyenlerle de sıkı bağları var. Tied & Tickled Trio, Consoleve Peter Kruder, Joo Kraus, JBBG, Rebekka Bakken, Nils Petter Molvaer, DJ Spooky, Fauna Flash ve Nana Mouskouri bunlardan bazıları. Johannes bütün elektronik, modern ve jazz deneyimlerini Enders Room'da bir araya getiriyor.

Putumayo Presents
Jazz
Putumayo 309 (2011)

Putumayo'nun jazz albümü Nina Simone, Louis Armstrong, Billie Holiday, Chet Baker, Nat King Cole, Maxine Sullivan, Zoot Sims, Anita O'Day, Hampton Hawes, Blossom Dearie, Mose Allison, Cannonball Adderley gibi birçok müzisyenin sevdiğimiz standartları çaldığı bir albüm. 1050'lerin jazzı altın çağı olduğunu düşünürsek bu albümün yarısından fazlasının o dönemde kaydedilmiş olduğunu da eklemek gerekir tabii yirmi birinci yüz yılın teknolojileriyle kayıtlar temizlenmiş. O döneme ait güzel bir arşiv niteliğinde olan bu albümle jazzın dönemsiz bir müzik olduğunu bir kez daha hatırlamış oluyoruz.

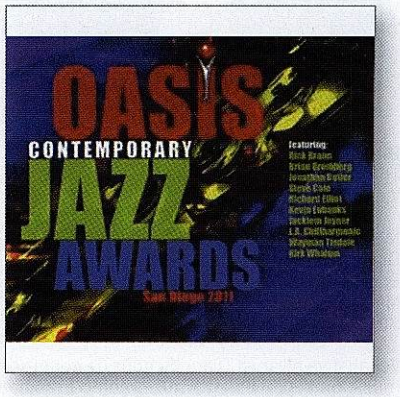

Oasis
Contemporary Jazz Awards
Mac Avenue 7024 (2011)

On sanatçıya ait on bir parçadan oluşan bu albümde San Diego'da 2011 yılında yapılan Oasis Contemporary Jazz Awards'ın büyük katkısı var. Eski pop şarkılarının yeni düzenlemelerinden oluşan albümde McFadden & Whitehead'in "Ain't No Stoppin Us Now"ının Wayman Tisdale versiyonuna, Steve Cole'un "Undun"ına, Jonathan Butler'ın "Feels So Good"una rastlamak mümkün. Gitarsit Kevin Eubanks'in yedi buçük dakikalık "Adoration"ı piyano ile akustik gitar düetinin en güzel örneklerinden biri. Her ne kadar bu parça modern bir parça olsa da jazzın birden fazla türü barındırdığının güzel bir kanıtı.

Ambrose Akinmusire
When the Heart Emerges Glistening
Blue Note 70619 (2011)

Müzisyenler
Ambrose Akinmusire (tp)
Walter Smith III (ts)
Gerald Clayton (p)
Justin Brown (d)

Genç trompetçi Ambrose Akinmusire her ne kadar jazz sahnelerine yeni girmiş olsa da çalıştığı müzisyenler ve beste yapma konusundaki olgunluğu sayesinde kısa sürede çok büyük bir etki yarattı. İlk albümü "Prelude"den sonraki bu ikinci albümünde on üç parça var. Daha ilk parça olan "Confessions To My Unborn Daughter"da genç müzisyenin cesur cümlelerini duyduğumuz anda ne kadar da yaşının ötesinde bir müzik yaptığını anlıyoruz. Bu parçada adeta Clifford Brown'ın ateşi ile Terence Blanchard'ın modern stilinin bir birleşimi var. Albüm boyunca saksofon ve trompet arasında son derece yoğun ve sıkı bir alışveriş görmek mümkün. Davulcu Brown'ın nabız atışı gibi olan zamanlaması sayesinde parçlar daha da mükemmel hale geliyorlar. "Hyena" orta tempolu bir parça olmasına rağmen sağlam bir duruşa sahip. Bu parçada eşlik eden piyanist Jason Moran'ın da etkisi olabilir. Her ne kadar Akinmusire'nin genel tonunun biraz vahşi olduğunu söyleyebilsek de, parçaların hepsinde müziğin içindeki zarif güzelliği ortaya çıkarmayı başarabilmiş olduğunu da eklmek lazım.

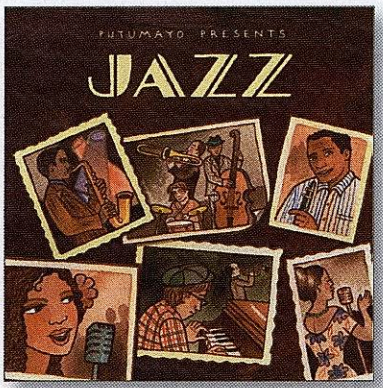

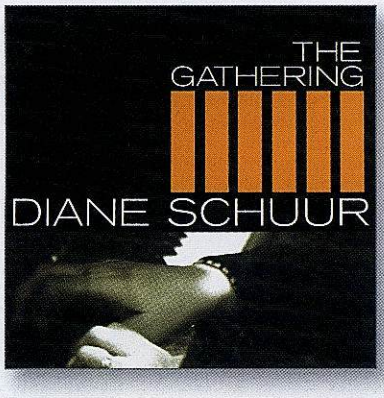

Diane Schuur
The Gathering
Vanguard 81672 (2011)

Müzisyenler
Dianne Schuur (p, vo)
Eddie Bayers (d)
Michael Rhodes (b)
Steve Gibson (g)

Vokalist ve piyanist Diane Schuur de country müzikten etkilenen jazz müzisyenleri arasında yerini almaya başlıyor tıpkı Willie Nelson'la iki albüm yapmış Wynton Marsalis gibi. Bu tip oluşumların kökeni 1930'larda bu tarzın öncülerinden Jimmie Rodgers ve Louis Armstrong'un birlikte kaydettiği "Blue Yodel No. 9"a kadar uzanıyor. "The Gathering"de Schuur 1950 – 1970 arası country tarzının altın çağındaki besteleri seslendiriyor. Bunlar Hank Cochran'dan, Nelson'a, Merle Haggard'dan Roger Miller'a kadar uzanıyor. Bütün country şarkıcıları gibi Schuur da hikaye anlatımını ön planda tutuyor, melodiye yakın durarak. Usta doğaçlamalarının da yine her zamanki gibi bu müziğin vazgeçilmaz bir parçası olduğunu da eklemek lazım.

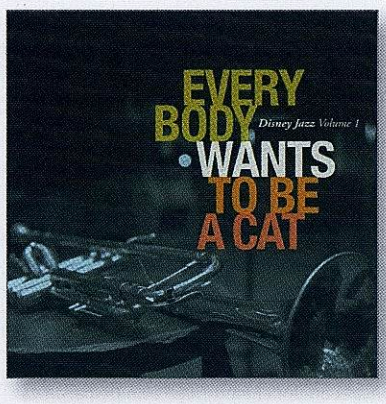

Everybody Wants To be A Cat
Disney Jazz Vol.1
Disney Rec. 26324 (2011)

Walt Disney'in jazz sevdiğini hepimiz biliyoruz. Ama Louis Armstrong'la olan ilişkisi sayesinde ondan 1966 yılında Disney şarkılarını çaldığı bir albüm rica etmesi dışında şimdiye kadarki Disney film müziklerinin jazz arşivi çok da kalabalık değildi. "Everybody Wants To Be A Cat" on üç klasik Disney şarkısının jazz olarak çalınmasından oluşan son derece keyifli bir albüm.

Miles Davis
Tutu (2 CD delux edition)
Warner Jazz 97687 (2011)
Miles Davis hayatı boyunca öncü ve zamanin ötesinde bir yaratıcı oldu. Yeni olanın peşinden

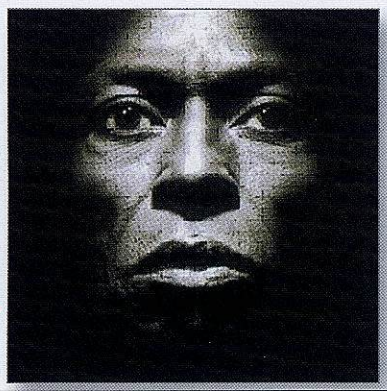

koşmasının yanında, genç yetenekleri de keşfederek gün yüzüne çıkarıp onlara ışık tutmayı da bir gelenek haline getirdi her zaman. "Kind Of Blue"nun müzik dünyasındaki devrim niteliğindeki etkisinden sonra 1960 yılında yine yeninin peşinden gidip yeni seslerden etkilenen Davis "Tutu" ile yine gündeme damgasını vurdu. Bir kez daha gelenekseli ters düz eden tavrıyla, funk esintili, synthlerin ağırlıkta olduğu genç yetenek Marcus Miller'ın da etkisinde bir albüm bu albüm. Miller Tutu'da birçok enstrüman çalıyor. Miller'la Davis bu albümde yirmi beş sene önce "Kind of Blue"daki Miles Davis'in o zamanki müzisyen arkadaşlarıyla yakaladığı gibi bir uyum yakalıyorlar. Albüm şimdi Warner Music etiketiyle yeni basımıyla piyasalardaki yerini alıyor.

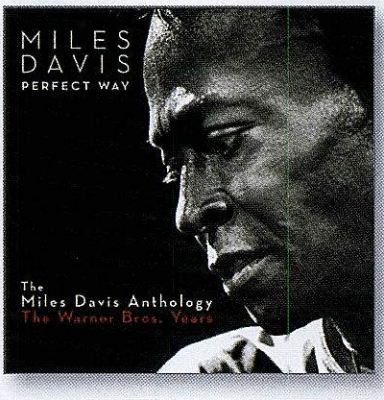

Miles Davis
Perfect Way – The Miles Davis Anthology (Warner Bros Years)
Warner Bros. 238125 (2010)

2002 senesinde Warner Music Miles Davis'in son altı senesinde yaptığı film müziklerinden stüdyo albümlere, canlı performanslardan hiç basılmamış kayıtlara kadar birçok farklı dökümanın olduğu dört CD'den oluşan albümün yayını daha sonradan durduruldu. İşte iki CD'lik setten ouşan "Perfect Way" bu basılamamış olan Warner Music albümlerine en yakın kayıtlardır. Yirmi dört parçadan oluşan albümde "Tutu", "Amandla", "Doo-Bop" gibi stüdyo albümlerinden kayıtlar, "Dingo" ve "The Hot Spot" gibi film müziklerinden parçalar ve "Live At Montreux" ile "Live Around The World" gibi canlı kayıtlardan parçalar bulunuyor. Albümde Miles Davis'in konuk sanatçı olarak katıldığı tek kayıt Shirley Horn'un "You Won't Forget Me"si. Davis'in son dönemlerine ait önemli bir belge niteliğinde olan bu albümü arşivinize eklemeyi unutmayın.

Maestro
Blue Note Trip
Blue Note 450227 (2011)
Amsterdam'dan gelen DJ Maestro bugün jazz dünyasının en önemli jazz DJ'lerinden biridir. Esas adı Martijn Bark-huis olan DJ Maestro Blue Note trip adı altında birçok farklı jazz müzisyeninin albümlerini birleştirdi. Art Blakey, John Coltrane, Sonny Rollins, Herbie Hancock ve Eric Dolphy gibi sayısız jazz müzisyeninin plak şirketi olan Blue Note'un yüksek kalitedeki eserlerinin toplandığı bu albümü severek dinleyeceksiniz.

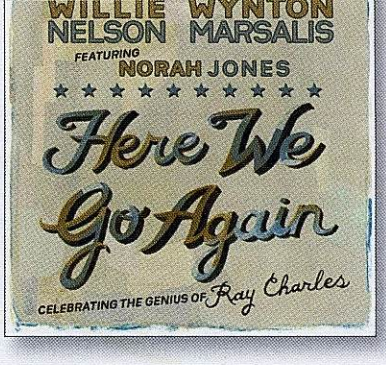

Willie Nelson & Wynton Marsalis feat. Norah Jones
Here We Go Again
Blue Note 96388 (2011)

Müzisyenler
Willie Nelson (vo)
Norah Jones (vo)
Wynton Marsalis (vo, tp)
Dan Nimmer (p)
Mickey Raphael (har)
Walter Blanding (ts)
Carlos Henriquez (b)
Ali Jackson (d)
Vokalist Willie Nelson ve trompetçi Wynton Marsalis'in Ray Charles'ı anma niteliğinde olan bu canlı kayıt albümünde vokalist Norah Jones da bazı parçalara eşlik etmiş. "Unchain My heart", "Come Rain or Come Shine", "Hit The Road Jack" gibi klasikleşmiş on iki tane Ray Charles parçasına yer verilen bu albümde parçaların sıralanışı da bir aşk hikayesinin başlangıçtan sona kadar olan hikayesini anlatacak şekilde yapılmış.

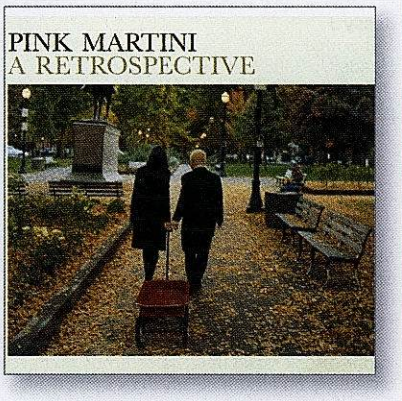

Pink Martini
A Retrospective
Naive 2055 (2011)

Pink Martini 1994 Portland, Oregon çıkışlı, içinde lounge klasik ve jazzı barındıran türde müzik yapan bir grup. Albüm her anlamda merak uyandıran türden bir albüm çünkü çok iyi bildiğiniz Pink Martini şarkılarının yanında daha önce hiç yayınlanmamış sekiz parçayı daha bulacaksınız. Georges Moustaki, Michael Feinstein ve "Moon River"da şarkı söyleyişini duyduğumuz yönetmen Gus Van Sant albümdeki konuk sanatçılardan birkaçı. Bunun yanında grubun bildiğimiz parçalarının alternatif versiyonlarını da duymak mümkün. İçindeki daha önce hiç görmediğiniz polaroid fotoğrafların olduğu kırk sekiz sayfalık kitapçık da hediyesi.

Quite Simply
Enja 95742 (2011)

Müzisyenler
Angelika Niescier (as)
Thomas Morgan (b)
Tyshawn Sorey (d)

Polonya doğumlu Angelika Niescier yaratıcı gücün temellerini keşfediyor ve entrümanının deriniklerini keşfedecek bir alan buluyor bu albümde. Davulcu Tyshawn Sorey ile on senedir tanışan ve basçı Thomas Morgan'la da Steve Coleman konserinde tanışan saksofoncu, müzikal anlamda aynı kafa yapısında olduklarını düşünüğü bu ikiliyi bulunca beraber konser vermek için kolları sıvamış. Trio olarak birkaç konser verdikten sonra albüm yapma fikri çıkmış ortaya. Ayrı ayrı birçok ödüle sahip bu üç

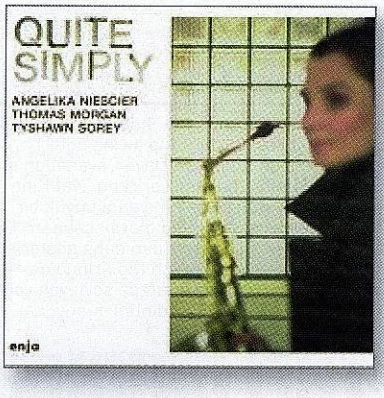

usta müzisyenin farklı doğaları gereği bazen bir uyum bazen bir çekişme yarattıkları doğaçlama dolu bu keyifli albümü dinlemekten hiç sıkılmayacaksınız.

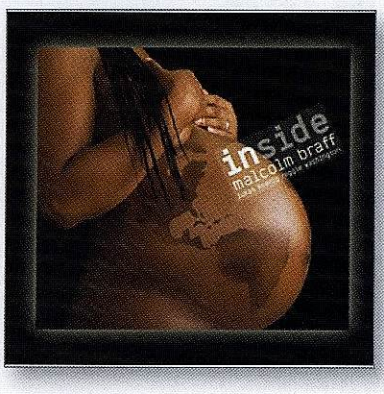

Malcolm Braff
Inside
Enja 95732 4 (2011)

Müzisyenler
Malcolm Braff (p)
Reggie Washington (b)
Lukas Koenig (d)
Aurelie Emery (vo)

Brezilya doğumlu piyanist Malcolm Braff Senegal'de yaşadıktan sonra İsviçre'ye yerleşti. Sadece piyanist ve besteci olarak değil sanat alanında da ününü yaymaya başladı. Bänz Oester, Mathieu Michel, Samuel Blaser ve Eric Truffaz'la birlikte çalıştı. "Braff- Oester-Rohrer Trio"da ve Alex Blakeve Yaya Outtara'yla kurduğu "Yele Trio"yla konserler verdi. "Inside"da başçı Reggie Washington ve davulcu Lukas Koenig'la ilk defa bir araya geldi. Üçlü Avusturya'da bir workshopda tanışmış ardınan beraber müzik yapmaya karar vermişler. Reggie Washington jazz sahnelerinin tanınan bir ismi. Lukas Koenig ise ekibin en genci. Güzel bir enerji ortaya koyan bu ekibin dinamik albümünü severek dinleyeceğinizi umuyoruz.

Max Merseny
Thank Y'All
Enja78512 (2011)

Müzisyenler
Max Merseny (as, flt)
Mathias Bublath (p)
Ferdinand Kirner (g)
Igor Kljujic (b)
Christoph Holzhausser (d)

"Thank Y'all" genç saksofoncu Max Merseny'nin Enja Records'dan yeni çıkan ilk albümü. Peki ama albümün adını taşıyan bu teşekkür kimlere? Büyük ihtimalle albümde konuk sanatçı olarak bulunan ve saksofoncuyu bu jazzdan soul ve hiphopa uzanan yolculuğunda yalnız bırakmayan Tony Lakatos, Patrick Scales, Roger Rekless gibi müzisyenlere. Albüme adını veren "Thank Y'all" parçasını besteleyen gitarist Ferdinand Kirner ve piyanist Matthias Bublath'a. 2008 Munich Academy of Music and Rrama mezunu olan yirmi üç yaşındaki müzisyenin okuldaki mentorlarına ve bu albümü groove'u kaybetmeden dinleyen tüm müzik severlere.

Max Roach
We Insist! Freedom Now Suite
Poll Winners 27262 (2011)

Müzisyenler
Max Roach (d)
Booker Little (tp)
Julian Priester (tb)
Walton benton (ts)
Coleman Hawkins (ts)
James Schenck (b)
Michael Olatunji (congas)
Ray Mantilla (perc)
Abbey Lincoln (vo)

Vatandaşların sivil hakları hareketlerinin başladığı dönemde davulcu Max Roach, özellikle köleliği anlatan zenci tarihi ve ırkçılığı konu alan yedi parçalık bir suit kaydetti. "Driva' Man"de Coleman Hawkins'in bildiri niteliğindeki çalışını ve trompetçi Booker Little ile trombocu Julian Priester'ın vurucu sololarını duymak mümkün. Ama albümün geneline hakim olan en güzel şey Abbey Lincoln'in performansı. Esas olarak kulüp şarkıcısı olan Lincoln Max Roach'in mentorluğunda bu albümde özünü buluyor ve güçlü bir performans sergiliyor diyebiliriz. "Triptych: Prayer, Protest, Peace"da şarkıcı davulcuyla düet yapıyor ve yürek sökücü çığlıklarıyla adeta bizi o dönemin ortamına götürüyor.

Jim Hall
Good Friday Blues
Poll Winners 27252 (2011)

Müzisyenler
Jim Hall (g)
Red Mitchell (p)
Red Kelly (b)

"I Remember you"dan "Look for The Silver lining"e kadar on beş parçadan oluşan albüm Down Beat tarafından beş yıldız aldı. Mütevazi jazz triosu formatındaki albümün ilk kaydı 1960 yılına ait. Sekiz tane bonus parçanın üç tanesinde ekibe basta George Duvivier ve davulda Chico Hamilton eşlik etmiş. Diğer beş parçada ise piyanoda piyanist Carl Perkins ve bu defa basta Red Mitchell var. İçinde notların ve fotoğrafların olduğu on iki sayfalık kitapçığı da olan albümü keyifle dinleyeceğinize eminiz.

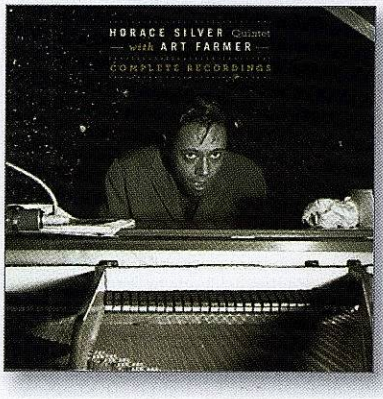

Horace Silver Quintet w/ Art Farmer
Complete Recordings - 3CD
Solar Records 4569899 (2011)

Müzisyenler
Horace Silver (p)
Art Farmer (tp)

Yirmi sekiz parçalık üç CD'den oluşan bu albüm piyanist Horace Silver'ın trompetçi Art Farmer'la gerçekleştirdiği kayıtlardan oluşuyor. İlk olarak beşli günlerine dönüp "Hank Mobley Quintet"e ait parçalar duyuyoruz. "The Stylings Of Silver" ve "Further Explorations by The Horace Silver Quintet" albümlerinin tamamı burada var. Ardından da biri yedili biri de dokuzlu formatında olmak üzere bu ikilinin bütün parçalarını dinleyebiliyoruz. Sonny Rollins, Percy Heath, Kenny Clarke, Gigi Gryce, Hank Mobley, Doug Watkins, Art Blakey, Teddy Kotick, Louis Hayes, & Clifford Jordan albümde yer alan usta müzisyenlerden sadece bazıları.

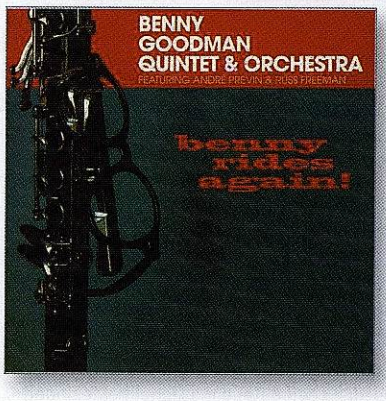

Benny Goodman Quintet & Orchestra
Benny Rides Again!
Essential Jazz Classics 55506 (2011)

Müzisyenler
Benny Goodman (clt)

Albümde Godman birkaç sürpriz de dahil olmak üzere yine bir big band yönetiyor gibi gözüken 1940'larda kurulan ve Benny Goodman'ın en iyi grubu olarak adlandırılan bu grupta Herb Geller'dan Shelly Manne'e, Goodman oldukça usta müzisyenlerle çalışmış. Birçok standartın eski ve çok sesli versiyonlarını keyifle dinlemek istiyorsanız bu albümü kaçırmayın.

Stephane Grappelli
Improvisations
Essential Jazz Classics 55493 (2011)

Müzisyenler
Stephane Grappelli (keman)
Maurice Vander (p)
Pierre Michelot (b)
Baptiste "Mac Kac" Reilles (d)

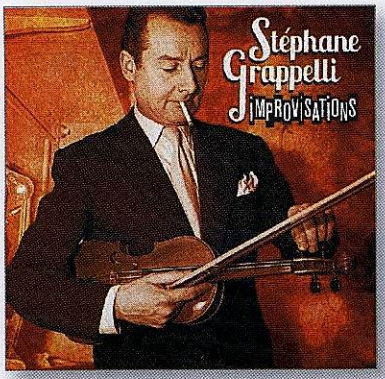

Bu albüm 1950'lerde Stephane Grappelli'nin liderlik yaptığı ilk kayıt. Albümde kemancıya piyanoda Maurice Vander, basta birçok jazz müzisyenine özellikle Fransa'da eşlik etmiş olan Pierre Michelot ve davulda da Baptiste "Mac Kac" Reilles eşlik ediyor. Burada Kemancı ileriki yıllarda olacağı gibi girişken ve agresif değil aksine burada sadece güzel bir ton yakalamayı amaçlamış. Burada kaydedilmiş olan parçaların çoğu kariyerinin önemli bir parçası olarak kaldı. Up-tempo "The Lady Is a Tramp" ve "'S Wonderful" birçok ballad versiyonuna göre buradakı halleriyle daha da öne çıktılar. Alec Wilder'ın "I'll Be Around"unun Grapelli'nin bu parçaya ait tek kayıdı olduğunu da söylemeden geçmeyelim.

Dexter Gordon
The Resurgence Of
Essential Jazz Classics 55505 (2011)

Müzisyenler
Dexter Gordon (ts)
Richard Boone (tb)
Martin Banks (tp)
Dolo Coker (p),
Charles Green (b)
Lawrence Marable (d)

Sergilenmekte olan bir oyun Dexter Gordon'ı 1960 senesinda West Coast'ın karanlığından çekip çıkardı. Bu oyun içinde canlı bir jazz grubunun performans yaptığı "The Connection"dı. Freddie Redd'in orijinal bestesinden esinlenilen oyundaki müzisyenler arasında Kenny Drew, Cecil Payne ve Cecil Taylor da sayılabilir. Gordon oyunun Los Angeles'taki performansta müzikal direktörlüğünü yaptı ve bu albümde Gordon'ın bazı parçalarını bulmak mümkün. Produktörlüğünü Cannonball Adderley'in yaptığı albüm Gordon'ın yeniden güçlenerek East Coast'a geri dönmesine yardımcı olmuş. Formunun doruklarında olduğu bu albümde saksofoncuya çok güçlü bir ekip eşlik ediyor.

Freddie Hubbard
Open Sesame
Essential Jazz Classics 55492 (2011)

Müzisyenler
Freddie Hubbard (tp)
Tina Brooks (ts)
McCoy Tyner (p)
Sam Jones (b)
Clifford Jarvis (d)

Freddie Hubbard'ın bu ilk albümü, büyük bir trompetçinin doğuşunu müjdeliyordu, gerek teknik gerek sanatsal açıdan. Albümde tenor

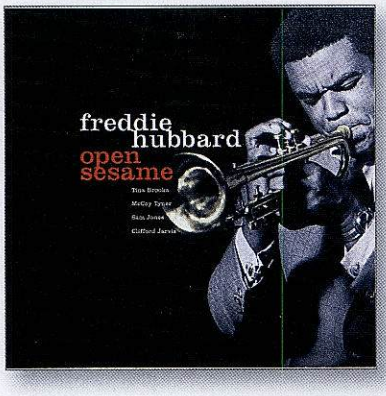

saksofoncu ve besteci Tina Brooks yer alıyor. Piyanoda John Coltrane'in beşlisine katılmadan önce McCoy Tyner var. Müzisyenlerin büyük bir uyum içinde çaldıkları ve düzenlemelerle soloların en mükemmele yakın olduğu Blue Note albümlerinden biri bu albüm. 1960 yılında New Jersey'de kaydedilen bu albümün analog kasetlerden dijitale 24bit çözünürlükte aktarılma tarihi 2001.

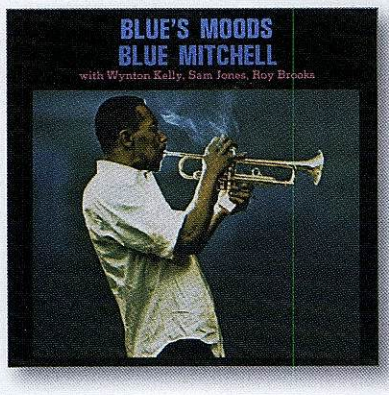

Blue Mitchell
Blue's Moods
Essential Jazz Classics 55491 (2011)

Müzisyenler
Blue Mitchell (tp)
Wynton Kelly (p)
Sam Jones (b)
Roy Brooks (d)

Blue Mitchell 60'ların hard bop dönemine ait muhteşem bir trompetçi. Miles Davis, Lee Morgan ve Freddie Hubbard'ın gölgesinde kalmış olmasına rağmen çok özel bir sese sahip bir trompetçi. Daha ziyade blues ve swing'e yakın durmuş ve köşeli hard bop tarzına biraz mesafeli olmuştur. O dönemki trompetçilerin hiçbirinden daha hızlı çalmamıştır ve genelde de çalarken çok fazla bir forma bağlı kalmayı tercih etmez. Bunun yerine parçanın içindeki bluesu bulup onunla oynamayı tercih etmiştir. Bu albüm "Scrapple From The Apple" gibi bir hard bop örneğiyle başlıyor. Buğulu ve bol swingli bir albüm dinlemeye hazırlanın.

Nat "King" Cole
At The Sands
Essentail Jazz Classics 55502 (2011)

Müzisyenler
Nat "King" Cole (vo, p)
John Collins (g)
Charlie Harris (b)
Lee Young (d)

Nat King Cole'un bu nadir rastlanan kayıtları, müzisyenin 1960 senesinde Rat Pack'in metkezi

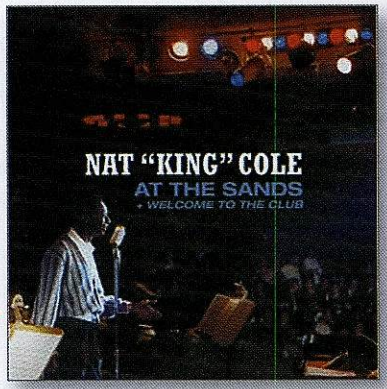

Las Vegas'taki "The Sands" kulübünde gerçekleşmiş canlı kayıtlardır. Ekip swing dolu çalışıyla Nelson Riddle ve Dave Cavanaugh'nın düzenlemelerinin hakkını verirken, Nat King Cole da farklı stillere hakimiyetini büyük bir ustalıkla gösteriyor. Ballad olarak çalınan "I Wish You Love" ve "Funny"den daha gösterişli Thou Swell" ve "Surrey With the Fringe on Top"a kadar birçok farkli tarzda söyleyen vocalist bize yine çok keyifli bir dinleti sunuyor.

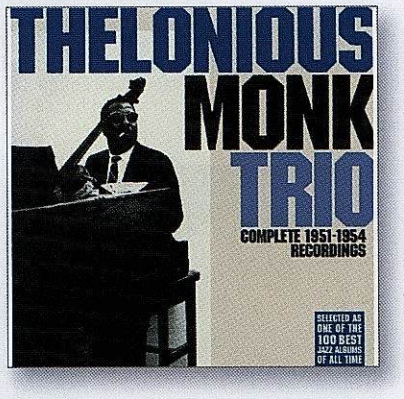

Thelenoius Monk Trio
Complete 1951-1954 Recordings
Essentail Jazz Classics 55495 (2011)

Müzisyenler
Thelonious Monk (p)
Percy Heat (b)
Gary Mapp (b)
Al McKibbon (b)
Nelson Boyd (b)
Art Blakey (d)
Max Roach (d)

En iyi yüz jazz albümünden biri olarak seçilen bu albümde "Blue Monk"un ilk versiyonunu duymak mümkün. Bu muhteşem kayıtta 1951-1954 yılları arasında Thelonious Monk Trio'yu duyuyoruz. Hatta bunlar Monk'un ilk tek stüdyoda trio kayıtları. Genelde ekibini quartet olarak tutan Monk'un birkaç sene sonra ekibine Clark Terry, Ray Copeland, Johnny Griffin ve Phil Woods gibi ustaları da ekleyerek genişlettiğini biliyoruz. Her ne kadar kalabalık ekipleri ilerleyen yıllarında daha cok kullanmayı tercih etmişse de buradaki trio formatı bize aslında Monk'un parçalarının en sade düzende bile ne kadar keyifle dinlenebileceğini gösteriyor.

Toots Thielemans Quartet
The Soul of Toots
Essential Jazz Classics 55490 (2011)

Müzisyenler
Toots Thielemans (har, g)
Ray Bryant (p)
Tommy Bryant (b)
Oliver Jackson (d)

Usta armonika virtüözü Toots Thielemans bu albümde gitar çalmadaki ustalığını da gözler önüne seriyor. Özellikle "Lonesome Road" parçasında. Bunun yanında "Brother John"da de müzisyenin ilk ıslıkla çaldığı soloyu duymak mümkün. Piyanoda Ray Bryant, basta Tom Bryant ve davulda Oliver Jackson'dan oluşan grupta Thielemans tam formunda. Hatta "You Are My Sunshine," "Nuages" ve "Confirmation"da bu ekibin en formda ve keyifli oldukları anları yaşadıkları söylenebilir.

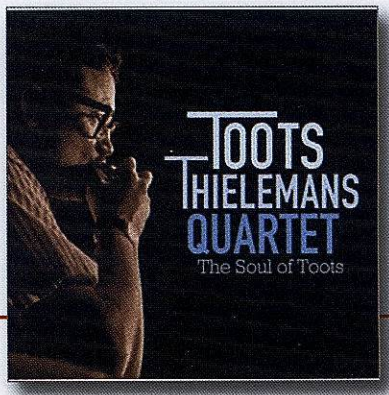

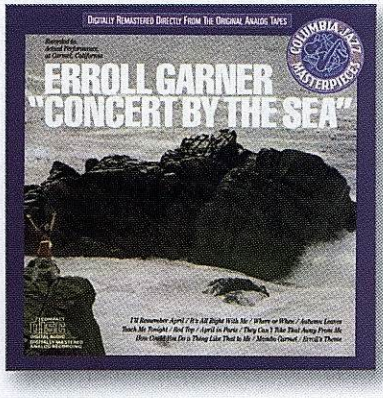

Erroll Garner
Concert By The Sea
Essentail Jazz Classics 55499 (2011)

Müzisyenler
Erroll Garner (p)
Eddie Calhoun (b)
Denzil Best (d)

Erroll Garner'ın ilk canlı konser kaydı olan bu albüm aynı zamanda da müzisyenin en çok satan albümlerinden biri olmuştur. Quartet formatındaki bu konserde, Garner'ın enerjisi seyircinin coşkusuyla birleşince ortaya çok güzel bir işitsel deneyim çıkıyor.

Dizzy Gillespie
A Portrait of Duke Ellington
Essential Jazz Classics 55456 (2011)

Müzisyenler
Dizzy Gillespie (tp)
Benny Green (tb)
Robert de Dominica (flt)
Hank Jones (p)
George Duvivier (b)
Charlie Persip (d)

Sınırlı sayıda üretim olan bu albüm Gillespie'nin Elington'a saygı duruşu niteliğinde. Orijinali 1960 yılında Verve'den basılan albümde 'In A Mellow Tone', 'Things Ain't What They Used To Be', 'Do Nothin' Till You Hear From Me', 'Caravan', 'Sophisticated Lady' and 'Perdido' gibi on bir tane klasikleşmiş Ellington parçasını bu muhteşem ekipten dinleyebilirsiniz.

Ella Fitzgerald
Sings The George & Ira Gershwin Song Book – 3CD
Essential Jazz Classics 55500 (2011)

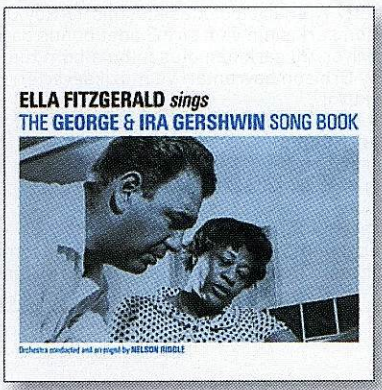

Müzisyenler
Ella Fitzgerald (vo)

Üç CD'den oluşan bu albüm şimdiye kadar Ella Fitzgerald'ın kaydedilmiş en güzel albümlerinden biri. Ella'nın bütün orijinal performanslarını barındıran albüm, orijinal plakta iki farklı bölümde yer alan iki tane enstrümantal parçayla açılıyor. Bonus olarak da Ella'nın bir Gershwin kitabını ilk kaydetme denemeleri olan "Ella Sings Gershwin"i de bulunduran kayıtta sekiz parçada vokalistin piyanist Ellis Larkin'le düetlerini duymak mümkün. Toplamda 232 dakikalık bir işitsel şölen olan bu albümde bir de yirmi dört sayfalık kitapçık var.

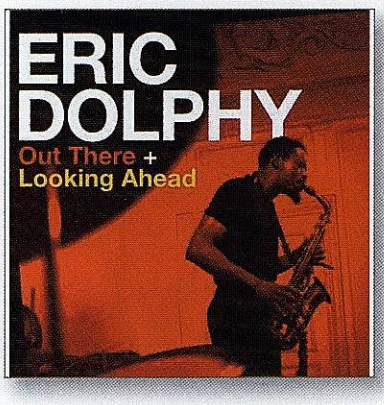

Eric Dolphy
Out There + Looking Ahead
American Jazz Classics 99025 (2011)

Müzisyenler
Eric Dolphy (as, flt)
Ron Carter (cello)
George Duvivier (b)
Roy Haynes (d)

Eric Dolphy'nin orijinal plağı "Out There", saksofoncunun lider olarak çıkardığı ikinci plak. Bu albümdeki quartet biraz alışılmışın dışında. Ron Carter çelloda, George Duvivier basta ve Roy Haynes davulda. Bonus olarak da flütçü Ken McIntyre'ın quintet formatındaki "Looking Ahead"ini bulabilirsiniz. 1960'da kaydedilmiş olan bu albüm ilk albümü olan "Outward Bound"dan hemen sonra aynı sene içinde kaydedilmiş. Bunlar Dolphy'nin lider olarak kaydettiği ilk albümler.

Ray Charles
Genius + Soul = Jazz Complete 1956-1960 Sessions with Quincy Jones
American Jazz Classics 99028 (2011) 2 CD

Müzisyenler
Ray Charles (vo, org, p)

Bu albüm Ray Charles ve müzik dünyasının en ünlü aranjörlerinden biri olan Quincy Jones'un 1956-1960 yılları arasındaki ortak çalışmalarının bir eseri. Jones'un düzenlemeleri üzerinde Charles'ın göze çarpıcı petformansı bu albüm sayesinde bir kez daha evimize konuk oluyor, Bütün set üç orijinal albümden oluşuyor: "Genius + Soul = Jazz"(Impulse), "The Genius of Ray Charles" (Atlantic) ve "The Genius

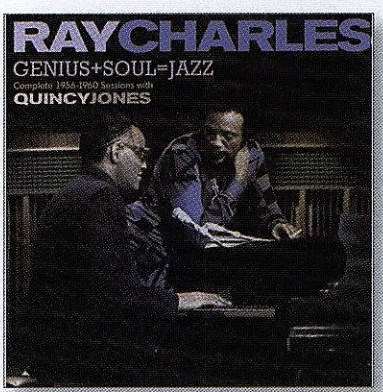

Hits the Road" (ABC-Paramount). Albümlerde sanatçılara eşlik edenler arasında Clark Terry, Thad Jones, Paul Gonsalves, Zoot Sims, Urbie Green, Bob Brookmeyer, Jimmy Cleveland, Budd Johnson, Frank Foster ve Roy Haynes'i saymak mümkün. Ray Charles'ın sesinin en mükemmel olduğu zamanlardaki bu albümde, bildiğimiz standartlara bambaşka bir tat verdiğini duyuyoruz.

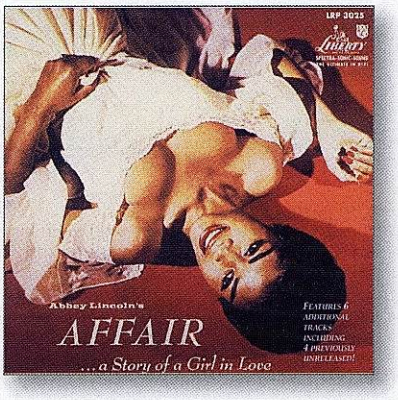

Abbey Lincoln
Abbey Lincoln's Affair
American Jazz Classics 99036 (2011)

Müzisyenler
Abbey Lincoln (vo)
Benny Carter (cond)
Marty Paich
Jack Montrose

Bu albüm Abbey Lincoln'ün ilk plağının yanı sıra iki tane de single olarak çıkmış parçasının bulunduğu bir albüm. O sıralar Lincoln ptansiyel seks sembolü ve salon şarkıcılığından, dramatik bir jazz vokalistliğine geçiş yapmaktaydı. Sesi daha erken dönemlerinde bile fark yaratıyordu ve tanınıyordu. Yine de o zaman söylediği balladlar daha ileri dönemde söylediklerinin yanında oldukça hafif siklet kalıyordu. Benny Carter'ın yönetimindeki orkestranın eşlik ettigi bu Abbey Lincoln albümünü seveceksiniz.

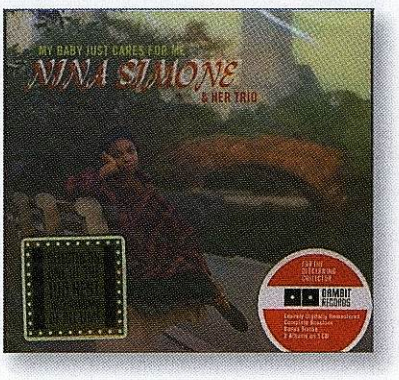

Nina Simone
My Baby Just Cares For Me
Phoenix 131509 (2011)

Müzisyenler
Nina Simone (vo, p)
Jimmy Bond (b)
Albert "Tootie" Heath (d)

Albüm Nina Simone'un 1957 yılındaki triosu, piyanoda Nina Simone, basta Jimmy Bond, davulda Albert 'Tootie' Heath'in tüm kayıtlarından oluşuyor. İlk defa on beş parça tek albümde toplanıyor. 1982 yılındaki stüdyo kayıtları ve canlı performanslar dışında bu albüm ilk kayıtlı albümü denebilir. Bu albümü henüz yirmi beş yaşında olmasına rağmen, Simone'ün en iyi kayıdı olarak değerlendiren eleştirmenler vardır.

Talvin Singh & Niladri Kumar
Together
WV 450016 (2011)

Müzisyenler
Talvin Singh (tabla, perc)
Niladri Kumar (sitar, zitar)

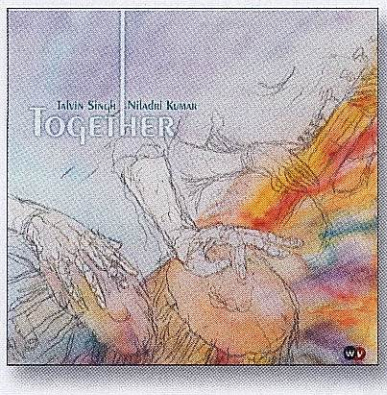

Albüm Asya müzik sahnelerini sallayan iki virtüözün merak uyandıran birlikteliğinin bir eseri. Tabla ve perküsyon çalan prodüktör, besteci ve elektronik müzik üstadı Talvin Singh bundan on sen önce Mercury Ödülü kazanmış Madonna'dan Massive Attacak'a kadar farklı birçok kişiyle çalışmış bir müzisyen. Sitar ve zitar ustası Niladri Kumar ise klasik eğitim görmüş ve sitarla gitarın birleşiminden oluşan zitar denen aleti icat etmiş bir müzisyendir. İkili bu albümde rock-tan klasik Hint ezgilerine kadar geniş bir denizde keşfe çıkıyorlar ve sonuç çok güzel bir film müziği oolabilecek kadar şık bir albüm oluyor. Turneleri çok yakın zamanda başlayacak olan bu ikiliye hazırlık yapmak için bu albüm bulunmaz bir fırsat.

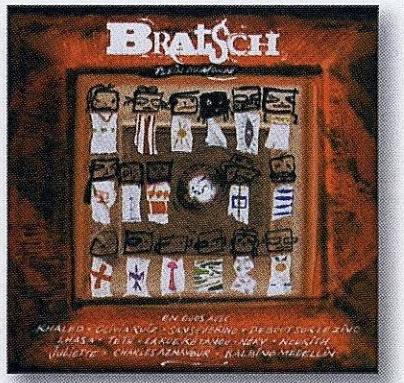

Bratsch
Plain Du Monde
WV 99762 (2011)

Adını çigan orkestralarındaki keman benzeri aletten alan bu grup buzuki ve gitar çalıp şarkı söyleyen Dan Gharibian ile şarkı söy-leyip keman çalan Bruno Girard'ın bir araya gelmesiyle kuruluyor. Ardından basa Pierre Jacquet, akordeona ve klarinete de Nano Peylet'nin eklenmesiyle bu günkü halini alıyor. Müzikleri çigandan geleneksel klezmere ve orta avrupa müziklerine uzanan bir seyahat niteliğinde olan grubun bu son albümü birbirinden keyifli on beş parçadan oluşuyor.

Joanna Amendoeira
Setimo Fado
Clinica Milenio 175 (2010)

Joana Amendoeira yeni jenerasyonun en önemli fado şarkıcılarından biri olarak sayılıyor. Sesinde fado adeta gelenekten uzak yeni bir tavır yeni bir parıldama buluyor. Daha henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen vokalistin bu albüm yedinci albümü. Albümde geleneksel fado ezgilerini piyano çello ve akordeon düzenlemeleriyle dinlemek mümkün. "Setimo Fado" sanatçının gelenek-sel Portekiz kültürünü koruma amaçlı kur-duğu "Nosso Fado" adlı kuruluşun ilk ürünü. Geleneksel ezgilerin içine gömülmüş hüzünü, duygu yüklü sesiyle çıkarabilen sanatçının bu son albümünü severek dinleye-ceksiniz.

Harold Lopez Nussa Trio
El Pais de las Maravillas
WV 017 (2011)

Ünlü piyanist Ernan Lopez - Nussa yeğeni ve davulcu oğlu Ruy Lopez, Harold Lopez Nussa Kübalı bir müzik hanedanı içine doğdular. Harold Lopez daha çok Buena Vista ve Omara Portuondo ile yaptığı çalışmalarla tanınıyor.
Felipe Cabrera ve lider saksofoncu David Sanchez tarafından da desteklenen, bu çalışma ile Lopez-Nussa ileriye doğru yeni bir adım atıyor. Kasım 2010 yılında kaydedilen albüm El Pais de las Maravillas Lopez-Nussa'nın şık besteleri, heyecan verici, duygusal müziği yanında güçlü piyanistliğini de gösteriyor.

Omara Portuondo & Chucho Valdes
Omara & Chucho
WV 1602 (2011)

Müzisyenler
Omara Portuondo (vo)
Chucho Valdés (p)

Omara Portuondo ve Chucho Valdés bir film müziği olarak da kullanılan bu yeni albümün müzikleri için bir araya gelmişler. Mayıs 2011'de kayıtları gerçekleştirilen çalışma yaşayan 2 dev müzisyenin tarihi birlikteliği olarak adlandırılıyor.

Hugh Laurie
Let Them Talk
Warner Bros. 4078 (2011)

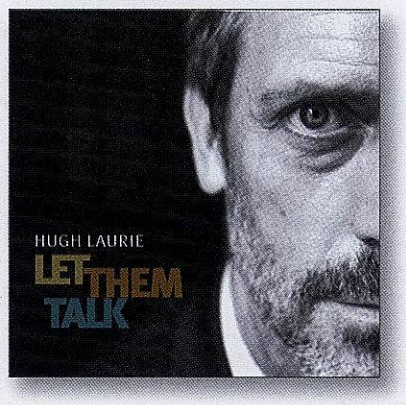

Let Them Talk albümü, New Orleans Blues'u yaşatan ve Hugh Laurie'nin (dr. House) müzi-kal yeteneğini çok özel blues sanatçıları ile beraber kendi grubuyla sunduğu bir çalışma. Greg Allman, Solomon Burke, Robert Plant, kd lang, T-Bone Burnett, Alison Krauss ve John Legend gibi isimlerle beraber tekrar hayat verdikleri şarkılar, Los Angeles ve New Orleans'da kaydedildi. New Orleans'ın soul kraliçesi Irma Thomas ve Sir Tom Jones ile işbirliğiyle de dikkat çeken albümde birçok başka büyük yeteneğin çok çeşitli katkıları da "Let Them Talk"ın büyük bir kitleyi çok mutlu edeceğe benziyor. Piyano ve vokali Hugh Luarie'nin üstlendiği, Allen Toussaint'in aranjmanda büyük katkı sağladığı ve unutul-maz Blues/Soul sanatçılarının şarkıları bu albümde bir araya toplanmış.

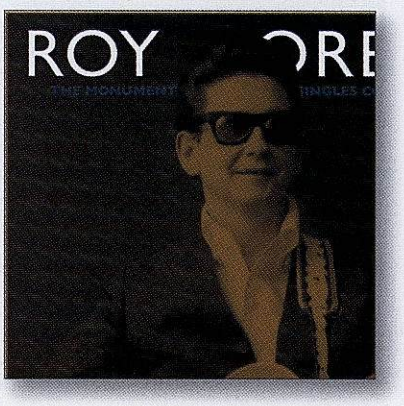

Roy Orbison
The Monument Singles A Sides 1960 – 1964
Sony Music 55942 (2011)

Müzisyenler
Roy Orbison (g)

Grammy ödüllü efsanevi müzisyen Roy Or-bison'ın herbiri klasik olmuş 20 şarkısının bulunduğu "The Monument Singles - A Sides (1960 - 1964)" Sony Music etiketiyle piyasada. Roy Orbison henüz 23 yaşındayken Amerikan müzik tarihinde yazılmış en önemli ve ilham verici şarkılara imza attı. "Only The Lonely", "Running Scared" "Crying" "In Dreams" "It's Over" ve "Oh, Pretty Woman" gibi hitleriyle Roy Orbison, rock and roll tarihine bir efsane olarak akıllara kazındı. The Monument Sin-gles - A Sides (1960 - 1964), "Only The Lonely", "Running Scared" "Crying" ve "Oh, Pretty Woman" gibi klasikleşmiş 17 Roy Or-bison şarkısının yanı sıra 3 adet bonus şarkı içeriyor. 20 şarkıdan oluşan bu albüm tüm Roy Orbison hayranları ve müzikseverleri bekliyor!

Perry Como
Very Best Of
Sony 92002 (2011)

Grammy ödüllü efsanevi müzisyen
Perry Como'nun ünlü hitleri ve klasikleşmiş şarkılarını içeren "Very Best Of Perry Como"

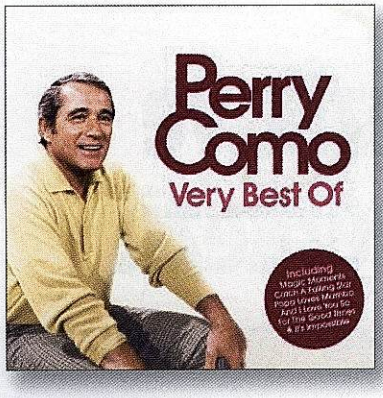

piyasada. "Magic Moments" "Moon River" "And I Love You So" ve "Unchained Melody" gibi klasikleşmiş Perry Como şarkılarının olduğu 2 CD'den oluşan "Very Best Of Perry Como" Perry Como'nun kariyerine ışık tutan bir album niteliği taşıyor. 35 şarkıdan oluşan bu eşsiz koleksiyon şimdi müzikseverler ile buluşuyor.

Jazz
Pure
Sony 53042

Sony firması bir süredir Pure adı altında 4`er CD`lik arşivlik toplama serileri yayınlıyor. Sadece jazz değil, serinin içinde hip-hop`tan, disco, funk, Mediterranean, movies, divas, Physhedelic Rock, 90s Dance Party, Blues, Brazil, Celtic, Crooners ve New Wave başlıklı türlere ait seriler yayınlanmış. Jazz'a nasıl başlasam diyenler için ilaç tadında!

Cuba
Pure
Sony 76252 (2011)

Günümüzde oldukça turistik bir bölge olan ve müzikleri ile de gönüllere taht kuran Küba ve müzikleri için bu 4 CD'lik arşivlik çalışma adeta Küba'yı evinize getiriyor.

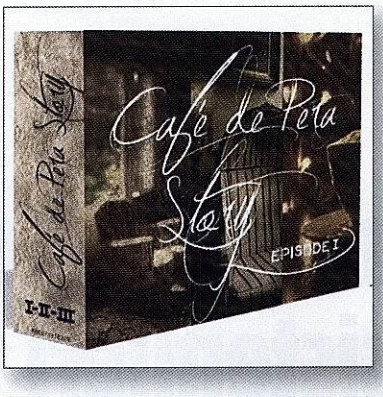

Cafe De Pera
Episode I
Sony 31832

6 CD'lik evinizde en sevdiğiniz Cafe'de oturma tadında keyif yapmanızı sağlıyor.

Tango
La Leçon De
Sony 82072 (2009)

CD ve DVD'den oluşan "La Leçon De Tango" en iyi tango eğitmenlerini evinize getiriyor. Albümün CD kısmındaki 20 adet birbirinden

özel tango şarkısı ile tangoya giriş yapacak, ardından DVD ile en yetenekli tango dansçılarından Javier Castello ve Andréa Paula ile 2 saate yakın eğitim ile tangoyu öğrenecek ve adımlarınızı mükemmelleştireceksiniz. 20 adet tango şarkısı ve en iyi eğitmenlerden tango derslerine ek olarak tangoya giriş ve tangonun tarihini içeren bonus içeriklerine sahip "La Leçon De Tango" her yaştan tango öğrenmek isteyen dans tutkunlarının kolayca tango öğrenmesini sağlayacak.

Camane
Na Linha Da Vida
EMI 38322 (1998)

Portekiz'in yetiştirdiği en önemli sanatçılardan biri olan Camané, duygu yüklü şarkıları ve büyüleyici sesiyle günümüz fado müzik yorumcuları arasından sıyrılıyor.8 yaşında evde hasta yatarken sıkılıp kayıtları karıştırarak keşfettiği Amália Rodrigues, Fernando Maurício, Lucília do Carmo, Maria Teresa de Noronha, Alfredo Marceneiro ve Carlos do Carmo gibi isimlerden etkilenerek fado'ya bağlanan Camané, bu işe gönül koydu ve ilk sahne aldığı mekan Teatro da Comuna'da ünlü şarkı yazarı José Mário Branco ile tanıştı. Böylelikle de kariyerinde yepyeni bir sayfa açıldı, sesi buralara kadar geldi! Camané geleneksel yorumu ile modern müziği birleştirdiği bu yeni albümünde

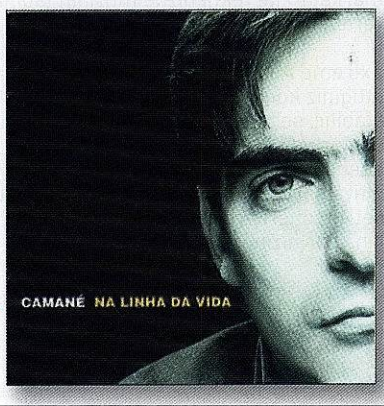

de müzikseverlerin beğenisini bir kez daha kazandı. Daha önce kendi yorumundansa fado'yu olduğu gibi yansıtan sanatçı, bu kez bu müziği gençleştirerek çok daha büyük bir kitleye sundu. "Fado'nun Prensi"nin bu albümü "Na Linha da Vida" kesinlikle son yüzyılın fado albümlerinin en iyisi olarak niteleniliyor.

Barbra Streisand
What Matters Most
Sony 40572 (2011)

2 Oscar, 8 Grammy, 4 Emmy ve 3 Tony Ödüllü diva Barbra Streisand, 2009 yılındaki listebaşı olmuş "Love Is The Answer" albümünden sonra çıkardığı ilk albümü ile piyasada. "What M atters M ost" albümünde Barbra Streisand, film ve müzikaller için bestelediği şarkılar ile 16 kez Oscar Ödülüne aday olmuş 3 tanesini kazanmış ayrıca Grammy ve Altın Küre Ödüllerine de sahip Alan ve Marilyn Bergman imzasını taşıyan 20 adet şarkı ile müzikseverler ile buluşuyor. "What M atters M ost" albümünün ilk CD'sinde Alan ve M arilyn Bergman'ın bestelediği Oscar Ödüllü "The Windmills of Your M ind", "So M any Stars" ve "That Face" ayrıca Frank Sinatra'nın seslendirdiği "Nice "n" Easy" gibi şarkılar da dahil olmak üzere 10 adet şarkı bulunuyor. Albümün 2. CD'sinde ise Barbra Streisand'ın daha önce yayınlanmış, Alan ve M arilyn Bergman imzası taşıyan "The Way We Were", "Papa Can You Hear Me?", "Pieces of Dreams" ve Neil Diamond düeti "You Don"t Bring Me Flowers" gibi klasikleşmiş şarkılar yer alıyor.

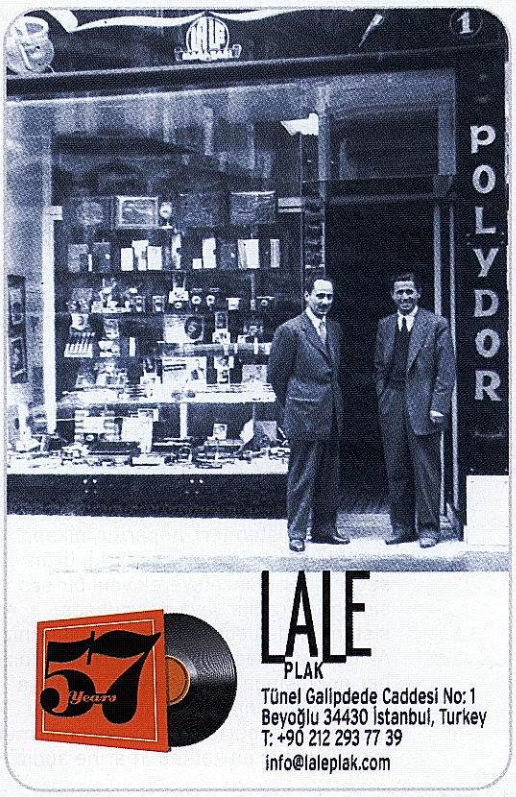

Dünyanın en büyük müzik ve ev sinema sistemleri merkezi!

2002 yılından bu yana müzik sevgisi ile çalışmalarına devam eden Extreme Audio, müzik ve sinema sistemleri alanında dünyaca ünlü markaların Türkiye Genel Distribütörü olarak hizmet veriyor.

Yeni Showroom Maslak Sheraton'da...
Tüm dünyada örneğine nadiren rastlanabilecek bir yatırım gerçekleştiren Extreme Audio, zengin ürün yelpazesi ve sofistike tasarımları ile birçok ödüllü markayı biraraya getirerek Türkiye'de sektörün ilk ve en kapsamlı showroom'unda siz müzikseverleri bekliyor. Sheraton İstanbul Maslak'da açılan, 1300 m2 alana sahip showroom, 12 ayrı demo odasıdan oluşuyor.

Extreme Audio'yu ziyaret ederek; ev sineması sistemleri, hoparlör, pikap, amplifikatör, aksesuar ve farklı ürün seçeneklerini inceleyerek yeni bir ses sistemi kurabilir veya mevcut ses sisteminizde değişiklikler yapabilirsiniz. Akıllı ev otomasyon sistemleri ile evinizin her noktasında müzik keyfini doyasıya yaşayabilir; sınırlarınızı aşıp, denizler üzerindeki özgürlüğünüzü seslendirmek için dünyanın en kaliteli 'marine audio' markaları ile teknenizde müziğin tadına varabilirsiniz.

Extreme Audio showroom'larında merak ettiğiniz konular hakkında detaylı bilgi alabilir, seçtiğiniz müzikler ile dinleme odalarında bulunan ürünleri test edebilirsiniz. Müzik keyfinize ve ihtiyaçlarınıza uygun özelliklerde sunulan set-up önerilerilerinden faydalanabilir, cihazlarınızın yerleşimi, bakımı ve özellikleri hakkında bilgi alabilirsiniz. Müzik; kültürel olarak sosyal yaşam kalitesinde olumlu yönde dönüşüm yaratan en önemli faktör olmakla birlikte, bir terapi aracıdır.

Extreme Audio ile tanışıp müziğe zaman ayırmak, kaliteli ses sistemleri ile müzik dinleme keyfini yaşamak; içinizdeki ritmi yeniden yakalamanızı sağlayacak...
www.extreme-audio.com

C Pedal Üzerine Triadlar

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selam,
Bu sayıda C pedal üzerine bazı majör ve minör triadlar ve bunlara C köklü dizilerden neler çalınabileceği örnekleri var. Özellikle gitarda çok kolay pozisyonlarla çalabileceğimiz ama tını olarak o kadar basit olmayan sound'lar.

Hepsini çalarken iyi dinlemeli ve hemen yanlarında verilen dizilerle müzikal cümleler kurarak bir çeşit sound tasarım çalışması yapılabilir.

Hepinize iyi çalmalar!

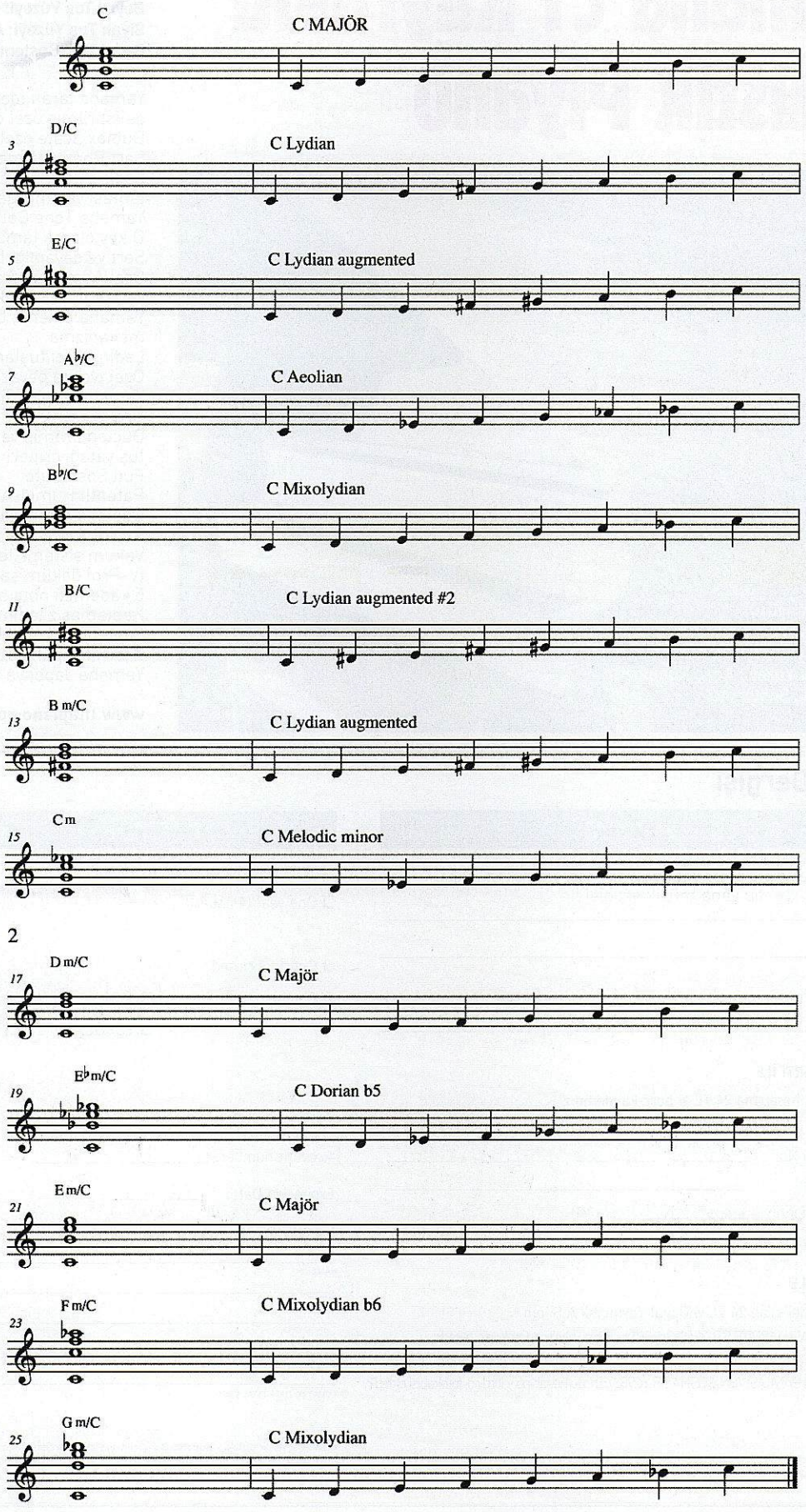

Yamaha'dan yeni ürün

Yamaha C1 Kuyruklu Akustik Piyano

Kontrol Arayüzü
Tuş Sayısı: 88
Beyaz Tuş Yüzeyi: Ivorite®
Siyah Tuş Yüzeyi: Ağaç Kompozit
Pedal Tipi: Sostenuto

Kontrol Arayüzü
Tuş Sayısı: 88
Beyaz Tuş Yüzeyi: Ivorite®
Siyah Tuş Yüzeyi: Ağaç Kompozit
Pedal Tipi: Sostenuto

Yamaha tarafından yeni geliştirilmiş özel dizayn
Dublex Scale özelliği
Sert Romanya menşeili Avrupa Ladin ağacından üretilmiş ses tahtası ve omurga
Yamaha Tone Collector System
Dikey olarak lamine edilmiş tiz köprüsü
Sert ve dayanıklı bakır sargı teller
Özel Aliminyum raylar üzerine yerleştirilmiş mekanizma
Yamaha patentli balanslanmış mekanizma
Ladin ağacı tuşlar
Özel Ivorite beyaz tuş kaplaması
Yamaha dizaynı T tutturuculu çekiçler
Özel dizayn çekiç ayakları
Güçlendirilmiş ve değiştirilebilir tuş yatağı çivileri
Full Sostenuto
Patentli Humid-A-Seal akort çivisi bloğu
Güçlendirilmiş akort çivileri
Soft-Close yavaş kapanabilir tuş kapağı
Vakum sistemi ile yapılmış (V-Pro) döküm şase
5 kademeli nota sehpası pozisyonu
Kaplamasız ladin ağacı siyah tuşlar
Sostenuto özellikli orta pedal
3 farklı kapak pozisyonu
Yamaha Japonya Üretimi

www.lilapiano.com

Jazz Dergisi

A B O N E F O R M U

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 24 TL'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| IMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 24 TL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

S U B S C R I B E T O J A Z Z

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 24.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 • Fax: +90.212.413 33 34

Ülkem Ozsezen
ulkemplm@yahoo.com

SERHAN ERKOL

Bu sayıda Körleme'nin konuğu alto saksofoncu Serhan Erkol. Şimdilerde tenor saksofonda da antrenman yapan Erkol, Türk müziği usullerini kullanarak yeni tarzda besteler yaratıyor ve jazz müziğinde doğaçlamanın sınırlarını genişletmeye çalışıyor. Serhan Erkol ile güzel bir müzik sohbeti eşliğinde Körleme'yi gerçekleştirdik.

George Garzone Four's and Two's

One Time / Garzone
1996 / NYC Music

George Garzone (ts, ss)
Joe Lovano (ts)
John Lockwood (b)
Joey Calderazzo (p)
Bill Stewart (d)

Bizim hocalardan birisi olabilir bu. Garzone olabilir. Çok dinlediğim bir şey. Çok tanıdık. Saksofoncuyu bulabilirsem ekibi de bulabilirim belki. Bu parçanın "Head"ini hatırlıyorum aslında ben. Aklımda kalmış bir şekilde. George'un bestesi ama ilk solo çalan George değil, ondan emin olamadım ilk başta. Frank Tiberi ile olan albüm mü bu? Chris Potter da olabilir. George benim New England'da hocam oldu.

Bilmiyordum. Ben Berklee'de ders verirken tanımıştım

Hem Berklee'de hem de New England Konservatuarı'nda ders veriyordu. Bir sene boyunca özel ders yaptık. Çok fazla George Garzone dinlemiyorum aslına. Fringe adlı triosu haricinde tabii. John Lockwood ile beraber olan trio. Her Pazartesi Boston'da Lily Pad'de çalıyorlardı. Çok uzun süreli bir gruptu o. Bayağı uzun zamandır o grubu devam ettiriyor. Garzone'un hangi saksofoncularla düet çaldığını hatırlamaya çalışıyorum. İki tenor çalmışlar. Çok güzel bir düzenleme. Ünison pasajlar çalmışlar ama arada ayrılıyorlar. Joshua veya Brandford değil. Onlarla pek çaldığını sanmıyorum. George İtalyan asıllı bir Amerikalı. Diğeri de İtalyan asıllı olabilir. İki tenor olarak Berklee'de Frank Tiberi ile çalarken dinlemiştim. Ama bildiğim kadarıyla albümleri yok beraber. İtalya ile ilgili bir ismi var mıydı bu albümün? Çok tanıdık biri bu tabii.

John Scofield.

Joe Lovano niye gelmedi aklıma! John Lockwood var burada da.

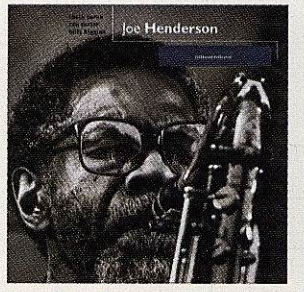

Joe Henderson Mirror Mirror

1980 / Polygram

What's New / Burke, Haggart

Joe Henderson (ts)
Chick Corea (p)
Ron Carter (b)
Billy Higgins (d)

Joe Henderson bu. Tenor da çalmaya da başladığım için bugünlerde sık dinliyorum. Joe Henderson eski gelenek ile modern arasında çok iyi durabildi. Birçok modern saksofoncu eski gelenekten bayağı uzaklaşmış durumda. Çoğu saksofoncu artık 2-5-1 "progression"larına bile artık bambaşka yaklaşıyor. Benim için örnek alabileceğim bir saksofoncu Henderson bu bakımdan. Parça tanıdık ama şu an ismi aklıma gelmedi. Çalış tarzı itibariyle de kolayca tanınabiliyor. Herbie Hancock gibi piyanist. Chick Corea ile çalar genelde Joe Henderson. O olabilir bu. Bir konserinde Stanley Clarke çalıyordu bası. Davulcu Lenny White olabilir. Al Foster da olabilir.

Parça What's New. Joe Henderson. Mirror Mirror albümü.

Melodiyi tanıdım tabii. Chick Corea'yı kendine has cümlelerinden anlamak mümkün.

Ron Carter ve Billy Higgins. Harika çalıyorlar.

Bob Mintzer Quality Time

1998 / TVT Records

Overlap / Mintzer

Bob Mintzer (clt, EWI, ss, ts)
Russel Ferrante (p , keyb)
Jay Henderson (b)
Jimmy Haslip (bg)

Ton tanıdık. Büyük ve koyu bir sound. Ernie Watts geldi aklıma ilk başta, ama değil. Eski bir adamın yeni dönem kaydı gibi. Yaşı olan biri. Genç kuşak değil. 50 üstü. Chris Potter olabilir. Bildiğim birisi tabii.

Bob Mintzer.

Evet, çok fazla ilgilendiğim birisi değil. Bazı big band yazılarını biliyorum. Yellow Jackets da dinlemedim çok fazla. Alto da çalıyor Bob Mintzer bildiğim kadarıyla.

Bobby Watson Appointment in Milano

1985 / RED Distrubution

Watson's Blues / Piero Bassini

Bobby Watson (as)
Piero Bassini (p)
Attilo Zanchi (b)
Giampiero Prina (d

Sevdiğim bir alto tonu. Benim de takip ettiğim bir ton. Meyer ağızlık kullanıyor zannedersem. Free jazz ben de seviyorum. Tekrar eden arpejleri seven biri. Bobby Watson olabilir bu. O bazen solo da çalar.

Bobby Watson.

Albümden bir de solo saksofon bir parça dinletiyorum. Parçanın ismi de enteresan: If Bird Could See Me Now.

Bu şekilde solo alto saksofon çalan bir adam pek yok sanırım. Nefes çeviren (circular breathing) bir saksofoncu. Nefes aldığı duyulmuyor çünkü.

Ülkem Özsezen
ülkemplm@yahoo.com

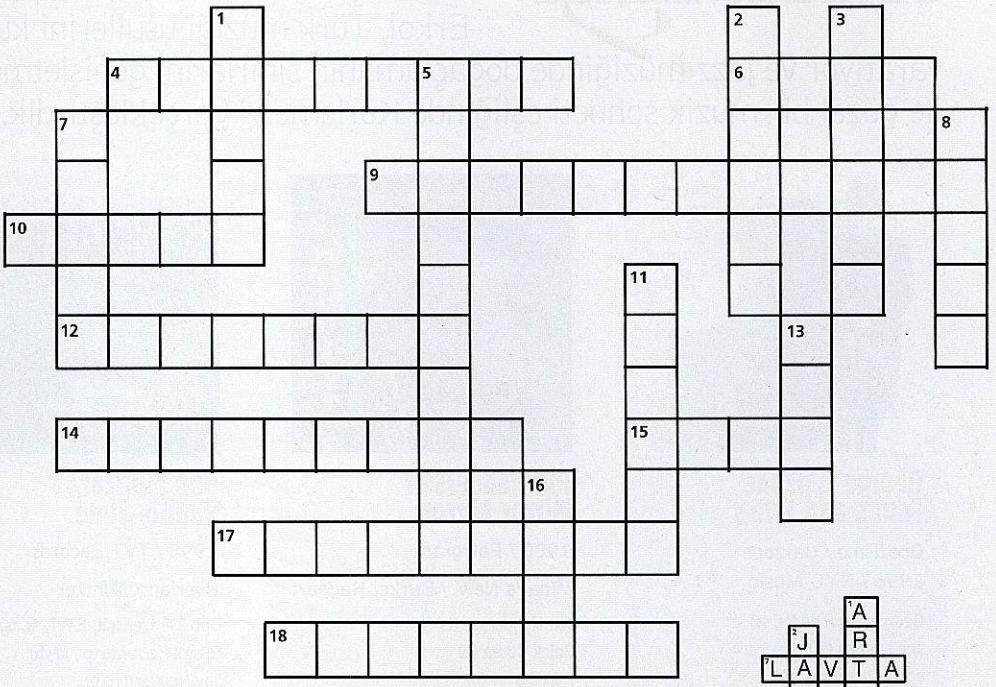

Yukarıdan aşağıya:

1.) Kerem Görsev' in duygu yüklü bir albümü.For__

2.) Chick Corea ile piyano düeti yapan Japon piyanist. _____Uehera

3.) " Ragtime' ın yaratıcısı " olarak anılan müzisyen Jelly Roll _____

5.) Caz müziğinde " ilerici yaklaşım " olarak kullanılan, "free jazz" ve serbest doğaçlama ile de ilişkilendirilen terim.

7.) Caz müzisyenlerinin " çalış tekniği" için kullandıkları tabir. (İngilizcesi)

8.) İsmini Amerika' yı doğudan batıya bağlayan otoyoldan alan şarkının bestecisi . Bobby_____ .

11.) Ünlü caz saksafoncu / bestecisi Charlie Parker' ın doğduğu eyalet.

13.) Trompetçilerin sık kullandığı bir trompet aparatı.

16.) Hint müziğinde melodi yazmak için kullanılan notalar serisi.

Soldan sağa:

4.) Caz tromboncusu Curtis Fuller' ın yer aldığı efsanevi caz albümünün ismi.

6.) Bazı kompozisyonlarında "12 Nota" tekniği kullanan klasik müzik bestecisi. _____Stravinsky

9.) Parçalarına fantastik isimler koymayı seven modern caz saksafoncu / besteci .

10.) Miles Davis' in de kullandığı bir grup formatı.

12.) Beyaz Saray' da konser veren Grammy Ödüllü kontrbasçı / şarkıcı. Esperanza _____

14.) Tom Cruise' ın bir kiralık katili canlandırdığı Colleteral filminin "caz klubü" sahnesindeki diyalogda adı geçen Newyork' daki ünlü müzik okulu.

15.) Vokalist doğaçlaması

17.) Birlikte çalıştığı kontrbasçı ölünce bunalıma giren ve uyuşturucu bağımlılığı yüzünden ölen caz müzisyeni.

18.) Kariyerinin ilk yıllarında caz piyanistliği yapmış, Süperman ve Yıldız Savaşları filmlerinin ünlü bestecisi. John_____

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Cihan Çolak - Serik/Antalya
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul

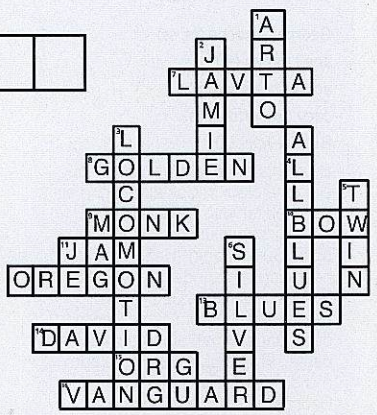

CAZGIR

SOKAK MÜZİSYENLERİNE YASAK GELDİ (BASINDAN)

Özgen Özman

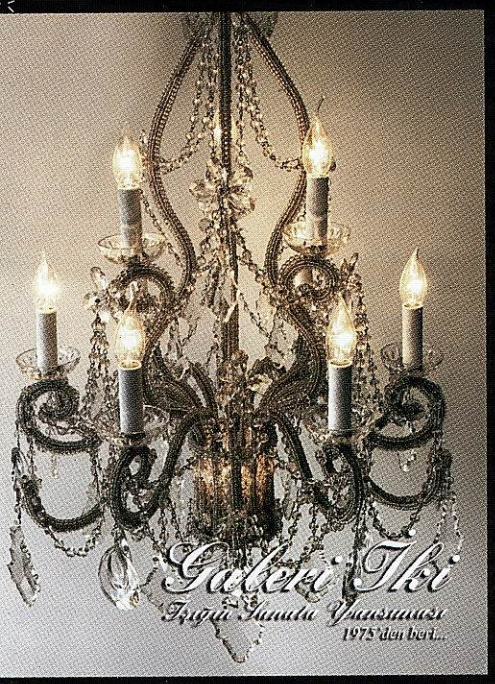

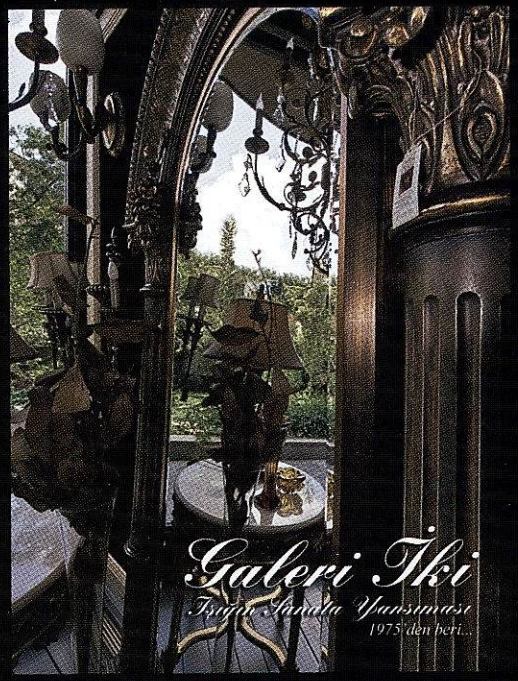

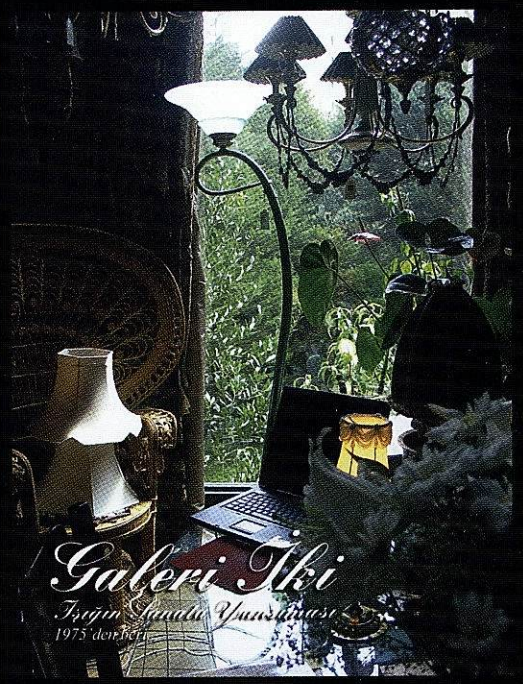

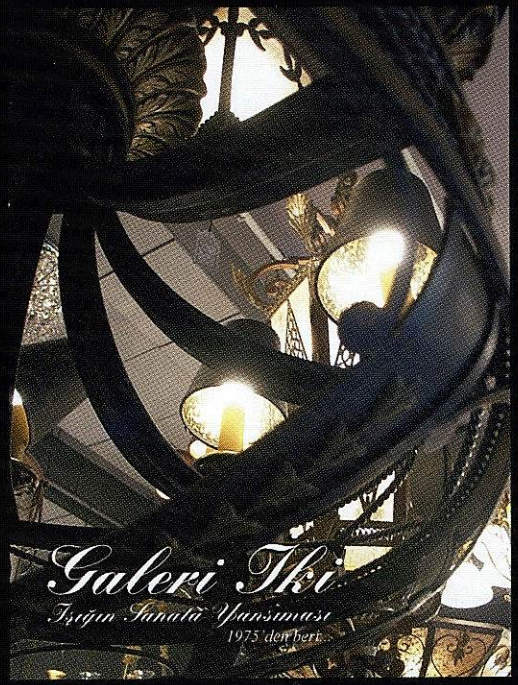

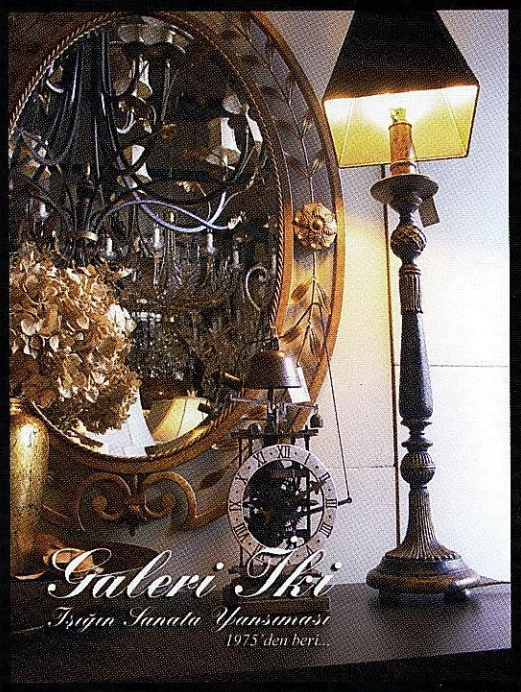

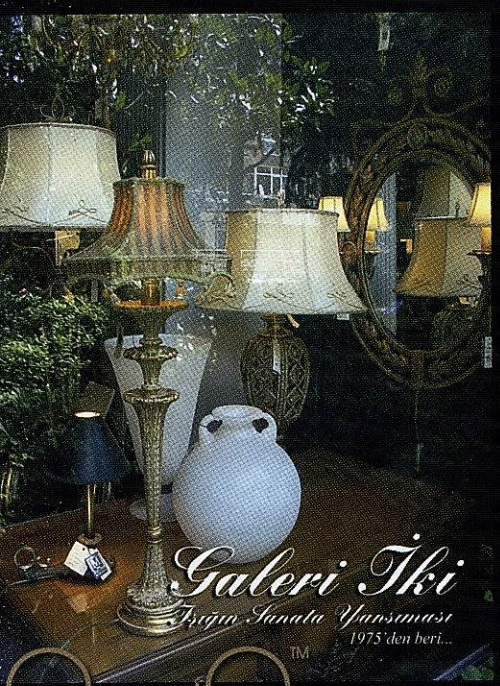

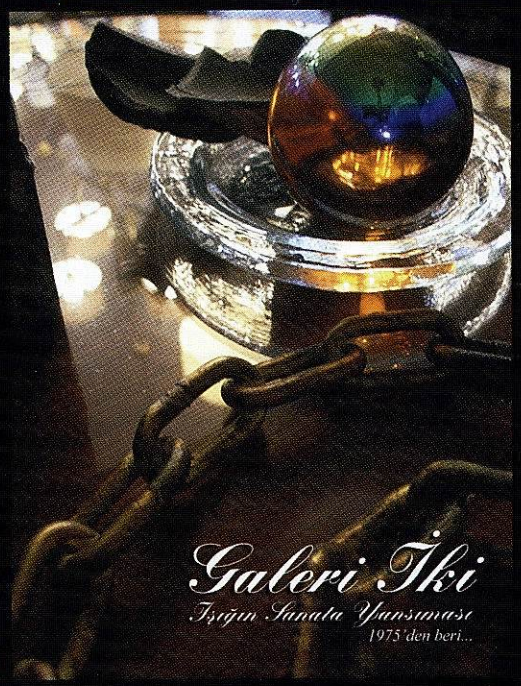

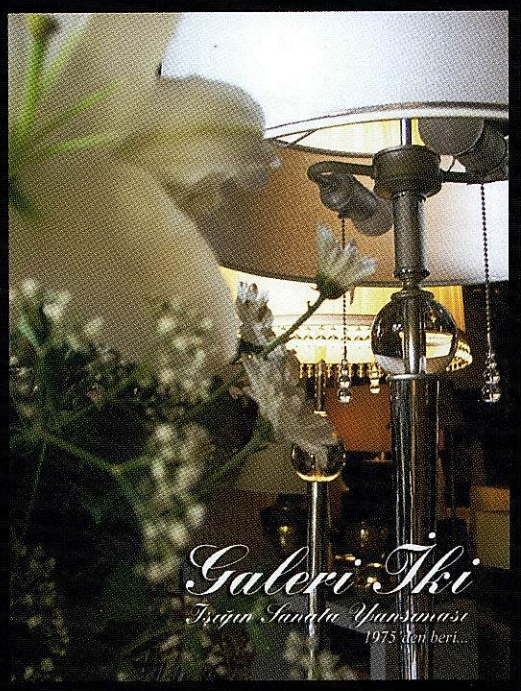

GALERİ İKİ™
AYDINLATMA ÜRÜNLERİ SAN. TİC. A.Ş.

Merkez : Bağdat Cd. Hacı Mehmet Sk. Alioğlu Ap. 5 Selamiçeşme / Kadıköy
Şube : Şemsettin Günaltay Cd. No: 56 / A Şenesenevler / Bostancı

T 0216 363 11 70
www.galeriiki.com.tr

marantz

Melody SERIES

Hayatınızın tüm melodileri bir arada!

High quality power output
CD Compatibility: CD / CD-R/RW / WMA / MP3
Streaming audio from PC
Internet radio
Tuner: DAB / DAB+ / DMB-A / FM (RDS) / AM
vTuner / Napster / last.fm
USB Audio / Made for iPod / Works with iPhone
Compatible streaming file types: MP3 / WMA / AAC / LPCM / WAV / FLAC
Bluetooth Audio A2DP
Auto Tuning / Clock / Sleep Timer

extremeaudio
www.extreme-audio.com

Extreme Audio Merkez - Eski Üsküdar Yolu Aydoğan Apt. No: 14/A Ataşehir İstanbul t: 0 216 574 387
Extreme Audio Sheraton - Büyükdere Cad. No:233 Üçyol Mevkii Kat:B2 Maslak İstanbul t: 0 212 285 000
Extreme Audio Akmerkez - Nispetiye Cad. Akmerkez Alt Çarşı No:142 Etiler İstanbul t: 0 212 282 101
Extreme Audio Can Hi-Fi - Şair Nedim Cad. Sıra evleri E Bl. 6/8 Akaretler Beşiktaş İstanbul t: 0 212 259 101
Extreme Audio Erenköy - İnönü Cad. Ferit Bey Sokak 32/B Sahrayıcedid İstanbul t: 0 216 478 462